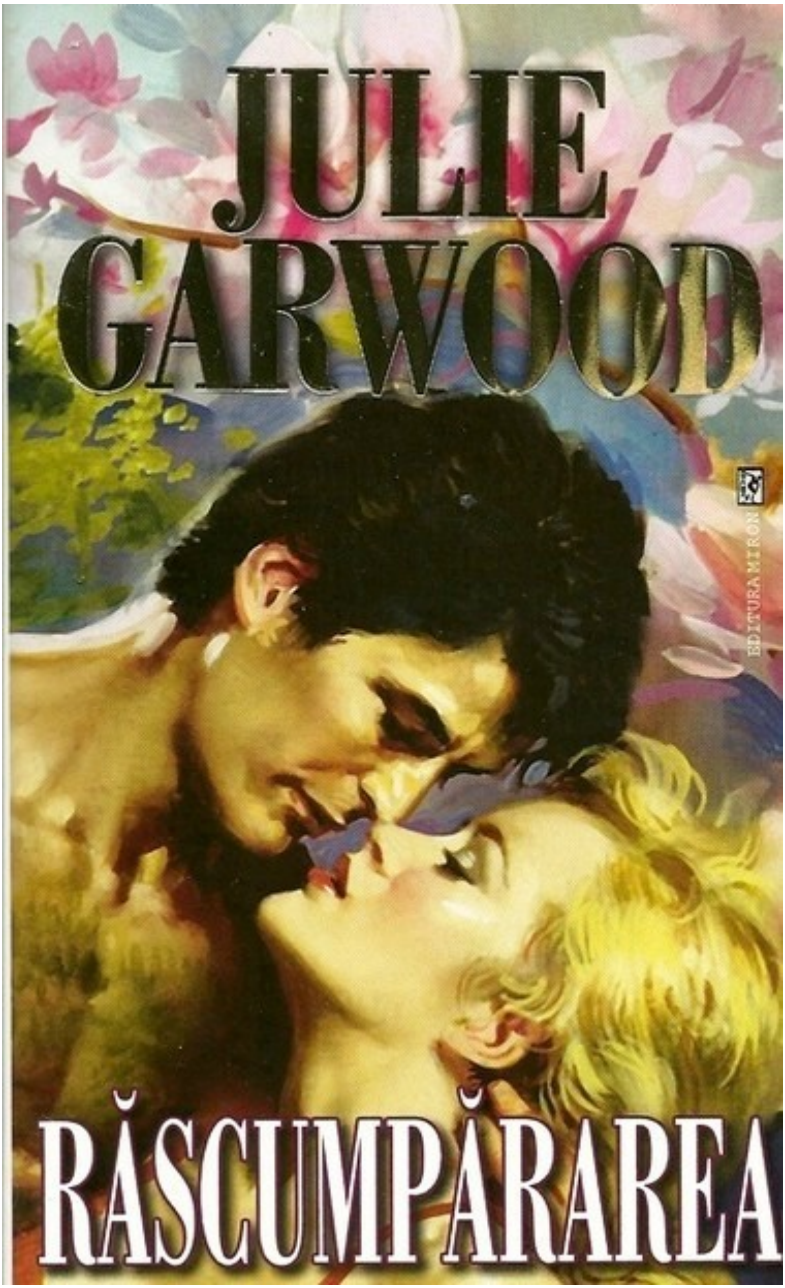
JULIE
GARWOOD
EDITURA MIRON
RĂSCUMPĂRAREA

JULIE GARWOOD
RĂSCUMPĂRAREA

Ransom by Julie Garwood

PROLOG

Anglia, în timpul domniei Regelui Richard I

Faptele rele se întâmplă întotdeauna noaptea.

În ceasurile întunecate ale nopţii, mama lui Gillian a murit chinuindu-se să aducă o viaţă pe lume, iar o servitoare tânără şi necugetată, dorind să fie prima care dădea vestea cea tristă, le-a trezit pe cele două fetiţe ca să le spună că mama lor murise. Două nopţi mai târziu, au fost deşteptate să afle că fratele lor mai mic, Ranulf, numit astfel în cinstea tatălui lor, răposase şi el. Trupul lui plăpând nu suportase efortul de a se fi născut cu două luni mai devreme.

Gillian se temea de întuneric. A aşteptat până când servitoarea a ieşit din odaie, apoi s-a lăsat să alunece din pat, pe pardoseala rece de piatră. Desculţă a alergat, până la galeria interzisă, un culoar secret care ducea în camera surorii sale şi la scara abruptă care cobora până în tunelurile de sub bucătărie. Abia s-a strecurat după scrinul pe care tatăl ei îl pusese în faţa uşii strâmte din perete, pentru ca fiicele lui să nu umble de colo-colo.

O avertizase de nenumărate ori că era un pasaj

secret, hărăzit să fie întrebuinţat numai în cele mai cumplite împrejurări şi în niciun caz pentru joacă. Nici chiar slujitorii lui cei mai credincioşi nu ştiau despre tunelurile care porneau din cele trei camere de culcare. De asemenea, era foarte îngrijorat ca nu cumva fiicele lui să cadă pe trepte şi să-şi frângă gâtul, şi le ameninţa adesea cu câte o chelfăneală, dacă le prindea vreodată pe-acolo. E un coridor periculos şi interzis.

Dar în această noapte cumplită, lui Gillian nu-i păsa. Era înfricoşată şi, ori de câte ori se speria, alerga la sora ei mai mare, Christen, ca să se consoleze.

Reuşind să întredeschidă uşa, Gillian o strigă pe Christen şi aşteptă să vină. Sora ei întinse mâna, o apucă de încheietură şi o trase în cameră, după care o ajută să urce în pat. Fetiţele se agăţau una de alta, sub păturile groase plângând, în timp ce ţipetele chinuite de durere ale tatălui lor răsunau prin culoare. Îl auzeau strigând la nesfârşit numele mamei lor. Moartea intrase în paşnicul lor cămin, umplându-l de jale.

Familia n-a avut timp să se vindece, căci monştrii întunericului încă nu terminase s-o prade. Tot în puterea nopţii, necredincioşii au năvălit în casă, iar familia lui Gillian a fost nimicită.

Tata a trezit-o năvălind în camera ei, cu Christen în braţe. Îl urmau ostaşii lui fideli, William – favoritul lui Gillian, pentru că-i dădea delicatese cu miere, când tati nu se uita – Lawrence, Tom şi Spencer. Aveau expresii îndârjite. Gillian se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi, în timp ce tatăl ei i-o dădea pe Christen lui Lawrence şi venea spre ea grăbit. Puse lumânarea aprinsă pe scrin, lângă patul ei, apoi se aşeză şi, cu o mână tremurătoare, îi dădu la o parte părul de peste ochi.

Tatăl ei arăta îngrozitor de trist, iar Gillian bănuia motivul.

— Mama a murit din nou, tati? întrebă ea îngrijorată.

— Pentru numele lui Dumnezeu… Nu, Gillian, răspunse el cu un glas obosit.

— Atunci, s-a întors acasă?

— O, mieluşica mea, iar începem…? Măicuţa ta n-o să se mai întoarcă niciodată acasă. Morţii nu se mai înapoiază. Ea e în cer acum. Încearcă să înţelegi.

— Da, tati, şopti Gillian.

Auzi ecoul slab al strigătelor care se auzeau de la catul de dedesubt şi apoi observă că tatăl ei purta tunica de zale.

— Te duci la bătălie acum, pentru iubirea lui Dumnezeu, tati?

— Da, răspunse el, dar mai întâi trebuie să vă duc, pe tine şi pe sora ta, la loc sigur.

Luă hainele pregătite pentru a doua zi de Liese, camerista lui Gillian, şi începu s-o îmbrace în grabă. William înaintă şi se lăsă într-un genunchi, pentru a-i pune încălţările.

Niciodată nu i se mai întâmplase s-o îmbrace tatăl ei, şi nu ştia ce să înţeleagă.

— Tati, trebuie să-mi scot cămaşa de culcare înainte de a-mi pune hainele, iar Liese trebuie să mă pieptene.

— Astă-seară n-o să ne ocupăm de pieptănat.

— Tati, e întuneric afară? întrebă ea, în timp ce-şi punea boneta.

— Da, Gillian, e beznă.

— Trebuie să ies afară în beznă?

Tatăl ei îi auzi vocea tremurândă de teamă şi încercă s-o liniştească.

— Vom avea făclii care să ne lumineze drumul şi n-ai să fii singură.

— Vii cu mine şi cu Christen?

— Nu, Gillian! strigă sora ei, din partea cealaltă a

camerei. Tati trebuie să stea aici şi să lupte pentru iubirea lui Dumnezeu, repetă ea expresia pe care o folosise atât de des tatăl lor. Nu-i aşa, tati?

Lawrence îi spuse să vorbească mai încet.

— Nu trebuie să afle nimeni că plecaţi, îi explică el în şoaptă. Acum poţi face linişte?

Christen dădu repede din cap.

— Pot, şopti ea. Pot face cea mai mare linişte când trebuie şi când…

— Taci, fată de aur, o întrerupse Lawrence, acoperindu-i gura cu palma.

William o luă pe Gillian în braţe şi ieşi cu ea din cameră, pornind pe coridorul întunecos spre odaia tatălui ei. Spencer şi Tom mergeau în frunte, luminând drumul cu lumânări mari. Umbre uriaşe dansau pe pereţi şi nu se auzea decât bocănitul cizmelor pe pardoseală. Pe Gillian o cuprinse teama, aşa că încercui gâtul ostaşului cu braţele, ascuzându-şi capul sub bărbia lui.

— Nu-mi plac umbrele, scânci ea.

— Nu-ţi fac niciun rău, o linişti William.

— O vreau pe mami, William.

— Ştiu, ursulico.

Porecla acesta o făcea întotdeauna să zâmbească şi, deodată, nu-i mai fu frică. Îşi văzu tatăl trecând grăbit şi l-ar fi strigat, dar William îşi duse degetul la buze, amintindu-i că trebuia să tacă.

Imediat ce intrară cu toţii în cameră, Tom şi Spencer începură să tragă un cufăr prelung pe lângă perete, ca să poată deschide uşa secretă. Ţâţânile ruginite scârţâiră, gemând ca un mistreţ furios, căruia-i era deschisă gura cu forţa.

Lawrence şi William lăsară fetiţele jos, ca să-şi înmoaie torţele în catran şi să le aprindă. Gillian şi Christen alergară la tatăl lor, care stătea în genunchi lângă alt cufăr,

alegându-şi lucrurile.

— Ce cauţi, tati? întrebă Christen.

— Asta, răspunse el, ridicând caseta bătută în giuvaeruri scânteietoare.

— Vai, ce frumoasă el exclamă fata. Pot s-o iau eu?

— Da’ eu pot? îi ţinu isonul Gillian.

— Nu, răspunse el. Caseta îi aparţine Prinţului John, şi trebuie să mă îngrijesc s-o primească înapoi

Se întoarse spre Christen şi o apucă de braţ, trăgând-o spre el, în timp ce fata se zbătea să scape.

— Mă doare, tati.

— Iartă-mă, iubito, se scuză el, slăbind imediat strânsoarea. N-am vrut să te doară, dar trebuie să fii atentă la ce-am să-ţi spun. Eşti în stare, Christen?

— Da, tati, pot să fiu atentă.

— Bravo, o lăudă tatăl ei. Vreau să iei caseta asta cu tine, la plecare. Lawrence o sa te apere şi să te ducă într-un loc ferit, departe de-aici, unde te va ajuta să ascunzi comoara asta blestemată până va sosi sorocul să vin şi eu după tine şi să-i duc caseta Prinţului John. Nu trebuie să spui nimănui despre comoara asta, Christen.

Gillian îşi ocoli tatăl, oprindu-se lângă sora ei.

— Mie poate să-mi spună, tati?

Fără să-i ia în seamă întrebarea, tatăl ei o aşteptă pe Christen să răspundă.

— N-am să spun, făgădui ea.

— Nici eu n-am să spun! se repezi Gillian, dând din cap.

Tatăl lor continuă să-şi ignore fiica mai mică, fiind hotărât s-o facă pe Christen să înţeleagă cât de important era ceea ce-i spunea.

— Nimeni nu trebuie să ştie că ai caseta la tine, copilă. Şi acum, priveşte ce fac, îi porunci el. Voi înfăşura caseta în tunica asta.

— Ca să n-o vadă nimeni? întrebă Christen.

— Întocmai, şopti el. Ca să n-o vadă nimeni.

— Dar eu am văzut-o! exclamă Gillian.

— Ştiu, încuviinţă el, apoi privi spre Lawrence. Este prea mică… Îi cer prea mult. Dumnezeule mare, cum îmi pot lăsa copilaşii să plece.

Lawrence făcu un pas înainte.

— Am s-o apăr pe Christen cu preţul vieţii mele, şi voi avea grijă ca nimeni să nu vadă caseta.

William se grăbi şi el să jure:

— Niciun rău nu i se va întâmpla lui Lady Gillian. Vă dau cuvântul meu, Baron Ranulf. Cu viaţa mea am s-o ocrotesc.

Gillian îşi trase tatăl de cot, nerăbdătoare, presupunând că, din moment ce sora ei primise un dar, avea să capete şi ea unul. Deşi Christen era cea dintâi născută, mai mare decât ea cu trei ani, tatăl ei nu se purtase niciodată cu favoritisme faţă de oricare dintre ele.

Îi era greu să aibă răbdare, dar încercă totuşi. Îl privi cum o strângea pe Christen în braţe, sărutând-o pe frunte.

— Să nu-l uiţi pe tatăl tău, şopti el. Să nu mă uiţi.

Apoi întinse mâna spre Gillian. Fetiţa se aruncă în braţele lui şi-l sărută apăsat pe obrazul ţepos.

— Tati, nu ai o casetă frumoasă şi pentru mine.

— Nu, dulceaţa mea. Acum ai să te duci cu William. Ia-l de mână…

— Dar, tati, şi eu trebuie să primesc o casetă. N-ai una pe care s-o duc eu?

— Caseta nu e un dar, Gillian.

— Dar, tati…

— Mi-eşti dragă, o întrerupse el înghiţindu-şi lacrimile, în timp ce o strângea la pieptul înzăuat. Dumnezeu să te aibă în pază.

— Mă striveşti. Nu pot să ţin şi eu caseta din când în

când? Te rog, tati?

Ector, întâiul arendaş al tatălui lor, năvăli în încăpere. Strigătul o sperie Christen atât de tare, încât scăpă din mâini comoara. Cutia se rostogoli din tunică pe jos, zăngănind pe dalele de piatră. În lumina făcliilor, rubinele, safirele şi smaraldele se însufleţiră, strălucind scânteietor ca nişte stele căzute din cer.

Ector se opri brusc, surprins de frumuseţea orbitoare rostogolită în faţa lui.

— Ce este, Ector? întrebă Baronul Ranulf.

Hotărât să-i transmită baronului mesajul urgent de la Bryan; căpetenia ostaşilor săi, Ector nu dădu nicio atenţie casetei, ridicând-o cu un aer distrat pentru a i-o înapoia lui Lawrence.

— Milord, Bryan m-a trimis aici să vă spun că tânărul Alford cel Roşu şi soldaţii lui au răzbit în curtea interioară.

— L-a văzut cineva pe Baronul Alford? izbucni William. Sau continuă să se ascundă de noi?

Ector îi aruncă o privire.

— Nu ştiu, recunoscu el.

Apoi se întoarse din nou spre baron.

— Bryan, mi-a cerut să vă spun că oamenii lui vă cheamă, milord.

— Mă duc de îndată, anunţă baronul, ridicându-se în picioare.

Îi făcu semn lui Ector să iasă şi-l urmă, oprindu-se în uşă pentru a-şi privi pentru ultima oară fiicele. Christen, cu buclele ei aurii şi obrajii bucălaţi, şi micuţa Gillian, cu ochii verzi, strălucitori, ai mamei sale şi pielea palidă, părând gata să izbucnească în lacrimi.

— Duceţi-vă acum, şi Dumnezeu să vă aibă în pază, porunci cu glas aspru baronul.

Şi plecă. Ostaşii se grăbiră spre galerie. Tom o luă înainte, ca să tragă zăvorul uşii din capătul tunelului şi să

se asigure că inamicul nu cercetase zona, Lawrence, ţinând-o pe Christen de mână, intră cu torţa pe coridor. Gillian îşi urma sora, ţinându-se de mâna lui William. Îl urma Spencer, care trase scrinul la loc, înainte de a închide uşa.

— Tata nu mi-a spus că şi el avea o uşă secretă, îi şopti Gillian lui Christen.

— Nici mie nu mi-a spus, răspunse tot în şoaptă sora ei. O fi uitat.

Gillian îl trase pe William de mână.

— Christen şi cu mine avem şi noi uşi secrete, dar sunt în camerele noastre de culcare. N-aveam voie să spunem nimănui despre ele, fiindcă-i o taină. Tata zicea c-o să ne ardă o mamă de bătaie dacă spuneam. Ştiai şi tu de ascunzătoare, William?

Ostaşul nu-i răspunse, dar tăcerea lui n-o descurajă.

— Ştii unde merge galeria noastră? Tati zice că, la ieşire din tunel, se văd peştii din iazul lui. Acolo mergem?

— Nu, răspunse William. Tunelul ăsta ne duce sub beciul de vinuri. Acolo ne apropiem de pietre şi vreau să faci linişte.

Gillian privea îngrijorată umbrele care o urmau pe perete. Christen ţinea caseta la piept, dar o margine de tunică atârna sub cot, iar Gillian întinse mâna s-o apuce.

— E rândul meu să ţin caseta. Aşa a zis tati.

Christen se indignă.

— Ba n-a zis! strigă ea.

Se răsuci spre Lawrence, astfel încât Gillian să nu ajungă la cutie.

— Lawrence, Gillian a spus o minciună. Tata a spus că eu trebuie să ţin caseta, nu ea.

Gillian, însă, nu se lăsă.

— Trebuie s-o ţinem cu rândul, îi spuse ea surorii sale, încercând iar să apuce tunica.

Îşi retrase mâna când i se păru că aude un sunet în spatele ei. Privi într-acolo. Scara era cufundată în beznă şi nu se vedea nimic, dar Gillian era convinsă că-n întuneric pândeau monştrii gata s-o prindă, poate chiar şi un dragon fioros. Speriată, strânse mai tare mâna soldatului.

— Nu-mi place aici, se tângui ea. Ia-mă-n braţe, William.

Chiar în momentul în care ostaşul se aplecă s-o ridice cu braţul liber, una dintre umbrele de lângă perete se repezi spre ea, Gillian ţipă speriată, se poticni şi căzu spre Christen.

Sora ei strigă:

— Nu, e a mea!

Şi se răsuci spre Gillian, în timp ce umbra îl izbea pe William. Lovitura îl nimeri pe William înapoia genunchilor, făcându-l să cadă către Lawrence. Treptele erau alunecoase, iar oamenii nu reuşiră să-şi recapete echilibrul. Se prăvăliră în întuneric, cu fetele în braţe, sub o ploaie de scântei care ţâşneau din torţe.

William încercă disperat s-o apere pe Gillian, în timp ce se rostogoleau pe treptele de piatră, dar n-o putu feri de tot, iar bărbia fetiţei lovi marginea tăioasă a unei trepte.

Ameţită de lovitură, se ridică încet, privind în jur. Sângele îi şiroia pe rochie şi, când îşi văzu mâinile înroşite, începu să ţipe. Sora ei zăcea alături, cu faţa în jos, fără să scoată niciun sunet.

— Christen, ajută-mă, suspină Gillian. Trezeşte-te! Nu-mi place aici. Trezeşte-te!

William se ridică în picioare şi, ţinând la piept fetiţa isterizată, o luă la fugă prin tunel.

— Taci, copilă, taci, şoptea el iar şi iar.

Lawrence îl urma cu Christen. Sângele şiroia dintr-o tăietură de pe fruntea fetiţei.

— Lawrence, tu şi Tom duceţi-o pe Christen la râu!

strigă William. Venim şi noi acolo, cu Spencer.

— Haideţi acum! îl zori Lawrence.

— Copila s-a lovit rău, are nevoie de cusături, răspunse William. Duceţi-vă. O să vă ajungem din urmă, cât ai clipi, adăugă el, luând-o înainte.

— Christen! ţipă Gillian, Christen, nu mă părăsi.

Când se apropiară de uşă, William îi acoperi gura cu palma, rugând-o să tacă. Împreună cu Spencer, o duse la casa tăbăcarului de lângă curtea exterioară, pentru ca Maude, nevasta acestuia, să-i coasă rana. I se luase complet pielea de sub bărbie.

Cei doi ostaşi îmblânziră fata cu forţa, în timp ce Maude o oblojea. Bătălia făcea prăpăd în apropiere, iar zgomotele erau atât de puternice încât trebuiau să vorbească strigând ca să se facă auziţi.

— Termină cu copila, îi porunci William femeii. Trebuie s-o ducem la adăpost până nu e prea târziu. Mai repede! strigă el, repezindu-se afară să stea de strajă.

Maude făcu un nod, apoi taie capetele. Cât putu de repede, înfăşură într-un bandaj gros gâtul şi bărbia fetei.

Spencer luă fetiţa în braţe şi-l urmă pe William afară. Vrăjmaşii dăduseră foc acoperişurilor de crengi ale mai multor colibe trăgând cu săgeţi aprinse, iar cei trei o luară la fugă prin vâlvătaia flăcărilor spre colina unde aşteptau caii.

Ajunseseră la jumătatea povârnişului, când pe creastă apăru o trupă de ostaşi. Alţi duşmani le tăiau calea la poale. Nu mai aveau nicio scăpare, dar cei doi viteji nu-şi uitară datoria. Punând-o pe Gillian pe jos, între ei, numai cu propriile lor picioare ca stavilă împotriva atacului, se rezemară spate-n spate, cu spadele sus, şi scoaseră strigătul final de luptă. Cei doi nobili ostaşi muriră aşa cum trăiseră, cu cinste şi curaj, apărând un suflet nevinovat.

Unul din comandanţii lui Alford, recunoscând fetiţa, o

luă cu el, ducând-o înapoi în sala cea mare. Liese, camerista, o zări când ostaşul intră cu ea şi se deprinse cu curaj din grupul slugilor înghesuite într-un colţ. Îl rugă pe soldat să i-o dea ei în grijă. Noroc că Gillian îl deranja pe comandant, care fu bucuros să scape de ea, apoi ieşi grăbit afară, ca să reia lupta.

Gillian părea toropită. Liese o luă în braţe şi urcă scara în fugă, alergând prin balconul interior spre camera ei, ca s-o ducă departe de masacru. Când întinse mâna spre zăvorul uşii, o cuprinse panica. Începu să-l zgâlţâie, rugându-se, când o bubuitură neaşteptată o făcu să tresară.

Se întoarseră tocmai când uşile mari de stejar ale sălii se dădură de perete şi ostaşii năvăliră înăuntru, cu spadele scoase şi securile de luptă pline de sânge ridicate. Înnebuniţi de putere, începură să-i lovească pe cei lipsiţi de apărare. Femeile şi bărbaţii neînarmaţi îşi ridicară braţele, încercând zadarnic să se apere de tăişurile ascuţite ale vrăjmaşilor. Era un măcel fără rost. Îngrozită, Liese căzu în genunchi, închizând ochii şi acoperindu-şi urechile.

Gillian stătea lângă ea, ameţită, dar când îşi văzu tatăl târât înăuntru, alergă la balustradă şi îngenunche.

— Tati… şopti ea, ia în clipa următoare văzu un om cu capă aurie ridicând spada asupra tatălui ei. Tati! ţipă.

Acesta fu ultimul ei cuvânt. Din acel moment. Gillian se retrase într-o lume amorţită şi mută.

*

Două săptămâni mai târziu, tânărul care cucerise moşia tatălui ei, Baronul Alford cel Roşu de Lockmiere, o chemă înaintea lui spre a hotărî ce avea să facă cu ea. Fără o vorbă, Gillian îl înştiinţă ce avea în minte şi în inimă.

Ţinând-o de mână pe Liese, o conduse în marea sală,

spre a-l cunoaşte pe monstrul care-i ucisese tatăl. Alford, care era atât de tânăr încât abia dacă putea fi numit bărbat, era un demon rău, însetat de putere, iar Liese nu era o proastă. Ştia că, dintr-o pocnitură de degete, le putea hotărî moartea amândoura.

Imediat ce intrară, Gillian îşi smulse mâna dintr-a ei şi porni singură înainte.

Se opri când ajunse la masa lungă unde cinau Alford şi tinerii lui tovarăşi. Cu faţa lipsită de orice expresie şi cu mâinile atârnându-i pe lângă trup, rămase nemişcată, privind în gol spre baron.

— Câţi ai ai, Gillian?

Aşteptă câteva momente, apoi mormăi, încercând să-şi ţină cumpătul:

— Te-am întrebat ceva.

— Nu poate avea mai mult de patru, presupuse unul dintre prietenii lui.

— Pun rămăşag că-i trecută de cinci, sugeră altul. E micuţă, dar ar putea să aibă chiar şase ani.

Alford ridică mâna, făcându-i să tacă, în timp ce continua s-o sfredelească pe fetiţă cu privirea.

— E o întrebare simplă. Răspunde-mi, şi dacă tot eşti aici, spune-mi ce crezi că ar trebui să fac cu tine. Duhovnicul tatălui meu socoteşte că nu poţi vorbi fiindcă ţi-a pus Diavolul stăpânire pe suflet. Cere dreptul să-l alunge, pe căi foarte neplăcute. Vrei să-ţi povestesc ce ar face? o întrebă el. Nu, cred că n-ai vrea, adăugă, râzând afectat. Va fi necesară tortura, fireşte, căci e singura cale de a scoate dracii din om, după cum am auzit. Ţi-ar plăcea să fii legată pe-o masă ceasuri de-a rândul, în timp ce duhovnicul meu te-ar exorciza? Am puterea de a-i porunci asta. Şi acum, nu mă mai face să aştept şi răspunde la întrebare. Spune-mi câţi ani ai, ceru el mârâind.

Tăcerea fu singurul răspuns. O tăcere de gheaţă.

Alford îşi dădu seama că ameninţările lui n-o impresionară. Se gândi că poate era prea slabă de minte ca să înţeleagă. La urma urmei, era fiica baronului Ranulf, care fusese atât de prost încât să creadă că Alford îi era prieten.

— Poate că nu-ţi răspunde, fiindcă nu ştie câţi ani are, sugeră altul de la masă. Treci la lucruri mai însemnate, îl îndemnă el. Întreab-o de casetă.

Alford dădu din cap.

— Ia să vedem, Gillian, începu el, acru ca oţetul, tatăl tău a furat o casetă de mare preţ de la Prinţul John, şi vreau s-o duc înapoi. Avea pe capac şi pereţi nestemate frumoase. Dacă ai văzut-o, n-ai cum s-o uiţi, adăugă el. Aţi văzut cumva comoara asta, tu sau sora ta? Răspunde-mi! îi porunci, cu glas ascuţit de furie. L-ai văzut pe tatăl tău ascunzând caseta? L-ai văzut?

Fetiţa nu dădu niciun semn că ar auzi ceva din tot ce-i spusese. Continuă să-l privească şi atât. Tânărul baron scoase un oftat nervos, apoi se hotărî s-o intimideze cu privirea.

Cât ai clipi, expresia fetiţei se transformă, indiferenţa fiind înlocuită cu ură. Ura care-i strălucea în ochi îl irită imediat, făcându-i firele de păr de la ceafă să se zbârlească. Nu se cuvenea ca o copilă atât de fragilă ca vârstă să arate o asemenea o asemenea înverşunare.

Îl înspăimântă. Înfuriat de propria lui reacţie bizară faţă de o fetiţă care abia învăţa să umble, Alford recurse din nou la cruzime.

— Arăţi cam bolnăvicioasă, nu-i aşa, cu pielea asta palidă şi părul tău castaniu mohorât. Sora ta era cea mai drăguţă, nu? Ia, spune-mi, Gillian, erai invidioasă pe ea? De-asta ai împins-o pe scară? Femeia care te-a cusut mi-a spus că tu şi Christen aţi coborât scara şi unul dintre soldaţii care mergeau cu voi i-a spus femeii că tu ai împins-o pe Christen. Acum Christen a murit, şi numai tu eşti de

vină.

Se aplecă înainte, îndreptând spre faţa ei un deget lung şi osos.

— Ai să trăieşti cu păcatul ăsta pe suflet toată viaţa, oricât de puţine zile vei avea. Am hotărât să te trimit la capătul pământului, adăugă el nepăsător. La miazănoapte, unde-i frig amarnic, şi vei trăi acolo cu păgânii până va veni sorocul să am iar nevoie de tine. Şi-acuma, piei din ochii mei. Mă trec fiorii când te văd.

Tremurând de frică, Liese făcu un pas înainte.

— Milord, o pot însoţi şi eu la miazănoapte, ca să am grijă de ea?

Alford se întoarse spre camerista care dârdâia lângă uşă şi, la vederea feţei ei brăzdate de cicatrice, se strâmbă.

— O vrăjitoare să-i poarte de grijă alteia? pufni el. Puţin îmi pasă dacă te duci sau rămâi aici. Fă ce pofteşti, da' acuma scoate-o afară. Prietenii mei şi cu mine ne-am săturat de răutatea din privirea ei.

Auzindu-şi tremurul din propriul glas, Alford turba de mânie. Luă de pe masă un castron greu de lemn şi-l aruncă spre fetiţă. Acesta zbură pe lângă capul ei. Gillian nici nu se clinti. Continuând doar să stea în loc, cu ochii ei verzi scăpărând de ură.

Oare se uita în sufletul lui? La acest gând, Alford simţi un fior pe şura spinării.

— Afară! răcni el. Plecaţi de-aici!

Liese se repezi s-o ia pe Gillian de mână şi ieşiră amândouă din sală.

Imediat ce ajunseră afară, o strânse la piept pe fetiţă, şoptindu-i:

— Acum s-a sfârşit, în curând vom părăsi locul ăsta spurcat, fără să mai aruncăm o privire în urmă. Nu va mai trebui să-l vezi pe ucigaşul tatălui tău, cum nici eu nu va mai trebui să am grijă de bărbatul meu, Ector. O să ne

făurim o viaţă nouă împreună, noi două, cu voia lui Dumnezeu, vom găsi liniştea şi bucuria.

Liese era hotărâtă să plece până ce baronul Alford nu se răzgândea. Permisiunea de a pleca din Dunhanshire o elibera, căci însemnă că-l putea lăsa în urmă pe Ector. Soţul ei îşi pierduse minţile în timpul atacului asupra castelului şi era prea buimăcit ca să mai plece undeva.

După ce asistase la măcelărirea celor mai mulţi soldaţi şi slujitorii castelului, scăpând ca prin urechile acului, judecata i se risipise şi înnebunise ca o vulpe turbată, cutreierând colinele din Dunhanshire cu traista murdară plină de pietre şi bulgări de pământ despre care zicea că erau comorile lui. Seara îşi pregătea culcuşul în colţul grajdului, unde era lăsat în pace cu coşmarurile lui. Ochii lui dobândiseră o privire sticloasă, îndepărtată, şi tot bombănea cât de bogat avea să ajungă, mai bogat decât Regele Richard, sau striga măscări, furios că dura atât de mult. Până şi necredincioşii şi căpetenia lor, Alford, care acum îşi revendicau Dunhanshire-ul în numele regelui absent, era destul de superstiţios ca să se ţină departe de Ector. Câtă vreme nebunul îl lăsa în pace, nu-l lua în seamă. Unii dintre ostaşii mai tineri cădeau în genunchi, făcându-şi semnul crucii, ori de câte ori Ector trecea prin apropiere. Ritualul lor sfânt era un talisman care-i ferea de boala nebunului. Nu îndrăzneau să-l ucidă, crezând cu tărie că demonii care stăpâneau mintea lui Ector ar fi sărit în mintea lor.

Liese socotise că Dumnezeu o dezlegase de jurămintele ei de cununie. În cei şapte ani cât trăise ca soţ şi soţie, Ector nu-i arătase niciun dram de afecţiune, nici nu-i spusese vreodată o vorbă blândă. Găsea că datoria lui e să şi-o supună prin bătaie şi umilinţă, ca să aibe asigurat un loc în cer, şi se achita de această răspundere sacră cu o înverşunare veselă. Aspru şi duşmănos din fire, după ce în

copilărie fusese cocoloşit şi răsfăţat de părinţi, Ector era convins că i se cuvenea să ducă o viaţă de plăceri şi lăsa lăcomia să-i călăuzească fiecare gând. Cu doar trei luni înainte ca tatăl lui Gillian să fi fost ucis, Ector primise râvnita funcţie de arendaş şef, datorită iscusinţei lui cu cifrele. Astfel, dobândise accesul la uriaşele sume de bani încasaţi de la chiriaşi şi cunoştea prea bine avuţia baronului. Lăcomia îi luase inima în stăpânire şi, odată cu ea, îl cuprinse o îndârjire amară ca firea, căci nu găsea el că i se cuvenea.

Ector mai era şi laş. În timpul atacului, Liese îl văzuse înşfăcând-o pe Greta, bucătăreasa şi prietena ei bună şi folosind-o ca pavăză în calea săgeţilor care-i potopeau în curte. Când Greta murise. Ector se trântise şi el la pământ, acoperit cu trupul ei chipurile mort la rândul lui.

Era o ruşine de nedescris, iar Liese nu-şi mai putea privi soţul fără ură. Ştia că era în pericol să-şi piardă şi ea sufletul, căci era cu siguranţă un păcat să dispreţuiască o făptură a lui Dumnezeu aşa cum îl dispreţuia ea pe Ector. Îi mulţumea lui Dumnezeu pentru că-i mai acorda o şansa de a se mântui.

De teamă că lui Ector să nu-i vină ideea de a se lua după ea, în ziua plecării, Liese o duse pe Gillian la grajd, ca să-şi ia rămas-bun. Ţinând-o strâns de mână, întră în boxa unde-şi făcuse acum patul soţul ei. Îi zări în cuiul din colţ traista mânjită cu bălegar şi sânge şi strâmbă din nas cu silă. Mirosea la fel de urât ca omul care se învârtea prin faţa ei.

Când îl strigă, Ector tresări, apoi alergă să-şi înhaţe traista şi s-o ascundă la spate, ghemuindu-se aproape în genunchi.

— Nebun bătrân, bombăni Liese. Nimeni n-o să-ţi fure traista. Am venit să-ţi spun că plec din Dunhanshire cu lady Gillian şi n-am să te mai văd niciodată, cu voia lui

Dumnezeu. Auzi ce-ţi spun? Nu mai bodogăni şi uită-te la mine. Nu vreau să vii după mine. Înţelegi?

Ector râse încet, veninos. Gillian se strânse mai aproape de Liese, agăţându-se de fusta ei. Femeia încercă imediat s-o liniştească.

— Nu te mai speria de el, şopti ea. N-am să-l las să-ţi facă niciun rău.

Apoi întoarse iar capul spre soţul ei.

— Vorbesc serios, Ector. Să nu-ndrăzneşti să te iei de pe mine. Nu vreau să te mai văd înaintea ochilor. Din partea mea eşti mort şi-ngropat.

Omul nu păru să-i dea nicio atenţie.

— Am să-mi primesc curând răsplata… toată o să fie a mea… o răscumpărare regească… se lăudă el, pufnind răguşit. Întocmai cum mi se cuvine… regatul ca răscumpărare. O să fie al meu… numai al meu…

Liese ridică spre ea capul lui Gillian, făcând-o s-o privească.

— Să ţii minte clipa asta copilă. Uite ce face laşitatea din om.

Plecă fără să se mai uite în urmă. Baronul Alford refuză să le poruncească ostaşilor lui să le însoţească spre miazănoapte. Îl încânta gândul că cele două vrăjitoare mergeau pe jos. Dar le ieşiră în întâmpinară tinerii fraţi Hathaway. Waldo şi Henry, care locuiau cu chirie în nord-vest. Veniră cu căruţa şi caii lor de plug ca să le ducă o bucată de drum. Amândoi era înarmaţi, căci prin provincie pândeau tâlharii, gata să-i atace pe călătorii neştiutori.

Din fericire, călătoria se terminase cu bine, şi fură primite în casa Baronului Morgan Chapman. Baronul era unchiul lui Gillian prin căsătorie şi, deşi era un prestigiu ales pe meleagurile lor, era considerat străin şi, prin urmare, rareori fusese invitat la curte. Prin vene îi curgea sânge din Highland, ceea ce-l făcea nedemn de încredere şi oarecum

întinat. Mai era şi destul de înspăimântător la înfăţişare, căci avea peste un metru şi optzeci şi cinci înălţime, un păr negru şi creţ, şi părea să stea tot timpul încruntat.

Alford o trimisese pe Gillian în acest neam îndepărtat ca pedeapsă, dar surghiunul ei la capătul Angliei îi adusese salvarea. Deşi unchiul ei era ursuz şi inabordabil, în piept îi bătea o inimă de sfânt. Era un om blând şi iubitor, care-i aruncă o singură privire micuţei lui nepoate şi-şi dădu seama că erau înrudiţi şi în suflet. Îi spusese lui Liese că nu îngăduie ca un copil să-i tulbure liniştea, dar se contrazise singur imediat, începând să ajute la însănătoşirea lui Gillian. O îndrăgi ca un tată şi se hotărî s-o facă să vorbească din nou. Morgan voia s-o audă pe copilă râzând, dar se temea că-şi făcea speranţe prea mari.

De asemenea, Liese o ajută conştiincioasă pe Gillian să-şi revină după tragedia care-i pustiise familia. După luni şi luni de alinări şi mângâieri răbdătoare dar zadarnice, camerista ajunse în pragul disperării. Dormea în aceeaşi cameră cu fetiţa, ca s-o poată linişti şi alina când coşmarurile o trezeau din somn urlând.

În mintea fetiţei se întipăriseră frânturi din îngrozitoarea moarte a tatălui ei. La vârsta sa fragedă, îi era greu să despartă adevărul de imaginaţie, dar îşi amintea că luptase pentru caseta de giuvaieruri scânteietoare, încercând s-o smulgă din mâinile surori sale, apoi căzuse pe treptele de piatră de sub castel. Cicatricea încreţită de sub bărbia ei dovedea că nu fusese o părere. Îşi amintea că o auzise pe Christen ţipând. Îşi mai amintea şi sângele. În ceaţa amintirilor învălmăşite, atât ea cât şi Christen erau pline de sânge. Coşmarurile care o bântuiau în ceasurile negre ale nopţi erau mereu aceleaşi. Monştrii fără chip, cu ochii roşii ca jarul şi cozi lungi şfichiuitoare le fugăreau pe cele două fetiţe printr-o galerie întunecoasă, dar în visurile acestea înfricoşătoare nu Gillian îşi ucidea

sora, ci monştrii.

Într-o asemenea noapte, când afară ploua cu fulgere şi tunete înfricoşătoare, Gillian vorbi în sfârşit. Liese o trezi din coşmar, o înveli într-o pătură scoţiană moale şi o duse lângă foc.

Femeia cea masivă începu s-o legene în braţe, gângurindu-i:

— Nu-i bine s-o mai ţii aşa, Gillian. Toată ziua nu sufli o vorbă, şi-apoi urli ca un lup singuratic cât e noaptea de lungă. Poate fiindcă ai adunat atâta durere-n suflet şi ai nevoie s-o dai afară? Asta ţi se-ntâmplă îngeraşul meu? Vorbeşte-mi copilă. Spune-mi ce-ţi apasă inima.

Liese nu aştepta niciun răspuns şi fu cât pe ce să scape fetiţa în cap, când o auzi şoptind.

— Ce-ai zis? întrebă ea, puţin mai tăios decât avusese de gând.

— N-am vrut s-o ucid pe Christen. N-am vrut.

Femeia izbucni în lacrimi.

— O, Gillian, dar n-ai ucis-o pe Christen. Ţi-am spus-o în nenumărate rânduri. Am auzit ce ţi-a spus Baronul Alford. Nu mai ţii minte că, de îndată ce te-am scos afară, ţi-am spus că minţea? De ce nu mă crezi? Baronul Alford voia doar să te chinuiască.

— E moartă.

— Ba nu, nu-i moartă.

Gillian ridică privirea, ca să vadă după expresia lui Liese dacă spunea adevărul sau nu. Dorea cu disperare s-o creadă.

— Christen trăieşte, insistă Liese, dând din cap. Ascultă ce-ţi spun. Oricât de cumplit ar fi adevărul, eu n-am să te mint niciodată, niciodată n-am să te mint.

— Ţin minte sângele.

— În coşmaruri?

Gillian dădu din cap.

— Am îmbrâncit-o pe Christen pe scară. Tati mă ţinea de mână, dar pe urmă mi-a dat drumul. Era şi Ector acolo.

— Toate ţi se-mbulzesc de-a valma-n cap. Nici tatăl tău, nici Ector nu era acolo.

Gillian îşi rezemă capul de umărul lui Liese.

— Ector e un mişel.

— Aşa-i, îi dădu dreptate camerista.

— Erai şi tu în tunel cu mine?

— Nu, da' ştiu ce s-a-ntâmplat. În timp ce Maude te cosea la loc, unul dintre ostaşii care fusese cu tine în tunel i-a povestit totul. Tu şi sora ta fuseseră ţi trezite din somn şi duse în camera tatălui tău.

— William m-a dus în braţe.

— Întocmai.

— Afară era întuneric.

Liese o simţi pe Gillian înfiorându-se şi o strânse la piept.

— Da, era în toiul nopţii, iar Alford şi ostaşii lui răzbiseră deja dincoace de ziduri.

— Ţin minte că peretele din camera tatei s-a deschis.

— Galeria secretă ducea la la treptele care coborau în tunel. Erau patru ostaşi cu tatăl tău, patru oameni de încredere. Îi cunoşti Gillian. Tom era acolo, şi Spencer, şi Lawrence, şi William. Spencer i-a povestit lui Maude ce se întâmplase.

— N-am voie să spun despre uşa de tainã.

Liese zâmbi.

— Ştiu că şi tu ai una în odaia ta.

— De unde ştii? Ţi-a spus Christen?

— Nu, nu ea mi-a spus. În fiecare seară te culcam, dar dimineaţa, de cele mai multe ori, te găseam dormind în odaia lui Christen. Am ghicit că era o galerie, fiindcă ştiam că nu-ţi place să umbli pe întuneric, iar coridorul era foarte întunecos. Însemna că găsiseşi un alt drum.

— Ai să mă baţi pentru că am spus?

— Ferească Sfântul, Gillian! În veci nu te-aş lovi!

— Nici tati nu mă bătea niciodată, deşi mă tot ameninţa. Mă păcălea doar, aşa-i?

— Într-adevăr.

— Tati mă ţinea de mână?

— Nu, el n-a coborât cu voi în galerie. N-ar fi fost demn să fugă de luptă, iar tatăl tău era un om de onoare. A rămas cu soldaţii lui.

— Am împins-o pe Christen pe scară şi s-a umplut de sânge. Şi n-a plâns. Am omorât-o.

Liese oftă.

— Ştiu că eşti prea mică pentru a înţelege, dar vreau totuşi să încerci. Christen a căzut pe scară, şi tu la fel. Spencer i-a spus lui Maude că William a călcat greşit şi s-a ciocnit de Lawrence. Treptele erau alunecoase, dar William stăruia că-l împinsese cineva din spate.

— Poate că eu l-am împins…

— Tu eşti prea mică, nu poţi face un bărbat în toată firea să cadă. N-ai atâta putere.

— Dar poate…

— Nu ai nicio vină, insistă Liese. E o minune că n-a murit nimeni – dar, din păcate, până când Maude ţi-a cusut rana, ostaşii Baronului Alford au înconjurat curtea şi n-aţi mai putut scăpa. Ai fost prinsă şi dusă înapoi la castel.

— Au prins-o şi pe Christen?

— Nu, ea a fost dusă de-acolo înainte de a fi descoperit tunelul.

— Şi unde e acum?

— Nu ştiu, recunoscu Liese. Dar poate că unchiul Morgan ţi-ar putea spune. Mâine trebuie să-l întrebi. Te iubeşte ca pe fiica lui, Gillian, şi ştiu că te va ajuta să-ţi găseşti sora. Sunt sigură că şi ei îi este dor de tine.

— Poate că s-a pierdut.

— Ba nu, nu s-a pierdut.

— Dar dacă s-a pierdut, îi e frică.

— Nu s-a pierdut, copilă. E undeva într-un loc sigur, departe de ghearele Baronului Alford. Acum mă crezi? În inima ta, crezi că sora ta trăieşte?

Gillian dădu din cap. Începu să învârtească pe degete o şuviţă din părul lui Liese.

— Te cred, şopti ea căscând. Când o să vină tati să mă ducă acasă?

Ochii lui Liese se umplură iar de lacrimi.

— O, iubito, tăticul tău nu mai poate veni după tine. A murit. Alford la ucis.

— I-a înfipt un cuţit în burtă.

— Doamne Sfinte, ai văzut când s-a întâmplat?

— Tăicuţa n-a plâns.

— O, îngeraşul meu…

— Poate Maude o să-l coasă şi pe tati, şi atunci va veni să mă ia acasă.

— Nu, el nu mai poate veni după tine. E mort, iar morţii nu se mai întorc la viaţă.

Gillian îi lăsă părul şi închise ochii.

— Tati e în cer, cu mami?

— Cu siguranţă că acolo este.

— Vreau să mă duc şi eu în cer.

— Încă nu ţi-a sosit vremea să te duci. Înainte, ai de trăit o viaţă lungă, Gillian, apoi te vei putea duce în cer.

Fetiţa închise strâns ochii, ca să nu plângă.

— Tati a murit în noapte.

— Aşa a fost.

Mult timp domni tăcerea, până când Gillian vorbi din nou. Într-o şoaptă abia auzită, murmură:

— Faptele rele se întâmplă întotdeauna noaptea.

CAPITOLUL 1

Scoţia, paisprezece ani mai târziu.

Soarta întregului clan MacPherson stătea în mâinile Lordului Ramsey Sinclair. După naşterea recentă a lui Alan Doyle şi moartea în linişte a lui Walter Flanders, neamul MacPherson avea exact nouă sute nouăzeci şi doi de membri, iar marea majoritate a acestor oameni mândri aveau nevoie disperată de protecţia lui Ramsey.

MacPhersonii o duceau greu. Moşierul lor, un bătrân meschin cu ochi trişti, pe nume Lochlan, murise cu un an în urmă, de propria-i mână, Dumnezeu să-l ierte. Membrii clanului fuseseră uluiţi de această faptă laşă şi încă nu puteau vorbi despre ea pe faţă.

Niciunul dintre cei mai tineri nu primise dreptul de a conduce clanul – deşi, la drept vorbind, majoritatea nici nu voiau să-i ia locul lui Lochlan, considerând că-şi pângărise poziţia prin actul de a-şi lua singur zilele.

Pesemne fusese nebun, căci un om în toate minţile n-ar fi săvârşit un asemenea păcat, ştiind că avea să ardă veşnic în focurile iadului pentru a-l insulta astfel pe Dumnezeu.

Cei doi bătrâni care preluaseră temporar cârmuirea clanului MacPherson, Brisbane Andrew şi Otis MacPherson, erau istoviţi după douăzeci de ani de lupte cu clanurile hămesite după pământuri, de la răsărit, miazănoapte şi apus de teritoriul lor.

Luptele se înzeciseră după moartea moşierului, căci duşmanii ştiau cât de vulnerabili erau, în lipsa unui conducător.

Vremurile disperate cereau măsuri iscusite însă, aşa că Brisbane şi Otis, cu încuviinţarea clanului se hotărâră să-

l abordeze pe Lord Ramsey Sinclair în timpul festivalului anual de primăvară.

Părea ocazia ideală pentru a-şi prezenta cererea, o regulă nescrisă dictând ca toate clanurile să uite de orice animozitate şi să se întâlnească pentru două săptămâni de întreceri şi voie bună ca o singură mare familie.

Era perioada când se reînnoiau vechile prietenii, se stârneau gâlcevi inofensive şi, lucrul cel mai important, se pecetluiau contracte de căsătorie.

Taţii fetelor îşi petreceau aproape tot timpul încercând să-şi apere progeniturile de peţitorii nedoriţi, în vreme ce căutau să lege cea mai potrivită combinaţie.

Pentru cei mai mulţi, era o perioadă înviorătoare.

Întrucât pământurile lui Sinclair se învecinau cu moşia MacPherson pe marginea dinspre miazăzi, Ramsey presupunea că şefii clanului MacPherson voiau să-i vorbească despre o posibilă alianţă – dar, după cum reieşise, bătrânii doreau mult mai mult. Îi interesa o uniune – o cununie, mai bine zis – între cele două clanuri şi erau dispuşi să renunţe la numele lor, devenind Sinclairi, dacă moşierul le dădea cuvântul lui solemn că fiecare MacPherson avea să fie tratat ca şi cum s-ar fi născut Sinclair. Dorea egalitate pentru toţi cei nouă sute nouăzeci şi doi de membri ai clanului.

Cortul lui Ramsey Sinclair era mare cât o casă şi destul de încăpătoare pentru toată adunarea. În mijloc se afla o masă rotundă şi joasă, cu patru scaune şi câteva rogojini aşternute în jur, pentru dormit.

Mai era de faţă comandantul militar a lui Ramsey, Gideon, şi alţi doi războinici veterani, Anthony şi Faudron, căpetenia lui de încredere. Michael Sinclair, fratele mai mic al lui Ramsey, se foia în umbră, aşteptând permisiunea de a participa la festivităţi.

Copilul fusese dojenit pentru că întrerupsese discuţia

şi stătea cu capul în piept, ruşinat. Brisbane Andrews, un bătrân arţăgos, cu privire pătrunzătoare şi glas răguşit, păşi înainte pentru a explica de ce clanul MacPherson dorea o fuziune.

— Avem ostaşi tineri, dar sunt slab instruiţi şi nu ne pot apăra femeile şi copiii de agresori. Avem nevoie de puterea voastră ca să ţinem prădătorii la distanţă şi să trăim în linişte.

Otis MacPherson, o legendă vie în Highlands, datorită faptelor lui remarcabile, deşi foarte înflorite, din tinereţe, se aşează pe scaunul oferit de Ramsey, îşi încleştă mâinile pe genunchii noduroşi şi arătă cu capul spre Michael.

— Poate că, boierule, ar fi mai bine să asculţi cererea fratelui dumitale şi să-i permiţi să plece înainte de a continua discuţia asta. Copiii repetă adeseori taine fără voie şi n-ar fi bine să ştie nimeni despre această… contopire… până n-o accepţi sau refuzi.

Ramsey dădu din cap şi se întoarse spre fratele lui.

— Ce vrei, Michael?

Băiatul era extrem de timid pe lângă fratele lui mai mare, căci abia îl cunoştea, după ce-l văzuse doar de două ori în viaţa lui.

Ramsey locuise pe moşia Maitland, ca trimis după anii lui de instrucţie în arta războiului, şi se întorsese la reşedinţa Sinclair când îl chemă tatăl lui, pe patul de moarte.

Fraţii erau aproape străini, dar Ramsey, deşi nu se prea pricepea să se apropie de copiii, se hotărî să îndrepte situaţia cât putea de curând.

— Vreau să mă duc la pescuit cu prietenul meu cel nou, se bâlbâi Michael, cu capul în piept, dacă-mi dai voie.

— Uită-te la mine când vorbeşti, îi ceru Ramsey.

Michael se supuse imediat şi repetă cererea adăugând şi cuvintele „te rog”.

Ramsey vedea teama în ochii fratelui său şi se întreba de cât timp era nevoie ca băiatul să se deprindă cu prezenţa lui.

Încă-l mai jelea pe tatăl lor, şi avea senzaţia că fusese abandonat.

Michael nu-şi ţinea minte mama – se prăpădise când el avea doar un an – dar fusese foarte apropiat de tatăl lor şi încă nu-şi revenise după moartea acestuia.

Ramsey spera ca Michael, în timp şi cu răbdare, să înveţe să aibă încredere în el, poate, chiar să-şi amintească din nou să zâmbească.

— Nu te apropia de cascadă, şi vei fi înapoi în cortul ăsta înainte de apusul soarelui, îi ordonă el încet.

— Voi fi înapoi înainte de apusul soarelui, repetă Michael. Acum pot să plec?

— Da.

Exasperat, Ramsey îl văzu pe băiat cum se împiedica în propriile-i picioare, răsturnând un scaun, în graba de a se duce la prietenul lui.

— Michael, strigă el, în timp ce copilul se repezea spre uşă, n-ai uitat nimic?

Băiatul îl privi nedumerit, până când Ramsey arătă cu capul spre vizitatori. Imediat, Michael alergă la cei doi, se înclină adânc şi bolborosi:

— Îmi îngăduiţi să plec?

Otis şi Brisbane încuviinţară zâmbind, privindu-l cum aleargă afară.

— Băiatul seamănă cu dumneata, boierule, comentă Brisbane. Dreptu-i că-i leit dumneata, căci îmi amintesc bine cum arătai în copilărie. Cu voia lui Dumnezeu, şi din Michael se va alege un războinic de soi. Un conducător de oameni.

— Da, fu Otis de acord, cu îndrumarea cuvenită, poate deveni un mare conducător, deşi n-am cum să nu observ că

se teme de fratele lui. De ce, boierule?

Ramsey nu fu jignit de întrebare, căci bătrânul spunea adevărul şi nu făcea decât să observe un lucru.

— Sunt un străin pentru el, dar cu timpul am să-i câştig încrederea.

— Şi încrederea că nu-l vei părăsi? întrebă Otis.

— Da, răspunse Ramsey, dându-şi seama ce perspicace era bătrânul.

— Ţin minte când s-a hotărât tatăl dumitale să se recăsătorească, remarcă Brisbane. Eu găseam că Alisdair era prea bătrân ca să-şi ia o nouă nevastă. Mama dumitale murise de peste zece ani, dar el m-a păcălit, şi părea foarte mulţumit. Ai cunoscut-o vreodată pe Glynnes, a doua lui soţie?

— Am fost la nunta lor, răspunse el. Fiind mult mai tânără decât tatăl meu, era limpede că urma să moară mai întâi şi voia să fie sigură că o lăsa bine aranjată, fără să-i lipsească nimic, le explică.

— Şi ţi-a cerut dumitale asta? întrebă Otis zâmbind.

— Sunt fiul lui, răspunse Ramsey. Aş fi făcut orice-mi cerea.

Otis se întoarse spre prietenul lui.

— Boierul Sinclair n-ar fi întors spatele nimănui aflat la nevoie.

Ramsey pierduse destul timp vorbind despre problemele personale şi reveni la subiect.

— Aţi spus că doriţi protecţia mea, dar n-am putea-o obţine printr-o simplă alianţă?

— Ostaşii dumitale ar trebui să patruleze zi şi noapte pe la hotarele noaste, replică Otis. Şi, cu timpul s-ar plictisi. Dar, dacă pământurile ar fi ale dumitale…

— Da, se grăbi Brisbane să-i dea dreptate. Dacă pământul ar fi al neamului Sinclair, l-ai apăra cu orice preţ. Ne-am…

Se întrerupse dintr-o dată, atât de surprins să vadă că Ramsey se aplecase să le toarne vin în cupele goale, încă îşi pierdu şirul gândurilor.

— Eşti moşier… şi totuşi, ne serveşti ca şi cum ai fi sluga noastră… Nu ştii câtă putere ai?

Uimirea lor îl făcu pe Ramsey să zâmbească.

— Ştiu că sunteţi oaspeţi în cortul meu, răspunse el, şi mai bătrâni decât mine. Prin urmare, sunt dator să mă îngrijesc de domniile voastre.

Cei doi fură onoraţi de cuvintele lui.

— Ai inima tatălui dumitale, îl lăudă Otis. E plăcut să vedem că Alisdair trăieşte mai departe, în fiul lui.

Moşierul primi complimentul dând din cap, apoi reveni la subiect.

— Spuneţi că v-aş apăra pământurile, cu orice preţ, dacă ar fi ale mele?

— Ie dară, confirmă Otis. Şi avem multe de oferit în schimbul acestei uniuni. Pământurile noastre sunt pline şi bogate. Lacurile noastre gem de peşti graşi, ţărâna e mănoasă, iar colinele, pline de oi. Motiv pentru care suntem atacaţi mereu pe toate hotarele, de Campbelli, Hamiltoni şi Boswelli. Cu toţii ne râvnesc pământurile, apa şi femeile, iar noi, ceilalţi, ne putem duce dracului.

Aceste cuvinte pătimaşe nu-i smulse lui Ramsey nicio reacţie. Începu să se plimbe prin cort, cu capul plecat şi mâinile la spate.

— Cu permisiunea dumitale, boierule, aş pune câteva întrebări, ceru Gideon.

— Cum doreşti, îi răspunse Ramsey.

Gideon se întoarse spre Otis.

— Câţi ostaşi numără clanul MacPherson?

— Aproape două sute. Dar, cum a explicat Brisbane, nu sunt instruiţi cum se cuvine.

— Şi mai există o sută la vârsta de a începe instrucţia,

interveni Otis. La fel de viteji ca spartanii moşierului Brodick Buchanan, dară, se poate, căci deja au minţi şi inimi de luptători.

— Îi numeşti pe soldaţii lui Brodick spartani? întrebă Gideon, zâmbind.

— Aşa le zicem, căci asta sunt, replică Otis. N-aţi auzit poveştile despre spartanii din vechime, de la taţii şi bunicii voştri, ca noi?

Gideon dădu din cap.

— Cele mai multe poveşti erau trase de păr.

— Ba, îl contrazise Otis, majoritatea erau adevărate. Poveştile au fost scrise de sfinţii călugări şi istorisite de nenumărate ori. Spartanii erau un trib barbar, adăugă el încruntat. Păcătos de mândri, dar extrem de bravi. Se spune că mai degrabă mureau de spadă decât să piardă o ciocnire. Mi-s de părere că erau un neam îndărătnic.

— N-am vrea ca soldaţii noştri să fie la fel de nemiloşi ca războinicii lui Buchanan, de grăbi Brisbane să intervină.

Ramsey râse.

— Ie dară, ostaşii lui Brodick sunt necruţători.

Cu zâmbetul pierindu-i pe buze, adăugă:

— Să ştiţi un lucru, boieri dumneavoastră. Deşi adeseori ne ciondănim, îl socot pe Brodick unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei. Totuşi, nu voi fi ofensat de ceea ce aţi spus despre el, căci ştiu că i-ar plăcea să ştie că l-aţi făcut neînduplecat.

— Cârmuieşte cu patimă, sublinie Otis.

— Într-adevăr, îi dădu dreptate Ramsey. Dar e şi drept fără cusur.

— Pe amândoi v-a instruit Iain Maitland, nu-i aşa? întrebă Brisbane.

— Aşa este.

— Moşierul Maitland îşi conduce clanul cu înţelepciune.

— Şi eu îl consider pe Iain prieten şi frate, adăugă Ramsey.

Otis zâmbi.

— Brodick conduce cu patimă, Iain cu înţelepciune, iar dumneata, boier Ramsey, cârmuieşti cu mâna de fier a dreptăţii. Cu toţii ştim că eşti un om mizericordios. Arată-ne şi acum milostenie, îl rugă el.

— De unde puteţi şti ce fel de conducător sunt. Mă numiţi mizericordios, dar nu-s moşier decât de şase luni şi mai am până să fiu pus la încercare.

— Uite la căpeteniile dumitale, răspunse Brisbane, dând din cap. Gideon, Anthony şi Faudron au condus şi stăpânit clanul Sinclair câtă vreme tatăl dumitale era bolnav, iar după ce el a murit, iar dumneata ai ajuns moşier, n-ai făcut ceea ce-ar fi făcut alţii în locul dumitale.

— Şi ce ar fi făcut aceia?

— Ar fi înlocuit căpeteniile cu oameni de a căror credinţă era sigur.

— Îi suntem credincioşi boierului nostru! izbucni Gideon. Cutezi să socoteşti altceva?

— Ba, replică Brisbane. Spun doar că alţi boieri ar fi fost mai puţin… încrezători… şi s-ar fi descotorosit de orice concurenţi. Atâta tot. Boierule, ţi-ai vădit mizericordia îngăduindu-le să-şi păstreze rangurile însemnate.

Ramsey nu-l contrazise pe bătrân, dar nici nu-i dădu dreptate.

— Cum spuneam, sunt moşier de foarte puţină vreme şi am de rezolvat probleme în sânul clanului Sinclair. Nu sunt sigur că e momentul să…

— Nu mai putem aştepta, boierule. Broswellii ne-au declarat război şi se vorbeşte că se însoţesc cu Hamiltonii. Dacă se-ntâmplă asta, clanul MacPherson va fi distrus.

— Soldaţii voştri i s-ar jurui de bună voie lui Ramsey? întrebă Gideon.

— Ie dară, aşa ar face, insistă Otis.

— Cu toţii? stărui comandantul clanului Sinclair. N-aveţi şi răzvrătiţi.

Otis şi Brisbane schimbară o privire, înainte ca primul să răspundă:

— Doar puţini se împotrivesc acestei uniuni. Înainte de a veni la voi cu propunerea, am pus-o la vot, acum patru luni. Toţi au fost luaţi la socoteală, bărbaţi şi femei.

— Voi le lăsaţi pe femeile voastre să voteze? întrebă Gideon, neîncrezător.

Otis zâmbi.

— Ie dară, pentru că am vrut să fie cinstit, iar uniunea le va atinge şi pe ele. Nici nu ne-am gândit să le numărăm, dacă nu stăruia Meggan MacPherson, nepoata răposatului nostru boier.

— Este o femeie desfăcută la gură, adăugă Brisbane, deşi lucirea din ochii lui îi arăta că nu-i displăcea acest cusur.

— Dacă aţi votat acum patru luni, întrebă Gideon, de ce veniţi abia acum cu cererea la Ramsey.

— Da fapt, am votat de două ori, îi explică Otis. Acum patru luni, am pus clanul să voteze, apoi i-am lăsat pe toţi să se mai gândească. Primul vot a ieşit în favoarea uniunii, dar cu o margine mai mică.

— N-am vrut să se spună că ne-am pripit cu o treabă atât de însemnată, adăugă Brisbane. Aşa că le-am dat timp să cugete la toate ramificaţiile, şi am mai pus o dată la vot.

— Da, confirmă Otis, şi mulţi care la început fuseseră împotriva uniunii s-au răzgândit şi acum au votat pentru ea.

— Şi n-ar fi trebuit să aşteptăm atâta până să venim la dumneata, boierule, căci acum situaţia noastră a devenit critică.

— Care a fost rezultatul celui de-al doilea vot? întrebă Ramsey. Câţi dintre soldaţii voştri mai sunt împotriva

uniunii?

— Şaizeci şi doi mai sunt împotrivă, dar cu toţii-s tineri, răspunse Otis.

— Mândria le-a împiedicat judecata, explică Brisbane.

— Îi conduce un rebel îndărătnic pe nume Proster, dar toţi ceilalţi au fost în favoarea uniunii, şi majoritatea hotărăşte.

— Răzvrătiţii se vor supune şi ei uniunii? întrebă Ramsey..

— Da, dar bombănind, recunoscu Otis. Dacă-l putem câştiga pe Proster, îl vor urma şi ceilalţi. Există un mijloc simplu de a le obţine loialitatea… un mijloc simplu.

— Şi care ar fi acela?

— S-o cunună̆m pe Meggan MacPherson, declară Brisbane, şi să ne unim prin căsătorie.

— Şi dacă eu nu vreau să mă însor cu Meggan?

— Atunci eu încă m-aş ruga de dumneata, dacă de data asta e nevoie ca să primeşti să ne unim clanurile. Cununia cu o MacPherson n-ar face decât să împuternicească şi mai mult unirea. Clanul meu… copii mei… au nevoie de protecţia dumitale. Acum numai două săptămâni, David şi Lucy Douglas au fost ucişi, şi singurul lor păcat a fost acela că se aventuraseră prea aproape de frontieră. Erau proaspăt căsătoriţi.

— Nu mai putem da pe nimeni din oameni noştri de soi ales, iar dacă nu ne iei sub oblăduirea dumitale, vom fi vânaţi unul câte unul. Ce-o să se întâmple cu copii noştri? continuă Brisbane. Avem băieţi de vârsta fratelui dumitale, adăugă el, într-o încercare de a-l înduioşa pe moşier.

Ramsey nu putea întoarce spatele unui asemenea strigăt de ajutor. Ştia de ce era în stare clanul Boswell ca să ocupe cât mai multe pământuri. Niciunul dintre ostaşii lor n-ar fi stat pe gânduri înainte de a ucide un copil.

— Boswelli sunt nişte şacali, mormăi el.

Gideon îşi cunoaşte bine stăpânul şi ghicise deja care avea să-i fie răspunsul.

— Ramsey, vei aduce această ştire în faţa clanului, înainte de a le răspunde acestor oameni?

— Nu, răspunse Ramsey, nu intră în discuţie.

Cu greu, Gideon îşi stăpâni frustrarea.

— Dar te vei gândi temeinic înainte de a te hotărî?

Ştiind că loialul său comandant voia să discute între patru ochi, Ramsey dădu scurt din cap, înainte de a se adresa din nou celor doi MacPherson.

— Boieri dumneavoastră, aveţi răspunsul meu peste trei ceasuri. Vă convine aşa?

În timp ce se ridica, Otis dădu din cap.

— Cu îngăduinţa dumitale, ne vom întoarce atunci ca să primim răspunsul.

Brisbane se agăţă de braţul prietenului său.

— Ai uitat să-i spui despre întrecere, şopti el sonor.

— Ce întrecere? se interesă Gideon.

Otis se înroşi ca focul.

— Ne gândeam că… pentru a ocroti mândria soldaţilor noştri, poate ai primi să facem o serie de întreceri la jocuri. N-avem nicio şansă de a câştiga, dar ar fi mai uşor să renunţăm la numele nostru şi să-l primim pe cel de Sinclair, dacă am fi cinstiţi la jocuri.

Gideon făcu un pas înainte.

— Şi dacă învingeţi voi?

— Dar nu putem învinge, insistă Otis.

— Dar dacă totuşi câştigaţi.

— Atunci, Sinclairii ar renunţa la numele lor. Ar continua să cârmuiască moşia, Ramsey, dar ai deveni un MacPherson, iar cel care te va fi învins, ar deveni primul la comandă.

Gideon era indignat, dar Ramsey reacţionă invers. Cererea era atât de absurdă, încât îi venea să râdă. Făcu un

efort să-şi păstreze expresia severă, în timp ce spunea:

— Am un comandant şi sunt foarte mulţumit de el.

— Dar, boierule, noi ne gândeam doar… începu Otis.

Ramsey i-o reteză scurt.

— Comandantul meu stă în faţa domniilor voastre, iar propunerea dumneavoastră îl jigneşte peste poate.

— Şi dacă aţi pune întrebarea clanului? întrebă Brisbane. Serbările abia au început şi mai sunt două săptămâni încheiate. V-aţi putea întrece la sfârşitul jocurilor.

— Atunci aş dori şi eu, la fel ca voi, ca fiecare bărbat şi femeie să-şi spună cuvântul, şi de vreme ce majoritatea nu au venit la festival, vă asigur că vor trece luni de zile până să voteze toată lumea. Ar trebui să aşteptăm până la întrecerile de la anul.

— Dar nu putem aştepta hotărârile atât de mult timp, spuse Otis.

— Voi fi absolut cinstit cu voi şi-am să vă spun că oricum n-aş lăsa treaba asta în seama hotărârii clanului. Simpla idee este necuviincioasă. Numele Sinclair este sacru. Totuşi, de vreme ce spuneţi că nu vreţi decât să protejaţi mândria soldaţilor, dacă hotărăsc să facem această uniune, atunci mai propun să se întreacă pentru ranguri în rândurile mele, sub cârmuirea comandantului meu. Acei soldaţi din clanul MacPherson care vor arăta atâta curaj şi putere în întrecerile cu soldaţii mei vor fi instruiţi personal de Gideon.

Otis dădu din cap.

— Ne vom întoarce aici peste trei ceasuri, ca să auzim răspunsul, spuse el.

— Dumnezeu să vă călăuzească în luarea acestei hotărâri însemnate, adăugă Brisbane, în timp ce-şi urmă prietenul afară.

— Tocmai au fost mânaţi pe o cărare întortocheată,

remarcă Otis. Otis crede că soldaţii clanului MacPherson pot să ne învingă şi, astfel, să le câştige pe toate: protecţia noastră şi numele lor.

Gideon nu se amuza deloc.

— Vin la tine cu boneta în mână, ca nişte cerşetori, dar apoi au îndrăzneala să-ţi mai pună şi condiţii. Mai mare ruşinea!

— Tu ce crezi, Anthony? îl întrebă Ramsey pe aghiotantul lui Gideon.

— Eu sunt împotriva acestei uniuni, mormăi ostaşul cu păr gălbui. Orice om dornic să renunţe de bunăvoie la numele lui mă scârbeşte.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, interveni Faudron, cu chipul său de uliu înroşit de furie. Brisbane şi Otis sunt vrednici de tot dispreţul.

— Ba, sunt nişte bătrâni şireţi care vor binele clanului lor. Ştiam de câtva timp că avea de gând să vină la mine şi am avut vreme să chibzuiesc. Ia spune-mi, Gideon, tu eşti în favoarea acestei uniri?

— Ştiu că dumneata eşti pentru ea. Ai o inimă prea bună, boierule. E un cusur tulburător. Eu îmi dau seama de greutăţile pe care le-ar aduce o asemenea uniune.

— Şi eu, răspunse Ramsey. Dar Otis are dreptate: au multe de oferit în schimb. Mai important este strigătul lor de ajutor, Gideon. Le pot întoarce spatele?

Comandantul clătină din cap.

— Ba, Boswelli i-ar măcelări. Totuşi, mai îngrijorat sunt din pricina lui Proster şi a celorlalţi răzvrătiţi.

— Au avut timp să se împace cu gândul uniunii acesteia, îi aminti Ramsey. Ai auzit ce-a spus Otis. Mai întâi au votat acum patru luni. Şi-n plus o să stăm cu ochii pe ei.

— Te-ai hotărât, nu-i aşa?

— Da, îi vom primi în clanul nostru.

— Vor fi probleme cu soldaţii noştri.

Ramsey îl bătu pe umăr.

— Atunci, o să le rezolvăm. Nu mai face mutra asta amărâtă. Să lăsăm treaba asta deoparte pentru moment şi să mergem la serbare. Iain şi Judith Maitland sunt aici de ieri după-amiază şi încă n-am vorbit cu ei. Hai să le dăm de urmă.

— Mai e o problemă presantă de care trebuie să te ocupi mai întâi, îi aminti Gideon.

Ramsey îl trimise pe Anthony şi Faudron afară, apoi spuse:

— Văd după zâmbetul tău că nu-i o treabă serioasă.

— Pentru credinciosul tău soldat Dunstan Forbes este foarte serioasă. Mai bine ia loc, boierule, căci Dunstan a cerut îngăduinţa de a se însura cu Bridgid KirkConnell.

Dintr-o dată, Ramsey deveni precaut.

— Cu asta, câte sunt?

Gideon râse.

— Cu mine cu tot, număr şapte cereri în căsătorie, dar Douglas jură c-au fost opt.

Ramsey se aşează, întinzându-şi înainte picioarele lungi.

— Bridgid ştie de acest ultim peţitor?

— Încă nu. Dar mi-am luat libertatea de a trimite după ea. Aşteaptă afară şi în sfârşit vei cunoaşte spinul din coastă.

Şi izbucni în râs.

Ramsey clătină din cap.

— Ştii, Gideon, în tot timpul acesta am crezut că, atunci când te-am provocat pentru rangul de moşier, te-am învins cinstit.

Gideon redeveni pe dată serios.

— Dar cinstit m-ai învins.

— Eşti sigur că nu m-ai lăsat să câştig numai ca să nu trebuiască să ai de-a face cu Bridgid KirkConnell?

Căpetenia râse din nou.

— Poate. Recunosc că-mi place compania ei, căci este o femeie foarte frumoasă şi o mare bucurie pentru ochi. Are un spirit cum la puţine alte femei se găseşte. E foarte… pătimaşă… dar, din păcate, mai este şi la fel de încăpăţânată ca un Buchanan. Acum mă bucur că m-a refuzat, căci nu doresc să mă însor cu o femeie atât de dificilă.

— Cum se face că, de când sunt moşier, a trebuit să refuz din partea acestei femei trei cereri, dar încă n-am apucat s-o cunosc?

— A trimis refuzurile de la casa unchiului ei din Carnwath. Ţin minte limpede cum ţi-am spus că-i dădusem permisiunea să-şi ajute mătuşa cu plodul nou-născut. Şi cei de-acolo au venit aici, la festival.

— Dacă mi-ai spus asta, am uitat. Totuşi, îi ţin minte respingerile. Mereu trimitea aceleaşi mesaje.

— Presimt că şi azi va rosti aceleaşi cuvinte, iar Dunstan va îngroşa de îndată rândurile celor cu inima frântă.

— Tatăl meu e de vină pentru pacostea asta cu care sunt înşeuat, fiindcă el i-a promis tatălui lui Bridgid că-şi poate alege singură bărbatul. Pentru mine e de neconceput că ea însăşi îşi va hotărî propriul viitor.

— N-ai de ales, spuse Gideon. Trebuie să respecţi cuvântul dat de tatăl dumitale. Tatăl lui Bridgid a fost un războinic nobil şi a depus acest jurământ pe patul de moarte. Mă întreb dacă ştia cât de încăpăţânată avea să fie fiica lui.

Ramsey se ridică, apoi îi spuse lui Gideon s-o cheme pe Bridgid înăuntru.

— Şi nu te mai hlizi, îi porunci el. Acest lucru e important pentru Dunstan şi îl vom trata ca atare. Cine ştie? S-ar putea să spună da la cererea lui.

— E dară, şi-n după-amiaza asta s-ar plutea să plouă cu porci din cer, remarcă tărăgănat Gideon, în timp ce deschise uşa cortului. Şovăi, apoi se întoarse spre moşier şi-l întrebă în şoapă:

— Ţi-a sucit vreodată capul o cucoană?

Exasperat, Ramsey răspunse:

— Nu, nu mi l-a sucit niciuna.

— Atunci, eu în locul dumitale m-aş pregăti. Jur c-o să ţi se-nvârtească de pe umeri.

Un moment mai târziu, prezicerea lui Gideon fu cât pe ce să se adeverească la apariţia în cort a lui Bridgid KirkConnell, care-i tăie respiraţia, de-a dreptul, moşierului.

Era o tânără domniţă uluitor de drăguţă, cu pielea albă, ochii scânteietori şi un păr blond ca mierea, lung şi păcătos de cârlionţat, care-i plutea în jurul umerilor.

Formele delicate ale trupului ei se arcuiau numai în locurile cele mai potrivite, iar Ramsey se miră că primise numai opt cereri în căsătorie.

Bridgid făcu o reverenţă, zâmbindu-i dulce, şi spuse:

— Bună ziua, dumneavoastră, Boier Ramsey.

Ramsey se înclină.

— Vasăzică, în sfârşit ne cunoaştem, Bridgid KirkConnell. A trebuit să frâng inimile mai multor peţitori, din partea ta, fără a şti de ce acei oameni de treabă erau atât de dornici să se însoare cu o femeie atât de îndărătnică. Acum înţeleg motivul pentru care soldaţii mei au fost atât de stăruitori.

Zâmbetul pieri de pe buzele lui Bridgid.

— Dar ne-am mai cunoscut…

Ramsey clătină din cap.

— Te încredinţez că dacă te întâlneam o singură dată, nu te-aş fi uitat.

— Dar aşa este, ne-am întâlnit, insistă fata. Şi-mi aduc aminte întâlnirea noastră ca şi cum ar fi fost abia ieri.

Veniserăţi acasă la nunta vărului domniei voastre. În timp ce părinţii mei participau la petrecere, eu m-am hotărât să fac o baie în lacul din spatele conacului. Iar domnia voastră m-aţi scos din apă.

Ramsey îşi împreună mâinile la spate, încercând să se concentreze. Gideon nu exagerase. Era o femeie extraordinară.

— Şi de ce te-am scos din apă?

— Mă înecam.

— Nu ştiai să înoţi, fătucă? întrebă Gideon.

— Spre marea mea mirare, nu.

Bridgid zâmbi din nou, iar inima lui Ramsey o luă la sănătoasa. Din cauza surâsului ei îşi spuse. Era de-a dreptul molipsitor.

— Dacă nu ştiai să înoţi, de ce te-ai băgat în lac? întrebă Gideon.

Fata ridică din umeri.

— Încă nu eram prea mare lucru şi eram sigură că m-aş fi descurcat dar, vai, mă amăgisem.

— Erai o fătucă îndrăzneaţă, comentă Gideon.

— Ba, eram proastă.

— Erai tânără, sugeră Ramsey.

— Cred că le-ai scos fire albe părinţilor tăi, adăugă Gideon.

— Am fost acuzată de fapta asta cu mai multe prilejuri, replică ea, întorcându-se apoi din nou spre Ramsey. Înţeleg de ce nu mai ţineţi minte. M-am schimbat la înfăţişare, şi e mult de-atunci. De crescut, am crescut, dar îndărătnică nu sunt, boier dumneavoastră. Cinstit vă spun.

— Ar fi trebuit să te măriţi până acum, răspunse Ramsey. Şi pare-mi-se că eşti dificilă. Toţi bărbaţii care te-au cerut în căsătorie sunt ostaşi buni şi vrednici.

— Da, nu mă îndoiesc că sunt oameni cumsecade.

Ramsey făcu un pas spre ea. Fata se retrase cu un pas, căci ştia ce urma şi voia să poată ieşi repede.

Observându-i privirea peste umăr, Ramsey spuse că judecase greşit distanţa până afară. Rămase serios, deşi îi era greu.

Panica ei îl amuza. De ce-i era o asemenea silă de căsătorie?

— Iar acum, încă un soldat s-a înfăţişat să-ţi ceară mâna, spuse el. Se numeşte Dunstan. Îl cunoşti?

Bridgid clătină din cap.

— Nu, nu-l cunosc.

— E un om de treabă, Bridgid, şi-s sigur că s-ar purta frumos cu tine.

— De ce? întrebă ea.

— De ce ce?

— De ce vrea să se însoare cu mine? V-a spus vreun motiv?

Întrucât nu vorbise personal cu Dunstan, Ramsey se întoarse spre Gideon:

— Ţi-a dat vreun motiv?

Comandantul dădu din cap.

— Te doreşte.

Din ezitarea lui Gideon se sesizase clar că nu spunea totul.

— Repetă întocmai vorbele lui, îi ordonă Ramsey.

Gideon se înroşi.

— Cu siguranţă, boierule, fătuca nu vrea să audă vorbă cu vorbă.

— Ba eu cred că vrea, ripostă Ramsey. Iar Dunstan ne-a cerut să vorbim în numele lui.

Comandantul se încruntă, pentru a-şi ascunde stânjeneala.

— Prea bine, atunci. Bridgid KirkConnell, Dunstan îţi juruieşte dragoste. Îţi preţuieşte frumuseţea şi adoră însăşi

ţărâna pe care… pluteşti… Martor mi-e Dumnezeu, că tocmai aşa au fost cuvintele lui.

Ramsey zâmbi, dar Bridgid nu era deloc amuzată. Jignită de declaraţie, încercă să-şi ascundă sentimentele, ştiind că boierul n-ar fi înţeles. Cum să poată înţelege? Era bărbat şi, prin urmare, nu putea şti ce era în inima ei.

— Cum se poate? întrebă ea. Nici nu l-am întâlnit pe acest om, şi totuşi îmi declară dragoste?

— Dunstan e un om de treabă, o asigură Gideon. Şi cred că vorbeşte serios.

— Se vede clar că e înamorat de tine, adăugă şi Ramsey. N-ai vrea să te gândeşti la cererea lui? Poate că, dacă ai sta jos cu el, ca să discutaţi…

— Nu! izbucni ea. Nu vreau să stau jos cu el, şi n-am nevoie de timp de gândire. Aş dori să dau răspunsul acum. Vreţi, vă rog, să-i spuneţi lui Dunstan că-i mulţumesc pentru cerere, dar…

— De ce? întrebă Gideon.

— Dar nu-l voi avea.

Cu aceleaşi cuvinte îi refuzase şi pe ceilalţi opt peţitori.

— De ce nu? întrebă Ramsey, cu iritare vizibilă.

— Nu-l iubesc.

— Ce are iubirea a face cu o cerere în căsătorie? Poţi învăţa să-l iubeşti pe acest om.

— Îl voi iubi pe bărbatul cu care mă mărit, sau n-am să mă mărit deloc.

Şi, după această declaraţie înverşunată, Bridgid mai făcu un pas înapoi.

— Cum să răspunzi chibzuit unei credinţe atât de absurde? îl întrebă Ramsey pe Gideon.

— Nu ştiu. De unde i-or veni ideile astea?

Grosolănia lor de a discuta despre ea ca şi cum n-ar fi fost de faţă o înfurie pe Bridgid, dar încercă să-şi păstreze

cumpătul, pentru că Ramsey era moşierul ei şi se cădea să-i respecte rangul.

— N-ai să te răzgândeşti în legătură cu Dunstan? întrebă acesta.

Bridgid clătină din cap.

— Nu-l voi avea, repetă ea.

— Of, Bridgid, îndărătnică fătucă mai eşti, ba bine că nu.

Faptul că era criticată pentru a treia oară îi zădăra mândria, şi nu mai putea să tacă.

— Mă aflu în faţa domniei voastre de zece minute, dar în acest scurt răstimp m-aţi făcut îndărătnică, dificilă şi încăpăţânată. Dacă aţi mântuit cu insultele, aş dori să mă întorc la mătuşa şi unchiul meu.

Izbucnirea ei de furie îl uimi pe Ramsey. Era prima femeie care-i vorbea pe un asemenea ton. Comportamentul ei se învecina cu neruşinarea şi totuşi nu-i putea găsi niciun cusur, pentru că el însuşi îi adresase întocmai acele cuvinte, şi erau într-adevăr jignitoare.

— Nu-i vorbi moşierului tău cu atâta necuviinţă, îi porunci Gideon. Tatăl tău s-ar răsuci în mormânt, să te audă acum.

Fata înclină capul, dar Ramsey îi văzu lacrimile din ochi.

— Să nu-l amestecăm pe tatăl ei, propuse el.

— Dar, boierule, ar trebuie măcar să-şi ceară iertare.

— De ce? Am insultat-o, deşi nu intenţionat, iar pentru asta îmi prezint eu scuzele.

Capul fetei se ridică smucit.

— Îmi prezentaţi scuzele domniei voastre?

— Da.

Pe buzele ei apăru un zâmbet radios.

— Atunci trebuie să vă spun că-mi pare rău că v-am contrazis aşa.

Se înclină, apoi se întoarse şi ieşi în fugă.

Gideon privi încruntat în urma ei.

— E o femeie dificilă, remarcă el. Milă mi-e de bărbatul care o să se-nsoare cu ea, căci va avea ditamai pacostea pe cap.

Ramsey râse.

— Dar ce pacoste înviorătoare va fi!

Comentariul lui îl surprinse pe Gideon.

— Şi te-ar interesa să dau cursul unui…

Un strigăt îl întrerupse, şi se întoarse spre intrare tocmai când un soldat tânăr intră în fugă. Era fiul lui Emmet MacPherson, Alan, şi arăta de parcă tocmai ar fi văzut stafia lui taică-său.

— Boierule, vino repede. S-a întâmplat un accident groaznic… îngrozitor… la cascadă… se bâlbâi el, gâfâind. Fratele dumitale… O, Doamne, frăţiorul dumitale.

Ramsey ieşea deja în goană când îl izbiră următoarele cuvinte ale lui Alan:

— Michael a murit.

CAPITOLUL 2

Anglia, în timpul domniei Regelui John.

Stătea agăţat de un fir. În încercarea sa disperată de a se ascunde de duşman, băieţelul înfăşurase de mai multe ori în jurul bolovanului colţuros funia veche pe care o găsise în colţul grajdului, o legase cu nod întreit, aşa cum îl învăţase unchiul său Ennis, şi imediat, fără a sta pe gânduri, se lăsase să alunece pe buza canionului, pe burtă, cu frânghia încolăcită în jurul braţului stâng. Prea târziu, îşi aminti că ar fi trebuit să-şi încercuiască mijlocul cu ea şi să se proptească în perete cu picioarele, aşa cum văzuse

făcând pe războinici când coborau Faleza Huntley spre locul lor favorit de pescuit.

Băiatul era prea grăbit ca să se mai urce înapoi şi s-o ia de la început. Pietrele erau ascuţite ca acele, zgâriindu-i pielea, iar pieptul şi pântecul i se juliră curând până la sânge. Era sigur că avea să rămână cu cicatrice, devenind un războinic adevărat, şi deşi o asemenea ispravă era grozavă pentru un băiat de vârsta lui, ar fi preferat să nu doară aşa.

Dacă l-ar fi văzut tatăl lui, cu siguranţă l-ar fi întrebat dacă-şi pierduse minţile şi ar fi clătinat din cap cu dezamăgire, de l-ar fi luat şi în braţe ca să drege totul la loc şi… *O, tăicuţule, cât aş vrea să fii acum aici!* Voia să se ducă acasă şi să se aşeze pe genunchii mamei, care să-l ajute să-şi găsească minţile – ce-or mai fi şi alea – şi atunci tata nu s-ar mai fi supărat.

Gândul la părinţii lui îl făcea să scâncească. Îl durea braţul, degetele îi ardeau, dar încercă să nu ia în seamă durerea, căci îl cuprinsese panica şi nu se mai gândea decât să scape înainte ca diavolul să-i descopere lipsa.

Coborârea era mult mai grea decât se aşteptase, dar îşi continuă drumul, neîndrăznind să privească în gura căscată şi abisul adânc ca purgatoriul. Se uită în sus şi fu mirat să vadă cât de mult coborâse. O clipă, se mândri cu izbânda lui. Dar în clipa următoare funia începu să se destrame. Mândria i se prefăcu în groază şi izbucni în plâns. Era sigur că niciodată n-avea să-şi mai vadă părinţii.

Când îl ajunse din urmă, Lady Gillian avea senzaţia că-i luase pieptul foc şi abia îşi mai putea trage răsuflarea.

Îl urmărise prin pădurea deasă, fugind cât o ţineau picioarele, iar când ajunse în sfârşit pe faleză şi-l auzise plângând, căzu în genunchi, uşurată, Slavă Domnului, băieţelul era viu.

Dar bucuria i se risipi repede, căci când întinse mâna

să tragă de funie văzuse cum se rosese şi ştiu că mai era doar câteva minute până să se destrame complet.

Dacă îndrăznea s-o tragă complet, frecarea de pietre ar fi rupt-o mai repede. Strigându-l să stea nemişcat, se întinse pe burtă şi făcu un efort să se uite peste margine. Înălţimea era înspăimântătoare şi simţi un val de ameţeală când privi în hăul de jos. Cum Dumnezeu să-l scoată de-acolo? Din peretele stâncos ieşeau colţuri de piatră, iar Gillian ştia că ar putea coborî – dar nu era agilă, nici nu avea experienţă. La vederea prăpastiei, i se învârtea capul, însă nu-l putea să-l lase acolo, iar timpul era critic. Funia avea să se rupă curând, lăsând copilul să cadă pradă morţii.

Nu avea de ales, aşa că se ruga înnebunită ca Dumnezeu să-i dea curaj. *Nu te uita în jos*, intonă în sinea ei, întorcându-se spre a se târî încet pe burtă, către margine. *Nu te uita în jos.*

De fiecare dată când piciorul ei atingea câte o ieşitură de piatră, Gillian striga de bucurie. Îşi închipuia că erau nişte trepte. Când în sfârşit ajunse la acelaşi nivel cu băiatul, îşi rezemă fruntea de stânca rece, închise ochii şi-i mulţumi lui Dumnezeu să o ajutase să ajungă până acolo fără să-şi frângă gâtul.

Încet, se întoarse spre copil. Nu părea să aibă mai mult de cinci, şase ani, şi se ruga cu disperare să fie curajos şi îndrăzneţ. Se ţinea strâns de frânghie cu o mână, iar în cealaltă avea un pumnal – pumnalul ei. Ochii îi erau dilataţi de spaimă, dar i se vedeau lacrimile lucind, de i se frângea inima pentru el.

Gillian era singura lui nădejde de a scăpa cu viaţă, dar copilul refuză cu îndărătnicie să aibă încredere în ea. Sfidând-o prosteşte, nu-i vorbea şi nici măcar nu se uita la ea, şi de fiecare dată când încerca să-l apuce dădea cu cuţitul, tăindu-i pielea braţului. Gillian însă nu se lăsa, fie şi de i-ar fi fost dat să moară încercând.

— Termină cu neghiobiile astea şi lasă-mă să te ajut! îi ceru ea. Jur pe toţi sfinţii, n-ai niciun dram de minte. Nu vezi că ţi se rupe funia?

Tonul ei tăios îl zgudui pe băiat, smulgându-l din ghearele spaimei. Îi privi sângele care se prelungea peste degete, dintr-o dată înţelesese ce-i făcuse şi-şi retrase pumnalul.

— Iartă-mă, domniţă! strigă el în limba gaelică. Iartă-mă! N-am voie să le fac rău doamnelor, cu niciun chip!

Vorbise atât de repede, şi cu un accent atât de apăsat, încât Gillian abia înţelesese ce spusese.

— Mă laşi să te ajut?

Spera că o înţelegea, dar nu era sigură că alesese cuvintele potrivite, căci nu cunoştea decât rudimentar limba gaelică.

Înainte ca băiatul să-i răspundă, strigă la el.

— Nu te mai zbate aşa, o să plesnească frânghia! Lasă-mă să te prind în braţe.

— Mai repede, domniţă, şopti el, vorbind în limba ei de această dată.

Gillian se apropie, ţinându-se cu o mână de un cot de stâncă de deasupra capului ei, iar pe cealaltă o întinse spre el. Tocmai îl prinse cu braţul însângerat de după mijloc şi-l trăgea pe cornişă, când funia cedă.

Dacă băiatul n-ar fi avut deja un picior sprijinit bine de pragul de piatră, ar fi căzut amândoi pe spate.

Gillian îl strânse lângă ea, scoţând un oftat prelung de uşurare.

— Ai ajuns tocmai la timp, îi spuse el, în timp ce-şi descolăcea funia de pe braţ şi o aruncă în prăpastie.

— Până aici, am mântuit-o, murmură Gillian cu vocea abia auzită. De-acum încolo vine partea cea mai grea.

Copilul îi auzi tremurul din voce.

— Ţi-e frică, domniţă? întrebă el.

— O, da, mi-e tare frică. Acum am să-ţi dau drumul. Rezeamă-te de stâncă şi nu te mai mişca. Eu o iau înapoi în sus şi…

— Dar trebuie să mergem în jos, nu în sus!

— Te rog, nu striga. Nu putem să ne căţărăm până jos. Nu-s destule proptele. Nu vezi că peretele coboară neted?

— Poate că, dacă aduci o frânghie bună…

Îl întrerupse:

— Nu se poate.

Se ţinea cu ambele mâini de crăpătura de deasupra capului, căutând o cale de a se sălta. Părea s-o fi părăsit toate puterile şi, deşi încerca vitejeşte, nu putea să se urce înapoi.

— Ştii ceva, domniţă?

— Taci, şopti ea, rugându-se în sinea ei, în timp ce făcea încă o încercare.

— Nu ştii ce vreau să-ţi spun?

— Nu, ce? întrebă Gillian, rezemată de stâncă, încercând să-şi potolească bătăile inimii.

— Sub noi e un prag foarte lat. L-am văzut. Am putea sări acolo. Uită-te-n jos, domniţă, şi-ai să-l vezi şi domnia ta. Nu-i departe.

— Nu vreau să mă uit în jos.

— Dar trebuie să te uiţi, ca să vezi unde e. Atunci poate reuşim să târâm…

— Nu! strigă ea, încercând din nou să se ridice pe următoarea treaptă.

Băiatul o privi cum se chinuia.

— Eşti prea slabă ca să te caţeri înapoi?

— Cred că da.

— Pot să te-ajut?

— Nu, stai doar pe loc şi nu te mişca.

Căută din nou să se urce, dar în zadar. O stăpânea o

asemenea panică, încât nici nu mai putea să respire cum se cade.

Dumnezeule mare, nu credea să-i mai fi fost vreodată atâta frică!

— Ştii ceva, domniţă?

Copilul nu se lăsa, iar Gillian încetă cu încercările de a-l astâmpăra.

— Nu, ce?

— Trebuie să coborâm, nu să urcăm.

— Ba urcăm.

— Atunci de ce stăm pe loc?

— Încearcă să ai răbdare, îi ordonă ea. Nu reuşesc să mă agăţ ca lumea. Aşteaptă-mă un minut şi-am să mai încerc o dată..

— Nu poţi să urci fiindcă te-am rănit. Ai hainele pline de sânge. Te-am tăiat rău. Îmi pare îngrozitor de rău, domniţă, dar mă speriasem.

Părea în pragul lacrimilor. Gillian încercă repede să-l liniştească.

— Nu te mai frământa, spuse ea.

Apoi, cu un geamăt neputincios, se lăsă păgubaşă.

— Cred că ai dreptate. Va trebui s-o luăm în jos.

Încet-încet, se întoarse în loc pe cornişa îngustă şi, cu spatele rezemat de stâncă, se aşeză, copilul o privi, apoi se răsuci pe călcâie şi se aşeză lângă ea.

Repeziciunea mişcărilor lui îi făcu inima să palpite în piept, şi-l apucă de braţ.

— Acum putem sări, întrebă el nerăbdător.

N-avea nicio fărâmă de minte.

— Nu, n-o să sărim. Vom coborî cu binişorul. Ia-mă de mână şi ţine-te bine.

— Dar ai sânge pe mână.

Gillian îşi şterse repede sângele pe fustă, apoi îl apucă de mână. Împreună, priviră peste margine. Trebuia să se

uite şi ea, ca să se asigure că pragul era destul de lat. După ce murmură o rugăciune, îşi ţinu respiraţia şi se lăsă peste margine.

Distanţa nu era prea mare, dar impactul o zgudui totuşi.

Când căzu, băieţelul îşi pierdu echilibrul, dar Gillian îl smuci înapoi la timp.

Tremurând violent, copilul îşi îngropă faţa în umărul ei.

— Era cât pe-aci să mă duc.

— Aşa e. Dar acum suntem în siguranţă.

— Nu coborâm mai departe?

— Nu, vom sta aici.

După câteva minute, băiatul se târî peste porţiunea mai lată a cornişei, care fusese ascunsă vederii sub o streaşină de stâncă.

Arătând foarte mulţumit, se aşeză cu picioarele strânse sub trup şi-i făcu semn să se apropie.

Gillian clătină din cap.

— Stau foarte bine aici unde sunt.

— O să plouă, şi-ai să te uzi. Nu-i greu. Numai să nu te uiţi în jos.

Ca pentru a-i confirma spusele, în depărtare bubui un tunet. Încet, Gillian se târî spre el. Inima-i bătea ca o tobă şi-i era aşa de frică, încât îi venea să verse. Copilul părea să aibă mai mult curaj de cât ea.

— Cum se face că nu-ţi place să te uiţi în jos? întrebă el, apropiindu-se de margine ca să privească în prăpastie.

Era atât de aproape încât Gillian îl prinse de glezne şi-l trase înapoi.

— Nu face asta!

— Dar vreau să scuip, ca să văd unde cade.

— Stai lângă mine şi fii cuminte un moment. Trebuie să mă gândesc ce avem de făcut.

— Dar de ce nu-ţi place să te uiţi în jos?

— Nu-mi place, şi gata.

— Poate că-ţi vine rău. Te-ai făcut verde la faţă. O să borăşti?

— Nu… răspunse ea cu voce obosită.

— Ţi-e frică să te uiţi în jos?

Era neînduplecat!

— De ce-mi pui atâtea întrebări?

Băiatul ridică din umeri, ca un gest exagerat.

— Nu ştiu. Le pun, şi gata.

— Ei bine, nici eu nu ştiu de ce mi-e frică să mă uit în jos. Mi-e frică şi gata. Nici măcar pe fereastra dormitorului nu-mi place să privesc. Mă ia cu ameţeli.

— Toate doamnele englezoaice sunt aşa ca domnia ta?

— Nu, cred că nu toate sunt aşa.

— Cele mai multe sunt slabe, declară el cu convingere. Aşa mi-a zis unchiul Ennis.

— Unchiul tău se înşală. Cele mai multe doamne nu sunt slabe. Pot face tot de ce-i în stare un bărbat.

Copilul izbucni în râs, atât de tare încât i se scuturau umerii. Gillian se întrebă din nou cum Dumnezeu putea un băiat aşa de mic să fie atât de arogant.

Apoi, băiatul se întoarse spre ea să-i pună o întrebare.

— Cum te cheamă, domniţă?

— Gillian.

O aşteptă să-l întrebe de numele lui, şi văzând că n-o făcea, o înghionti:

— Nu vrei să ştii cum mă cheamă?

— Îţi ştiu deja numele. I-am auzit pe soldaţi vorbind despre tine. Te numeşti Michael şi faci parte dintr-un clan condus de un moşier numit Boierul Ramsey. Eşti fratele lui.

Băiatul clătină din cap cu aprindere.

— Ba nu. Michael nu e numele meu adevărat.

Se ghemui lângă ea, luând-o de mână.

— Când au venit oamenii să mă ia am făcut o şmecherie. M-au băgat într-un sac de cânepă.

— Cred că te-ai speriat îngrozitor. Ce şmecherie făceaţi?

Nelăsându-i timp să răspundă îl întrebă:

— De ce nu m-ai aşteptat în grajd? Ne-ar fi fost atât de uşor să scăpăm, dacă făceai ce ţi-am spus eu. Şi de ce m-ai împuns în braţ. Doar ştiai că-ţi sunt prietenă. Ţi-am descuiat uşa, nu? Numai de-ai fi avut încredere în mine.

— Nu trebuie să am încredere în englezi. Toată lumea ştie asta

— Unchiul tău Ennis ţi-a spus-o?

— Nu, Unchiul Brodick. Dar ştiam deja.

— Ai încredere în mine?

— Poate că da. N-am vrut să te tai. Te doare rău?

O durea ca dracu', dar nu voia să recunoască, din cauza neliniştii pe care o vedea în ochii lui. Băieţelul avea destule griji pe cap, fără sa i le mai înmulţească şi ea.

— O să-mi treacă, insistă ea. Cred totuşi c-ar trebui să fac ceva cu sângele ăsta.

Îşi rupse o fâşie din jupon şi şi-o înfăşură de câteva ori în jurul braţului. Băiatul îi legă nodul, la încheietura mâinii. Apoi, Gillian îşi trase peste bandaj mâneca ruptă şi însângerată.

— Gata, sunt ca şi nouă.

— Ştii ceva?

Gillian oftă.

— Nu, ce să mai ştiu?

— M-am lovit la degete.

Părea să se laude cu o faptă incredibilă, iar Gillian zâmbi când îi arătă mândru mâna.

— Acum nu mai pot face nimic ca să scăpăm de-aici, fiindcă mă ustură degetele.

— Nici nu mă mir.

Băiatul se lumină la faţă. Era un copil frumos, cu bucle negre şi cei mai fermecători ochii cenuşii pe care-i văzuse vreodată.

Nasul şi obrajii îi erau acoperiţi cu pistrui. Se îndepărtă de ea şi-şi ridică tunica, arătându-i pieptul şi abdomenul.

— O să-mi rămână cicatrice.

— Ba nu cred c-au să-ţi rămână, începu dar imediat îi observă expresia prăbuşită. Dar dacă stau să mă gândesc, cred c-o să ai totuşi câteva. Vrei să le ai, nu-i aşa?

Băiatul dădu din cap.

— Da.

— De ce?

— Toţi războinicii au cicatrici. Sunt semne a virtuţii.

Vorbea atât de serios, încât Gillian nu îndrăzni să râdă.

— Tu ştii ce-i aia virtute?

— Ştiu că-i bună.

— Într-adevăr. Virtutea înseamnă curaj şi este foarte bună, într-adevăr. Cred că zgârieturile astea te ustură, adăugă ea, aplecându-se să-i tragă tunica peste burtă. Când ne vom întoarce, îi voi cere unui servitor să-ţi pună nişte alifie peste degete, piept şi burtă, şi atunci te vei simţi mult mai bine. Unele dintre femeile mai bătrâne de-aici îşi amintesc de mine. Au să ne ajute şi ele.

— Dar nu ne mai putem întoarce! strigă el.

Schimbarea fu atât de bruscă, încât aproape o sperie.

— Aş putea să mă târăsc până la capăt şi să mă uit dacă…

— Nu, îl întrerupse ea. S-ar putea ca stânca să nu fie destul de solidă. Nu vezi cum se îngenunchează la cotitură?

— Dar as putea să…

— Nu te pot lăsa să rişti.

Ochii copilului se umplură de lacrimi.

— Nu vreau să mă întorc. Vreau să mă duc acasă.

Gillian dădu din cap, înţelegătoare.

— Ştiu că aşa vrei şi aş vreau să te ajut şi eu să ajungi acasă. Am să găsesc şi eu o cale, îi promise ea. Îţi dau cuvântul meu.

Nu părea să fie prea convins. Se relaxă lângă ea, căscând zgomotos.

— Ştii ce zice Unchiul Ennis? Dacă un englez îţi dă cuvântul lui, nu te-alegi cu nimic.

— Trebuie neapărat să-l întâlnesc pe unchiul ăsta al tău într-o zi, ca să-i lămuresc câteva lucruri.

Băiatul pufni.

— N-ar vorbi cu tine. Cel puţin, nu cred că ar vrea.

Apoi o întrebă:

— Gillian? Ştiu că trebuia să te aştept în grajduri, dar a intrat omul ăla şi mi s-a făcut frică de el şi am fugit.

— Vrei să spui că baronul a intrat în grajd?

— Omul ăla urât, cu barba roşie.

— Baronul e. Şi te-a văzut?

— Nu, nu cred. Când mă ascundeam în copac, l-am văzut plecând cu alţi doi oameni. Poate că n-o să se mai întoarcă.

— O, au să se întoarcă, ba bine că nu. Dacă nu mâine, atunci poimâine, îi răspunse Gillian, ca să nu-şi facă false speranţe.

Fruntea lui încreţită îl făcea să arate mai matur pentru anii lui, iar în acelaşi timp o întrista. Fusese smuls din sânul familiei, pentru a fi folosit ca pion în planul Baronului Alford. Probabil că simţea că nimerise în mijlocul unui coşmar.

— Mai ţi-e frică, Gillian?

— Nu.

— Mie nu mi-e frică niciodată, se lăudă el.

— Nu?

— Aproape niciodată.

— Câţi ani ai?

— Aproape şapte.

— Aproape?

— O să-i împlinesc curând.

— Eşti un băiat foarte curajos.

— Ştiu, răspunse copilul pe cel mai firesc ton. Cum se face că oamenii aceia m-au furat de la festival? Era primul la care m-am dus vreodată şi mă distram foarte bine. Poate că eu şi prietenul meu le făceam o şmecherie familiilor noastre?

— Nu, îl asigură ea. Nu ăsta a fost motivul.

— Am făcut ceva… rău?

— A, nu, n-ai făcut nimic rău. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta. Ai nimerit în mijloc, atâta tot. Baronul vrea ceva de la mine, dar încă nu mi-a spus ce anume, şi eşti şi tu cumva implicat.

— Ştiu ce e, se lăudă el. Şi ştii ceva? Baronul o să se ducă la dracu', fiindcă tăticuţul meu o să-l trimită acolo. Mi-e dor de tata şi de mama mea, recunoscu el cu tristeţe, suspinând.

— Sigur că ţi-e dor. Probabil că te caută peste tot, înnebuniţi.

— Ba nu mă caută, şi ştii de ce? Fiindcă ei cred că am murit.

— De ce să creadă una ca asta?

— L-am auzit pe baron vorbind cu prietenul lui.

— Vasăzică, ştii care sunt planurile baronului, întrebă ea tăioasă.

— Poate că ştiu. Oamenii care m-au luat au spus că m-am lovit cu capul de pietre, am căzut în cascadă şi m-am înecat. Aşa i-am auzit că spuneau. Fac prinsoare că mama plânge tot timpul.

— Biata femeie…

— Îi e tare dor de mine.

— Sigur că-i este. Dar gândeşte-te cum o să se mai bucure când te vei întoarce acasă. Şi acum, spune-mi, te rog, ce l-ai mai auzit pe baron spunându-le prietenilor lui? îi ceru ea, încercând să dea impresia că întrebarea nu era prea importantă, spre a nu-i trezi noi temeri.

— Am auzit tot ce-au zis, şi ştii de ce? Am făcut o şmecherie. Baronul nu ştia că am înţeles fiindcă n-am vorbit, nici măcar în gaelică, în faţa lui sau a celorlalţi.

— Ai fost foarte isteţ.

Gillian văzu că laudele ei îi făceau plăcere. Băiatul îi zâmbi, în timp ce-şi înlănţuia degetele printre ale ei.

— Spune-mi tot ce-ai auzit, şi te rog nu te grăbi, ca să nu uiţi nimic.

— Baronul a pierdut o casetă, demult, dar acum crede că ştie unde e. I-a spus un om.

— Ce om? Baronul i-a rostit numele?

— Nu, dar omul era pe moarte când i-a spus. Caseta avea un nume ciudat, dar acum nu-l mai ţin minte.

Dintr-o dată, Gillian simţi că-i venea rău de la stomac.

Acum înţelegea de ce o silise Alford să se întoarcă la Dunhanshire – şi, când toate ramificaţiile îşi făcură impactul din plin, simţi că i se umpleau ochii de lacrimi,

— Arianna, şopti ea. A numit-o Caseta Ariannei, nu-i aşa?

— Da! exclamă el surescitat. De unde-i ştii numele?

Nu-i răspunse. Prin minte i se învălmăşeau o sumedenie de întrebări. O, Doamne, oare Alford o găsise pe Christen?

— Cum de vorbeşti gaelică?

— Ce? întrebă ea tăios, surprinsă de schimbarea neaşteptată a subiectului.

Băiatul repetă întrebarea.

— Te-ai supărat pe mine fiindcă te-am întrebat?

Îi văzu neliniştea în ochi.

— Nu, nu, nu m-am supărat, îl asigură ea. Am învăţat să vorbesc gaelică fiindcă sora mea, Christine, locuieşte în Highlands, iar eu…

— Unde în Highlands? o întrebă el.

— Nu sunt sigură…

— Dar…

Nu-l lăsă s-o mai întrerupă.

— Când voi afla unde anume stă, am să mă duc la ea şi vreau să-i pot vorbi în gaelică.

— Cum de are un clan şi locuieşte în Highlands, iar domnia ta nu?

— Fiindcă pe mine m-au prins. Demult, când era mică, baronul şi oamenii lui au cucerit castelul Dunhanshire. Tatăl meu a încercat să ne trimită pe mine şi pe sora mea la adăpost, dar în învălmăşeală ne-am pierdut una de alta.

— Sora ta s-a pierdut?

— Nu, nu s-a pierdut. A fost dusă în miazănoapte, în Lowlands, de unul dintre oamenii credincioşi ai tatălui meu. Unchiul meu Morgan s-a străduit să afle unde anume este, dar ea a dispărut în Highlands. Nici acum nu-s sigură unde este, dar sper că într-o zi am s-o găsesc.

— Ţi-e dor de ea?

— Da, mi-e foarte dor. N-am mai văzut-o de mult, şi nu cred c-aş mai recunoaşte-o. Unchiul Morgan mi-a spus că familia care a luat-o s-ar putea să-i fi schimbat numele, ca s-o ascundă mai bine.

— De baron?

— Da. Totuşi, de mine şi-ar aminti?

— Şi dacă nu-şi mai aminteşte?

— O să-şi amintească, insistă ea.

Trecu câteva momente de linişte, înainte ca băiatul să vorbească din nou.

— Ştii ceva?

— Ce?

— Pot vorbi limba domniei tale foarte bine, fiindcă mama m-a învăţat să vorbesc englezeşte, deşi tata nu voia, iara tata nu vorbeşte cu mine decât gaelică. Nici nu-mi aduc aminte cum am învăţat. Am învăţat şi gata.

— Eşti un băiat foarte isteţ.

— La fel zice şi mama. Câteodată, gaelica e greu de învăţat, continuă el, fiindcă undele clanuri zic lucrurile în felul lor şi durează mult până le înveţi toate cuvintele diferite. Când Unchiul Brodick vorbeşte cu mine, trebuie să vorbească gaelica mea, astfel nu-nţeleg ce spun – şi ştii ce? N-ar vorbi cu tine decât dacă le-ar zice unchiul meu?

— De ce n-ar vorbi cu mine?

Băiatul o privi ca şi cum ar fi fost bătută-n cap. Era atât de adorabil, încât Gillian se înfrână cu greu pornirea de a-l îmbrăţişa.

— Fiindcă eşti englezoaică, răspunse el exasperat. O să se-ntunece curând. O să-ţi fie frică de-ntuneric aşa cum ţi-a fost să te uiţi în jos?

— Nu, n-o să-mi fie frică.

Încercă s-o convingă să-l cuprindă cu braţul de după umeri, dar Gillian n-o făcu şi în cele din urmă, o luă de mâna şi-o petrecu de jur împrejurul umerilor.

— Miroşi ca mama.

— Cum, adică?

— Frumos.

Glasul i se frânse pe acest cuvânt, iar Gillian presupuse că iar îi venise dorul de casă.

— Poate că baronul n-o să ne găsească.

— Soldaţii lui vor vedea frânghia legată de bolovan, îi reaminti ea cu blândeţe.

— Nu vreau să mă întorc acolo.

Copilul izbucni în lacrimi. Gillian se aplecă spre el, sărutându-l pe frunte.

— Acum taci, o să fie bine. Îţi dau cuvântul meu, voi găsi o cale de a te duce acasă.

— Dar eşti doar o domniţă…! se tângui el.

— Ştii ce e un protector, nu?

Sughiţând, băiatul răspunse:

— E la fel ca un campion.

Se îndreptă de spate, ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu pumnii.

— Am avut un protector şi pe urmă altul. Am primit unul în ziua în care m-am născut, fiindcă fiecare plod născut capătă câte unul. Trebuie să aibă grijă de el toată viaţa, ca să fie sigur că nu i se întâmplă nimic. Angus a fost campionul meu, dar a murit.

— Îmi pare rău. Sunt sigură că Angus a fost un protector bun.

— Şi atunci am primit un campion nou. Tata a trebuit să cugete mult, fiindcă voia să fie sigur că-l alegea pe cel mai bun pentru mine. Mi-a spus că voia să am un campion la fel de puternic şi viteaz ca al lui Graham.

— Cine e Graham?

— Fratele meu.

— Şi pe cine ţi l-a ales tatăl tău?

— Pe prietenul lui. E un războinic aprig, şi un moşier important, şi ştii ceva?

— Ce?

— E îngrozitor de rău. Asta-i cel mai bine. Tata zice că o să fie un campion bun.

— Fiindcă e rău?

— Şi fiindcă-i puternic. Poate să despice un copac în două doar încruntându-se la el. Aşa mi-a zis Unchiul Ennis. Şi nu-i rău decât când trebuie să fie.

— Campionul tău nu e Unchiul Ennis, aşa-i?

— Nu, Unchiul Ennis n-ar merge. E prea drăguţ.

Gillian râse.

— Şi nu ţi-ar place să ai un protector drăguţ?

Imediat, îşi dădu seama că pusese o întrebare prostească.

— Nu, cu duşmanii trebuie să fii rău, nu drăguţ. De-asta l-a chemat tata pe Unchiul Brodick. El e noul meu campion, şi nici măcar nu-i drăguţ. Ştii ceva?

Aceste două cuvinte începeau s-o scoată din minţi.

— Nu, ce?

— Probabil că Unchiul Brodick scuipă foc, fiindcă i-a spus tatei să nu mă lase să mă duc la festival, dar mama a ţinut-o pe-a ei şi tata a ascultat-o.

— Unchiul Brodick a fost şi el la festival?

— Nu, el nu se duce niciodată, fiindcă acolo-s prea mulţi englezi. Pun rămăşag că el nici nu crede că am murit. El e noul moşier peste toţi Buchananii. Acum, că el e protectorul meu, trebuie să-i spun Unchi. Poate c-o să vină aici şi-o să mă găsească înaintea lui tata.

— Poate, consimţi Gillian, ca să-l împace. Ce-ar fi să-ţi culci capul în poala mea şi să închizi ochii? Să te odihneşti un timp.

— N-ai să pleci în timp ce dorm, nu-i aşa?

— Unde să plec?

Băiatul zâmbi, când îşi dădu seama cât de prosteşte se îngrijorase.

— O să mă sperii când va trebui să pleci. L-am auzit pe baron zicându-le că trebuie să te întorci la sora ta. O să se înfurie când va afla că ai pierdut-o.

— De ce nu mi-ai spus asta până acum.

— Am uitat.

— Şi ce-a mai spus? îl imploră ea. Trebuie să ştiu totul.

— Ţin minte c-a spus că şi regele vostru caută caseta, dar baronul trebuie s-o găsească mai întâi. Nu ştiu de ce. Altceva nu mai ţin minte, încheie el amărât. Vreau să vină

tata şi să mă ia de-aici.

— Te rog, nu plânge, îl rugă Gillian. Un băiat care are trei protectori trebuie să zâmbească, nu să plângă.

— N-am trei. Am doar unul.

— Ba ai trei. Tatăl tău, Brodick şi cu mine. Voi fi campioana ta până în ziua când am să te duc cu bine acasă.

— Dar domniţele nu pot fi campioane.

— Cum să nu poată?

Copilul stătu un pic pe gânduri, apoi dădu din cap.

— Bine. Dar atunci trebuie să-mi dai ceva.

— Aşa…?

— Un protector îi dă întotdeauna ceva important copilului de care trebuie să aibă grijă, îi explică el. Trebuie să-mi dai ceva ce-i al tău.

— Unchiul Brodick ţi-a dat şi el ceva important?

— Da. I-a dat tatei cel mai bun pumnal al lui, ca să mi-l dea mie. Are blazonul lui de păsărele. Tata i-a făcut o teacă de piele şi m-a lăsat să-l iau cu mine la festival. Acum nu-l mai am.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Mi l-a luat unul din soldaţii baronului. L-am văzut aruncându-l pe scrin, în sala cea mare.

— Vom găsi o cale de a-l lua înapoi.

— Dar tu ce-ai să-mi dai? întrebă el.

Gillian ridică mâna.

— Vezi inelul ăsta de pe degetul meu? Mi-e mai scump decât orice pe lume.

În lumina slabă inelul nu se vedea bine. Băiatul îi trase mâna spre el şi miji ochii.

— E frumos.

— A fost al bunicii mele. Unchiul Morgan mi l-a dat de ziua mea. Am să petrec o panglică prin el şi-am să ţi-l pun la gât. Ai să-l porţi pe sub tunică, aşa că baronul să nu-l

vadă.

— Pot să-l iau de tot?

— Nu, nu se poate. După ce-mi ţin promisiunea faţă de tine şi te duc cu bine acasă, ai să mi-l dai înapoi. Şi acum închide ochii şi încearcă să dormi. De ce nu te-ai gândi cât au să se bucure părinţii tăi când au să te revadă?

— Mama o să plângă de bucurie, iar tata o să se bucure şi el, dar n-o să plângă, fiindcă războinicii nu plâng niciodată. Dar n-o să fie bucuros prea multă vreme, fiindcă va trebui să-i spun că nu l-am ascultat.

— Cum nu l-ai ascultat?

— Mi-a spus să nu mă apropii de cascadă. A spus că e prea periculos să se joace copii acolo, fiindcă pietrele sunt alunecoase, dar eu m-am dus totuşi, cu prietenul meu, şi când am să-i spun lui tata, o să se supere pe mine.

— Ţi-e frică de tată tău?

Băiatul râse afectat.

— Niciodată n-ar putea să-mi fie frică de tatăl meu.

— Atunci de ce eşti atât de îngrijorat?

— Fiindcă o să mă ia la plimbare cu el, de-aia, şi atunci o să mă pună să mă gândesc la ce-am făcut şi să-i spun de ce n-a fost bine, şi pe urmă o să mă pedepsească.

— Ce-o să-ţi facă?

— Poate n-o să mă mai lase să călăresc cu el, un timp… asta ar fi cea mai rea pedeapsă, fiindcă tare mult îmi place să stau în şa în faţa lui. Tata mă lasă să ţin eu frâul.

Gillian îi masă spatele, sugerându-i să nu-şi mai facă griji. Băiatul, însă, nu terminase cu mărturisirile.

— Dar mai am şi altceva să-ţi spun. Trebuie să-i spun ce-am făcut. Michael e de vină.

— Şi pe prietenul tău îl cheamă Michael?

— Nu, prietenul meu este Michael. Ţi-am spus, am făcut o şmecherie.

— Nu te mai agita acum. Tatălui tău n-o să-i pese de

jocurile voastre.

— Dar…

— Dormi, îi ordonă ea.

Copilul se linişti şi tăcu câteva minute, Gillian crezuse că adormise în sfârşit şi începu să se gândească la lucruri mai importante.

— Ştii ceva?

Gillian oftă.

— Nu, ce?

— Îmi placi, dar cei mai mulţi englezi nu-mi plac. Unchiul Ennis îi urăşte pe toţi. Aşa mi-a spus. Zice că dacă-i dai mâna unui englez, rămâi fără degete, dar nu-i adevărat, nu-i aşa?

— Nu, nu-i adevărat.

— Îţi pare rău că eşti englezoaică?

— Nu. Îmi pare rău doar că Alford este englez.

— Alford este un porc. Şi ştii de ce?

Gillian simţea că n-avea să se potolească până nu-i spunea tot ce-avea în cap.

— Nu, de ce? întrebă ea conştiincioasă?.

— Fiindcă el crede că-s Michael.

Mâna care îi masa spatele încremeni, rămânând complet nemişcată.

— Şi nu eşti Michael?

Băiatul se răsuci şi se ridică în capul oaselor privind-o

— Nu, prietenul meu e Michael. Asta tot încerc să-ţi spun. Prostul de baron crede că sunt fratele moşierului Ramsey, dar nu sunt. Michael e fratele lui. Asta-i şmecheria pe care am făcut-o. Ne-am schimbat pledurile, ca să vedem cât trece până observă cineva.. Când se întuneca, urma să mă duc în cortul lui Michael, iar el, într-al meu.

— O, Doamne, Dumnezeule! şopti ea, cu respiraţia tăiată de uimire. Bietul băieţel habar nu avea de importanţa a ceea ce-i spusese, şi nu se temea decât de

reacţia tatălui său, când avea să afle despre jocul pe care-l jucase cu prietenul lui. Nu peste mult, Alford avea să descopere adevărul – iar atunci, soarta copilului era pecetluită.

Îl apucă de umeri şi-l trase spre ea.

— Ascultă-mă, îi şopti insistent. Nu trebuie să spui nimănui ce mi-ai spus mie. Promite-mi.

— Îţi promit.

Doar câteva raze de lumină mai scăldau stâncile cenuşii ale canionului, şi-i era greu să-i distingă chipul.

Îl apropie şi mai mult, cercetându-i ochii, şi-l întrebă în şoaptă.

— Cine eşti?

— Alec.

Mâinile îi căzură în poală în timp ce se rezemă de perete.

— Eşti Alec, repetă ea.

Nu-şi putea reveni din surpriză, dar băiatul nu părea să-i observe uimirea. Zâmbindu-i, îi spuse:

— Vezi? Baronul e cel mai prost, fiindcă l-a capturat pe băiatul greşit.

— Da, îmi dau seama. Alec, prietenul tău i-a văzut pe oamenii lui Alford când te-au răpit de la festival?

Muşcându-şi buza de jos, copilul se gândi la cele întâmplate.

— Nu, răspunse el. Michael s-a întors la cort ca să-şi ia arcul şi săgeţile, fiindcă voiam să tragem peste cascadă, şi atunci au venit oamenii şi m-au prins. Ştii ceva? Nu cred că erau soldaţii baronului, pentru că nu purtau pleduri.

— Câţi erau?

— Nu ştiu… trei, poate.

— Dacă erau highlanderi, sunt trădători înhăitaţi cu baronul, mormăi ea, răvăşindu-şi părul cu degetele, agitată. Ce mizerie!

— Dar dacă Boierul află că nu-s Michael? O să se-nfurie, nu-i aşa? Poate-o să-i trimită pe trădători să-l răpească pe prietenul meu. Nădăjduiesc să nu-l bage şi pe Michael într-un sac de cânepă. E înfricoşător.

— Va trebui să găsim o cale de a avertiza familia lui Michael despre pericol.

Gândurile i se învălmăşeau prin minte, în timp ce încerca să înţeleagă jocul necurat a lui Alford.

— Alec, dacă v-aţi schimbat hainele, iar Michael purta pledul tău, clanul lui n-o să observe. Cu siguranţă, va spune cuiva ce poznă aţi făcut..

— Poate că-i prea speriat ca să spună.

— Câţi ani are Michael?

— Nu ştiu. Poate are aproape vârsta mea. Ştii ceva? Poate că şi-a scos pledul meu. Eu aşa aş fi făcut dacă mă speriam, iar lui iar fi frică să nu-l înfurie pe fratele lui, fiindcă nu-l cunoaşte deloc bine, de vreme ce abia a ajuns să fie moşier. Michael se cam temea să facă pozne, fiindcă nu voia să dea de belea. Eu sunt de vină, strigă el. Eu l-am pus s-o facă!

— Nu te mai teme că ai făcut ceva rău. Nimeni n-o să te învinuiască de nimic. A fost doar un joc nevinovat, nimic mai mult. Mai bine culcă-te cu capul în poala mea şi fii cuminte câteva minute ca să pot gândi în linişte.

Şi închise ochii, ca să nu-i mai pună şi alte întrebări.

Băiatul, însă, nici pomeneală!

— Ştii ceva?

Când Gillian nu-i răspunse, începu s-o tragă de mânecă.

— Ştii ceva?

Se lăsă păgubaşă.

— Ce?

— Mi se mişcă un dinte.

Ca să dovedească, îi luă mâna şi o puse să-i atingă

vârful degetului un dinte din faţă.

— Vezi cum se mişcă înainte şi-napoi când îl împingi? Poate că mâine o să-mi cadă. Era vorba să mi-l scoată tata, dar a spus că trebuie să aştept până se mai slăbeşte.

Cu un căscat sonor, îşi rezemă capul în poala ei şi aşteptă cu răbdare să-i frece iar spatele.

— Voiam să-i cer lui tata să-mi scoată dintele la festival, fiindcă Michael voia să se uite la el. Michael e d-a lui Ramsey, adăugă el, în caz că uitase.

— Iar tu de-al cui eşti, Alec?

Băiatul se umflă în pene, plin de importanţă.

— Eu sunt fiul lui Iain Maitland.

CAPITOLUL 3

Lui Alford îi plăceau jocurile. Îl pasionau îndeosebi jocurile crude.

Acum se distra de minune, deşi de fapt nu începuse ziua la fel de bine. Se întorsese la Dunhanshire duminică la amiază, ud până la piele după o ploaie torenţială neaşteptată care-l luase pe nepregătite şi, foarte prost dispus fiind, n-avea niciun chef să audă că Lady Gillian încercase să-l ajute pe băiat să scape. Înainte de a se înfuria bine, îl ucisese deja pe ostaşul care-i adusese neplăcuta veste că Gillian şi băiatul fuseseră găsiţi şi aduşi înapoi la castel, iar acum aceştia stăteau în faţa lui, aşteptându-i pedeapsa.

Plăcerea lui Alford era sporită de anticipare. Voia să-i vadă dârdâind de frică, iar jocul lui însemna să-i pună să ghicească ce tortură le rezervase. Băiatul, foarte mic şi slab de minte al Moşierului Ramsey, era prea prost ca să înţeleagă sau ca să vorbească, dar Alford îşi dădea seama

că îi era frică din felul cum se tot trăgea mai aproape de Gillian. Ea, însă, parcă ar fi încercat anume să-i strice distracţia. Nu părea să se teamă deloc pentru soarta ei.

Căţeaua încă mai avea puterea să-i dea fiori, iar Alford se blestemă în sinea lui pentru propria-i laşitate care-l împiedica să-i susţină mult timp privirea. *Scapă-mă de cei preacinstiţi,* îşi spuse. Plecarea la luptă împotriva unei ligi de soldaţi era mai puţin impresionantă decât această bucăţică de fată şi, deşi îi reamintea că el avea puterea şi-i putea porunci moartea doar cu o vorbă, se simţea dominat de ea. Nu uitase nicio clipă cum îl privise când ordonase să fie adusă în faţa lui, după masacru. Pe-atunci era doar o fetiţă, dar la amintirea acelor clipe încă îl mai treceau fiori. Ştie că-l văzuse ucigându-i tatăl, dar crezuse că timpul avea să-i şteargă această amintire din memorie. Acum nu mai era atât de sigur. Oare ce altceva îşi mai amintea? Îl auzise mărturisindu-şi păcatele în faţa tatălui ei, înainte de a-l spinteca? Această întrebare îi dădu fiori pe şira spinării. Ura lui Gillian îl înspăimânta, îl slăbea, îi încreţea carnea pe trup.

O privea cu ochi grei, înroşiţi de băutură, stând la mijlocul mesei lungi, între tovarăşii lui nedespărţiţi, Baronul Hugh of Barlowe şi Baronul Edwin cel Pleşuv. Rareori se ducea undeva fără prietenii lui, aceştia fiindu-i spectatorii cei mai admirativi. Le plăceau atât de mult jocurile lui, încât adeseori se rugau să participe şi ei, iar Alford nu-şi făcea griji că l-ar fi trădat vreodată, căci aveau cugetul la fel de încărcat cu păcate ca al lui.

Gillian şi băiatul nu mâncaseră nimic din dimineaţa zilei trecute, aşa că Alford îi silea să se uite cum el şi prietenii lui se ospătau dintr-o cină regească, discutând felurite pedepse. Masa era încărcată cu fazani, iepuri, păuni şi porumbei, felii galbene de caşcaval, dumicaţi de pâine neagră cu miere şi dulceaţă, şi tarte cu mure dulci.

Servitorii alergau cu ulcioare de vin roşu şi tăvi pline cu alte bunătăţi pentru mâncăii lor stăpâni.

Pe masă era destulă mâncare ca să ajungă la o armată. Privindu-i cum înfulecau, Gillian era atât de dezgustată, încât uitase până şi de foame. Nu-şi putea da seama care dintre ei era mai scârbos. Hugh, cu urechile lui clăpăuge şi bărbia ascuţită, mânca plescăind, iar Edwin, cu bărbia lui triplă şi ochii ca două bobiţe roşii, năduşise de cât îşi tot îndesa în gură bucăţi de carne cu grăsime. Toţi erau beţi. Arătau ca porcii la troacă, însă Alford era pe departe cel mai dezgustător. De pe buze îi atârnau fâşii de pieliţă de porumbel, iar când îşi înfundă o tartă uriaşă şi dolofană, zeama de mure îi ţâşni pe la colţuri, înnegrindu-i barba roşcovană. Prea beat ca să-i mai pese de bunele maniere, se repezi să mai ia una.

Alec stătea lângă ea, lângă vatră, privind spectacolul fără o vorbă. Din când în când îi atingea mâna. Oricât ar fi vrut să-l mângâie, Gillian nu îndrăznea să-l privească, fiindcă Alford n-o scăpa din ochi. Dacă arăta cea mai mică grijă sau afecţiune pentru băiat, i-ar fi oferit o armă care s-o folosească împotriva ei.

Încercase să-l pregătească pe Alec cât putuse de bine, prevenindu-l că, până să se termine, avea să fie şi mai rău, şi-l pusese să promită că orice s-ar fi întâmplat, trebuia să tacă. Atâta vreme cât Alford nu ştia că înţelegea ce spunea, avea să vorbească deschis în faţa lui, spunându-i poate ceva din care să se înţeleagă de ce-l răpise.

Când nu mai suportă să privească bestiile care se înfruptau, întoarse capul spre perete. Lângă scară era un scrin vechi, plin de hârtii şi suluri de pergament, iar lângă margine se afla un pumnal. Alec îi spusese că soldatul i-l luase şi-l aruncase acolo.

Gillian distingea modelele neobişnuite şi complicate de pe păsărele, iar vederea cuţitului o încuraja în chip

straniu. Era un cadou de la protectorul lui Alec, Brodick.

Alford îi atrase atenţia spre el, râgâind sonor. Îl privi cum se ştergea pe faţă cu mâneca tunicii de catifea, rezemându-se uşor de spătar. Îi era greu să-şi ţină ochii deschişi, iar când îi vorbi, glasu-i sună îngălat.

— Ce-am să fac eu cu tine, Gillian? Mi te-ai împotrivit la tot pasul. Nu-ţi dai seama că numai binele ţi-l doresc?

Edwin izbucni într-un râs răguşit. Hugh chicoti, luându-şi iar şipul.

— Mare pacoste ai fost pe capul meu, continuă Alford. M-am purtat foarte îngăduitor cu tine. Nu te-am lăsat în pace tot timpul cât ai crescut? Recunosc că am fost şocat să văd ce frumuseţe ai devenit. Erai o copilă aşa de neatrăgătoare, încât transformarea asta m-a uluit. Acum preţuieşti o avere, draga mea. Te-aş putea vinde cui oferă mai mult, şi aş câştiga o avere frumuşică. Nu te sperie gândul ăsta?

— Pare plictisită, nu speriată, remarcă Edwin.

Alford ridică din umeri, indiferent.

— După cum ştii, Gillian, a fost nevoie de un detaşament întreg de ostaşi ca să te smulgem de la sfinţitul tău neam. Am auzit că unchiul tău Morgan s-a luptat cu străşnicie, ceea ce mă distrează grozav, dat fiind că-i un om atât de bătrân şi nevolnic. Ar fi o faptă milostivă din partea mea să-l cruţ de chinuri. Sunt sigură că mai mult i-ar plăcea să moară repede, decât s-o tărăgăneze la nesfârşit.

— Unchiul meu nu e nici bătrân nici slab, răspunse ea.

Edwin râse. Gillian îşi înfruntă nevoia irezistibilă de a-l lovi.

Doamne Sfinte, cât ar fi vrut să fie mai puternică! Detesta faptul că era atât de neputincioasă şi speriată.

— Să-l laşi pe unchiul meu în pace, Alford! îi ceru ea. Nu-ţi poate face niciun rău.

Ca şi cum nici n-ar fi auzit-o, Alford continuă:

— Ţi-a devenit un părinte grijuliu, nu-i aşa? Morgan n-ar fi luptat atât de aprig ca să te păstreze, dacă nu te iubea ca un tată. Ie dară, m-a sfidat în numele tău, blestemată să-i fie pielea, adăugă el strâmbându-se. Şi am fost foarte nemulţumit să aud despre sfidarea ta. A fost stânjenitor, zău aşa. Mă aşteptam să te supui imediat chemării mele. Sunt păzitorul tău, la urma urmei, şi ar fi trebuit să vii la mine în fuga mare. Pur şi simplu nu-ţi înţeleg împotrivirea.

Clătină din cap, înainte de a continua:

— Asta-i casa ta, nu? Credeam că arzi de nerăbdare să te întorci. Regele John a declarat că Dunhanshire îţi va rămâne ţie până te căsătoreşti. Atunci, firește, bărbatul tău va conduce moşia în numele tău.

— Aşa cum se şi cuvine, interveni Hugh.

— Încă n-ai smuls Dunhanshire-ul din mâinile regelui? întrebă Gillian surprinsă.

— Nu l-am cerut, mormăi Alford. De ce-aş face-o? Oricum îmi aparţine mie, căci ţi-s păzitor şi prin urmare stăpânesc tot ce e al tău.

— John te-a numit păzitorul meu?

Îl întrebase anume ca să-l înfurie, ştiind că regele nu-i acordase acest drept.

Chipul lui Alford se înroşi se mânie, şi se încruntă la ea în timp ce-şi aranja tunica, luând încă o sorbitură de vin.

— Eşti atât de neînsemnată pentru regele nostru, încât aproape a uitat de tine. Am spus că-s păzitorul tău şi atât e de ajuns.

— Ba nu e de ajuns deloc.

— Alford e cel mai de încredere confident al regelui nostru, strigă Edwin. Cum cutezi să-i vorbeşti pe tonul ăsta neruşinat?

— E obraznică, nu-i aşa? remarcă Alford. Că-ţi place, că nu, Gillian, sunt păzitorul tău, iar soarta ta e în mâinile mele. Îţi voi alege personal soţul. La o adică, s-ar putea să

mă însor chiar eu cu tine, adăugă el într-o doară.

Gillian continuă să-l privească, fără să reacţioneze.

— I-ai promis-o vărului tău, îi aminti Hugh. Am auzit că deja Clifford îşi face planuri măreţe.

— Da, ştiu că i-am promis, dar când m-ai văzut tu vreodată să-mi ţin cuvântul? replică Alford cu un rânjet.

Hugh şi Edwin începură să râdă cu lacrimi. Într-un târziu, Alford le ceru să facă linişte.

— M-aţi făcut să uit ce ziceam.

— Îi spuneai lui Gillian cât de nemulţumit eşti de sfidarea ei, îi reaminti Edwin.

— Da, într-adevăr. Pur şi simplu nu mai putem continua aşa, Gillian. Eu sunt un om iertător – ăsta e cusurul meu, de fapt – şi nu pot să nu mă milostivesc de cei mai slabi ca mine, aşa că voi lăsa nepedepsită purtarea obraznică a unchiului tău. Ţi-am iertat şi ţie împotrivirea faţă de chemarea mea acasă.

Mai trase o duşcă prelungă din cupă, înainte de a continua.

— Iar tu, cum îmi răsplăteşti bunătatea? Încercând să-l ajuţi pe micul sălbatic să scape. Ca păzitor al tău, pur şi simplu nu pot îngădui ca această neascultare să treacă nepedepsită. E timpul ca tu şi băiatul să învăţaţi o lecţie de umilinţă.

— Dacă o baţi, Alford, va avea nevoie să-şi revină înainte de a pleca în misiunea aia însemnată, îl preveni Edwin.

Alford îşi goli potirul de vin, apoi îi făcu semn servitorului să i-l umple la loc.

— Îmi dau seama de asta, spuse el. Ai observat, Edwin, cum s-a ataşat băiatul de Gillian. Probabil crede, ca prostul, c-o să-l apere. Să-i dovedim cât se înşală? Hugh, dacă ţie tot îţi place atât de mult, poţi să-l baţi.

— N-ai să-l atingi, declară Gillian cu o voce abia

auzită.

Efectul fu mult mai puternic decât al unui strigăt, şi-şi dădu seama, din expresia buimăcită al lui Alford, că-l luase pe nepregătite.

— Nu?

— Nu.

Alford bătu cu degetele pe masă.

— Durerea o să-l convingă cât de zadarnice sunt încercările de a fugi. Şi-n plus amândoi mi-aţi făcut greutăţi şi nu-l pot dezamăgi pe Hugh. Vrea atât de mult să-l lovească pe unul dintre voi…

Se întoarse spre prietenul lui.

— Încearcă să nu-l omori pe băiat. Dacă Gillian îmi înşală aşteptările, vom avea nevoie de el.

— N-ai să te atingi de copil, repetă Gillian, mai tare.

— Eşti gata să mănânci bătaie în locul lui? întrebă Alford.

— Da.

Alford era uimit de repeziciunea cu care primise şi furios pentru că nu părea deloc speriată. Curajul îi era străin şi niciodată nu reuşise să înţeleagă de ce unii oameni manifestau acest fenomen straniu, în timp ce alţii nu erau în stare. Lui, o asemenea trăsătură îi lipsea şi, deşi nu simţise niciodată nevoia de a fi curajos, cei neînfricaţi îl înfuriau. Detesta la alţii ceea ce lui îi lipsea.

— Voi face ce vreau eu, Gillian, şi nu poţi să mă opreşti. Poate mă voi hotărî să te omor.

Gillian ridică din umeri.

— Ai dreptate. Ai putea să mă omori, iar eu n-am cum să te opresc.

Înălţând o sprânceană, Alford o studia. Îi era greu să se concentreze, căci vinul îl toropise şi nu voia decât să închidă ochii câteva minute. În schimb, mai luă o înghiţitură.

— Tu coci ceva, spuse el. Ce anume, Gillian? Ce joc îndrăzneşti să joci cu stăpânul?

— Niciun joc. Ucide-mă, dacă asta ţi-e cheful? Sunt sigură că vei găsi o explicaţie potrivită pentru regele nostru. Oricum, m-ai lăsat singură atâţia ani, şi dintr-o dată m-ai silit să vin aici. E clar că doreşti ceva de la mine, şi dacă mă omori…

— Da, o întrerupse el. Vreau ceva de la tine.

Se îndreptă în scaun şi continuă, cu o expresie triumfătoare:

— Am o veste îmbucurătoare. După ani întregi de căutare, în sfârşit am găsit-o pe sora ta. Ştiu unde se ascunde Christine de mine.

O privi atent – dar, spre dezamăgirea lui, Gillian nu reacţionă în niciun fel. Învârtind potirul între degete, râse afectat.

— Ştiu până şi numele clanului care o protejează. E MacPherson, dar nu ştiu ce nume foloseşte ea acum. Cu siguranţă, o soră o va recunoaşte pe alta, şi de-asta vreau să mergi acolo să mi-o aduci.

— De ce nu trimiţi soldaţii să ţi-o aducă?

— Nu-mi pot trimite trupele în Highlands, unde se ascunde ea. Sălbaticii ăia ar putea să-mi măcelărească oamenii. Fireşte, aş putea obţine binecuvântarea regelui John pentru această faptă, şi sunt sigur că mi-ar da soldaţi în plus, dar nu vreau să-i amestec într-o problemă de familie. Şi-n plus, te am pe tine ca să mi-o rezolvi.

— Soldaţii n-ar şti care femeie e, iar păgânii n-ar spune în niciun caz, interveni Hugh. Îi apără pe-ai lor cu orice preţ.

— Şi dacă refuz să mă duc? întrebă Gillian..

— Mi-o poate aduce altcineva, îi forţă mâna Alford. Însă ar fi mai complicat.

— Iar acest altcineva ar şti s-o recunoască?

— Hinghladerul care ne-a adus această informaţie, ştie ce nume foloseşte Christen, îi aminti Edwin lui Alford. L-ai putea sili să ţi-l spună.

— Din ce ştim noi ar putea-o aduce pe Christen cu el mâine, adăugă şi Hugh. Mesajul pe care l-a trimis dădea de înţeles că e o problemă…

— O problemă urgentă, interveni Edwin. Şi nu e deloc sigur că va sosi mâine. Ar putea ajunge abia poimâine.

— Nu mă îndoiesc că problema e urgentă.

Hugh se aplecă peste masă, privind prin faţa lui Alford.

— Trădătorul n-ar risca să vină până aici, dacă n-ar fi ceva urgent. E în pericol să fie văzut.

Edwin îşi frecă bărbia triplă.

— Hugh, dacă-l baţi pe băiat, s-ar putea ca highlanderul să se supere şi să-şi ceară aurul înapoi.

Hugh râse.

— Şi el vrea ca băiatul să moară, prostănac bătrân!. Erai prea beat ca să mai fii atent la discuţie. E de-ajuns să spunem că highlanderul şi Alford au căzut la o învoială. Cum ştii, foarte des se stârneşte câte un zvon că a fost văzută caseta de aur. De fiecare dată când aude de ea, regele John trimite trupe să socotească tot regatul. Anii nu i-au stins dorinţa de a-l găsi pe cel care i-a ucis-o pe Arianna şi a aduce comoara înapoi.

— Unii spun că fervoarea i s-a înzecit, remarcă Edwin. A trimis trupe până şi în Lowlands, să caute informaţii.

Hugh dădu din cap.

— Iar în timp ce John îşi caută comoara, Alford o caută pe Christen, căci crede că ea ştie unde este ascunsă caseta. Vrea să dovedească vina tatălui ei de a o fi furat. De asemenea, Alford s-a interesat de-a lungul anilor la toate clanurile, întrebând de Christen.

— Dar n-a primit niciun răspuns.

— Aşa e, îi dădu dreptate Hugh. Nimeni nu recunoştea că ar fi ştiut ceva despre ea… până a sosit highlanderul.

— Dar cum rămâne cu târgul încheiat cu trădătorul ăsta şi Alford al nostru?

Hugh îl privi pe baron, aşteptându-i răspunsul la întrebare, însă ochii lui Alford se închiseră, iar capul îi căzuse în piept. Părea să moţăie.

— Niciodată nu l-am văzut pe baron atât de beat, îi şopti sonor Hugh prietenului său. Uită-te cum l-a adormit vinul.

Edwin ridică din umeri.

— Şi târgul? bombăni el.

— Baronul a acceptat să-l ţină pe băiat prizonier ca să-l atragă încoace pe fratele lui, Moşierul Ramsey Sinclair, aşa încât highlanderul să-i poată ucide. Copilul nu-i decât un pion, iar la sfârşitul jocului, Ramsey va fi omorât.

— Băiatul nu va mai fi de niciun folos.

— Întocmai. Deci, după cum vezi highlanderul n-o să-i mai pese dacă-l baţi atunci.

— Şi baronul cu ce se alege din afacerea asta?

— Highlanderul i-a dat aur şi mai mult decât atât. Am să-l las pe Alford să-ţi explice. Dacă vrei să ştii, o să-ţi spună el.

Faptul că era exclus îl irita pe Edwin. Îi dădu lui Alford un cot puternic în coaste. Baronul tresări şi bombăni o blasfemie.

Apoi, Edwin ceru amănunte despre învoială. Înainte de a răspunde, Alford trase o duşcă.

— Trădătorul mi-a dat informaţii mai de preţ decât aurul.

— Ce-ar putea valora mai mult? întrebă Edwin.

Alford zâmbi.

— Ţi-am spus că mi-a dat numele clanului unde se ascunde Christen şi, când va primi ceea ce vrea, a jurat să-

mi spună ce nume foloseşte ea acum. Aşa că, după cum vezi, dacă Gillian mă lasă de izbelişte, îmi va veni ajutorul highlanderul.

— De ce nu-ţi spune acum? Ar fi mult mai simplu dacă ai şti…

— N-are încredere în baronul nostru, chicoti Hugh. Mai întâi trebuie ca acest Ramsey să moară. Pe urmă, jură să ne dea numele ei.

Lui Gillian nu-i venea să creadă că cei trei vorbeau atât de deschis în faţa ei. Erau prea beţi ca să se mai ferească, şi se îndoia că vreunul avea să-şi mai amintească o vorbă a doua zi dimineaţă.

Ştia de ce venea trădătorul, desigur. Avea să-i spună lui Alford că răpise alt băiat, iar atunci viaţa lui Alec era în mâinile lui Dumnezeu. Nu mai avea prea mult timp.

Alford căscă sonor, mijind ochii spre ea.

— A, Gillian, uitasem de tine. Ei, despre ce, vorbeam? A, da.

Se întoarse spre Hugh.

— De vreme ce Gillian s-a hotărât cu atâta mărinimie să mănânce bătaie în locul băiatului, îi pot face hatârul. Nu-i atinge faţa, îl preveni el. Ştiu din experienţă că oasele fetei se vindecă mult mai încet, şi vreau s-o trimit la treabă cât mai curând posibil.

— Şi băiatul? întrebă Hugh.

Strâmbându-se la Gillian, Alford răspunse.

— Vreau să încaseze şi el o papară.

Gillian îl împinse pe Alec în spatele ei.

— Va trebui să mă ucizi mai întâi, Alford. Nu te las să te atingi de el.

— Dar nu vreau să te omor, Gillian. Vreau s-o aduci la mine pe sora ta.

— Îţi jur că, dacă-i faci cel mai mic rău băiatului, n-am să ţi-o aduc pe sora mea.

— Da, da, ştiu… mormăi plictisit Alford. Mi-ai mai aruncat ameninţarea asta în vânt.

Hugh îşi împinse scaunul înapoi şi se chinui să se ridice. Gillian încercă înnebunită să găsească ceva de spus sau de făcut care să oprească atrocitatea.

— Nu vrei cu adevărat ca sora mea să se întoarcă, nu-i aşa?

Alford o privi cu capul înclinat într-o parte.

— Ba sigur că vreau să se întoarcă! Am planuri mari pentru ea.

Încercând intenţionat să-l înfurie, pentru a-i distrage atenţia dinspre copil, Gillian râse.

— A, ştiu eu cum e cu planurile tale mari. Vrei preţioasa casetă a regelui John, şi crezi că e la Christen, nu? Asta vrei de fapt, şi-ţi închipui că dacă o aduci cu forţa aici, va veni şi comoara cu ea. Vrei să dovedeşti că tatăl meu a ucis-o pe iubita regelui şi a furat caseta. Crezi c-ai să câştigi recompensa şi moşia Dunhanshire. Nu ăsta e marele tău plan.

Alford reacţionă ca şi cum tocmai i-ar fi aruncat ulei clocotit în faţă. Urlând de furie, sări în picioare. Scaunul i se răsturnă lângă perete.

— Îţi aminteşti de casetă! mugi el, în timp ce ocolea în goană colţul mesei, dându-l pe Hugh la o parte din drum. Şi ştii unde e ascunsă!

— Sigur că ştiu, minţi Gillian.

Un nou urlet animalic răsună în sală, pe când Alford alergă spre ea.

— Spune-mi unde e! îi ceru el. E la Christen, nu-i aşa? Ştiam eu… ştiam că ea a luat-o… Nebunul ăla de Ector mi-a spus că tatăl vostru i-a dat-o ei… Sora ta a furat-o de la mine, şi ai ştiut… tot timpul ai ştiut, în vreme ce eu o căutam ca scos din minţi… ai ştiut… ai ştiut tot timpul…

Îşi pierdu cumpătul şi-i trânti un pumn în falcă,

doborând-o la podea.

Nu mai era în toate minţile. Cizma lui de piele o lovi de mai multe ori, cu ură. Atâţia ani, căţeaua îl chinuise.

— Am să-i dau caseta regelui… eu şi numai eu… gâfâi el, sufocat de efort. Recompensa va fi a mea… a mea… mea…

Năucită de lovitura în faţă, Gillian era prea ameţită ca să se mai apere. A avut atâta prezentă de spirit ca să se rostogolească într-o parte, acoperindu-şi capul cu braţele. Primea cele mai mari lovituri în spate şi picioare, iar durerea nu era atât de cumplită pe cât ar fi vrut Alford.

Îşi reveni în simţiri când Alec se aruncă asupra ei, ţipând isteric. Gillian îl cuprinse cu braţele strâns, încercând să-l protejeze.

— Taci, îi şopti ea. Taci acum.

Ca şi cum cineva i-ar fi acoperit gura cu palma, Alec amuţi. Gillian fu atât de mulţumită de el, încât reuşi să-i zâmbească vag.

— Potoleşte-te, Alford! strigă Hugh, printre hohote de râs. Dac-o omori, n-o să se mai poată ducă nicăieri.

Alford reveni spre masă împleticit.

— Da, da… gâfâi el. Trebuie să mă stăpânesc.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte, împinse băiatul într-o parte şi o ridică pe Gillian într-o parte.

— Îndrăzneşti să mă faci să-mi pierd cumpătul, mormăi el. Numai tu eşti de vină. Am să te las două zile ca să-ţi revii, iar apoi vei pleca de la Dunhanshire, în ţinutul ăla uitat de Dumnezeu numit Highlands. Sora ta se ascunde la clanul MacPherson. Găseşte-o, îi ordonă el, şi ad-o aici, pe ea şi pe casetă.

În timp ce se întorcea clătinat la masă, îşi aranjă tunica, nervos, făcându-i semn unui servitor să ridice scaunul. După ce se aşeză, bău o cupă de vin pe nerăsuflate.

— Dacă mă dezamăgeşti, Gillian, omul care ţi-e atât de drag o s-o păţească. Unchiul tău va muri încet, în chinuri. Îţi jur că-l voi face să-mi cerşească moartea. Şi băiatul ar trebui să fie ucis, adăugă el. Dar, când vii la mine cu Christen şi caseta, îţi dau cuvântul că pe copil am să-l las să trăiască, în ciuda jurământului faţă de trădătorul din Highlands.

— Dar dacă va putea veni doar cu una din două? întrebă Hugh.

Edwin se gândise şi el la acelaşi lucru.

— Ce contează pentru tine mai mult, baroane, Christen sau caseta?

— Caseta, firește, spuse Alford. Dar le vreau pe amândouă şi, dacă Gillian mi-o aduce numai pe una unchiul ei va muri.

Hugh ocoli împleticit masa, până în faţa lui Gillian. Pofta care o văzu în ochii lui o făcu să se crispeze.

— Noi doi suntem prieteni de mult. Şi niciodată nu ţi-am cerut nimic… până acum. Dă-mi-o pe Gillian.

Alford fu surprins şi amuzat de cererea lui Hugh.

— Te-ai culca în pat cu o vrăjitoare?

— E o leoaică, şi am s-o îmblânzesc, se lăudă Hugh, lingându-şi buzele.

— Ţi-ar tăia beregata în somn! îl preveni Edwin.

Hugh pufni.

— Cu Gillian în patul meu te asigur că nici n-ar putea fi vorba de somn.

Întinse mâna s-o mângâie, iar Gillian i-o dădu la o parte şi făcu un pas înapoi. Hugh coborî privirea spre băiat. Gillian îl sili repede să se uite la ea, uitând de copil, când îi spuse:

— Eşti atât de slab şi netrebnic, Hugh, încât mai că mi-e milă de tine.

Şocat de veninul din vocea ei, Hugh îi trase un dos de

palmă.

Drept răspuns, Gillian zâmbi.

— Las-o în pace, zise Alford.

Hugh se hlizi la ea câteva secunde, apoi se aplecă înainte şoptindu-i:

— Vei fi a mea, căţea.

Apoi se întoarse şi reveni la masă.

— Dă-mi-o mie, insistă el. O s-o învăţ să fie ascultătoare.

Alford zâmbi.

— Am să mă gândesc la cererea ta, îi promise el.

Edwin n-avea de gând să se lase exclus.

— Dacă i-o dai pe Gillian, atunci eu trebuie s-o primesc pe Christen.

— Christen a fost deja promisă, răspunse Alford.

— O vrei pentru tine!

— N-o vreau, dar i-am promis-o altuia.

— Cui i-ai promis-o?

Hugh râse.

— Are vreo importanţă, Edwin? Alford nu s-a ţinut niciodată de cuvânt.

— Niciodată, pufni Alford. Dar toate au un început.

Edwin rânji, crezând că avea şanse să obţină mâna lui Christen.

— Dacă-i măcar pe jumătate la fel de frumoasă ca Gillian, voi fi mulţumit.

— Cât timp îi vei da lui Gillian s-o aducă? întrebă Hugh.

— Trebuie să se întoarcă până la sărbătoarea recoltei.

— Dar nu e de ajuns, protestă Edwin. Îi va lua o săptămână întreagă, poate două, ca să ajungă la destinaţie, iar dacă apar probleme pe drum, sau n-o găseşte pe Christen…

Alford ridică mâna, întrerupându-l:

— Turuiala ta îngrijorată pe seama căţelei ăsteia îmi face capul să se învârtească. Ţine-ţi gura, până-i explic lui Gillian? Dacă-ţi închipui că vei găsi vreun highlander milos care să te-ajute să-l salvezi pe scumpul tău unchi, să ştii un lucru. Un contingent întreg de soldaţi de-ai mei i-au înconjurat casa şi, dacă un singur războinic din Highland pune piciorul pe moşie, Morgan va fi ucis. Am să-l ţin zălog până te întorci. E clar?

— Şi dacă-i spune lui Ramsey că frate-său nu s-a înecat, ci e la tine? întrebă Hugh.

— N-o să-i spună . Îi scapă viaţa băiatului cu tăcerea ei. Destul cu-atâtea întrebări, adăugă Alford. Acum vreau să vorbim despre lucruri mai distractive, ca de pildă, cum voi cheltui recompensa regelui după ce-i dau caseta. Am sugerat de multe ori că tatăl lui Gillian şi-al lui Christen a furat-o şi a ucis-o pe Arianna, iar când regele va afla că în tot timpul ăsta comoara a fost la Christen, o să fie convins.

Le făcu semn celor doi străjeri de la uşă ca să se apropie.

— Domniţa abia se mai ţine pe picioare. Vedeţi cum se clatină? Duceţi-i pe amândoi sus. Băgaţi-o în vechea ei cameră. Vezi câtă grijă am de tine, Gillian? Te las să dormi în patul tău.

— Şi băiatul, milord? întrebă unul dintre soldaţi.

— Puneţi-l în camera alăturată. Ca s-o audă cum plânge.

Un ostaş îl luă pe Alec de braţ, iar celălalt se întoarse spre Gillian. Fata îşi smuci braţul şi, încet cu chin cu vai, se îndreptă de spate. Când ajunse aproape de uşă, se rezemă de scrin.

Soldatul o sprijini şi o conduse până la scară, cu Alec ţinându-i-se de rochie. Gillian se împiedică de două ori, apoi picioarele i se înmuiară cu totul. Ţistuind din limbă, ostaşul o luă în braţe şi o duse mai repede.

— Să-i băgăm în aceeaşi cameră, propuse camaradul lui. Aşa, va trebui să punem doar o strajă la uşă, noaptea. Băiatul poate dormi pe jos.

Apoi ieşiră. Încuiară uşa în urma lor.

Alec o chemă pe nume, în şoaptă.

— Acum e bine... Ce-a fost mai rău a trecut. Te rog, nu plânge.

— Dar tu plângi...

— N-am să plâng, îi promise ea.

— Ai să mori? întrebă îngrijorat băiatul.

— Nu...

— Te doare rău.

— Deja mă simt mult mai bine, minţi Gillian. Şi acum, cel puţin, suntem în siguranţă.

— Ba nu suntem. Mâine o să fie...

— Mult mai bine, îl întrerupse ea. E cam întuneric aici, nu? Ce-ar fi să legi draperiile de la fereastră, ca să avem puţină lumină?

— Lumina s-a dus aproape de tot, îi spuse el sărind din pat şi alergând la fereastră.

Panglicile aurii ale luminii soarelui, se revărsară în cameră, dansând pe pardoseala de piatră. Gillian vedea firele de praf în aer, simţea mirosul mucegăit al păturilor şi se întrebă cât timp stătuse camera închisă.

Alec se urcă înapoi în pat şi o luă de mână.

— A apus soarele, spuse el Şi ştii ceva?

— Nu, ce?

— O să fie foarte rău, fiindcă am auzit ce-a spus baronul. Vine aici highlanderul.

— Da, am auzit.

Gillian îşi duse mâna la frunte şi închise ochii. Se rugă la Dumnezeu s-o ajute să-şi regăsească puterile cât mai curând, căci timpul era critic.

— Highlanderul va fi aici mâine sau poimâine.

Alec începea să se agite.

— Dacă mă vede, va şti că nu-s Michael. Şi atunci, poate-o să mă spună.

— Sunt sigură că ştie deja că nu eşti Michael. Probabil asta este vestea urgentă pe care vrea să i-o dea baronului.

Băiatul se încruntă atât de tare, încât pistruii de pe nas i se îmbinară.

— Poate vrea să-i spună altceva.

— N-aş crede.

— Nu vreau să mă părăseşti.

— N-am să te părăsesc, îi promise Gillian.

— Dar baronul o să te trimită de-aici.

— Într-adevăr. Însă am să te iau cu mine.

Nu părea s-o creadă. Îl bătu pe mână, cu un zâmbet forţat.

— Pentru noi n-are nicio importanta dacă highlanderul vine aici sau nu, deşi la drept vorbind aş vrea să-l văd bine la faţă.

— Fiindcă-i un trădător?

— Da.

— Şi atunci ai să le poţi spune lui tata şi lui Brodick şi chiar şi Ramsey cum arată trădătorii?

Alec era încruntat, aşa că Gillian răspunse repede:

— Da, chiar aşa. Am să-i spun tatălui tău cum arată.

— Şi lui Brodick şi chiar lui Ramsey?

— Da.

— Şi atunci ce-o să se întâmple? Au să-i facă să-i pară rău că e trădător.

— Da, nici nu mă îndoiesc.

— Cum se face că nu ne pasă dacă highlanderul vine aici sau nu?

— Nu ne pasă, fiindcă la noapte plecăm.

Băiatul făcu ochii mari de uimire.

— Pe întuneric?

— Pe întuneric. Să sperăm că luna ne va lumina drumul.

Nerăbdător, Alec începu să sară pe pat.

— Dar cum vom face asta? L-am auzit pe soldat încuind uşa când a plecat, şi cred că afară stă unul de strajă. De-asta vorbesc în şoaptă, ca să nu m-audă.

— Tot vom pleca.

— Dar cum?

Gillian îi arătă spre capătul opus al camerei.

— Vom ieşi prin peretele de-acolo.

Zâmbetul lui Alec îi pieri de pe buze

— Nu cred că putem.

Era atât de amărât încât lui Gillian îi veni să râdă. Îşi dădu seama că, în pofida durerii, era cuprinsă de euforie, căci n-avea să-l lase pe băiat în bârlogul lui Alford. Fără să se poată stăpâni, îl strânse cu putere în braţe.

— O, Alec, Dumnezeu ne veghează, cu siguranţă.

Alec o lăsă să-l sărute pe frunte, înainte de a se desprinde din îmbrăţişare.

— Dumnezeu o să ne ajute să trecem prin asta?

— Da, răspunse ea.

Băiatul clătină din cap.

— Cred că baronul te-a prostit de cap, când te-a lovit.

— Nu m-a prostit deloc. M-a înfuriat foarte, foarte rău.

— Dar, Gillian, oamenii nu trec prin ziduri.

— Vom deschide o uşă tainică. Aici era dormitorul meu, când eram mică. Alături era camera surorii mele, şi fugeam acolo prin galeria secretă. Tatăl meu se supăra foarte rău pe mine.

— De ce?

— Fiindcă galeria trebuia folosită numai în cele mai cumplite împrejurări, şi nu voia să ştie nimeni despre ea, nici chiar servitorii lui cei mai credincioşi. Camerista mea, Liese, cunoştea uşa şi mi-a spus că de multe ori dimineaţa

găsea patul meu gol. Liese a ghicit că este o uşă de taină. Vezi scrinul ăla din dreapta peretelui? Tatăl meu l-a pus acolo ca să nu mai pot trece, dar mă strecuram prin spatele lui şi ajungeam la uşă.

Alec făcu ochii mari.

— Nu l-ai ascultat pe tatăl tău!

— Aşa se pare, răspunse ea, ducând un deget la gură, semn să vorbească mai încet.

— Dar dacă uşa dă în camera surorii tale, cum vom ieşi de-acolo?

— Galeria mea duce şi la o scară care coboară în tunelurile de sub castel. Dacă n-au fost astupate, pe-acolo vom ajunge dincolo de ziduri.

— Atunci, putem pleca acum? o întrebă Alec. Te rog!

Gillian clătină din cap.

— Trebuie să aşteptăm până când baronul se duce la culcare. Şi-n plus, s-ar putea să trimită un servitor să vadă de noi înainte de căderea nopţii, iar dacă nu ne găseşte aici, va da alarma.

Băiatul zâmbi încântat. Oare toţi copii erau la fel de schimbători? se întrebă Gillian. Adineaori plânsese, agăţându-se de ea, iar acum participa entuziasmat la planificarea evadării. Nu avea deloc experienţă cu copiii şi se simţea foarte nepricepută.

— Te doare?

— Ce să mă doară?

— Faţa, răspunse el, atingându-i obrazul. Ţi s-a umflat.

— Mă ustură puţin, atâta tot.

— De unde ai cicatricea asta de sub bărbie?

— Am căzut pe scară. E mult de-atunci.

Alec se cuibări lângă ea, rezemându-şi capul pe umărul ei.

— Ştii ceva?

— Ce?

— Mi-e foame.

— O să găsim ceva de mâncare mai târziu.

— Va trebui să furăm?

— E un păcat să furi.

— La fel spune şi mama mea.

— Şi are dreptate. Nu vom fura nimic. O să luăm doar cu împrumut.

— Putem lua cu împrumut şi cai?

— Dacă avem norocul să găsim unul solid, şi nu e pe-aproape nimeni care să ne oprească, da.

— Pentru furtul de cai, pot să te spânzure.

— Asta-i ultima din grijile mele. Am ceva pentru tine. Închide ochii.

Băiatul se ridică în genunchi şi închise strâns ochii.

— Ce e?

Gillian ridică pumnalul. Nu fu nevoie să-l anunţe, căci Alec privea deja printre gene. La vederea bucuriei din ochii lui, o podidiră lacrimile.

— Pumnalul lui Brodick! şopti el cu uimire. Unde l-ai găsit?

— Tu mi-ai spus unde era. L-am luat de pe scrin, când am ieşit.

Era atât de fericit, încât îşi aruncă braţele pe după gâtul ei, sărutându-i obrazul umflat.

— Te iubesc, Gillian.

— Şi eu te iubesc, Alec.

— Acum pot să te apăr, că mi-am primit pumnalul înapoi.

Gillian zâmbi.

— Vasăzică, vei fi campionul meu?

— Nuuu… chicoti el tărăgănat.

— De ce?

— Fiindcă-s doar un băieţel. Dar ştii ceva.

— Nu, ce?
— Trebuie să-ţi găsim unul.
— Un campion.
Alec dădu din cap, solemn.
— N-am nevoie de niciun protector, îl asigură ea.
— Dar trebuie să ai unul. Poate-l întrebăm pe Brodick.
— Cel rău? îl tachină ea.
Băiatul dădu din cap iar.
Gillian râse încet.
— Nu cred…
— Îl vom întreba pe Brodick, spuse el pe un ton matur. Şi ştii de ce?
— Nu, de ce?
— Ai nevoie de el.

CAPITOLUL 4

Nu le plăcea mesajul. Patru oameni din garda de elită a moşierului Buchanan îl înconjurau pe tânărul soldat din clanul MacDonald, dominându-l ca nişte gargui ai răzbunării, în timp ce bietul oştean dârdâia în cizme, bâlbâind informaţiile pe care le adusese. Trei dintre războinici rămăseseră amuţiţi de veste. Aaron, Robert şi Liam era indignaţi de şiretlicul Moşierul MacDonald, cum credeau ei că era. Toţi cei din clanul Buchanan ştiau că era un ticălos parşiv şi mincinos şi refuzau să creadă o iotă din vorbele lui. Al patrulea războinic Buchanan, Dylan, avea o reacţie contrară. Deşi şi el îl considera pe Moşierul MacDonald un ticălos parşiv şi mincinos, era atât de intrigat şi amuzat de mesaj, încât dorea să afle amănunte.

Aaron, cel mai slobod la gură din grup, clătină din cap şi făcu un pas înainte, cerându-i mesagerului să repete

totul cuvânt cu cuvânt.

— I-aşa cum zisei, insistă tânărul soldat.

— Atunci, m-ai zi o dată, îi ordonă Aaron, apropiindu-se atât de mult încât omul trebuia să-şi lase capul pe spate pentru a-l privi în ochi. Cuvânt cu cuvânt vreau să mai aud o dată mesajul ăsta spurcat.

Înghesuit între cei patru, soldatul încercă să facă un pas înapoi, pentru a lua puţină distanţă.

— O domniţă stăruie ca moşierul vostru să vină la ea de îndată. Aşteaptă în biserica ferecată, lângă răspântia de sub pământul lui Len. Zice… că e…

Expresia tenebroasă a răzbunării îl înspăimânta atât de tare, încât nu mai putu continua. Se întoarse spre Dylan, îi văzu expresia încruntată, dădu să se ferească şi se ciocni de războinicul Back Robert.

— Mesajul este pentru Brodick şi numai pentru Brodick! protestă el.

— Moşierul Buchanan, pentru tine, căţelandrule, mârâi Liam.

— Da… da… Moşierul Buchanan… se corectă grăbit soldatul. Am greşit.

— Ie dară, ba bine că nu, mormăi Robert la spatele lui.

— Zi mai departe, îi ceru Dylan.

— Domniţa susţine că e mireasa lui, izbucni speriat tânărul. Şi cere ca moşierul vostru s-o escorteze la el acasă, ca să se instaleze acolo cu locuinţa.

— Cum te cheamă? întrebă Robert.

Tânărul păli ca o femeie îngrozită.

— Henley… oftă el, mulţumit că-şi amintise. Mă numesc Henley.

— Şi de ce a trimis MacDonald un puştan ca să ne aducă mesajul ăsta? întrebă dispreţuitor Dylan.

Henley nu îndrăzni să-l contrazică, aşa că spuse:

— Moşierul meu a socotit că un ostaş tânăr are mai mari şanse să scape de furia boierului vostru. Toţi l-am văzut în luptă şi ştim cât este de puternic. Mulţi spun că l-au văzut doborându-şi duşmanul dintr-o întorsătură de mână. Şi am mai auzit cu toţii că e… neînţelept… să-l superi. Boierul MacDonald nu se ruşinează să-şi recunoască teama respectuoasă faţă de moşierul vostru.

Dylan zâmbi

— Teamă respectuoasă?

Henley dădu din cap.

— Boierul meu a mai spus şi că Brodick…

Liam îi dădu un brânci, trimiţându-l de-a berbeleacul în Robert.

Războinicul nici nu se clinti, dar Henley avu sentimentul că nimerise într-un zid.

— Pentru tine Brodick e Moşierul Buchanan, îi aminti Liam.

— Da, Moşier Buchanan, repetă grăbit Henley.

— Şi ce ziceai? îl îndemnă Aaron.

Henley se întoarse spre el.

— Boierul meu a zis că Moşierul Buchanan e un om de onoare şi nu s-ar fi coborât să lovească un om neînarmat. Nu am nicio armă la mine.

Fu nevoit să se răsucească spre dreapta, când Dylan întrebă:

— Iar boierul tău ţi-a mai spus că Brodick e rezonabil?

Henley ştia că dacă minţea, războinicii ar fi ştiut.

— Nu, a zis tocmai dimpotrivă, recunoscu el.

Dylan râse.

— Cinstea ta îţi va apăra pielea.

— Noi nu ucidem mesagerii, interveni şi Aaron.

— Decât, desigur, dacă nu ne place mesagerul, rânji Robert.

Henley se întoarse din nou spre şeful lor.

— Nu e numai atât, spuse el. Mă tem că restul îi va displăcea moşierului vostru.

Cu cât transmitea mai repede mesajul, cu atât avea să scape mai curând din capcană, iar dacă Dumnezeu era milostiv, urma să pornească spre casă înainte de sosirea lui Brodick.

Moşierul fusese chemat de pe câmpul de instrucţie şi era iritat de întrerupere, dar când auzi că avea un mesaj urgent, inima îi sări cu speranţa că era o veste de la Iain Maitland, spunându-i că fusese găsit fiul lui, Alec.

Gawain, alt străjer de nădejde, îi spulberă speranţele când îi spusese că mesagerul purta pledul clanului MacDonald.

Frustrat şi furios, Brodick răspunse:

— Mâine mergem la cascadă şi căutăm din nou. Mai discuţi cu mine şi de data asta, Gawain?

Soldatul clătină din cap.

— Ba, ştiu că zadarnic te-aş contrazice, boierule. Până nu crezi în inima domniei tale că băiatul a murit, voi continua să caut la fel de sârguincios ca domnia ta.

— Crezi că Alec s-a înecat?

Gawain oftă obosit.

— La drept vorbind, aşa cred.

Brodick nu-i putea găsi niciun cusur cinstitului său prieten. Continuară să urce pe colină.

— Tatăl lui l-a învăţat pe Alec să înoate, remarcă el.

— Dar dacă s-a lovit cu capul de pietre, cum se vede după sânge, când a ajuns în apă era leşinat. Şi-n plus, chiar şi un om în toată firea i-ar fi greu să supravieţuiască în cascadă.

— Nici Iain şi nici eu nu credem că Alec a murit.

— Boierul Maitland îşi jeleşte fiul. Cu timpul, o să se împace cu gândul că a murit.

— Ba, îl contrazise Brodick. Atâta vreme cât nu e

niciun trup pe care să-l îngropăm, niciunul dintre noi n-o să accepte.

— Tocmai ai fost numit campionul lui, îi aminti Gawain. Poate că asta-i un motiv pentru care nu poţi să primeşti. Ca protector nou…

— Un protector care a dat greş, îl întrerupse Brodick. Ar fi trebuit să mă duc la festival. L-aş fi supravegheat. Nici măcar nu ştiu dacă Iain i-a dat lui Alec pumnalul meu şi dacă băiatul ştia…

Clătină din cap, făcând un efort să revină cu gândurile în prezent.

— Du-te şi continuă instrucţia. Vin şi eu de îndată ce aud ce-are de spus soldatul lui MacDonald.

Când uşile dinspre curte se deschiseră, un curent puternic se stârni în marea sală. Henley auzii paşii lui Brodick bocănind pe pardoseala din piatră şi închise ochii.

— Bine-ar fi ca mesajul ăsta blestemat să fie cu-adevărat urgent! Unde-i soldatul lui MacDonald? întrebă Brodick, apropiindu-se cu paşi mari.

Dylan arătă cu capul spre gărzile din jurul sergentului.

— Dă-te mai în spate, ca boierul nostru să audă mesajul ăsta important, ordonă el, încercând zadarnic să pară cât mai serios.

Brodick se opri lângă Dylan, în faţa mesagerului. Henley începu să dârdâie mai tare. Moşierul Buchanan era şi mai înalt decât comandantul lui. Era un uriaş cu muşchi umflaţi, sugerând o putere năprasnică.

Pielea îi era bronzată închis, iar părul lung auriu. Îl sfredelea cu privirea atât de pătrunzătoare, încât bietul soldat avea senzaţia că se uita în ochii unui leu gata să-l înfulece la cină.

Da, era în bârlogul leului şi ceru să-l ajute când avea să dea şi restul mesajului.

Acum, Dylan nu-l mai intimida atât de tare. Spre

deosebire de Brodick, avea părul negru ca noapte, dar se purta mai puţin ameninţător.

— Aş dori să aud mesajul ăsta urgent, porunci Brodick.

Henley tresări. Îi era imposibil să-i mai susţină privirea moşierului, aşa că-şi coborî privirea spre cizme, în timp ce repetă cuvintele ce le memorase.

— Domniţa… te pofteşte să vii la biserica Sfântului Thomas, la răscrucea de sub pământul lui Len, şi… cere… da, domniţa cere s-o escortezi la casa domniei tale.

Îi aruncă o privire scurtă, pentru a-i observa reacţia, şi-şi dori din toată inima să nu fie atât de curios. Chipul încruntat al moşierului îi făcu sângele să se urce-n cap şi se temu să nu facă de râs numele MacDonald, leşinând.

— Domniţa? îl întrebă încet Brodick.

— Spune-i, ordonă Dylan.

— Mireasa domniei tale, bolborosi Henley. Domniţa este mireasa domniei tale.

— Femeia asta susţine că e mireasa mea?

— Aşa-i.

— Aşa-i pe dracu’! replică Dylan.

— Ba, am vrut să zic numai c-aşa spune ea… Mi-a poruncit să rostesc înseşi cuvintele astea. Boierule, mesajul meu te supără?

Îşi ţinu respiraţia aşteptând răspunsul.

— Depinde de femeie, comentă Aaron. Ştii cumva dacă e arătoasă?

— Nu-i o femeie ca oricare alta. E o lady, o domniţă foarte bună.

— Şi care-i numele acestei domniţe atât de bune? se interesă Robert.

— Buchanan, răspunse Henley. Îşi zice Lady Buchanan.

Trase adânc aer în piept, apoi continuă:

— Trebuie să fie nevasta boierului dumitale, căci e cum nu se poate mai potrivită. Părea foarte sinceră.

— E clar că ţi-a sucit minţile, interveni Aaron. Dar la o adică, băieţandri ca tine sunt uşor de ameţit.

Henley nu-i luă în seamă cuvintele, atent numai la moşier.

— Pot să-mi dau frâu gândurilor, spunând tot ce-am aflat?

Brodick îi dădu îngăduinţa, dar Dylan preciză:

— Atâta vreme cât spui numai adevărul.

— Da, numai adevărul, făgădui Henley. Eram pe drum spre casa din Lowlands, când am întâlnit un om pe care l-am luat drept fermier. Grăia ca un englez. M-am mirat, fiindcă nu s-a mai auzit ca un englez să umble prin Highland fără a fi cunoscut şi îngăduit. L-am găsit foarte obraznic, dar curând l-am iertat, când am aflat de nobila-i faptă.

— Şi care era fapta asta nobilă? întrebă Aaron.

— El şi fratele lui o protejau pe domniţă.

— Numai doi oameni să apere o asemenea comoară? aruncă batjocoritor Robert.

Henley trecu peste comentariul lui, pregătindu-se să-i dea moşierului vestea cea mai rea.

— Boierule, mireasa domniei tale e englezoaică.

Liam, cel mai tăcut din grup scoase un răget care-l făcu pe Henley să tresară. Robert mormăi o sudalmă spurcată, Aaron clătina din cap cu silă, iar Dylan nu-şi putu ascunde strâmbătura. Brodick părea să fie singurul neafectat de anunţ. Ridică mâna să facă tăcere şi-i ceru calm mesagerului să continue.

— La început, n-am ştiut de domniţă, explică Henley. Englezul mi-a spus că se numeşte Waldo şi m-a poftit la cina lui sărăcăcioasă. Mi-a explicat că primise îngăduinţa de a trece prin Len şi că familia lui era înrudită de departe cu

clanul. După ce-am mâncat, mi-a spus că era foarte curios de clanurile din miazănoapte. Îi cunoştea pe mulţi şi mi-a cerut să-i arăt, zgâriind cu un băţ în praf, unde locuiesc felurile clanuri.

— Ce clanuri îl interesau îndeosebi? întrebă Brodick, cu glasul înăsprit.

— Îl interesau Sinclairii şi MacPhersonii. Dar cel mai mult voia să afle unde sălăşluieşte clanul Maitland şi de asemenea clanul domniei tale, boierule. Ie dară, că tare curios mai era despre Buchanani. A părut dezamăgit să vadă ce departe-n miazănoapte stă clanul Maitland. Dar a zâmbit când i-am arătat unde stă moşia domniilor voastre. Se învecinează cu a Sinclairilor şi atinge cu un colţ moşia Maitlanzilor.

— Nu te-ai gândit să-l întrebi de ce-l interesau clanurile? îl întrebă Dylan.

— Ba l-am întrebat. Waldo mi-a spus că voia să ştie cine i-ar da permisiunea să treacă peste pământurile lor şi cine nu. I-am spus să se întoarcă acasă, fiindcă niciunul dintre clanurile de care întrebase nu l-ar fi lăsat în veci să pună piciorul peste pământurile lor.

— Şi despre femeie când ţi-a spus? se interesă Aaron.

Henley îndrăzni să-l corecteze:

— E o lady.

Aaron îşi dădu ochii peste cap.

— Asta zici tu. Eu mai am până să judec dacă e sau nu o lady.

— Continuă povestea, îi ordonă Dylan.

— După ce i-am desenat lui Waldo harta clanurilor, m-a întrebat dacă nu cumva cunosc un războinic cu numele de Brodick.

— Pentru tine e Boier, se răsti Liam.

Henley dădu repede din cap.

— Eu nu repet decât vorbele englezului. Te-a numit

boier Brodick. I-am spus că ştiam într-adevăr de cine mă întreba, i-am explicat şi că acum se numeşte Boier Buchanan. Mi-a pus multe întrebări despre tine, boierule, dar cel mai mult l-a interesat să ştie, fără putinţă de tăgadă, dacă eşti... onorabil. I-am spus că eşti cel mai onorabil om şi atunci mi-a mărturisit adevăratul motiv de a venit în Highland. A zis că o escortează pe mireasa domniei tale.

— Şi atunci s-au prezentat soldaţii tatălui ei?

— Ba, răspunse Henley. Erau doar doi care călătoreau cu domniţa, nici mai mult, nici mai puţin, fraţi erau, şi mult prea bătrâni pentru o asemenea îndatorare. M-am uitat şi după alţii, dar nu mai era niciunul.

— Ce fel de tată o trimite pe fiica lui doar cu doi bătrâni de pază? întrebă Aaron.

— Alţii nu erau, insistă Henley. Ie dară, erau bătrâni, trecuţi de patruzeci de ani, dar au putut-o aduce tocmai până la Len, care-i destul de departe în Jess. Fraţii erau foarte protectori cu ea. Nu m-au lăsat s-o văd, dar mi-au spus că era în biserică. Mi-au dat un mesaj pentru domnia ta, boierule, şi pe urmă au încercat să mă trimită la drum cu făgăduiala c-ai să mă răsplăteşti mărinimos. Totuşi, eu nu vreau nimic de la domnia ta, se grăbi el să adauge, căci mi-am primit deja răsplata.

— Şi care a fost aceea? întrebă Robert.

— Am văzut-o pe domniţă şi i-am vorbit. Niciun dar n-ar putea preţui ca acel moment.

Liam pufni, însă Henley nu-l băgă în seamă.

— Râdeţi dacă vreţi, dar încă n-aţi văzut-o, aşa că nu puteţi înţelege.

— Vorbeşte-ne despre ea, porunci Aaron.

— M-a strigat pe fereastră, când plecam. Primisem să cer îngăduinţă de la moşierul meu să vin la domnia ta, deşi la drept vorbind, nădăjduiam ca Boierul MacDonald să-i dea

sarcina altcuiva, eu fiind foarte neliniştit la gândul de a fi venit aici.

— Treci la subiect, îi ordonă Dylan.

Comandantul era curios să vadă reacţia lui Brodick, căci moşierul lui nu spusese aproape nimic de când începuse interogatoriul. Părea oarecum plictisit de veste că o englezoaică susţinea că era mireasa lui.

Henley îşi dresă glasul înainte de a continuă.

— Domniţa m-a strigat, iar eu am sărit de pe cal şi am alergat la fereastră înainte ca Waldo şi fratele lui să mă poată opri, căci era foarte curios s-o văd şi să aud ce avea de spus.

La amintirea acelui moment încântător, mesagerul făcu o pauză. Cât ai clipi, glasul îi deveni dulce ca mierea.

— Am văzut-o limpede şi am stat destul de aproape ca să-i ating mâna.

— Şi ai atins-o? întrebă Brodick încet, pe un ton îngheţat.

Henley clătină din cap.

— Ba, n-aş fi cutezat o asemenea îndrăzneală. Mireasa domniei tale fusese amarnic maltratată, boierule, adăugă el. Avea o parte a feţei umflată, cu pielea galbenă ca şofranul şi urme vinete pe falcă şi obraz, şi am mai observat şi alte vânătăi, pe mâini şi pe braţul drept. Stânga, îi era bandajată de la copt până la încheietura mâinii, iar pe faţă se vedeau pete de sânge. Am vrut s-o întreb ce păţise, dar cuvintele mi s-au oprit în gât şi mi-a fost cu neputinţă să scot o vorbă. I-am văzut durerea şi îngrijorarea în ochi, nişte ochi verzi ca dealurile noastre primăvara, şi nu mi-am mai putut lua privirea de la dânsa, recunoscu el roşind. În clipa aceea, am crezut că vedeam un înger.

— M-ai întrebat dacă era arătoasă, dar acest cuvânt nu i se potriveşte miresei Moşierul Buchanan.

Roşi ca focul la faţă, adăugă:

— Domniţa… e foarte frumoasă… ie dară, un înger trebuie să fie, căci vă jur e perfecţiunea întruchipată.

Brodick îşi ascunse exasperarea. Un înger, nici vorbă, spuse el. Un înger care minţea cu neruşinare.

— I-ai descris perfecţiunea domniţei moşierului tău sau altora din clan? întrebă Brodick

— Da, recunoscu Henley. Dar n-am înflorit-o peste măsură.

— De ce? vru să ştie Robert.

Ca să nu-i întoarcă spatele moşierului Buchanan, Henley îi răspunse lui Robert fără să-l privească.

— Ştiam că s-ar fi dus s-o ceară pentru ei dacă ştiau ce impresie îmi făcuse mie. I-am spus moşierului adevărul, că doi englezi mi-au cerut să duc un mesaj moşierului vostru. I-am spus că fraţii vroiau să te-anunţ că a sosit vremea să-ţi aduci mireasa. Moşierul meu s-a mulţumit cu atât şi m-a trimis la domnia ta… dar comandantul lui a vrut mai multe amănunte.

— Balcher te-a luat la întrebări? se interesă Dylan

— Da.

— Şi ce i-ai spus? întrebă Robert.

— M-a întrebat numaidecât dacă domniţa e în Highlands acum şi n-am putut să-l mint. I-am răspuns că da. Totuşi, n-a spus nimic precis. Îi dădusem domniţei cuvântul meu că nu-ţi voi spune decât domniei tale, boierule, unde se află.

— Vasăzică, întrebă Dylan, l-ai minţit pe Balcher?

Henley clătină din cap.

— Nu, i-am spus comandantului meu că domniţa e lângă Len. N-am pomenit de biserică.

— Deci, Balcher ar putea fi acum pe drum, ca s-o răpească pe femeia lui Brodick, mormăi Aaron.

— N-am jurat să ţin taina, aşa că vă pot spune că Balcher va scotoci fără-ndoială toată moşia Len în căutarea

domniţei. Toată lumea din Highlands ştie cât de mult i-ar plăcea să te întreacă, boierule, iar dacă-ţi poate fura mireasa…

— Îndrăzneşte să ia ce ne aparţine nouă, interveni Liam, scandalizat.

— Dacă se atinge de unul singur din neamul MacDonald, cu toţii vor muri, dădu Robert grai gândurilor celorlalţi. Nu-i aşa?

— Ie, dară, aşa e, fu Liam de acord.

— Nu cred că înţelegeţi, spuse Henley. Dacă oamenii din clanul meu o văd, nu le va păsa de mânia moşierului vostru. Vor fi prea îmbrobodiţi ca să cugete limpede.

Aaron îi dădu un brânci.

— La fel de îmbrobodit cum ai fost şi tu?

— Asta-i drept.

— Dar n-ai atins-o? insistă Dylan.

— Tocmai i-am spus moşierului vostru că n-am atins-o şi pun prea mult preţ pe viaţa mea ca să vă mint pe oricare dintre voi. Şi-n plus, chiar dacă n-ar fi mireasa boierului vostru, n-aş fi necinstit-o încercând s-o ating. E cea mai bună dintre domniţe.

— Lui Balcher puţin îi pasă de cinste, bombăni Robert.

Dylan era nemulţumit. Robert, Aaron şi Liam deveniseră dintr-o dată campionii domniţei.

— Nu-s nici cinci minute de când eraţi oţărâţi de mesajul ăsta, le aminti el. Ce vă face să vă schimbaţi?

— Clanul MacDonald, răspunse Robert.

— Mai cu seamă Balcher, adăugă Aaron.

— Domniţa îi aparţine lui Brodick şi nimeni altul n-o s-o aibă, declară Robert.

Conversaţia deveni atât de ridicolă, încât Brodick nu-şi putu ascunde zâmbetul.

— Nu mi-am însuşit-o, le aminti el.

— Şi asta-nseamnă că aşa e? întrebă Dylan.

Înainte ca altcineva să răspundă, Brodick ridică mâna, cerând să facă tăcere.

— I-aş pune o ultimă întrebare acestui mesager şi aş vrea să-i pot auzi răspunsul.

— Da, boierule? întrebă Henley, începând iar să dârdâie.

— Mi-ai spus că te-a chemat la fereastră ca să-ţi vorbească, da nu mi-ai spus ce-a zis.

— Ţi-a trimis un mesaj.

— O cerere? întrebă Aaron.

Pentru prima oară, Henley găsi puterea să zâmbească.

— Ba, n-a fost o cerere, ci o poruncă.

— Ea îmi dă mie o poruncă?

Brodick era uimit de îndrăzneala femeii.

Henley trase adânc aer în piept, sperând să n-o facă pentru ultima oară, şi izbucni.

— Îţi porunceşte să te grăbeşti.

CAPITOLUL 5

Gillian nu mai era atât sigură de planul ei pripit.

Aştepta cu Alec în biserica abandonată de aproape douăzeci şi patru de ore, iar moşierul avusese timp destul ca să ajungă la ea, dacă voia.

Se simţea rău şi ştia că, dacă se aşeza, probabil n-ar fi avut putere să se ridice aşa că se plimba încoace şi-ncolo prin naos, gândindu-se la situaţia în care ajunseseră.

— Va trebui să plecăm curând, îi spuse ea băieţelului. Nu putem aştepta la nesfârşit.

Alec stătea pe un scaun, cu picioarele strânse sub el, privind-o.

— Nu arăţi prea bine, Gillian. Eşti bolnavă?

— Nu, minţi ea. Sunt doar obosită.

— Mi-e foame.

— Tocmai ai mâncat.

— Dar pe urmă am vărsat.

— Fiindcă ai mâncat prea repede.

Gillian se duse în fundul bisericii, unde-şi pusese traista şi coşul cu mâncare pentru ea de bunii ei prieteni, fraţii Hathaway. Se uită pe fereastră şi-l văzu pe Henry, plimbându-se prin poiană.

— La ce te uiţi? întrebă Alec.

— La fraţii Hathaway. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără ei. Acum paisprezece ani, m-au ajutat să ajung la casa unchiului meu. Au fost foarte curajoşi. Niciunul din ei n-a stat pe gânduri când le-am cerut să mă ajute din nou. Trebuie să-i răsplătesc cumva.

Îi dădu lui Alec o felie de brânză şi un colţuc de pâine.

— Te rog, de data asta mănâncă mai încet.

Băiatul muşcă din brânză, apoi întrebă:

— Unchiul Brodick va veni aici curând, nu?

— Nu uita de buna creştere, Alec. Nu se cuvine să vorbeşti cu gura plină.

— Ştii ceva? întrebă el, neluându-i în seamă observaţiile.

— Nu, ce?

— Nu putem pleca, fiindcă Unchiul Brodick o să se supere când ajunge aici şi nu ne găseşte. Trebuie să-l aşteptăm.

Gillian se aşeză lângă el.

— Îl mai aşteptăm o oră, dar atâta tot. E-n regulă?

Alec dădu din cap.

— Nu-mi place să aştept.

— Nici mie.

— Gillian? Ce-a să faci dacă n-o găseşti pe sora ta?

— Am s-o găsesc, replică ea. Trebuie.

— Trebuie să găseşti şi caseta aia. L-am auzit pe baron când ţi-a spus.

— Nu ştiu… Caseta aia a dispărut cu ani în urmă.

— Dar i-ai spus baronului că ştii unde e.

— Am minţit. Trebuia să-l conving să te lase în pace. Tatăl meu i-a dat caseta surorii mele, ca s-o ia cu ea. Şi s-a întâmplat un accident…

— Dar, de fapt, baronul de ce vrea caseta.

— E foarte preţioasă, şi mai este şi cheia unei taine de foarte demult. Vei s-auzi povestea?

— E înspăimântătoare?

— Puţin. Mai vrei s-o auzi?

Dădu din cap cu însufleţire.

— Îmi plac poveştile înspăimântătoare.

Gillian zâmbi.

— Bine, atunci, am să-ţi spun. Se pare că înainte de a fi rege, John…

— Prinţ.

— Într-adevăr, şi o iubea la nebunie pe o tânără domniţă numită Arianna. Se spunea că era foarte frumoasă…

— La fel de frumoasă ca tine?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

— Mă găseşti frumoasă?

Băiatul dădu din cap.

— Îţi mulţumesc, dar Arianna era mult mai frumoasă decât oricare altă domniţă din regat. Avea un păr auriu care scânteia în lumina soarelui…

— S-a îmbolnăvit şi a murit?

— Nu, n-a fost bolnavă, dar tot a murit.

— A căzut de pe picioare la fel ca Angus?

— Nu, a…

— Ce i s-a întâmplat?

Gillian râse.

— Am să-ţi spun povestea mult mai repede dacă nu mă tot întrerupi. Ia să vedem, unde rămăsesem? A, da – cum spuneam, Prinţul John s-a înamorat lulea…

— Ce înseamnă „înamorat lulea”?

— Înseamnă că s-a îndrăgostit de ea. A fost prima lui dragoste adevărată şi a vrut să se însoare cu ea. Ai auzit vreodată de caseta Sfintei Columba?

Alec clătină din cap.

— Ce-ai aia?

— O casetă bătută în nestemate care le aparţine scoţienilor, îi explică ea. Demult, tare demult, sfintele rămăşiţe pământeşti ale Sfintei Columba au fost puse în casetă…

— Ce-s alea „rămăşiţe pământeşti”?

— Resturi de oase, răspunse ea. Şi-acum, cum spuneam, oasele au fost puse în casetă, iar scoţienii au adus-o cu ei în luptă.

— De ce vroiau să ia oasele cu ei în luptă?

— Credeau că, dacă au caseta la ei, îşi vor învinge duşmanii.

— Şi i-au învins?

— Cred că da. Şi acum mai au obiceiul de a lua caseta la luptă. N-o duc în toate luptele, ci numai în unele, adăugă ea.

— Şi tu de unde ştii de casetă?

— Mi-a povestit despre ea unchiul meu, Morgan.

— Pun prinsoare că lowlanderii au la ei caseta, nu highlanderii.

— De ce spui asta?

— Fiindcă highlanderii n-au nevoie de casetă în luptă. Ei învinge întotdeauna, fiindcă-s mai puternici şi mai răi. Ştii ce zice unchiul meu Ennis?

— Nu, dar cred că a spus ceva urât.

— Zice că atunci când soldaţii englezi văd mai mult de trei highlanderi venind călare spre ei, îşi aruncă spadele şi fug ca iepurii.

— Nu toţi englezii sunt la fel ca baronul. Cei mai mulţi sunt foarte curajoşi, insistă ea.

Dar pe Alec nu-l interesau calităţile englezilor.

— Nu-mi spui ce s-a întâmplat mai departe cu domniţa cea frumoasă a Regelui John?

După ce-i puse întrebare, se întoarse şi scuipă jos.

Gillian trecu peste gestul lui grosolan şi povesti mai departe.

— Lui John i-a plăcut povestea casetei scoţiene cu pietre preţioase şi s-a hotărât să făurească şi el o legendă. Şi-a însărcinat artizanul…

— Ce înseamnă „însărcinat”?

— I-a poruncit artizanului său, explică Gillian, să-i facă o casetă frumoasă cu nestemate. Lui John i-a plăcut întotdeauna să fie deştept şi viclean, aşa că a hotărât ca numai el să ştie cum se deschide caseta. Artizanul a lucrat un an şi mai bine ca să termine modelul, iar când a sfârşit, se spune că era ceva într-adevăr deosebit. Dar nu se putea observa care era capacul şi care fundul, pentru că nu avea niciun cârlig sau gaură de cheie la vedere. Pe dinafară, era acoperită cu benzi de aur cruciş şi curmeziş, cu safire albastre cum e cerul vara şi smaralde vezi ca…

— Ochii tăi? ghici imediat Alec.

— Şi mai erau şi rubine, rubine roşii ca…

— Roşii ca sângele?

— Poate. Toate pietrele scumpe erau montate între fâşii de aur. Numai John ştia cum să apese ca să deschidă caseta.

— Nu-i adevărat. Şi omul care a făcut caseta ştie cum s-o deschidă.

— Tocmai aşa şi-a spus şi John, şi a făcut un lucru

îngrozitor. A poruncit ca meşteşugarul să fie omorât.

— Regele John…

Alec se întrerupse şi scuipă din nou, înainte de a continua:

— … a omorât-o pe domniţa cea drăguţă şi i-a pus oasele în casetă?

— A, nu, caseta era mult prea mică, îi explică ea. Şi-n plus, John nu dorea decât o şuviţă din părul Ariannei, fiind sigur că aceea o să-i poarte noroc în luptă. A deschis caseta, şi-a pus înăuntru pumnalul bătut cu nestemate, apoi i-a ordonat scutierului lui, s-o ducă în camera Ariannei, cu poruncă de a pune alături şi o şuviţă din părul ei.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— Lady Arianna a primit de la scutier caseta deschisă şi pumnalul. Mai târziu, scutierul i-a spus prinţului că numai ea era în cameră.

— Şi ce s-a întâmplat pe urmă. Lady Arianna a furat caseta şi pumnalul cu pietre scumpe, nu-i aşa?

Entuziasmul copilului o făcu pe Gillian să zâmbească.

— Nu, n-a furat caseta. Povestea spune că scutierul a auzit-o închizând uşa. Mai târziu, s-a întors să ia caseta pentru prinţ, dar Lady Arianna n-a răspuns. Atunci, John s-a dus în camera ei.

— Şi pe el l-a lăsat să intre?

— Nu.

— I-a spus să plece?

— Nici. Din cameră nu se auzea nimic. John s-a înfuriat, aşa că a ordonat soldaţilor să deschidă uşa cu forţa. Au spart-o cu securile, John s-a repezit înăuntru şi a găsit-o. Biata Lady Arianna zăcea într-o baltă de sânge pe podea. Cineva o înjunghiase.

— Şi atunci John a pus oasele în casetă?

— Nu. Ţi-am spus că era prea mică. Şi-n plus nici caseta nici pumnalul nu mai era acolo. Dispăruseră.

— Unde?

— Ei bine, aici e taina!

— Cine-a ucis-o pe domniţa ce-a drăguţă?

— Nimeni nu ştie. John le-a ordonat soldaţilor să caute caseta prin tot regatul, dar aceasta parcă se mistuise. Probabil că hoţul a omorât-o pe iubita lui. Unchiul Morgan mi-a spus că, o dată la câţiva ani, se porneşte zvonul că a apărut caseta Ariannei, iar John îşi reînnoieşte eforturile de a o găsi. Recompensa pe care o oferă e fabuloasă, dar nici până-n ziua de azi nu s-a găsit nimeni s-o ceară.

— Ştii ceva?

— Ce?

— Mai bine de domniţă c-a murit, decât să se mărite cu regele John.

După acest comentariu, Alec se întoarse din nou şi scuipă pe jos.

— De ce tot faci asta?

— Trebuie. Ori de câte ori îi rostim numele, trebuie să scuipăm. Semn că ce simţim.

Gillian fu indignată, dar şi amuzată în acelaşi timp.

— Vrei să spui că toţi cei din Highlands scuipă de fiecare dată când pronunţă numele Regelui John?

— Unii suduiesc, dar pe mine mama nu mă lasă.

— Nici nu mă mir.

— Brodick ocărăşte când trebuie să rostească numele regelui. O să-i spui să n-o mai facă? întrebă el, începând să chicotească.

Gillian îl bătu uşor pe nas.

— Eşti cel mai scump băieţel, şopti ea, dar pui cele mai ciudate întrebări.

— Dar ai să-i spui lui Brodick să nu mai suduiască?

Dându-şi ochii peste cap, Gillian răspunse:

— Dacă se va întâmpla să pronunţe numele Regelui John şi apoi să blesteme – sau să scuipe, adăugă ea, i-aş

porunci, desigur, să înceteze.

Alec izbucni în râs.

— Poate ar fi trebuit să-i trimiţi pumnalul, aşa cum ai spus. De ce te-ai răzgândit?

— Dacă-i trimiteam lui Brodick pumnalul pe care ţi l-a dat ţie, ar fi ştiut că vream să-l văd pentru ceva ce are legătură cu tine, dar mă temeam să nu vadă şi altcineva pumnalul – este prea periculos. Nu ştiu în cine pot să am încredere.

— Dar l-ai văzut pe trădător venind călare, îi aminti el. Ai spus că te-ai uitat la el de pe culmea colinei, în timp ce eu dormeam.

— Da, l-am văzut, dar ţii minte ce ţi-am spus. Nu trebuie să ştie nimeni.

— Nici chiar Brodick?

— Nu, nici chiar Brodick.

— Cât timp mai avem de aşteptat?

Gillian îl bătu pe mână.

— Cred că am aşteptat cât puteam de mult. N-o să mai vină după noi, dar nu vreau să-ţi faci griji. Vom găsi o altă cale de a ajunge la tine acasă.

— Fiindcă mi-ai promis, nu?

— Da, ţi-am promis. Ce-oi fi avut în cap? A fost o prostie să spun acelui soldat de-al lui MacDonald că sunt mireasa lui Brodick.

— Dar poate că Brodick are nevoie de o mireasă. Ar putea să vină după noi.

— Mai bine-i ofeream aur?

Alec pufni.

— Lui Brodick puţin îi pasă de aur.

— Atunci cu atât mai bine, zâmbi Gillian, pentru că n-am.

Băiatul făcu ochii mari.

— L-ai minţit pe Unchiul Brodick?

— Am minţit când am spus că sunt mireasa lui.

— O să se-nfurie când ajunge aici, dar n-am să-l las să strige la tine.

— Îţi mulţumesc. Nu eşti supărat pe mine, nu-i aşa?

— Am fost, recunoscu el, dar acum mi-a trecut.

— Aveai nevoie de o baie. Miroseai.

— Brodick o să te găsească drăguţă, dar ştii ceva?

— Nu, ce?

— N-o să-ţi spună. Vrei să te găsească drăguţă?

— Nu neapărat, răspunse ea, cu mintea la lucruri mai importante. Nu mai putem aştepta, Alec. Trebuie să pornim înainte singuri. Termină-ţi mâncarea şi pe urmă plecăm.

— Dar dacă nu vrei ca Brodick să te găsească drăguţă, de ce ţi-ai pus hainele astea verzi şi frumoase?

Gillian oftă.

— Mi le-am pus pentru că rochia cealaltă s-a murdărit.

Alec mai luă o îmbucătură de pâine, gândindu-se la răspunsul ei, apoi spuse:

— Ştii ceva?

Păstrându-şi cu greu răbdarea, Gillian răspunse:

— Nu, ce?

— O să-ţi fie frică de Brodick.

— De ce spui asta?

— Fiindcă doamnelor le e frică de el.

— Ei bine, mie n-o să-mi fie frică de el, insistă ea. Şi-acum taci, taci şi termină de mâncat.

Se auzi o bătaie în uşă, iar Gillian se ridică, în timp ce Waldo, cel mai mare dintre fraţii Hathaway, năvălea înăuntru.

— Avem necazuri, milady, izbucni el. Soldatul lui MacDonald… ce-l căruia i-am dat mesajul…

— Henley?

Waldo, dădu din cap înnebunit.

— Pesemne le-a spus celorlalţi MacDonalzi că eşti aici,

căci peste treizeci de-ai lor vin acum încoace peste pajişte. Toţi poartă aceleaşi culori ca Henley, dar pe el nu l-am văzut printre soldaţi.

— Nu înţeleg, răspunse Gillian. Nu i-am spus nimic lui Henley despre Alec. De ce vine clanul lui încoace?

— Cred că vin ca să te ceară, milady.

Surprinsă, Gillian clătină din cap.

— Dar nu mă pot cere.

Waldo făcu o mutră posomorâtă şi obosită.

— Pe-aici treburile se fac astfel, îi spuse el. Dacă vor ceva, îşi iau.

Gillian îl apucă pe Alec de mână şi-l ridică în picioare.

— Acum plecăm. Waldo, cheamă-l pe fratele tău, ne întâlnim la cai. Repede!

— Dar, milady, protestă Waldo. Nu ţi-am spus tot. Din partea cealaltă a pajiştii vine alt clan călărind cu repeziciune spre MacDonalzi. Nu ştiu sigur cine sunt, dar cred că-s Buchananii după care ai trimis. Sunt nouă la număr.

— Dacă-s Brodick şi soldaţii lui, sunt jalnic de puţin.

— Ba, milady, mie de MacDonalzi mi se face milă. Niciodată n-am văzut războinici asemeni acestora. Arată fioroşi la înfăţişare, şi am văzut cum se feresc MacDonalzii că le e frică de ei. Dacă azi se lasă cu vărsare de sânge, nu cred că va curge sânge Buchanan. Eşti sigură că vrei să te dai pe mâna unor sălbatici ca ăştia, domnia ta şi băiatul?

Gillian nu ştia ce să creadă. O cuprinse o asemenea panică, încât simţea că i se oprea inima în piept.

— Nădăjduiesc să fie Brodick şi oamenii lui, şopti ea.

Alec se chinuia să se desprindă de mâna ei ca să se ducă afară şi să vadă lupta, dar Gillian îl strânse şi mai tare, fără să-i dea drumul.

— Waldo, tu şi Henry trebuie să plecaţi înainte ca ei să ajungă aici. Vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut. Acum

grăbiţi-vă, până nu vă văd.

Waldo dădu din cap.

— Fratele meu şi cu mine n-o să plecăm până nu suntem siguri că eşti bine şi nevătămată, milady. Vom sta de pază la uşă. Soldaţii vor trebui să ne ucidă înainte să ajungă la domnia ta.

Nu-i putu lua gândurile de la intenţiile nobile. Imediat ce Waldo ieşi, Gillian se întoarse spre Alec.

— Spune-mi cum arată Brodick, îi ceru ea.

— Arată ca Brodick.

— Dar cum anume?

Băiatul ridică din umeri.

— E mare, şopti el.

Apoi zâmbi, căci mai venise o idee.

— Şi bătrân.

— Bătrân?

Alec dădu din cap.

— Foarte bătrân.

Gillian nu putea să-l creadă.

— Ce culoare are părul?

— Alb.

— Eşti sigur?

Băiatul încuviinţă.

— Şi ştii ceva?

Inima îi căzuse printre măruntaie.

— Nu, ce?

— Nu aude prea bine.

Gillian fu nevoită să se aşeze.

— De ce nu mi-ai spus că Brodick e bătrân înainte de a trimite mesajul că sunt mireasa lui. Un şoc ca ăsta putea să-l bage în mormânt.

Sări în picioare, trăgându-l pe Alec după el.

— Plecăm.

— Dar Buchananii?

— E clar că celălalt clan de pe pajişte nu-i a lui Brodick. Waldo mi-ar fi spus dacă războinicii erau bătrâni.

— Vreau să mă duc să mă uit. Pot să-ţi spun dacă-s Buchananii.

Waldo deschise uşa şi strigă.

— MacDonalzii au tulit-o, milady, iar clanul celălalt vine încoace!

Gillian îl apucă pe Alec de umeri, silindu-l s-o privească.

— Vreau să te ascunzi după cristelniţa aia de piatră până aflu cine-s oamenii ăştia. Să nu scoţi o vorbă, Alec. Promite-mi… te rog.

— Dar…

— Promite-mi! îi ceru ea.

— Dacă-i Brodick, pot să ies?

— Numai după ce vorbesc cu el şi-mi promite că o se ne ajute pe amândoi.

— Bine. Promit că o să fac linişte.

Gillian se bucură atât de mult că-i obţinuse cooperarea, încât îl sărută pe obraz. Imediat, Alec se şterse cu dosul mâinii şi se smulse din îmbrăţişare.

— Mereu mă tot pupi, se plânse el cu un zâmbet larg, semn că nu-l deranja deloc. La fel ca mama.

— Du-te de te ascunde!

Băiatul o apucă de braţul stâng, făcând-o să se strâmbe de durere. Rănile de la loviturile de cuţit încă nu se vindecaseră, iar după cum îi pulsa braţul, Gillian îşi dădu seama că rănile se infectaseră.

Alec îi observă tresărirea.

— Ai nevoie de doftoriile mamei mele, şopti el. Atunci, ai să te simţi mai bine.

— Cu siguranţă. Şi acum, Alec, nicio vorbă, îl preveni ea. Orice s-ar întâmpla, stai cuminte şi nu scoate niciun sunet. Pot să iau cuţitul pe care ţi l-a dat Brodick?

— Dar e al meu!

— Ştiu că e al tău. Aş vrea să-l iau cu împrumut.

Alec îi dădu cuţitul, dar, când Gillian se întoarse să plece, îi şopti:

— Aici e-ntuneric beznă.

— Sunt cu tine, deci n-ai de ce să te temi.

— Îi aud venin.

— Şi eu, şopti ea.

— Gillian, ţi-e frică?

— Da. Şi-acuma, taci.

Gillian alergă prin naos, până în faţa altarului. Un moment mai târziu, îl auzi pe Waldo strigând ordinul de a se opri.

Nu fu luat în seamă, căci uşa se dădu de perete şi sub arcadă apăru cel mai impresionant războinic pe care-l văzuse vreodată. Era înalt, cu părul lung şi des ca lâna şi pielea puternic bronzată.

Aproape dezbrăcat, purta un pled în culori mohorâte care nu-i ajungea până la genunchi. O fâşie lată de stofă îi străbătea oblic pieptul masiv şi brăzdat de cicatrice, petrecut peste umărul stâng.

Dintr-o cizmă de piele de căprioară ieşea prăselele unui cuţit, dar nu avea spadă.

Gillian tremura ca varga. Silueta lui enormă oprea aproape complet lumina soarelui, care strălucea în jurul lui făcându-l să arate aproape eteric.

Strânse pumnalul în mână, la spate, şi după ce-l strecură în mâneca rochiei, îşi încrucişă braţele la piept, încercă să pară cât mai calmă.

Războinicul stătu nemişcat câteva clipe, iar când se convinsese că era singură, intră şi trânti uşa în urma lui.

CAPITOLUL 6

Brodick străbătu cu paşi mari naosul, făcând ca la fiecare pas să se clatine grinzile bisericuţei şi să se plouă cu praf din tavan. Gillian îl aşteptă, făcându-şi curaj.

Când ajunse la doi paşi, se opri cu mâinile la spate, măsurând-o cu neruşinare, din creştet până-n tălpi.

— Eşti femeia care se dă drept mireasa mea?

Furia din glasul lui făcu obrajii lui Gillian să se înroşească de ruşine.

— Da, eu sunt.

— De ce?

— Am minţit.

— Vezi bine?

— De obicei nu…

— De obicei ce? o întrebă el, întrebându-se de ce era atât de nervoasă.

— De obicei nu mint, îi explică Gillian.

Privindu-i bărbia, căci ochii îi erau prea înceţoşaţi, şopti:

— Mi s-a spus că eşti foarte bătrân… şi cu părul alb.

În clipa următoare izbucni în râs, convingându-l că nu era în toate minţile.

— Cred că ar trebui să încep cu începutul. Mă numesc Lady Gillian şi-mi pare foarte rău că te-am minţit, dar numai aşa te puteam face să baţi atâta drum.

Brodick ridică din umeri.

— N-a fost un drum prea lung.

— Nu? întrebă ea surprinsă. Atunci, rogu-te, spune-mi de ce a durat atât de mult până ai ajuns? Aşteptăm în biserica asta de foarte mult timp.

— Aşteptaţi? repetă el încet.

— Da, noi… Fraţii Hathaway… care stau de strajă în faţa uşii… şi cu mine, am aşteptat…

— De ce erai atât de sigură că am să vin?

— Din curiozitate. Şi am avut dreptate, nu? De-asta ai venit.

Un uşor zâmbet îi îmblânzi expresia.

— Într-adevăr, confirmă el. Am vrut s-o cunosc pe femeia care şi-a îngăduit o asemenea cutezanţă.

— Eşti Brodick… vreau să spun Moşier Buchanan, nu-i aşa?

— Eu sunt.

Faţa ei se lumină de uşurare. Al dracului, drăguţă mai era. Mesagerul nu minţise.

— Voiam să te punem la încercare, ca să mă asigur că erai într-adevăr Brodick, dar o singură privire e de-ajuns ca să mă conving. Mi s-a spus că poţi despica un trunchi de copac doar cu privirea şi, după cum te încrunţi la mine, te cred în stare.

Brodick nu reacţionă în niciun fel.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau… nu, am nevoie de ajutorul domniei tale. Am la mine o comoară de mare preţ şi trebuie s-o duc bine acasă.

— Nu te-ar putea ajuta niciun englez?

— E complicat, boierule.

— Începe cu începutul, îi sugeră el, surprins cât de mult îşi dorea să prelungească întrevederea.

— Atât ar fi de ajuns ca să înţelegi tot ce trebuie să ştii, răspunse Gillian, scoţând încet pumnalul şi teaca din mânecă, la vedere.

Brodick reacţionă cu iuţeala fulgerului.

Înainte ca Gillian să-i ghicească intenţia, îi smulse pumnalul din mână, o apucase de braţul rănit şi o smuci cu forţa spre el, întrebând ameninţător.

— De unde-l ai?

— Am să-ţi explic! ţipă Gillian. Dar, te rog, dă-mi

drumul! Mă doare!

Lacrimile din ochii ei îi confirmau cuvintele. Brodick făcu un pas înapoi.

— Şi acum, explică-mi, ordonă el.

— Am luat pumnalul cu împrumut, spuse ea, după care se întoarse şi strigă: Alec, acum poţi să ieşi.

Brodick nu mai fusese niciodată atât de aproape de a-şi pierde calmul.

Când micul Maitland veni în fugă spre el, simţi că i se tăiau genunchi, iar inima i se ridică în gât.

Era prea uluit ca să mai scoată o vorbă, iar apoi Alec i se aruncă în braţe.

Cu mâini tremurătoare, Brodick îl ridică şi-l strânse la piept. Băieţelul îşi cuprinse protectorul cu braţele după gât.

— Ştiam că ai să vii! I-am spus lui Gillian că ai să ne ajuţi.

— Eşti bine, Alec? întrebă el, cu glasul tremurându-i de emoţie, în timp ce se întorcea întrebător spre Gillian, care-l privea pe Alec cu un zâmbet matern.

— Răspunde-i, Alec, îl instrui ea.

Copilul se lăsă pe spate în braţele lui Brodick, dând din cap.

— Sunt foarte bine, unchiule. Domniţa a avut mare grijă de mine. Mi-a dat mâncarea ei şi a flămânzit când nu aveam destulă mâncare pentru amândoi, şi ştii ceva? N-a lăsat pe nimeni să mă bată, nici chiar când omul ăla a vrut.

În timp ce Alec turuia înainte, Brodick o privea pe Gillian. La sfârşit, dădu din cap.

— Să-mi spui exact ce s-a întâmplat, îi ceru lui Gillian.

— Da, am să-ţi spun totul.

— Unchiule, ştii ceva?

Brodick se întoarse spre Alec.

— Nu, ce?

— Nu m-am înecat.

— Văd şi eu, răspunse el sec, încă prea zguduit ca să râdă de comicul situaţiei.

— Dar tu aşa credeai? I-am spus lui Gillian că n-ai să crezi, fiindcă eşti încăpăţânat, dar ai crezut?

— Nu, n-am crezut că te înecaseşi.

Alec se aplecă într-o parte, privind-o pe Gillian.

— Ţi-am spus eu! se lăudă el.

Apoi reveni spre unchiul lui.

— M-au pus într-un sac de cânepă şi m-au speriat foarte tare.

— Cine te-a pus într-un sac? întrebând Brodick, încercând să-şi stăpânească furia din glas ca să nu-l sperie.

— Oameni care m-au răpit. Poate chiar am plâns.

Vorbea de parcă ar fi mărturisit un păcat de moarte.

— N-am fost curajos, unchiule, dar ştii ceva? Gillian zice că am fost.

— Cine erau oamenii ăia care te-au băgat în sac?

Tonul lui repezit îl îngrijoră pe băiat, care răspunse abătut, cu privirea în jos.

— Nu ştiu. Nu le-am văzut feţele.

— Alec, nu e supărat pe tine. Mai bine du-te şi ia-ţi lucrurile, în timp ce eu stau de vorbă cu unchiul tău.

Brodick îl lăsă uşurel jos şi-l privi cum alerga spre partea din faţă a bisericii.

— Mă ajuţi să-l aduc acasă la părinţii lui? întrebă Gillian.

— Voi avea eu grijă să ajungă acasă.

— Şi eu, insistă Gillian. I-am făcut o promisiune şi am de gând să mi-o ţin, dar trebuie să vorbesc şi cu tatăl lui. Problema e extrem de urgentă. Şi-n plus, am încredere în domnia ta, Boier Buchanan, dar în rest nu am încredere în nimeni. Mi s-a spus că azi ai adus opt oameni călări. E adevărat?

— Da.

— Aş dori să-i văd, înainte ca Alec să iasă.

— Vrei să te uiţi la ei? întrebă nedumerit Brodick. Sunt Buchanani, ajunge să ştii atât.

Alec se apropie în fugă, tocmai când Gillian cerea din nou:

— Vreau să-i văd mai întâi.

— Fiindcă, ştii de ce, unchiule?

Brodick îl privi.

— De ce?

— La văzut pe trădător! se repezi el să explice. Eu adormisem, dar Gillian l-a văzut bine. Am stat ascunşi mult timp, numai ca să-l vadă. E un highlander.

— Of, Alec, nu trebuia să spui nimănui…

— Am uitat! o întrerupse el. Dar Brodick n-o să spună la nimeni dacă-l rogi.

— Omul pe care l-am văzut e acum în drum spre Highlands, probabil. Nu ştiu cât timp avea de gând să stea în Anglia, dar nu vreau să risc. Ce-i sigur e sigur.

— Şi vrei să-i vezi pe soldaţii mei doar ca să te asiguri că omul acela nu e printre ei? întrebă indignat Brodick.

Gillian era prea obosită ca să-i mai ardă de diplomaţie.

— Da, Boier Buchanan, întocmai asta vreau.

— Ai spus că ai încredere în mine.

— Într-adevăr, numai fiindcă trebuie să am încredere în cineva, iar domnia ta eşti protectorul lui Alec. În altcineva însă, nu voi avea încredere. Alec mi-a spus că trei highlanderi l-au furat de lângă festival, dar ar putea să mai existe şi alţii pe lângă cel care a plănuit răpirea. Aşa că, după cum vezi, Alec e încă în pericol, şi-l voi păzi în continuare până ajunge cu bine acasă.

Înainte ca Brodick să-i răspundă, de afară îi atrase atenţia un şuierat.

— Trebuie să plecăm, anunţă el. Oamenii îşi pierd

răbdarea, iar MacDonalzii se vor întoarce curând, cu întăriri.

— Suntem în discordie cu MacDonalzii? se interesă Alec.

— Nu eram, răspunse Brodick, dar acum se pare că suntem.

— De ce? întrebă nedumerită Gillian. MacDonaldul pe care l-am întâlnit eu era un gentleman foarte binevoitor şi un om de cuvânt, căci şi-a ţinut făgăduiala şi ţi-a transmis mesajul.

Brodick dădu din cap.

— Ie dară, Henley se numea, şi mi-a transmis mesajul tău, dar numai după ce i-a spus moşierului său şi a stârnit curiozitatea clanului.

— Şi au venit să se lupte cu tine?

— Nu, fătuco, au venit să te fure pe tine – iar asta, după cum vezi, e o mişelie pe care nu pot s-o îngădui.

Gillian îl privi uimită.

— Să mă fure pe mine? şopti ea. De ce Dumnezeu să mă fure pe mine.

Brodick clătină din cap, neavând de gând să continue explicaţiile.

— Oricâtă poftă am să omor câţiva MacDonalzi, va trebui să aştept până vă duc pe tine şi pe Alec la Maitlanzi. Plecăm acum.

Alec ar fi fugit la uşă, dacă Gillian nu-l apuca de mână, ţinându-l lângă ea.

— Aşteaptă să mă conving că nu e niciun pericol dacă ieşi.

— Dar nu vreau să mai aştept!

— Nici eu nu vreau să mai discut, tinere. Vei face cum ţi-am spus, ai înţeles?

Alec se uită imediat spre Brodick, cerându-i ajutorul.

— Îi tot spun că tăicuţul meu e moşier, aşa că nu se cade să mă-nveţe ea mereu ce să fac, da’ nu vrea să mă

asculte. Nu se teme deloc de tata. Poate-ar fi bine să-i spui domnia ta.

Brodick îşi ascunsese amuzamentul.

— Ce să-i spun?

— Să mă lase să fac ce vreau.

— Domniţa îţi vrea binele, Alec.

— Dar spune-i despre tata! insistă el

Brodick consimţi.

— Iain Maitland e un om puternic în Highlands. Mulţi se tem de mânia lui.

Gillian zâmbi dulce.

— Chiar aşa?

— Şi mulţi ar avea grijă ce-i spun fiului său.

Alec dădu şi el din cap. Întorcându-se spre el, Gillian spuse:

— Mai mult mă interesează să rămâi tu în viaţă, decât să câştig bunăvoinţa tatălui tău răsfăţându-te, poate cu preţul vieţii.

— Să-ţi văd braţul, ceru Brodick.

Gillian clipi din ochi.

— De ce?

Fără să-i răspundă, Brodick îi ridică mâneca deasupra cotului.

Antebraţul îi era bandajat, dar umflătura roşie de la încheietură dădea de înţeles că rănile se infectaseră.

— Ce-ai păţit aici?

Alec se strânse lângă ea.

— Ai să mă spui? şopti el cu teamă.

Brodick se prefăcu că nu auzise. Era clar că Alec o rănise cumva pe Gillian. Pedeapsa putea să mai aştepte.

— Nu contează cum m-am rănit, boierule.

— Ai să-mi spui Brodick.

— Cum doreşti, răspunse ea, întrebându-se de ce glasul şi expresia lui se îmblânziseră.

Brodick îi apucă bărbia şi-i întoarse capul într-o parte, privindu-i urmele de pe obraji.

— Vânătăile astea de unde le ai?

— Omul ăla a lovit-o cu pumnul! izbucni Alec. Şi, Unchiule Brodick, ştii ceva?

— Ce? întrebă Brodick încruntat.

— Şi pe spate e plină de vânătăi!

— Alec, te rog să taci.

— Dar ăsta-i adevărul! Ţi-am văzut vânătăile când ai ieşit din lac.

— Trebuia să dormi, replică Gillian, dându-şi la o parte de pe faţă mâna lui Brodick. Acum pot să-ţi văd soldaţii?

— Da.

Brodick şuieră ascuţit, făcându-l pe Alec să chicotească şi să-şi acopere urechile.

Uşa se dădu de perete şi opt oameni năvăliră imediat în biserică.

Gillian observă că toţi se aplecau ca să intre.

Oare toţi Buchananii erau uriaşi?

Dylan îi aruncă lui Brodick spada, iar acesta şi-o vârî în teacă, zâmbind în sinea lui la vederea chipurilor uimite.

Gillian îi studie pe toţi, în timp ce Brodick privea atent.

— Acum te-ai convins? întrebă el calm.

— Da, m-am convins.

— Ăla care se ascunde după fustele femeii e un Maitland? întrebă Dylan, încă destul de tulburat. Jur pe Dumnezeu că puştiul seamănă cu Alec Maitland.

Alec alergă imediat la Dylan şi râse încântat când soldatul îl ridică deasupra capului.

— Mi-a spus să mă ascund! Eu n-am vrut, dar ea m-a silit.

— Am crezut că te-ai înecat, băiete, şopti Liam cu vocea uscată ca frunzele veştede.

Dylan şi-l aşeză pe Alec pe umăr. Copilul îl cuprinse

de după gât, apoi îi anunţă pe ceilalţi:

— Nu m-am înecat!

Opt soldaţi îl înconjurară, dar câţiva continuau să se uite la Gillian. Brodick făcu un pas spre ea, posesiv, încruntându-se nemulţumit spre Liam şi Robert.

— Moşia Maitland e departe de aici?

— Nu, răspunse el. Robert, ia-i traista şi leag-o de cal. Alec va călări cu tine, Dylan.

În timp ce trecea pe lângă Robert, trăgând-o pe Gillian după el, spre uşă, mormăi:

— Ai văzut vreodată o femeie mai drăguţă?

— Niciuna la fel de drăguţă ca asta, replică Robert.

Dylan îi ţinu calea boierului său, cu îndrăzneală.

— Nu ne prezinţi miresei tale, boierule?

— E Lady Gillian, spuse el.

Apoi îi prezentă soldaţii lui Gillian, dar le rosti numele atât de repede, şi cu un accent local atât de gros, încât fata nu înţelesese decât vreo două vorbe.

Ar fi făcut o reverenţă, dar Brodick continuă s-o ţină de mână, aşa că în schimb înclină din cap.

— E o plăcere să vă cunosc, spuse ea încet, vorbind în gaelică pentru prima dată de când îl întâlnise pe Brodick. Şi aş dori să vă mulţumesc acum pentru ajutorul de a-l aduce pe Alec înapoi la părinţii lui.

Robert făcu un pas înainte.

— Eşti mireasa lui? întrebă el, direct ca de obicei.

— Nu, răspunse Gillian, roşind uşor.

— Dar ai spus asta, îi aminti Aaron.

Gillian zâmbi.

— Într-adevăr dar, vedeţi, am minţit doar ca să-i stârnesc boierului vostru curiozitatea şi să vină încoace.

— Ce-ai spus, rămâne bun spus, declară Liam.

Ceilalţi îi dădură dreptate.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă Gillian.

Dylan zâmbi,

— Înseamnă, fătucă, că eşti mireasa lui.

— Dar am minţit! insistă ea nedumerită.

— Cum ai spus, aşa rămâne, interveni alt soldat. Gillian îşi aminti că se numea Stephen.

— Nu e momentul pentru discuţia asta, anunţă Brodick.

Îi conduse afară, trăgând-o pe Gillian după el, fără să-i învrednicească aproape cu nicio atenţie pe cei doi englezi care aşteptau lângă trepte. Caii erau priponiţi la liziera pădurii.

— Vei călări cu mine, îi spuse Brodick lui Gillian.

Gillian îşi desprinse mâna dintr-a lui.

— Trebuie să-mi i-au rămas bun de la prietenii mei.

Porni grăbită spre Waldo şi Henry. Amândoi ascultară zâmbind, cu capetele plecate. Brodick îşi dădu seama după feţele lor că erau foarte mulţumiţi.

Când o văzu strângându-le mâinile, reveni lângă ea.

— Am pierdut destul vreme.

Gillian nu-l luă în seamă.

— Boierule, aş vrea să-i cunoşti Waldo şi Henry Hathaway. Fără aceşti doi domni curajoşi, Alec şi cu mine n-am fi ajuns până aici.

Fără o vorbă, Brodick înclină uşor capul spre cei doi fraţi.

— Waldo, te rog să duci înapoi calul pe care l-am luat cu împrumut, îi ceru Gillian.

— Dar l-aţi furat, milady! izbucni Henry.

— Ba nu, l-am împrumutat fără să cer voie. Şi vă rog să-mi promiteţi ceva că veţi sta ascunşi amândoi până când se termină totul. Dacă află că m-aţi ajutat, o să vă ucidă.

— Ie dară, milady, răspunse Waldo. Ştim de ce-i în stare hainul ăla, şi-o să ne ascundem amândoi până te întorci. Dumnezeu să te ocrotească în misiunea domniei

tale.

Ochii lui Gillian se umplură de lacrimi.

— De două ori mi-aţi venit în ajutor şi m-aţi salvat de nenorocire.

— Ne cunoaşte demult, spuse Waldo. Când ne-am întâlnit prima oară, erai abia atâtica. Nici nu vorbeai.

— Ţin minte ce mi-a spus draga mea prietenă Liese. În ziua aceea blestemată, aţi venit să vă oferiţi escorta. Am să vă fiu îndatorată pe vecie, şi nu ştiu cum vă voi răsplăti vreodată.

— A fost o mare cinste pentru noi să vă ajutăm, se bâlbâi Henry.

Brodick o luă de braţ şi o trase spre el.

— Acum trebuie să plecăm, spuse, pe un ton mai poruncitor.

— Da, fu de acord Gillian.

Se întoarse şi îl văzu pe Alec în braţele lui Dylan şi le făcu semn fraţilor Hathaway să aştepte. Apoi, dădu la o parte mâna lui Brodick şi o luă la fugă prin poiană.

— Alec, trebuie să le mulţumeşti lui Waldo şi lui Henry pentru că ne-au ajutat.

Băiatul clătină din cap.

— Nu, nu le mulţumesc. Sunt englezi, aşa că nu trebuie să le zic mulţumesc. Highlanderilor nu le plac englezii, adăugă el pe un ton arogant.

Gillian îşi păstră cu greu cumpătul

— Dylan, te rog, vreau să mă laşi puţin singură cu Alec?

— Cum doreşti, milady.

Imediat ce Dylan îl puse jos, Gillian în apucă de braţ şi-l trase spre copaci. Apoi se aplecă, în timp ce copilul se zbătea să scape.

Dylan se întoarse spre Brodick.

— Ce face? întrebă el.

Brodick zâmbi.

— Îi aminteşte băiatului bunele maniere.

Aruncă din nou o privire spre cei doi fraţi, apoi oftă.

— Se pare că şi eu mi-am amintit.

Înainte ca Dylan să răspundă, moşierul se întoarse spre Waldo şi Henry. Cei doi fraţi erau vizibil speriaţi, căci se retraseră, până când le porunci să stea pe loc.

Dylan nu auzi ce le spunea, dar îl văzu scoţându-şi cuţitul cu pietre preţioase din cizmă şi oferindu-i-l lui Waldo. Expresia de pe chipul englezului fu la fel de uluită ca a lui Dylan. Waldo încercă să refuze darul, dar Brodick nici nu vru să audă.

Gillian văzu şi ea ce se întâmpla şi zâmbi, în timp ce continua să-l instruiască pe Alec.

Un moment mai târziu, Alec, târându-şi intenţionat picioarele, porni prin poiană spre cei doi englezi. Gillian îl împingea uşor între omoplaţi, grăbindu-l înainte.

Alec îşi lăsă bărbia în piept şi se opri lângă Brodick, adresându-li-se lui Waldo şi Henry.

— Vă mulţumesc fiindcă aţi avut grijă de mine, spuse el

— Şi? îl îndemnă Gillian.

— Şi fiindcă nu v-a silit nimeni, dar aţi făcut-o oricum.

Exasperată, Gillian explică:

— Alec vrea să vă ceară iertare fiindcă v-a supărat, Waldo şi Henry. Mai ştie că voi doi v-aţi riscat viaţa pentru el. Nu-i aşa, Alec?

Copilul dădu din cap, apoi o luă de mână, privindu-i pe Waldo şi Henry cum plecau.

— Am spus bine?

— Da, aproape bine.

Dylan îl luă pe umăr şi se întoarse spre moşier.

— Ţi-a spus ce s-a întâmplat, sau cum de-au ajuns ea şi Alec împreună?

Brodick sări în şaua armăsarului, înainte de a răspunde:

— Nu, încă nu mi-a spus nimic, dar o să-mi spună. Ai răbdare, Dylan. Acum e important să-i scăpăm de MacDonalzi, pe ea şi pe băiat. După ce-i ducem la adăpost, când nu va mai trebui să mă tot uit peste umăr, am să-i ascult explicaţiile. Spune-i lui Liam s-o ia înainte, porunci el. Mergem la casa lui Kevin Drummond, înainte de a ne îndrepta spre miazănoapte. Robert va rămâne în urmă, ca să ne acopere spatele.

— Drummonzii sunt la câteva ore abatere din drum, spuse Dylan. O să apună soarele până ajungem acolo.

— Ştiu unde locuiesc, replică Brodick. Dar nevasta lui Kevin e vestită pentru îndeletnicirile ei doftoriceşti, iar braţul lui Gillian are nevoie de îngrijiri.

Îşi mută calul spre Gillian şi, fără să încetinească, se aplecă din şa şi o cuprinse cu braţul de după mijloc, ridicând-o din mers.

Gillian se răsuci în braţele lui, privindu-l. Era un bărbat foarte chipeş. Auzise poveşti despre războinicii vikingi care bântuiseră Anglia cu veacuri în urmă şi-şi spuse că Brodick era cu siguranţă un urmaş al acestora, căci era la fel de uriaş. Avea o structură a oaselor bine definită, de la pomeţii înalţi până la bărbia pătrată, cu colţuri uşor rotunjiţi. Da, era chipeş, ba bine că nu. Acest gând îi adusese o altă idee în minte. Alec îi spuse că Brodick nu era însurat, dar avea oare o iubită acasă, aşteptându-l?

— S-a-ntâmplat ceva, fătuco?

— N-ar putea Alec să călărească alături de noi, dacă-i facem loc?

— Nu.

Gillian îl aşteptă să-i explice de ce refuzase, apoi îşi dădu seama că Brodick spusese tot ce avea de spus. Unchiul Morgan îi spusese adesea că highlanderii erau un

alt soi de oameni şi jucau după cântecele lor ciudate. Prin urmare, presupuse că Brodick nu încercase anume să fie grosolan. Aşa era el.

Se rezemă de pieptul lui şi încercă să se relaxeze, dar continua să se uite în urmă foarte des, ca să se asigure că era totul în regulă cu Alec.

— Aproape am ajuns, îi spuse Brodick. O să-ţi suceşti gâtul dacă te mai uiţi înapoi. Alec e bine, insistă el. Cu Dylan, n-o să i se întâmple nimic.

După care îi rezemă cu forţa capul pe umărul lui.

— Odihneşte-te, îi porunci el.

Gillian se supuse.

CAPITOLUL 7

Brodick o trezi pe Gillian când ajunse la destinaţie.

O înconjurau nişte coline verzi. Un pârâu îngust şerpuia uşor în josul pantei, iar în mijlocul văii se înălţa o casă de piatră cenuşie cu un acoperiş de crengi. O turmă de oi, gata pentru tuns stăteau adunate în capătul păşunii, behăind ca nişte femei bârfitoare, în timp ce un câine de pază şedea pe coapse cu capul sus şi cu ochii atenţi, veghindu-le. Din hornul casei se ridica încet fumul. O briză uşoară atinse obrazul lui Gillian. Parcă ajunsese în paradis.

Un strigă o smulse din gânduri. Un bărbat înalt şi cu chipul slab stătea pe treapta casei, strigându-le zâmbitor soldaţilor care se apropiau.

După ce descălecă, Brodick se întoarse s-o ajute. Un moment, ochii li se întâlniră, iar Gillian studie faţa acelui om pe care abia îl cunoştea, şi totuşi îi încredinţase viaţa ei. Avea bărbia şi obrajii acoperiţi cu ţepii aurii-închişi, iar Gillian simţi nevoia nebunească de a afla ce simţea când îi

atingea cu degetele.

— De ce te uiţi la mine? îl întrebă.

— Din acelaşi motiv pentru care şi tu te uiţi la mine, fătuco.

Gillian îi dădu mâinile la o parte de pe talie şi făcu un pas înapoi.

— De ce ne-am oprit aici? Şi cine e omul de la uşă? Alec n-ar trebui să intre în casă până…

Brodick o întrerupse.

— Asta-i ultima oară când îţi spun că Alec e în siguranţă cu Dylan. S-ar fi simţit foarte insultat să ştie că nu ai încredere în el.

— Dar nici nu am, şopti ea. Nu-l cunosc.

— Nici pe mine nu mă cunoşti. Dar ai hotărât să ai încredere în mine şi, prin urmare, trebuie să crezi că ceea ce-ţi spun eu e adevărat. Soldaţii mei îl vor apăra pe Alec cu viaţa lor.

— Sunt prea obosită ca să te contrazic.

— Atunci, nu mă contrazice. N-are niciun rost să contrazici un Buchanan. N-ai cum să câştigi, fătuco. Noi, Buchananii, nu pierdem niciodată.

Şi, prinzând-o de mână, porni cu ea pe cărarea pietruită.

— Vom înnopta aici?

Fără să se întoarcă, Brodick răspunse:

— Nu, o să ne continuăm drumul, după ce Annie îţi îngrijeşte braţul.

— Nu vreau să deranjez.

— Va fi o onoare să te servească.

— De ce?

— Crede că eşti mireasa mea.

— Şi de ce ar crede asta? Nu l-am minţit decât pe acel soldat MacDonald.

Brodick râse.

— Veştile circulă repede, şi oricine ştie că MacDonalzii nu pot să păstreze o taină.

— Vai de mine, ţi-am cauzat necazuri mari. Nu-i aşa?

— Nu.

Când ajunse la uşă, Brodick făcu un pas înapoi, lăsând-o să intre prima. Gillian îl întrebă în şoaptă:

— Ai încredere în oamenii ăştia?

Brodick ridică din umeri.

— Cât de multă încredere pot avea în oricine nu e un Buchanan. Sora lui Kevin Drummond e măritată cu unul dintre soldaţii mei, aşa că-l considerăm un fel de rubedenie. Orice spui în faţa lor va fi păstrat cu sfinţenie.

Dylan le-o prezentă celor doi. Annie Drummond stătea lângă vatră, şi făcu o plecăciune în faţa lui Gillian. Aveau cam aceeaşi vârstă şi era grea cu un copil. Kevin Drummond se înclină şi el, urându-i bun-venit în casa lui. Amândoi păreau extrem de nervoşi.

Casa era mică şi mirosea a pâine proaspăt coaptă. O masă lunguiaţă ocupa mult spaţiu în mijlocul camerei, iar cele şase scaune dădeau de înţeles că Drummonzii erau obişnuiţi să primească oaspeţi.

Era un cămin cald şi primitor, aşa cum visa Gillian când îşi îngăduia să se gândească la dragoste şi la întemeierea unei familii.

— E o mare cinste să te primim la noi în casă, îi spuse Kevin, privind însă direct spre Brodick.

Annie o pofti să ia loc, ca să-i examineze rănile. Apoi întinse o faţă de masă, în timp ce Gillian îşi ridică mâneca şi-şi desfăcu bandajul.

— Mi-ar face bine orice doctorie aveţi, spuse ea. Nu e o rană gravă, dar cred că s-a cam inflamat.

Când îi văzu braţul, Annie se albi la faţă.

— Vai, fătuco, dar trebuie să te doară cumplit.

Brodick şi oamenii lui se apropiară să vadă şi ei. Alec

se lipi de Gillian, speriat.

— Cum Dumnezeu s-a întâmplat asta? întrebă Dylan.

— M-am tăiat.

— Trebuie să ţi-o deschid şi să ţi-o închid, şopti Annie. Boierule, va trebui să staţi la noi vreo două zile cel puţin, până o oblojesc. E o lady, adăugă ea, şi prin urmare trebuie să o tămăduiesc cu încetul.

— Nu, nu pot sta atât de mult! protestă Gillian.

— Şi dacă era un bărbat? Ce-ai fi făcut atunci? întrebă Brodick.

Crezând că întrebase doar din curiozitate, Annie răspunse:

— Aş tăia pielea şi aş scurge coptura, dar apoi aş turna focu-mamii pe rana deschisă şi, deşi leacul este special, a însănătoşit tot la ce l-am întrebuinţat, cauzează dureri cumplite.

— Am auzit războinici ţipând în timp ce Annie îi trata cu focu-mamii, adăugă Kevin.

Brodick o aştepta pe Gillian să se hotărască.

Gillian bănuia că Drummonzii exagerau tratamentul, dar n-o prea interesa.

Nu-şi putea permite să piardă atât de mult timp doar ca să scape de puţină durere. Brodick păru să-i ghicească gândurile.

— Războinicii aceia pe care i-ai doftoricit cu focu-mamii ăsta al tău au rămas aici câteva zile sau au plecat? întrebă el.

— A, au plecat de îndată ce le-am pus alifie tămăduitoare de răni, răspunse Annie.

— Cei care se ţin pe picioare, pleacă, adăugă şi Kevin.

Brodick văzu înclinarea uşoară din cap a lui Gillian şi spuse:

— Vei folosi acest tratament al războinicilor pentru Gillian, iar ea nu va scoate niciun sunet în timp ce o

oblojeşti. E o Buchanan, adăugă el, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

— Nu am să scot un sunet, boierule? întrebă Gillian, cu o voce amuzantă de aroganţa lui.

Absolut serios, Brodick răspunse:

— Ba, niciunul n-ai să scoţi.

Annie se făcuse palidă ca laptele. Se rezemă de soţul ei şi-i şopti ceva la ureche. Vorbea atât de repede, încât Gillian nu prinse decât vreo două trei cuvinte, dar îi fu suficient ca să înţeleagă că Annie îi cerea lui Kevin permisiunea de ai da o licoare de dormit.

— Nu vreau să fiu adormită, spuse ea. Vă mulţumesc pentru grijă, dar stărui să rămân cu mintea limpede, ca să ne putem continua drumul.

Brodick dădu din cap, dar Gillian nu fu sigură dacă aproba cererea lui Kevin sau refuzul ei.

Alec o trase de mânecă. Gillian o văzu cu coada ochiului pe Annie turnând într-o cupă un praf cenuşiu, peste care turnă vin.

— Ce e? întrebă ea pe Alec.

— Ai să mă spui? şopti băiatul.

— Că tu m-ai tăiat pe braţ?

Alec dădu din cap, iar Gillian îl lovi cu pumnul în bărbie.

— Nu, n-am să spun, şi vreau să nu-ţi mai faci griji că aş spune.

— Bine, răspunse. Mi-e foame.

— O să primeşti imediat ceva de mâncare.

— Cu îngăduinţa domniei tale, boierule, aş dori să închin în cinstea ta şi a miresei domniei tale, declară Kevin, aducând o tavă cu cupe la masă.

— O, dar eu nu… începu Gillian.

Brodick o întrerupse.

— Ai permisiunea mea.

Îl privi încruntată, neînţelegând de ce nu retractase greşeala lui Kevin, dar se hotărî să mai aştepte.

Kevin îi puse potirul în faţă. Apoi puse celelalte şipuri la o oarecare distanţă, astfel încât vinul cu praful de dormit să nu se încurce cu celelalte. După ce închinau, Gillian trebuia să bea, altfel considerându-se că-i jignea. Nu mai avea decât o singură cale.

— Îi pot chema şi pe ceilalţi soldaţi înăuntru ca să închine cu noi? întrebă ea.

Drept răspuns, Brodick se duse la uşă şi şuieră. Sunetul sună în toată casa. Soldaţii intrară, iar Gillian le împărţi cupele.

Apoi, Kevin făcu un pas înainte şi ridică potirul.

— Pentru o viaţă lungă şi fericită, plină de iubire, voie bună şi copii sănătoşi.

— Să ne trăiască! îi ţinu isonul Aaron.

Toţi aşteptau ca Gillian să ia o înghiţitură, înainte de a-şi bea vinul. Brodick dădu din cap spre Annie, îşi trase un scaun şi se aşeză călare pe el, în faţa lui Gillian. Îi făcu semn să întindă braţul, apoi îi acoperi mâna cu a lui, ca să nu şi-o smulgă în timpul tratamentului.

Dylan ocoli masa şi-i puse o mână pe umăr.

— Robert, du băiatul afară, ordonă el.

Înnebunit, Alec se agăţă de braţul lui Gillian.

— Vreau să stau cu tine! şopti el agitat.

— Atunci, cere-i voie lui Dylan. Şi poate o să se răzgândească, dar ai grijă şi-i vorbeşte politicos, Alec.

Băiatul îl privi ezitând pe soldat.

— Pot să stau… te rog?

— Milady? întrebă Dylan.

— Compania lui mi-ar face plăcere.

— Atunci, mai poţi sta puţin, Alec, dar n-ai voie să te amesteci. Promiţi?

Alec dădu din cap.

— Promit, spuse el, strângându-se lângă Gillian.

Annie stătea lângă ea, privind-o atent.

— Nu te cam ia cu somnul, milady? întrebă ea cu falsă nepăsare.

— Nu prea.

Femeia se uită la boier.

— Poate ar fi mai bine să aşteptăm un minut, două.

Gillian observă că soţul lui Annie căsca din clipă-n clipă, dar soldatul numit Robert căsca şi el, astfel încât nu-şi putea da seama care era mai somnoros. Apoi Kevin începu să se clatine.

— Annie, vrei să-l rogi pe soţul tău să stea jos?

Kevin o auzi şi, clipind cu furie, încercă să se împotrivească.

Nimeni nu-i înţelesese aluzia, până când Kevin se prăbuşi înainte. Noroc că unul dintre soldaţi îl prinsese înainte de a se lovi cu capul de marginea mesei.

— Fătucă, fătucă, ai schimbat cupele, nu? ghici un soldat.

— L-a adormit pe Kevin? întrebă zâmbind altul.

Gillian îşi simţi obrajii arzând ca focul şi se concentră asupra feţei de masă, în timp ce căuta o scuză potrivită pentru nevasta lui Kevin.

Surprinsă, Annie se întoarse spre moşier, Brodick clătină din cap, cu dezamăgire parcă, dar în ochi i se zări o sclipire când spuse:

— Se pare că Kevin şi-a pus praf de dormit în vin. Pune-l pe pat Aaron, şi hai să-ncepem o dată. Annie, trebuie să plecăm la drum.

Femeia dădu din cap şi, cu mâinile tremurătoare, apropie cuţitul de braţul lui Gillian. Brodick o strânse mai tare de încheietura mâinii, chiar înainte de a simţi prima înţepătură a lamei tăindu-i pielea întinsă. Imediat ce Annie începu să-i scormonească prin răni, Gillian îi fu

recunoscătoare lui Brodick că o ţinea de mână, însă strânsoarea lui nu-i îngăduia nicio mişcare.

Operaţia nu fu nici pe departe atât de îngrozitoare pe cât se aşteptase. Braţul o duruse din cauza umflăturii dar, o dată ce rănile fuseseră deschise, se simţi imediat mai uşurată.

Alec se ghemui sub braţul ei drept, agăţându-se de ea. Şopti speriat:

— Te doare tare?

— Nu, răspunse încet Gillian.

Când văzu cât de calmă era, băiatul se mai linişti. Curios, o întrebă:

— Te doare la fel de tare ca atunci când omul ăla te-a lovit cu pumnul în faţă?

— Taci, Alec.

— Dar te doare la fel?

Gillian oftă.

— Nu.

Annie, care tocmai curăţa rănile cu feţe curate, se opri la auzul întrebări.

— Te-a lovit cineva, milady?

Arăta atât de copleşită, încât Gillian încercă imediat s-o liniştească.

— N-a fost mare lucru, zău. Te rog, nu-ţi face griji.

— Omul ăla… cine era?

În cameră se lăsă tăcere mormântală, în timp ce toţi aşteptau răspunsul. Gillian clătină din cap.

— N-are nicio importanţă.

— Ba are importanţă! replică Dylan, într-un cor de încuviinţare mormăite.

— Este un englez! izbucni Alec.

Dând din cap, semn că nu se îndoia de cuvintele copilului, Annie luă încă o faşă şi începu să strângă rănile. Gillian se strâmbă de durere, fără să-şi dea seama că

strângea mâna lui Brodick.

— Ştiam eu că nu putea fi decât un englez, bombăni Annie. Nu ştiu de vreun highlander care să ridice mâna asupra femeii. Ba, zău că n-am auzit!

Câţiva soldaţi încuviinţară din capete. Încercând cu disperare să schimbe subiectul, Gillian se agăţă de primul gând care-i veni în minte.

— E o zi frumoasă, nu-i aşa? Soarele străluceşte, vântul suflă blând…

— Omul era beat, o întrerupse Alec, era beat mort.

— Alec, pe nimeni nu interesează asemenea amănunte…

— Ba, noi vrem să auzim, interveni tărăgănat Brodick, pe un ton blajin care-i ascundea adevăratele sentimente. Încerca să-şi ţină firea, dar nevoia de a auzi toată povestea îl scotea din minţi. Ce fel de nebun ar stâlci în bătaie o fată atât de blândă şi un băieţel? Voia să ştie toate detaliile şi se hotărî să audă toată povestea până la căderea nopţii.

— Era beat, nu-i aşa Gillian? insistă Alec.

Gillian nu-i răspunse, dar băiatul nu se lăsă descurajat.

— Unchiule Brodick, ştii ceva?

— Nu, ce?

— A lovit-o cu pumnul şi a trântit-o de pe picioare, la pământ, şi pe urmă ştii ce-a făcut? A dat în ea cu picioarele, iar şi iar şi iar. Eu m-am speriat aşa de rău, şi am încercat să-l opresc dar n-a vrut?

— Cum ai încercat să-l opreşti? întrebă Dylan.

Alec ridică din umeri.

— Nu ştiu… Poate am plâns.

— Annie, mai ai mult? întrebă Gillian.

— Sunt aproape gata.

— Şi pe urmă, ştii ceva? Eu m-am aruncat peste Gillian, dar ea m-a dat la o parte, şi atunci ştii ce-a făcut? S-

a rostogolit peste mine şi mi-a acoperit capul cu mâinile, ca să nu mă lovească.

— Şi ce s-a întâmplat atunci, Alec? întrebă Liam.

— M-a bătut uşor pe umăr şi mi-a spus să tac. N-a lăsat pe nimeni să mă lovească. Nicio lovitură n-am primit.

— Numai un englez s-a atins de Lady Gillian? se interesă Robert. Sau mai erau şi alţii?

— A mai lovit-o un om, răspunse Alec.

— Alec, aş vrea să nu… începu Gillian.

— Dar te-a lovit? Primul a dat cu piciorul în tine, şi te-a lovit şi celălalt. Cum de nu mai ţii minte.

Gillian îşi lăsă capul în piept.

— Îmi amintesc, Alec. Numai că nu vreau să vorbesc despre asta.

Băiatul se întoarse spre Brodick.

— Ştii ce-a făcut Gillian, după ce a bătut-o? A zâmbit, doar ca să-l enerveze.

Annie îşi strânse cârpele şi le puse deoparte, pe un taburet, apoi întinse un prosop gros sub braţul lui Gillian.

— Boierule, am terminat de curăţat infecţia.

Brodick dădu din cap.

— Băiatului îi e foame. I-ar prinde bine o bucată de pâine, dacă nu-i prea mare osteneală.

— Poate şi cu miere, adăugă Alec.

Annie zâmbi.

— Sigur că şi cu miere.

— Trebuie s-o mănânci afară, ordonă Brodick. Robert va merge cu tine, ca să aibă grijă să nu păţeşti nimic.

— Dar, Unchiule Brodick, vreau să stau cu Gillian. Are nevoie de mine, şi s-ar putea să-i ţin de urât.

— Am să-i ţin eu de urât. Robert?

Ostaşul făcu un pas înainte. Alec se strânse şi mai aproape de Gillian, care se aplecă şi-i şopti:

— Dacă am nevoie de tine, am să te strig.

Când fu convins că n-avea să dispară, băiatul smulse pâinea din mâna lui Annie şi fugi pe uşă afară.

— O să-ţi mulţumesc mai târziu, spuse Gillian. Îţi mulţumesc că ai atâta răbdare cu el. E doar un băieţel şi a trecut prin clipe foarte grele.

— Dar l-ai scăpat cu bine, comentă Dylan în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri.

Annie aduse un castron prelung plin cu o fiertură urât mirositoare, pe care o încălzise la foc.

Îl ţinea cu o cârpă groasă, de o toartă metalică, şi încercă fierbinţeala lichidului cu vârful degetului.

— Nu arde prea tare, milady, dar o să doară, ceva de speriat. Dacă-ţi vine să ţipi…

— N-o să scoată un sunet, declară Brodick cu glas ferm.

Annie continuă să ezite, speriată şi nesigură. Gillian ridică privirea.

— De ce se numeşte leacul ăsta focu-mamii?

În clipa următoare Brodick dădu din cap iar femeia turnă lichidul peste rănile deschise ale lui Gillian.

Durerea fu instantanee, oribilă, devoratoare. Avusese impresia că braţul îi fusese jupuit şi înmuiat în leşie. Pielea parcă-i luase foc, cu flăcările pătrunzând-o până la os.

Reacţionă într-o clipă. Stomacul îi zvâcni, capul începu să i se învârtească, iar vederea i se împăienjeni.

Ar fi sărit de pe scaun, dacă Dylan şi Brodick n-ar fi ţinut-o cu forţa. Dumnezeule mare, chinul nu mai slăbea…

După primul spasm de durere sfâşietoare, pieptul începu să-i palpite şi să-i pulseze, şi avu senzaţia că în răni îi intraseră tăciuni aprinşi.

Arcuindu-şi spatele spre Dylan, începu să gâfâie adânc, întretăiat, cu ochii închişi ca să-şi ţină lacrimile şi fălcile strânse pentru a nu ţipa. Strângea din răsputeri mâna lui Brodick.

Dacă acesta i-ar fi arătat o fărâmă de compasiune, s-ar fi frânt, izbucnind în suspine ca un copil, dar când îi văzu expresia calmă şi nepăsătoare îşi putu regăsi controlul.

Tocmai când era sigură că n-ar mai fi suportat nicio clipă tortura, aceasta începu să slăbească.

— Ce-a fost mai rău a trecut, fătucă, şopti Annie cu o voce care părea şi ea aproape înecată de plâns. Acum am să-ţi pun o alifie răcoritoare pe piele şi-am să ţi-o înfăşor strâns într-un bandaj bun. A-nceput să treacă durerea?

Gillian încă nu putea să vorbească, aşa că dădu din cap, ţeapăn.

În câteva minute, braţul îi fu acoperit cu un unguent alb gros, apoi bandajat de la cot până încheietură.

Acum, că durerea era suportabilă, Gillian îşi dădu seama că Brodick îi freca palma cu degetele. Avu senzaţia că o luase în braţe şi o legăna.

— Gata, s-a făcut, şopti Annie. Mâine, ai să fii ca nouă. Te rog, încearcă să nu-ţi uzi rana câteva zile.

Gillian dădu iar din cap. Cu voce răguşită mulţumi pentru ajutor.

— Dacă mă scuzaţi o clipă, începu ea, în timp ce se ridica încet.

Dylan o prinse de cot, ajutând-o. Soldaţii se înclinară când trecu prin faţa lor.

Alec se bălăcea cu picioarele în pârâu, vegheat de Robert. Din fericire, copilul n-o observase cum mergea grăbită în partea opusă, nici nu-i auzi primul suspin.

Liam se încruntă îngrijorat, apoi se întoarse spre Annie:

— A mai rămas din focu-mamii?

— Ie, câţiva stropi.

Liam se duse la masă, îşi scoase pumnalul şi-şi făcu o mică tăietură deasupra încheieturii. Ceilalţi ştiau ce avea de gând să facă şi niciunul nu se miră, că Liam era cunoscut ca

Toma necredinciosul al grupului, fiind şi cel mai curios.

— Ia toarnă-mi puţin pe zgârietura asta. Vreau să ştiu cum se simte.

— Tăietura ta e nimica toată pe lângă a lui milady, remarcă Annie. Usturimea n-o să fie nici pe departe la fel de rea.

După ce vorbi, înclină tigaia şi scurse puţin lichid în tăietură.

Liam nu reacţionă. Dădu din cap spre Annie, apoi se întoarse şi ieşi, urmat de Brodick şi ceilalţi. Aaron zâmbi când îl auzi vorbind, că glasul îi suna ca un orăcăit de broască înecată.

— Doare ca toţi dracii, şopti el. Nu ştiu cum a îndurat-o fătuca.

Robert li se alătură, ducându-l pe Alec pe umăr ca pe un sac. Când văzu că Gillian nu era acolo, băiatul scoase un ţipăt îngrozit. Robert îi puse mâna la gură.

— E după copaci Alec. Se întoarce îndată. Stai cuminte.

Brodick îl luă în braţe, bătându-l pe spate.

— Am uitat că eşti mic, băiete, spuse el ursuz. Gillian nu te-a părăsit.

Ruşinat că se speriase, Alec îşi ascunse faţa lângă gâtul lui.

— Mi-a fost cam frică, recunoscu el.

— De când o cunoşti, te-a părăsit vreodată?

— Nu… da’ uneori… mă sperii, şopti băiatul. Înainte nu mă speriam, dar acum, da.

— E-n regulă.

Cu un oftat, Brodick adăugă:

— Acum eşti în siguranţă. N-o să te las să ţi se întâmple nimic.

Gillian reveni în poiană abia peste zece minute, cu ochii roşii de plâns. Brodick aştepta lângă armăsarul lui,

luându-şi rămas bun de la Annie, apoi o ridică pe Gillian în şa şi sări în spatele ei.

Dintr-o dată simţi nevoia copleşitoare de a o ocroti şi consola.

O cuprinse cu un braţ încercând să fie cât mai blând. Nu peste mult, Gillian adormi adânc.

— Eşti o fată curajoasă, şopti el.

Şi, dând din cap, adăugă:

— Ce-i drept, e drept.

CAPITOLUL 8

Gillian stătea cu picioarele strânse sub ea pe marginea pledului de lână, iar Alec se tolănise ca un patrician roman.

Ar fi înfulecat ca un lup, dacă Gillian nu i-ar fi dat de mâncare în bucăţele mici. Rămase vesel până când auzi de baie.

Atunci sări în picioare şi alergă la unchiul lui, strigând:

— Nu vreau să fac baie!

Gillian era singura care nu fusese surprinsă.

— Pe urmă ai să te simţi mai bine, îi promise ea.

Băiatul dădu din cap cu îndârjire.

— Ba n-o să mă simt! strigă el. Şi nu poţi să mă sileşti.

— Alec, n-ai să-i vorbeşti domniţei pe tonul ăsta, îl dojeni Brodick. Şi nu te mai ascunde după mine. Un Maitland nu e fricos.

Imediat, Alec trecu lângă unchiul lui, apăsându-i coapsa cu umărul.

— Nu vreau să fac baie, bombăni el.

— De ce?

Arătă cu degetul spre Gillian.

— O să mă pună să mă spăl cu săpunul ei, şi pe urmă…

— Ai să ce?

— Am să miros ca o fată.

— Mă îndoiesc, Alec.

— Am făcut mari eforturi ca să împrumut săpunul ăla! strigă Gillian.

— L-ai furat!

— Nu, Alec, l-am împrumutat, îl corectă Gillian, după care aruncă o privire spre Brodick. Săpunul are în el petale de trandafir, iar Alec crede că dacă eu îl folosesc…

— O să mă facă să miros a fată, încheie băiatul explicaţia în locul ei, făcând un pas înainte şi privind-o prudent cu coada ochiului.

Robert veni în spatele lui, îl cuprinse cu un braţ şi porni cu el spre lac.

Liam ceru săpunul şi-i urmă.

Gillian îl auzi pe Robert promiţându-i că deşi aveau să miroasă negreşit a trandafir după ce făceau baie, aroma dulce nu putea nicidecum să-i transforme în femei.

Alec începu să râdă. Criza trecuse.

Gillian se ridică în picioare, să-şi dezmorţească genunchii, iar Aaron şi Stephen se repeziră s-o ajute.

— Vă mulţumesc, domnilor.

— Poţi să-mi spui Stephen, replică soldatul cu pielea oacheşă.

— Mă îndoiesc că ne-ai ţinut minte numele la toţi, remarcă şi Aaron.

— Pe cei mai mulţi vă cunosc. Robert l-a dus pe Alec la lac, Liam s-a dus cu ei, şi ştiu că tu eşti Aaron, dar numele celorlalţi încă nu le cunosc.

— Pe mine mă cheamă Fingal, se prezentă un ostaş roşcovan, făcând un pas înainte.

— Iar eu, Ossian, anunţă altul, apropiindu-se şi el; era

înalt şi atât de gros în umeri, iar gâtul nici nu i se vedea. N-ai prea mâncat la cină, milady. Te simţi rău?

— Mă simt foarte bine, mulţumesc.

— Nu e nevoie să faci pe viteaza în faţa noastră, comentă Stephen.

— Dar, vezi dumneata, domnule…

— Te rog să mă numeşti Stephen.

Înainte ca Gillian să răspundă, adăugă:

— Am vorbit serios. În faţa noastră, nu trebuie să fii curajoasă.

Li se alătură încă un soldat. Avea o cicatrice care-i străbătea obrazul stâng, şi cei mai frumoşi ochi căprui.

— Eu sunt Keith, îi reaminti el. Şi-n faţa noastră poţi oricând să vorbeşti deschis. Suntem garda boierului tău.

— Dar nu e boierul meu.

Dylan sosi tocmai la timp ca s-o audă. Observă că niciunul n-o contrazise. Toţi se hlizeau ca proştii.

— Milady, Annie Drummond i-a dat lui Liam o pungă cu praf de leac. Trebuie să iei jumătate astă seară, cu apă, şi restul mâine seară.

Liam reveni de la lac. Îi puse în mână un lichid.

— Am gustat, milady. E amar, aşa că-i mai bine să-l înghiţi dintr-o dată.

— Te gândeşti să adormi, Liam?

Soldatul râse.

— Ba, milady, am învăţat lecţia, de când cu Kevin Drummond. Licoarea o să-ţi alunge febra.

Gillian bău lichidul cât putu de repede. Îi veni să verse, dar trase adânc aer în piept şi-şi mai reveni.

Albă la faţă, spuse:

— Leacul ăsta e mai rău decât boala.

— Te doare braţul? întrebă Stephen.

— Nu. Dacă mă scuzaţi, domnilor, aş vrea să mă aşez pe bolovanul acela de lângă boierul vostru, ca să vorbesc

cu el.

Fingal şi Ossian se dădură la o parte, făcându-i loc să treacă, în timp ce Keith luă pledul de pe iarbă şi se repezea să-l pună pe suprafaţa plată a pietrei, ca să stea jos.

Gillian îi mulţumi şi se aşeză.

— Mai putem face ceva pentru tine, milady, întrebă Fingal.

— Nu, mulţumesc. Toţi aţi fost foarte buni şi mărinimoşi cu mine.

— Nu trebuie să ne mulţumeşti pentru că ne-am făcut datoria, milady, replică Ossian.

— Vă rog să mă numiţi Gillian.

Soldatul păru scandalizat de sugestie.

— Nu pot, milady.

— Aşa este, nu poate, anunţă Brodick, apărând în faţa ei. Acum lăsaţi-ne, porunci el.

Îndreptându-şi umerii, Gillian îşi împreună mâinile în poală şi aşteptă.

Dylan rămase lângă ea, cu braţele încrucişate pe piept.

— Cum aţi ajuns tu şi Alec să fiţi împreună? întrebă Brodick.

— Nu sunt sigură cu ce să încep.

— Cu începutul, îi ordonă el.

Gillian dădu din cap.

— Obsesia a început demult.

— Obsesia? repetă Dylan.

— Las-o să explice fără s-o întrerupi, îi ceru Brodick. Pe urmă, o să-i punem amândoi întrebări.

— Am o soră, continuă Gillian. Se numeşte Christen şi, când eram mici, casa noastră a fost cotropită, iar tatăl nostru a fost ucis.

Vântul se înteţea prin copaci, şuierând lugubru, melancolic.

Gillian îşi încleştă mâinile, în timp ce descria amănunţit noaptea aceea de coşmar, deşi nu era sigură dacă-şi amintea cu adevărat, sau doar ştia din cei povestise Liese.

Povestea comorii Arianei şi obsesia regelui de a-l găsi pe omul care-i ucisese iubita îl intriga pe Brodick, care nu-i pusese deocamdată nicio întrebare.

— Dacă baronul găseşte comoara înaintea altora, va primi o mare răsplată. E mânat doar de lăcomie, îi explică ea. Totuşi, nu cred că ştie sigur că la plecarea din Anglia Christen a primit caseta, altfel cu siguranţă ar fi căutat şi mai înverşunat.

Când îşi ridică pledul pentru a-şi înfăşura umerii cu el, Brodick constată morocănos:

— Tremuri.

Surprinsă de consideraţia lui, Gillian bâlbâi o mulţumire. Nu se aştepta la asta din partea lui.

— Continuă, îi ordonă el.

— Baronul a aflat că, într-adevăr, Christen se ascunde în Highlands.

— Şi de unde a primit vestea asta?

— De la highlanderul care a venit la el cu o propunere. Adu-ţi aminte, de-a lungul anilor a trimis iscoade la toate clanurile, dar nimeni nu a răspuns până acum vreo lună, când a venit acest highlander. I-a spus baronului că ştie unde este Christen şi că-i poate da informaţiile de care are nevoie, dacă în schimb face ceva pentru el.

— Şi ce voia acest highlander?

— Voia ca fratele Moşierului Ramsey să fie răpit de la festival, pentru a-l atrage pe Ramsey într-o cursă şi a-l ucide. Vrea să moară amândoi.

Dylan nu mai putu păstra tăcerea.

— Dar a fost răpit băiatul lui Maitland.

— Da, au fost încurcaţi copii.

Întrebările începură, una după alta, până când Gillian începu s-o doară capul. Dinspre lac se auzea râsul lui Alec.

Soldaţii se jucau cu el, ca să nu se amestece în interogatoriul lui Brodick.

— Tu ce rol joci în toată tărăşenia asta, Gillian? întrebă el.

— Mi s-a spus s-o găsesc pe sora mea şi comoara şi să le aduc amândouă baronului înainte de a începe festivalul de toamnă.

— Şi dacă nu vei reuşi?

— Unchiul meu Morgan v-a fi ucis.

Vocea i se frânse într-un suspin care o luă prin surprindere.

Îşi impuse să se calmeze.

— E cel mai scump om din lume. M-a luat în casa lui şi m-a crescut ca pe fiica lui. Îl iubesc şi-l voi apăra cu orice preţ.

— Baronul nu e înrudit cu tine?

— Nu, în niciun fel. Ai terminat cu întrebările. Aş vrea să-l pregătesc pe Alec de culcare. E târziu.

— Sunt aproape gata. Spune-mi numele acelui highlander care a încheiat târgul cu baronul.

— Nu l-am auzit niciodată.

— Spui adevărul? Nu se poate ca baronul sau unul de-ai lui să nu-i fi rostit numele, comentă Brodick, frustrat.

— De ce-aş minţi? Ca să apăr un trădător?

— Dar l-ai văzut, nu-i aşa? Alec mi-a spus că l-ai văzut pe highlander de pe colină.

— Într-adevăr.

— Şi l-ai recunoaşte dacă l-ai mai vedea? întrebă Dylan.

— Da, răspunse Gillian. Alec şi cu mine stăteam ascunşi pe un dâmb pe sub care trecea o cărare. L-am

văzut limpede când venea călare spre mine. Totuşi, el nu e singurul trădător. Alec a spus că erau doi... poate trei... care l-au răpit de la festival.

*

Deşi era atât de obosită, încât abia mai putea să-şi ţină capul sus, şopti:

— Ştii de ce se întorcea highlanderul la Dunhanshire, nu-i aşa?

— Ca să-l informeze pe baron că răpise alt băiat. Şi atunci, Alec ar fi fost ucis. Aşa e?

— Da.

— Milady, de ce te-au bătut? Ticălosul ţi-a dat vreun motiv? continuă el.

— Un bărbat care loveşte o femeie e un laş, Dylan, iar laşii n-au nevoie de motive ca să-şi justifice faptele, replică Brodick, cu glasul vibrând de furie.

Gillian îşi strânse pledul pe trup.

— Prima noastră încercare de a fugi a eşuat, iar baronul a vrut să ne pedepsească.

— Băiatul a spus că te-ai aruncat peste el ca să-l aperi, aminti Dylan. A fost o faptă foarte curajoasă, milady.

Gillian nu era de aceeaşi părere.

— Nici vorbă de curaj. Mi-era frică să nu-l ucidă. Nu cred că m-am temut mai tare vreodată. Tocmai auzise că highlanderul era pe drum, şi ştiam de ce, şi eram în panică, dornică să-l scap pe Alec înainte...

Se întrerupse brusc, trăgând adânc aer în piept.

— Atâtea lucruri ar fi putu da greş. Puteau să ne despartă, sau să-l ascundă pe Alec de mine, şi de fiecare dată când mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla, mă apucă din nou groaza. Curaj? N-aş crede.

— Cine anume te-a pedepsit? Baronul, sau unul din

soldaţii lui?

— De ce vrei să ştii?

— Răspunde-mi.

— Baronul.

— Alec a spus că te-a mai lovit un alt om. E adevărat?

Glasul lui Brodick era scăzut şi fioros de ameninţător.

— Nu mai ţin minte.

— Ba ţii, se răsti el. Spune-mi.

— Dacă vrei să ştii, m-a lovit unul dintre prietenii lui. Nu înţeleg, totuşi, de ce te interesează. A trecut, s-a terminat.

— Ba, fătuco, murmură încet Brodick. Abia a început…

CAPITOLUL 9

Sub înfăţişarea oţelită a războinicului bătea inima unui adevărat gentleman. Dezvăluirea era atât de surprinzătoare, cât şi amuzantă, căci se vedea clar că Brodick voia să fie plin de solicitudine. În curând deveni limpede că habar n-avea cum.

Când în sfârşit se termină interogatoriu, se ridică grăbit în picioare, înainte de a se răzgândi. Gillian se întoarse să plece, dar picioarele i se încrucişară în pled, căzând în braţele lui.

Brodick o apucă de umeri, dar nu se mulţumi cu atât, ca şi cum ar fi avut tot dreptul s-o facă, îşi aruncă braţul pe după umerii ei, aproape doborând-o cu greutatea lui, şi o strânse la piept.

Gillian încercă delicat să se desprindă, dar nu reuşi, aşa că-l privi pentru a-i cere să-i dea drumul.

Însă impactul acelor ochi pătrunzători, plini de compasiune şi tandreţe, îi făcu bătăile inimii să se

accelereze şi picioarele să tremure.

— Ţi-e frig, Gillian?

— Nu.

— Tremuri.

— Mă gândeam la unchiul meu. Sunt îngrijorată pentru el.

— Merită să-ţi faci griji?

— O, da, cu prisosinţă.

Brodick se aplecă spre urechea ei.

— Poţi să faci ceva pentru unchiul tău astă seară?

— Nu, răspunse ea, încercând să ignore mângâierea răsuflări lui lui calde pe pielea ei sensibilă.

— Atunci, lasă-l în pace acum. Grijile n-ajută la nimic.

— Uşor de zis, greu de făcut.

— Poate.

Alec trecu în fugă pe lângă ei, trăgând după el un băţ. Era desculţ, cu pieptul gol, şi se distra de minune. Râsul lui răsuna printre copaci.

— E prea emoţionat ca să doarmă.

— O să adoarmă buştean, prezise Brodick.

Nu-i dădu drumul până nu ajunse lângă apă, acolo o întrebă:

— Te descurci singură, sau ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc.

— Să nu-ţi uzi braţul, îi reaminti el, înainte de a porni înapoi spre tabără.

— Stai.

Brodick se întoarse din nou spre ea.

— Da?

— Mă…

Deodată, Gillian se opri. Întrebându-se de ce şovăia, Brodick făcu un pas spre ea.

— Da? repetă el.

— Mă faci să mă simt în siguranţă. Îţi mulţumesc.

Nu ştiu cum să-i răspundă. Într-un târziu, dădu din cap, apoi plecă.

Deşi îşi dădu seama că-l surprinsese, Gillian se bucură totuşi că-i spusese ce simţea. Ştia că ar fi vrut să fie mai elocventă, dar acum era prea târziu.

Braţul continua s-o doară, deşi nici pe departe la fel ca înainte, şi spera să-i treacă în curând.

Oboseala o strângea ca o menghină. Poate că baia i-ar fi prins bine.

Dintr-o dată fu prea mult. Izbucni în lacrimi prăbuşindu-se.

Dar, înainte de a atinge solul, simţi două braţe puternice ridicând-o de pe picioare.

Tunica îi bloca vederea, dar ştiu că Brodick îi venise în ajutor.

Scoţându-i tunica, Brodick îi ridică bărbia, văzu lacrimile şi o cuprinse în braţe.

— Poţi să plângi cât vrei. Aici nu e nimeni care să te deranjeze.

Gillian îşi şterse lacrimile cu pledul lui.

— Tu eşti aici.

Cu bărbia rezemată pe creştetul capului ei, Brodick continuă s-o ţină în braţe până se mai linişti.

— Acum ţi-e mai bine?

— Da, mulţumesc…

Lui Gillian nu-i veni să creadă ce făcu în clipa aceea. Înainte de a se putea stăpâni, se înălţă pe vârfuri, îl încercui cu braţele de după gât şi îl sărută pe gură. Când îşi veni în fire şi îndrăzni să-l privească, văzu pe chipul lui cea mai curioasă expresie.

Brodick ştia că Gillian îşi regreta spontaneitatea, dar când îi văzu ochii verzi strălucitori, mai ştiu, cu o certitudine care-l zgudui până-n adâncul sufletului, că acea bucăţică de femeie îi schimbase viaţa irevocabil.

Năucită de propria ei îndrăzneală, Gillian se retrase încet.

— Nu ştiu ce m-a apucat, şopti ea.

— Când totul se va sfârşi…

— Da, Brodick?

Brodick clătină din cap, nedorind să mai rostească nicio vorbă, apoi se răsuci brusc pe călcâie şi plecă.

Gillian conchise căci nici nu mai putea fi vorba de baie căci, buimăcită cum era, probabil s-ar fi înecat. Se spălă cât putu de bine, apoi se îmbrăcă încet, în timp ce-şi aduna curajul ca să se întoarcă la tabără.

— Eşti gata pentru culcare, Alec? strigă ea.

— Am să dorm cu bărbaţii. Îmi dai voie?

— Da. Atunci, noapte bună.

Se întoarse pe-o parte, cu faţa spre pădure şi spatele spre soldaţi, convinsă că n-avea să-şi mai afle un moment de odihnă, când ceilalţi îi observau fiecare mişcare, dar o răpuse oboseala şi adormi în câteva minute.

CAPITOLUL 10

Brodick o trezi cu o oră după răsăritul soarelui. Arăta sfârşită şi era dezolat că trebuia să-i tulbure somnul, dar îi aştepta un drum greu pe un teritoriul ostil.

— Trebuie să plecăm, Gillian.

— Într-un minut sunt gata, promise ea, grăbindu-se spre lac cu traista sub braţ.

Se spălă repede, apoi se pieptănă. Când se întoarse la tabără, o aşteptau. Liam îi luă traista şi i-o aruncă lui Robert.

— Trebuie să mănânci, milady, spuse el, punându-i în mână ceva ce arăta ca o bucată triunghiulară de păsat.

— Nu mi-e foame, Liam, dar îţi mulţumesc…

— Trebuie să mănânci, milady, insistă soldatul.

Nevrând să fie dificilă, Gillian făcu un efort să înghită mâncarea fără niciun gust.

— Liam, vrei te rog să-mi legi părul la spate cu panglica asta? Nu pot să…

Se întrerupse, când îi văzu expresia oripilată.

— Nu s-ar cuveni? întrebă ea.

— Ba, milady, nici pomeneală. Numai boierul domniei tale se cuvine să-ţi atingă părul.

Boierul ei, într-adevăr. Buchananii erau un neam încăpăţânat şi, când le intra o idee în cap, nimic nu le-o mai scotea de-acolo.

Dar mai erau şi oameni buni şi onorabili, care-i apărau pe ea şi pe Alec, şi nicio faptă de-a lor n-ar fi făcut-o să-şi piardă răbdarea.

— Bine, atunci, acceptă ea.

Alergă spre Brodick, care se apropia cu calul de dârlog, şi-i ceru ajutorul. Şi el păru surprins, dar acceptă. Gillian se întoarse cu spatele şi-i ridică părul.

Mişcările lui erau delicate ca ale unui taur. Gillian îşi spuse că probabil o trăgea de păr anume, pentru că-i ceruse să facă o treabă femeiască, dar zâmbi totuşi şi-i mulţumi din toată inima.

— Vom ajunge la moşia lui Ramsey Sinclair înainte de căderea nopţii?

— Nu, răspunse el scurt.

O apucă de talie şi o ridică pe spinarea armăsarului. Apoi încălecă în spatele ei şi luă frâul.

— Mergem la Maitlanzi.

Întorcând capul spre el, Gillian îl lovi cu fruntea de bărbie.

— Trebuie să trecem mai întâi pe la Ramsey, ca să-l avertizăm despre pericol, pe el şi fratele lui, înainte de a-l

aduce pe Alec acasă.

— Ba da.

— Ba nu.

Brodick era uimit că îndrăznea să-l contrazică.

Nicio femeie nu mai cutezase să i se pună de-a curmezişul, şi nu prea ştia ce să facă.

— Eşti englezoaică, spuse el. Prin urmare, voi fi mai îngăduitor cu tine. Îmi dau seama că nu înţelegi că nu te poţi pune cu mine, aşa că am să-ţi explic. Nu te pune cu mine.

Nevenindu-i să creadă, Gillian întrebă:

— Asta-i tot? „Nu te pune cu mine” e explicaţia ta ca să nu mă pun cu tine?

— Încerci să mă scoţi din răbdări?

— Nici în ruptul capului.

Presupunând că înţelesese că n-avea să-şi piardă timpul discutând cu ea, Brodick se întoarse să-i strige ceva lui Liam, însă Gillian îi puse mâna pe piept, spunând încet dar insistent:

— Trebuie să-l previn pe Moşierul Sinclair.

Brodick înclină uşor capul, studiind-o.

— Îl cunoşti? întrebă el încet. L-ai văzut vreodată pe Ramsey?

Gillian nu înţelegea de ce devenise dintr-o dată atât de încordat şi iritat.

— Nu, nu l-am întâlnit niciodată, dar ştiu multe despre el.

Brodick arcui o sprânceană.

— Spune-mi ce ştii.

Neluându-i înseamă tonul ursuz, Gillian răspunse:

— Ştiu că domneşte peste clanul Sinclair şi că e noul lor moşier. Aşa e?

— Da.

Degetele ei îi coborau uşor pe piept, într-o mângâiere

tulburătoare. Brodick se întreba dacă încerca intenţionat să-i câştige cooperarea.

Chiar credea că o mângâiere blândă şi o vorbă dulce puteau să-l înduplece?

Era de râsul lumii. Oricine-l cunoştea bine, înţelegea că, o dată ce lua o hotărâre, niciodată nu se mai răzgândea.

— Şi am dedus anumite lucruri despre el, continuă Gillian. Nimeni nu devine moşier dacă nu-i un moşier foarte viteaz. Cred că e… aproape… la fel de puternic ca tine.

Tensiunea lui Brodick se mai risipi.

— Aproape, acceptă el arogant.

Gillian nu zâmbi, deşi abia reuşi să se stăpânească.

— Şi mai ştiu că Ramsey are un frate de vârsta lui Alec. E un copil, aşa că suntem datori amândoi să-i purtăm de grijă. Orice copil trebuie apărat de rele, iar Michael nu face excepţie.

Argumentele ei erau temeinice.

Brodick se gândise să-i ducă mai întâi pe ea şi Alec la Iain Maitland, unde aveau să fie în siguranţă, apoi să se ducă la Ramsey pentru a-l avertiza.

— Prima ta grijă e băiatul, nu? o întrebă.

— Într-adevăr.

— Am să-l trimit pe Dylan şi încă doi să-l prevină pe Ramsey, dar noi, ceilalţi, vom merge la Maitlanzi. Acum eşti satisfăcută.

— Da, şi-ţi mulţumesc.

Îi prinse mâna, oprindu-i mângâierea şi-i spuse:

— Pe viitor, n-ai să mă mai contrazici.

Nu era o cerere, ci o afirmaţie, iar Gillian hotărî să-l lase să creadă că acceptase.

— Cum doreşti.

Când se opriră să facă popasul de amiază, Keith şi Stephan se desprinseră de grup.

Îi ajunseră din urmă peste o oră, umflându-se în pene, cu o iapă nărăvaşă de dârlog.

Gillian se îndrăgosti de ea pe dată, Era mulţumită că o împrumutaseră, până află că nu aveau de gând s-o dea înapoi.

Refuză s-o încalece dacă nu-i promiteau că, după ce ajungeau la Maitlanzi, aveau să înapoieze iapa stăpânului, dar soldaţii erau la fel de încăpăţânaţi ca moşierul lor şi nici gând să primească aşa ceva.

Stephen încercă s-o convingă că stăpânul iepei se simţea onorat că un Buchanan îi alesese animalul ca să-l fure.

— Vrei să-l jignim? întrebă el.

— Nu, în niciun caz, dar…

— L-am face de ruşine, adăugă Keith.

— Dacă vă închipuiţi c-am să cred…

— E timpul să mergem, ordonă Brodick, ridicând-o în şaua iepei. Ştii să călăreşti, nu-i aşa?

Gillian se hotărî să-i răspundă cu aceeaşi aroganţă.

— Mai bine decât domnia ta, Boierule.

Brodick clătină din cap, încercând să-i ignore surâsul suav.

— Nu-mi plac femeile îngâmfate.

— Atunci n-am să-ţi plac deloc, replică ea veselă. Sunt îngrozitor de îngâmfată. Întreabă-l numai pe unchiul meu Morgan. Îmi tot spune că-i cel mai mare cusur al meu.

— Ba nu, îngâmfarea nu-i cel mai mare cusur al tău.

Înainte ca Gillian să-şi dea seama ce voia să facă, mâna lui îi cuprinse ceafa şi o trase brutal spre el. Se mişcă atât de repede, încât nu-i lăsă timp nici măcar să clipească.

Gillian încă mai zâmbea, când gura lui se aplecă posesiv peste a ei.

Sărutarea lui fu sufocantă. Fierbinţeala buzelor lui făcu s-o străbată un fior de emoţie prin tot trupul.

Gillian îl auzi pe Alec scoţând sunete dezgustate, printre chicoteli, dar nu întoarse capul spre soldaţi, ştiind că obrajii îi ardeau.

— Să nu mă mai săruţi niciodată, Brodick, şopti ea răguşită.

Râzând, Brodick sări în şa şi dădu pinteni calului, pornind în frunte. Gillian îşi mână iapa la trap, încercând să-l ajungă din urmă.

Când se opriră peste noapte, Gillian se spălă într-un pârâu din apropiere, gândindu-se tot timpul la cuvintele lui Brodick, care o făceau tot mai curioasă.

Îi spuse că îngâmfarea nu era cel mai mare cusur al ei, dând de înţeles, după părerea lui, avea un defect şi mai important.

A doua zi dimineaţă, Alec fu uşurat când o văzu întorcându-se de la râu.

— N-am să te las de izbelişte, Alec.

— Unchiul Brodick zice că sunt aproape de casa mea.

— Valea asta ţi se pare cunoscută?

— Nu, recunoscu el. Apoi o trase de mână şoptind: Gillian?

Se aplecă spre el.

— Da?

— Pot să călăresc cu tine?

— Nu-ţi place să călăreşti cu Robert?

— Nu mă lasă să vorbesc, nici chiar când nu-i niciun pericol.

— Poţi călări cu mine, dacă vrei.

— Dar trebuie să-l întrebi pe Unchiul Brodick.

— Am să-l întreb. Termină de mâncat şi mă duc să-l întreb chiar acum.

Brodick se întoarse dinspre pădure, şi părea preocupat, când Gillian se apropie de el,

— Brodick cât de departe e casa lui Alec?

— La vreo două ceasuri de-aici.

— Ar putea să călărească cu mine un timp?

— Va călări cu Robert.

— Dar Robert nu vrea să stea de vorbă cu el.

Exasperat, Brodick răspunse:

— Soldatul meu are treburi mai importante pe cap.

— Dar copilul nu înţelege asta.

— Bine, oftă el. Poate călări cu tine. Acum suntem pe pământuri sigure.

Porni spre cal, apoi se opri.

— Toţi băieţii de vârsta lui vorbesc la fel de mult?

— Nu ştiu. Alec e primul copil cu care am de-a face.

— Eşti bună cu el, comentă el scurt. Ai o inimă iubitoare, Gillian.

Porniră grăbiţi spre cai. Gillian nu putea să se ţină bine doar cu mâna stângă şi, după ce încercă de două ori fără succes, renunţă şi-l chemă pe Brodick în ajutor.

Brodick îşi apropie calul, se aplecă şi aproape o aruncă pe spinarea iepei. Robert îl ridică pe Alec în faţa ei, apoi se duse să-şi ia calul.

— Brodick? şopti Gillian încet, astfel încât ceilalţi să nu audă.

— Da?

— Mi-ai spus că îngâmfarea nu e cel mai mare cusur al meu. Te gândeşti şi la altul?

Brodick se strădui să nu izbucnească în râs.

— Ai multe cusururi, declară el, dar exista unul pe lângă care toate celelalte pălesc.

— Exista? Nu-l mai am?

— Nu, s-a terminat.

— Spune-mi, rogu-te, îi ceru ea exasperată. Care a fost defectul ăsta îngrozitor.

Brodick zâmbi.

— Ai fost englezoaică.

CAPITOLUL 11

Gillian avea senzaţia că intrase într-o altă lume. Până şi apusul soarelui părea diferit de cel din Highlands.

Cerul se transformase într-o pânză strălucitoare, plină de dâre late de aur şi pete portocalii. În mijloc, soarele era de un roşu viu, cum Gillian nu mai văzuse niciodată.

Cu siguranţă, Dumnezeu îndrăgea acele ţinuturi.

— Gillian, ştii ceva? Aproape am ajuns acasă.

— Trebuie să fim aproape, răspunse ea. Am urcat aproape până pe culme.

Alec căscă zgomotos.

— M-ai povesteşte-mi o dată cum l-ai speriat pe unchiul tău Morgan şi l-ai făcut să ţipe, o rugă el.

— Ţi-am spus povestea de cel puţin cinci ori până acum.

— Dar vreau s-o mai aud. Te rog?

— Închide ochii şi odihneşte-te, şi am să ţi-o mai spun.

Alec se cuibări la pieptul ei, căscând din nou.

— Acum sunt gata.

— Când era mică…

— N-ai vorbit un an de zile.

Era clar că băiatul memorase povestea.

— Da, aşa e. N-am vorbit aproape un an întreg.

Brodick îşi încetini calul, aşteptând ca Gillian să ajungă în dreptul lui. Era curios să asculte şi el povestea.

— Şi te-ai dus să locuieşti cu unchiul tău, Morgan, îţi aminteşti?

Gillian zâmbi.

— Îţi amintesc.

— Dar trebuie să spui.

— Într-o noapte am avut un coşmar îngrozitor…

— Ca alea pe care le am eu câteodată.

— Într-adevăr. Camerista mea, Liese, m-a trezit ca să nu mai urlu şi, conform obiceiului ei, m-a luat în braţe şi a început să mă legene.

— Şi pe urmă, a fost cât să te scape-n cap, fiindcă în sfârşit i-ai vorbit.

— Aşa e, Alec.

— Şi omul cel rău care a spus că o omorâseşi pe sora ta a minţit, fiindcă Liese a spus că n-o omorâseşi. Era rău cu tine, dar ştii ceva?

— Nu, ce?

— Unchiul Brodick o să-l facă să-i pară rău c-a fost rău.

Stânjenită, pentru că Brodick auzea şi el, Gillian se grăbi să continue.

— M-am bucurat foarte mult că sora mea trăia, dar mă temeam să nu se fi pierdut. Liese mi-a spus să nu mă frământ pentru Christen, fiindcă era convinsă că unchiul meu Morgan avea să mă ajute s-o găsesc. Nu trebuia decât să i-o cer. Ea vroia să aştept până dimineaţă, dar nu mică i-a fost mirarea când eu am sărit jos şi am alergat în camera unchiului meu.

— Fiindcă era-n toiul nopţi, aşa-i?

— Întocmai.

Alec începuse să chicotească, ştiind ce urma.

— Liese a încercat să mă oprească, dar n-a apucat, şi nu putea să fugă după mine în odaia unchiului meu. Eu am alergat până lângă patul lui şi l-am înghiontit în coaste ca să-l trezesc. Dormea atât de adânc, încât sforăia şi oricât de tare l-am împins şi l-am îmboldit, nu l-am putut face să deschidă ochii.

— Şi atunci ce-ai făcut?

— Ştii foarte bine ce-am făcut. Ţi-am spus povestea

asta de-atâtea ori, încât o ştii mai bine decât mine.

— Da, dar trebuie să spui iar.

— Am strigat la bietul om de l-au trecut toţi sperieţii.

Alec începu să râdă în hohote.

— Şi atunci a ţipat, nu?

— O, Doamne, da, a ţipat ca din gură de şarpe.

— Şi atunci ai ţipat şi tu, nu?

Gillian râse.

— Da, am ţipat. Bietul unchiul a fost atât de surprins, încât a sărit din pat şi şi-a luat spada, dar picioarele i s-au încurcat în pătură şi a căzut rostogolindu-se până pe podea. Şi aşa s-a sfârşit povestea.

— Dar trebuie să spui cum te ţineai după el peste tot unde se ducea, vorbind, vorbind şi iar vorbind, cât era ziulica de lungă.

— Tocmai ai spus-o tu. Unchiul mi-a spus că, în tot timpul anului cât n-am vorbit, s-a rugat în fiecare seară ca într-o zi să-i rostesc numele.

— Dar când ai început să vorbeşti şi nu te-ai mai oprit, a început să se roage pentru puţină linişte, nu?

— Da. Ştii, Alec, când vei ajunge acasă, o să fie foarte multă agitaţie, şi mă-ndoiesc că-n seara asta ai să te culci devreme. Ce-ar fi să închizi ochii şi să te odihneşti?

Căscând, băiatul o cuprinse cu braţele de talie.

— Gillian? şopti el.

— Da?

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, ursuleţule.

Copilul era frânt de oboseală şi adormi în câteva minute. Continuară să urce versantul abrupt al muntelui, în tăcere.

Din când în când, Brodick întorcea capul şi o privea cu o expresie nedumerită.

Vântul se înteţea, rece şi tăios, pătrunzându-i până la

oase. Gillian îl simţi pe Alec tremurând şi-l înveli cu pledul.

Brodick luă copilul pe calul lui, îi aranjă mai bine pledul pe cap, dar rămase cu atenţia la Gillian.

— Ce te frământă, fătuco?

— Nimic, minţi ea. Mă gândeam.

— La ce te gândeai?

Venise atât de aproape, încât piciorul i se freca de al ei. Gillian se prefăcu că nu observa.

— Răspunde-mi, îi ceru el,

Gillian oftă.

— Mă gândeam că, atunci când ai să te-nsori şi vei avea copii, o să fii un tată bun.

— Ce te face să crezi că nu am copii?

Ochii ei se măriră.

— Dar nu eşti însurat.

Brodick râse.

— Nu e nevoie să fii însurat ca să ai copii.

— Ştiu, răspunse Gillian, încercând să pară serioasă. Nu-s atât de neînvăţată.

— Dar eşti complet inocentă, nu-i aşa?

— Asta, domnule, nu te priveşte.

Obrajii i se înroşiseră de ruşine – o adevărată bucurie pentru ochiul lui Brodick.

— Ai? şopti ea.

— Ce să am?

— Copii.

— Nu.

— Atunci, m-ai tachinat.

Brodick dădu scurt din cap, apoi îşi îmboldi calul, trecând în frunte.

Peste câteva minute, Gillian auzi un bubuit ca de tunet, iar pământul începu să se cutremure. Stephen, Aaron, Liam şi Robert trecură în jurul ei.

— Apăraţi-l pe Alec şi boierul vostru, ordonă ea.

— Milady, acum suntem pe pământul clanului Maitland. Nu mai e niciun pericol, răspunse Stephen.

— Atunci, de ce v-aţi strâns în jurul meu?

Robert zâmbi.

— Ca să ştie Maitlanzii.

— Ce să ştie?

Nu apucă să-i explice. Soldaţii clanului Maitland năvăliră dintre copaci, înconjurându-i. Erau ce-l puţin patruzeci la număr şi toţi arătau cum nu se poate mai fioroşi.

Un ostaş ieşi din rând şi înaintă să-i vorbească lui Robert. Omul avea ceva familiar în înfăţişare.

Gillian îl întrebă pe Liam:

— Soldatul acela e supărat pe boierul vostru?

— Nu, milady. Se numeşte Winslow şi întotdeauna este încruntat.

— Winslow e comandantul lui Iain Maitland, îi spuse Stephen. Şi mai e şi fratele lui Brodick.

Nu era de mirare că i se părea cunoscut, căci acum observa asemănarea dintre cei doi fraţi. Winslow se încrunta la fel ca Brodick, constată Gillian, când comandantul se întoarse spre ea, cu ochii îngustaţi, spunându-i ceva fratelui său.

— Winslow vrea să ştie cine eşti, milady, şopti Robert, din spate.

Winslow se încruntă, vizibil nemulţumit. Îl auzi rostind cuvântul „englezoaică” şi presupuse că era supărat fiindcă Brodick adusese o străină la clanul Maitland.

Răspunsul lui Brodick fu sever, dar vorbi atât de repede, încât Gillian nu înţelesese niciun cuvânt.

Totuşi, păru să-l împace pe fratele lui, căci acesta se retrase, dând din cap fără prea mare hotărâre. Apoi, Brodick ridică pătura de pe faţa lui Alec.

Winslow fu atât de uimit, încât scoase un strigăt. Alec

se trezi imediat, dădu pledul la o parte şi se ridică, zâmbind, în timp ce soldaţii clanului Maitland se apropiau.

Toţi începură să chiuie şi să hăulească, făcând un tărăboi de lui Gillian îi ţâţâiau urechile.

Alec le făcu vesel de mâna, apoi se întoarse spre Gillian. *Îţi mulţumesc, Doamne*, se rugă ea, *pentru că am adus cu bine copilul acasă.*

— Iain tocmai se întoarce de la instrucţie, spuse Winslow, rupându-i şirul gândurilor.

— Ar trebui să-l pregăteşti, răspunse Brodick. O să aibă un şoc, văzându-şi fiul întors din morţi.

Winslow râse.

— Un şoc de veselie, remarcă el, înainte de a pleca.

Soldaţii clanului Maitland încercau să se apropie de Gillian, la care ostaşii clanului Buchanan se oţărâră imediat, iar dacă Brodick n-ar fi pus capăt ostilităţii, Gillian era convinsă că s-ar fi iscat o încăierare în toată regula. Se schimbau cuvinte furioase şi brânciuri, dar nimeni nu păţi nimic.

Casa Maitland se afla pe culmea unui platou întins. Construcţia de piatră cenuşie era impresionantă şi avea o pânză neagră petrecută peste uşile duble. Ferestrele erau de asemenea acoperite.

Brodick descălecă, ţinându-l pe Alec în braţe. Îi făcu semn Robert s-o ajute pe Gillian, apoi puse băiatul jos.

Alergând la Gillian, Alec se agăţă de mâna ei şi începu s-o tragă spre trepte.

Oamenii din jur se apropiau în tăcere. Brodick o luă pe Gillian de cealaltă mână, strângând-o uşor când observă cât de stingherită era de privirile curioase ale acelor necunoscuţi.

La intrare se opri, ridică braţul şi smulse cârpa neagră de deasupra uşilor. Uralele care urmau păreau să zguduie pământul.

Brodick deschise uşa şi făcu un pas într-o parte, pentru a o lăsa pe Gillian să intre, dar ea clătină din cap, spunându-i:

— Întoarcerea lui Alec acasă trebuie să aibă loc în familie. Aştept cu plăcere aici.

Brodick zâmbi.

— Iar eu te primesc cu şi mai mare plăcere în casă.

Şi, cu blândeţe, o împinse înainte. Gillian hotărî să aştepte lângă uşă până când Alec stătea câteva minute singur cu părinţii lui. Nici toate înghiontelile şi brânciurile din lume n-ar fi putut-o să se răzgândească.

Antreul de piatră era slab luminat, doar de o lumină care pâlpâia pe un cufăr jos, lângă scara care urca la etaj. În stânga, trei trepte coborau în sala cea mare.

În vatră ardea focul, iar încăperea dreptunghiulară era străbătută de o masă lungă de lemn. Într-un capăt al acesteia stătea aşezată o doamnă, cosând la lumina a două lumânări.

Îşi ţinea capul aplecat, astfel încât Gillian nu-i putu vedea faţa, dar fu sigură că acea femeie era mama lui Alec.

Femeia nu ridică privirea, deşi auzise cu siguranţă uşa deschizându-se.

Părea complet nepăsătoarea faţă de hărmălaia pe care o făcea mulţimea de-afară..

Gillian auzi glasul lui Iain Maitland înainte de a-l vedea la faţă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine face atâta tărăboi? vru el să ştie.

Glasul răsuna din holul din spate. Tatăl lui Alec intră în sala cea mare din camera de bătut untul, îl zări pe Brodick şi întrebă de ce strigau cu toţii.

Alec începu să urce scara spre camera părinţilor lui, dar când îşi auzi tatăl se întoarse şi coborî înapoi, în fugă. Alergă peste pardoseala de piatră, sări treptele până în sala

cea mare şi-şi desfăcu larg braţele.

— Măicuţă… Tăicuţule… M-am întors acasă!

CAPITOLUL 12

Şocul fu cât pe ce să le fie fatal părinţilor lui. Pentru prima dată în viaţa sa, Iain Maitland fu complet descumpănit.

Ca şi cum ar fi intrat cu capul lui într-un zid, se clătină pe picioare, neîncrezător, ţinându-se de frunte.

Ochii întunecoşi i se înceţoşară.

— Alec? şopti el răguşit.

Apoi mugi:

— Alec!!!

Judith Maitland sări în picioare şi scoase un strigăt de bucurie, cu coşul de cusut răsturnându-se pe jos.

Mâna i se repezi la inimă. Făcu un pas tremurător spre fiul ei, apoi leşină pe loc.

Din păcate, Brodick era prea departe ca s-o prindă, iar soţul ei prea zguduit ca să poată face mai mult decât s-o vadă prăbuşindu-se pe pardoseală.

Alec se aruncă spre tatăl lui, aproape doborându-l de pe picioare.

Iain încercă să se smulgă din năuceală. Tremurând, viteazul războinic căzu în genunchi şi, cu capul plecat şi cu ochii închişi, îşi cuprinse fiul în braţele lui puternice.

Băieţelul îşi lăsă capul pe umărul tatălui său privindu-şi îngrijorat mama.

— N-ar trebui s-o ridici pe măicuţa, tăicuţule? întrebă el.

Iain se ridică, dar nu-i putu da drumul din braţe, aşa că-i ordonă lui Brodick să facă ceva.

Brodick o ridică uşurel pe Judith în braţe. Era albă la faţă şi încă nu dădea semne că şi-ar fi revenit.

— I-ai făcut o surpriză straşnică mamei tale, Alec, remarcă Brodick. Te crezuse mort şi îngropat.

Iain clătină din cap.

— Ba nu, încă mai avea speranţe în inima ei.

Judith deschise ochii şi se pomeni în braţele lui Brodick.

— De ce mă…

— Măicuţă, te-ai trezit!

Încet, Brodick o lăsă pe Judith jos, ţinând-o de talie ca să nu cadă iar.

Dintr-o dată, răpusă de valul emoţiilor, femeia izbucni în suspine. Iain o cuprinse cu braţele, în timp ce Alec îi privea neliniştit.

— Nu trebuie să plângi, măicuţă. N-am murit. Sunt acasă. Tăicuţule spune-i să nu mai plângă.

Iain râse.

— Plânge de fericire că ai venit acasă. Las-o un minut, şi o să-ţi spună chiar ea.

Judith atinse faţa lui Alec cu o mână tremurătoare.

— M-am rugat să…

Încet, Brodick se retrase. O găsi pe Gillian aşezată pe o bancă, lângă scară, cu mâinile în poală şi ochii plecaţi.

— Ce faci? întrebă el încruntându-se.

— Aştept ca Maitlanzii să-şi termine revederea. Ar fi fost indiscret să mă uit. Trebuie să-i lăsăm câteva minute singuri.

Brodick se aşează lângă ea, ocupând tot spaţiul de pe bancă.

Îi luă mâna şi-i ridică uşor mâneca.

— Va trebui să-ţi scoţi bandajul astă seară, înainte de a te duce la culcare.

— Am să mi-l scot.

Nu-i dădu drumul, iar Gillian nu-şi trase mâna.

— Brodick?

— Da?

Îl privi lung în ochi, înainte de a continua.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutor. Fără tine, Alec n-ar fi ajuns niciodată înapoi la părinţii lui.

— Nu eu l-am adus acasă, Gillian. Tu ai făcut-o. Eu n-am făcut decât să te ajut. Însă chiar şi dacă n-o făceam, tot ai fi găsit o cale.

Iain îl strigă, dar Gillian îl strânse de mână, ca s-o privească din nou.

— Da?

— După ce ai să vorbeşti cu părinţii lui Alec… să te duci acasă.

Brodick o ridică şi pe ea în picioare. Felul cum o privea o făcu s-o străbată fiori în braţe.

— Ai să te-ntorci? repetă Gillian în şoaptă.

— Ce mă tot întrebi? se răsti el.

Surprinsă de tonul lui tăios, făcu un pas înapoi.

— După ce vorbeşti cu Maitlanzii, ai să te întorci acasă? Eşti moşier, la urma urmei. Trebuie să ai îndatori presante.

— Am multe treburi de făcut, încuviinţă el.

— Într-adevăr, răspunse Gillian, încercând să-şi ascundă dezamăgirea din voce. Trebuie să-ţi mulţumesc, Brodick, pentru tot ce-ai făcut, dar acum nu ne mai eşti dator cu nimic. Nu ştiu ce-aş fi… făcut… fără tine…

Ştia că vorbea fără şir, dar nu se putea opri.

— Desigur, trebuie să pleci acasă. Mă gândeam, doar…

— Da?

Gillian ridică uşor din umeri.

— Mă gândeam doar că ai vrea să-l reîntâlneşti pe bunul tău prieten Ramsey Sinclair?

Brodick îi prinse bărbia cu degetul mare.

— Am să-l revăd înainte de a pleca de la Maitlanzi. Trebuie să ajungă aici curând.

— Ce te face să crezi…?

N-o lăsă să termine.

— L-am trimis pe Dylan să anunţe, mai ţii minte.

— Da, dar…

— Ramsey va dori să vorbească cu tine cât mai curând posibil. Va veni aici, prezise el din nou.

— Dar apoi ai să te duci acasă?

— Cum spuneam, am multe treburi urgente.

Frustrată, Gillian strigă:

— Nu-mi poţi da un răspuns simplu?

Iain îl chemă din nou.

— Vino, Gillian. Iain vrea să te cunoască. A avut timp destul ca să-şi revină din surpriză.

— Şi soţia lui?

— Va fi nevoie de o săptămână până să-i treacă şocul. Mă îndoiesc c-o să-l scape pe Alec din ochi în tot timpul ăsta.

Gillian îşi scutură praful de pe rochie.

— Arăt de spaimă.

— Ie dară, aşa e.

Îşi ridică poalele, pentru a coborî scara, dar Brodick o apucă de braţ. Cu glas scăzut, spuse:

— Mi-ai cerut un răspuns desluşit. Acum mă întreb de ce nu poţi să-mi pui o întrebare desluşită?

— Ce Dumnezeu înseamnă asta? Ce crezi că ar trebui să te întreb?

— Ceea ce vrei să întrebi, răspunse el.

— Eşti exasperant.

— Mi s-a mai spus. Şi mai sunt şi nerăbdător. Dar, în situaţia asta, sunt dispus să aştept.

— Uite-o, măicuţă! Ea e Gillian! răsună prin sală

strigătul lui Alec.

Gillian se desprinse de lângă Brodick, zâmbindu-i băieţelului care alerga spre ea.

Acesta o prinse de mână şi începu s-o tragă.

— Să nu-ţi fie frică de tata. Celor mai multe doamne le e frică, dar ţie poate n-o să-ţi fie, pentru că nu eşti ca ele.

Într-adevăr, Iain Maitland era un personaj impozant.

Înalt şi musculos, avea ochii cenuşii pătrunzători.

Părul negru îi era cârlionţat, părând să-i îmblânzească expresia încruntată de pe faţă.

Dacă n-ar fi fost atât de impunător, Gillian l-ar fi găsit aproape la fel de chipeş ca Brodick.

Zâmbetul lui Judith avea un efect opus atitudini înspăimântătoare al soţului ei.

Era o femeie frumoasă, dar ceea ce ieşea în evidenţă era culoarea ochilor ei. Avea nuanţa violetelor.

Deşi scundă de statură, avea o ţinută atât de nobilă, încât Gillian avea senzaţia că stătea în faţa unei regine.

De îndată ce Brodick făcu prezentările, Judith se repezi la Gillian să-i strângă mâna. Cu vocea tremurătoare, spuse:

— L-ai găsit pe fiul nostru şi l-ai adus acasă. Nu ştiu cum te vom putea răsplăti vreodată.

Gillian aruncă o privire scurtă spre Brodick. Se vedea clar că Maitlanzi credeau că Alec se rătăcise.

Dumnezeu s-o ajute, cum să le explice ceea ce se întâmplase de fapt?

— Vino şi ia loc la masă, o pofti Judith. Pesemne ţi-e sete şi foame, după lunga călătorie. Alec ne-a spus că ai venit tocmai din Anglia, remarcă ea, în timp ce o conducea pe un spre un scaun.

— Da, din Anglia am venit.

— Şi eu sunt englezoaică, îi spuse Judith.

— Ba nu, Judith, o corectă soţul ei. Ai fost englezoaică.

Femeia zâmbi.

— Bărbaţii de-aici schimbă istoria când le vine lor socoteala.

— Eşti o Maitland, ripostă Iain. Şi asta-i de ajuns ca să ştie toată lumea. Brodick, toarnă-ţi vin şi stai jos. Vreau să aud tot ce s-a întâmplat, înainte de a le deschide uşile rubedeniilor şi prietenilor. Alec, vino şi stai cu tatăl tău.

Băieţelul ocoli masa şi-şi trase un taburet lângă scaunul tatălui lui.

Gillian observă că mâna lui Iain tremura când atinse umărul fiului său.

Alec zâmbi şi se aşeză, dar fu ridicat pe dată la loc, ca să aştepte până se aşezau doamnele.

Comandantul oştirii, Winslow, intră cu paşi mari în sală, se plecă în faţa moşierului şi a doamnei, şi apoi anunţă:

— Ramsey Sinclair tocmai ne-a trecut hotarul şi ar trebui să ajungă aici într-o oră.

— A auzit deja ce fericire e pe capul nostru? întrebă Iain.

— L-am trimis pe Dylan la el, explică Brodick. Gillian vreau să-l cunoşti pe fratele meu. Winslow, ea e Lady Gillian.

Winslow se înclină.

— Lady Gillian, eşti din Anglia? întrebă el încruntat.

— Da, din Anglia. Ăsta-i adevărul pe care nu pot şi nici n-aş vrea să-l schimb, domnule. Îţi displace?

— Depinde, milady.

— De ce?

— De fratele meu.

— Treci pe la nevasta şi băieţii mei înainte de a pleca? Ar fi dezamăgiţi să nu te vadă.

— Sigur că am să trec pe la ei.

— Adu-i aici, Winslow, porunci Iain. În seara asta

trebuie să sărbătorim. Copii vor sta până târziu.

— Winslow, întâmplător ştii dacă fratele lui Ramsey, Michael, vine cu el? întrebă Gillian.

Dacă ostaşul găsi întrebarea ciudată, nu comentă.

— Nu ştiu, milady, dar vom afla curând.

Mai făcu o plecăciune şi ieşi.

Judith aduse o carafă cu apă pentru oaspeţi.

— Tăicuţule unde-i Graham? întrebă Alec.

— Fratele tău e cu Unchiul Patrick, dar va fi acasă curând. O să se bucure foarte tare când te-o vedea.

— Fiindcă i-a fost dor de mine? întrebă el curios.

Iain zâmbi.

— Tuturor ne-a fost dor de tine. Alec.

— Măicuţei i-a fost cel mai dor. Încă mai tremură, ceva de speriat, fiindcă i-am făcut o surpriză. Uite, tăicuţule, nici nu poate să toarne apa. O să plângă iar?

Tatăl lui râse.

— Probabil. Vom avea nevoie de timp, mama ta şi… cu mine, să ne revenim după surpriza asta plăcută.

Puse o mână peste cea a soţiei lui.

— Stai jos, iubito, spuse el încet.

Apoi turnă apă pentru Gillian, după care îşi îmbrăţişă soţia. Totuşi, era atent numai la Gillian.

— Începe cu începutul şi spune-mi cum şi când l-ai găsit pe fiul meu. Vreau să aud fiecare amănunt.

Se opri să-l bată pe umăr pe Alec, înainte de a adăuga:

— E un miracol că un ţânc de cinci ani a scăpat cu viaţă din cascadă.

— Alec are numai cinci ani? întrebă Gillian.

— Da’ o să am şapte.

— Fratele tău are şapte, îi aminti Iain.

— Da, da’ o să am şi eu şapte.

Sărind de pe scaun, Alec alergă în jurul mesei până la

Gillian. Fără să-i ceară permisiunea, se căţără în poala ei, zâmbindu-i.

— Tu şi Alec v-aţi împrietenit la cataramă, remarcă Judith, surâzătoare.

— Iain, poate e mai bine să aşteptaţi până se duce Alec la culcare ca să auzi detaliile, propuse Brodick.

— Dar am voie să stau până târziu, fiindcă tata a zis că sărbătorim! exclamă Alec. N-ai zis aşa tăticule?

— Ba da, recunoscu tatăl lui.

— Ştii ceva, Gillian? şopti el sonor.

Gillian se aplecă să audă:

— Nu, ce?

— Când mă duc la culcare, mama o să stea cu mine până dorm, iar fratele meu doarme în aceeaşi cameră cu mine, aşa că poate n-o să mai visez urât, şi nu mă mai sperii.

— Poate nici n-ai să visezi deloc, toată noaptea.

— Dar trebuie să dormi şi tu cu cineva, ca să nu te sperii dacă nu-s cu tine.

— O să fie totul în regulă, îl asigură ea.

Alec nu era prea convins.

— Da’ dacă te sperii? Trebuie să fie cineva cu tine ca să te trezească.. Poate-l rogi pe Brodick să doarmă cu tine, cum ai mai dormit.

Gillian îi acoperi gura cu palma, înroşindu-se de ruşine. Ştia că Brodick o privea, dar nu îndrăzni să se uite la el.

Judith râse.

— Alec, iubitule, o faci pe Gillian să se simtă prost.

— Măicuţă, ştii cum îmi zice Gillian?

— Nu, cum?

Chicotind, băiatul spuse:

— Ursuleţule!

Privirea lui Iain trecea de la Gillian la Brodick şi înapoi.

— S-a întors Părintele Laggan, remarcă el. Şi mai e cu el un preot, unul mai tânăr, pe nume Stevens.

— De ce spui asta? întrebă Brodick.

— Vroiam să ştii că avem doi preoţi, îi explică Iain, cu o privire de subînţeles spre Gillian.

— Nu m-am culcat cu Brodick! izbucni ea. Nu am nevoie de niciun preot.

— Ba da, te-ai culcat.

— Alec, nu-i frumos să-i contrazici pe cei mai mari ca tine.

— Dar, măicuţă…

— Şşt, iubitule.

Gillian îl privi încruntată pe Brodick. Ar fi putut îndrepta uşor neînţelegerea acea îngrozitoare, cu o singură explicaţie.

Brodick, însă, nici gând. Îi făcu cu ochiul.

— Nu ştiam că o faţă de om se poate înroşi aşa de tare, remarcă el.

— Explică!

— Ce să explic?

Gillian se întoarse spre Judith.

— Eram în tabără… şi n-a fost ceea ce pare… am adormit, şi când m-am trezit erau acolo cu toţii…

— Cu toţii? întrebă Iain.

— Ostaşii lui.

— Te-ai culcat şi cu ostaşii lui?

Gillian nu înţese că Iain o tachina.

— Nu… vreau să spun… am adormit… Asta-i tot ce s-a întâmplat, boierule.

— N-o mai chinui, ordonă Judith. Nu vezi cum o tulbură? Gillian nu înţelege hazul highlanderilor. Ce-ai păţit la braţ întrebă ea apoi, gândindu-se să treacă la un subiect mai puţin delicat. Am observat bandajul, şi eram curioasă…

Alec o întrerupse. Sărind din poala lui Gillian, strigând:

— Tăicuţule, trebuie să mergem la plimbare.

— Acum?

— Da, tăicuţule, acum.

— Alec, vreau să vorbesc cu Brodick şi cu Gillian. Abia aştept să ştiu cum te-au găsit.

— Dar, tăicuţule, trebuie să-ţi spun ce-am făcut, şi atunci ai să te superi pe mine. Trebuie să facem o plimbare, ca să mă gândesc.

— Vino aici fiule, îi ordonă tatăl său.

Târându-şi picioarele, băieţelul se apropie de tatăl lui, cu capul în piept.

Iain îi puse mâinile pe umeri şi se aplecă înainte.

De îndată, izbucni în lacrimi.

— M-am speriat foarte tare, tăicuţule, şi am tăiat-o pe Gillian la braţ, şi pe urmă i s-a umflat, şi Annie a trebuit s-o doftorească, şi totul a fost numai din vina mea, fiindcă am rănit o lady, şi n-am voie să lovesc niciodată doamnele, dar mă speriasem aşa tare. Nu-mi plăcea în Anglia şi vroiam să vin acasă.

Îşi aruncă braţele după gâtul tatălui său şi începu să plângă de-a binelea.

— Alec a fost îngrijorat să nu te dezamăgească, boierule, îi explică Gillian. Nu înţelesese că vroiam să-l ajut. Coborâse pe o funie, într-o prăpastie, dar funia era veche, şi a început să se destrame, iar el…

— Fiul meu vorbeşte fără şir, o întrerupse Iain. Zice că a fost… în Anglia.

Pregătindu-se pentru calvarul care se anunţa. Gillian spuse încet:

— Are dreptate. A fost în Anglia.

— Ţi-am spus eu, tăticuţule!

Iain dădu dădu din cap, dar rămăsese atent la Gillian.

— Şi cum a ajuns fiul meu în Anglia?

— Alec n-a căzut în cascadă. A fost răpit de la festival

şi închis într-un castel din Anglia. Acolo l-am întâlnit.

Expresia de pe chipul lui Iain se schimbă.

Îl puse pe Alec în poala lui Judith şi se ridică. De hatârul fiului său, încercă să-şi păstreze glasul calm, când de fapt îi venea să strige.

— Cine l-a răpit?

Gillian cunoscu un moment de spaimă cumplită când moşierul se aplecă spre ea, încruntat, ca şi cum ea ar fi fost vinovată.

— A fost o greşeală…

— La toţi dracii, sigur a fost o greşeală! mugi Iain.

Alec făcu ochii mari.

— Te-ai supărat, tăicuţule?

Tatăl lui trase adânc aer în piept.

— Da! se răsti el.

— Nu pe tine e supărat, Alec, şopti Gillian.

— Ştie.

— Nu te răsti la Gillian.

Brodick, care până acum tăcuse, părea la fel de furios ca Iain.

— E la fel de nevinovată ca fiul tău. Stai jos, şi-am să-ţi spun tot ce-am aflat. Ştiu că arzi de nerăbdare să auzi totul, dar nu poţi să ridici tonul la Gillian. Nu-ţi permit.

Gillian văzu că Iain era gata să explodeze şi se grăbi să explice, înainte ca moşierii să se ia la bătaie.

— Când am spus că a fost o greşeală…

— Da? întrebă Iain.

— Oamenii care l-au răpit pe Alec credeau că-l fură pe fratele lui Ramsey, pe Michael. Au răpit celălalt băiat.

— Pentru numele lui…

Iain era atât de mânios, încât nu putea să mai continue.

— Stai jos, bărbate, îi propuse Judith. Ascultă ce are Gillian să ne spună.

Când smulse scaunul de sub masă ca să se aşeze, Iain fu cât pe ce să-l răstoarne. O privi pe Gillian.

— Începe.

— E o poveste foarte lungă, boierule, iar Ramsey trebuie să sosească din clipă-n clipă, nu-i aşa? Dacă binevoiţi să aşteptaţi, te rog…

Cu fălcile încleştate, Iain dădu din cap.

— Tăicuţule, ştii ceva? îi zâmbi Alec, iar tatăl lui îl mângâie pe cap.

— Nu, ce, Alec? întrebă el morocănos.

Iain clipi din ochi, încercând să înţeleagă din explicaţiile fiului său.

— Ce s-a întâmplat prima oară când aţi fugit?

— Am coborât în prăpastie, aşa am făcut! se lăudă Alec. Dar nu mi-am luat o frânghie bună.

— Era roasă, interveni Gillian.

— Fiul meu a coborât într-o prăpastie pe o frânghie roasă? se stropşi Iain. Şi tu unde erai când fiul meu a încercat isprava asta?

— Tăicuţule, ea-mi spusese s-o aştept, dar eu n-am aşteptat, şi nu trebuia să intrăm în strâmtoare, şi am crezut că pe-acolo scap mai repede. Şi pe urmă, m-am împotmolit, nu-i aşa, Gillian?

— Aşa e.

— Trebuia să aştept în grajd.

— Dar n-ai aşteptat, spuse mama lui.

— Nu, şi am crezut că Gillian o să borască, fiindcă se făcuse verde la faţă, când s-a uitat peste margine şi m-a văzut. Mi-a spus că i se face groaznic de rău când se uită în jos, şi uneori o ia cu ameţeli.

— Ţi-e frică de… începu Judith.

Soţul ei o întrerupse.

— Dar ai coborât totuşi ca să-l scoţi pe Alec de-acolo?

— Nu am avut încotro.

— Trebuia să mă ia, tăicuţule. Şi a ajuns tocmai la timp, fiindcă funia s-a rupt imediat ce m-a prins. Mi-a spus că-i era îngrozitor de frică, da' n-a borât.

Părea cam dezamăgit de acest lucru, dar niciunul din părinţii lui nu zâmbi.

Îşi dădură şi ei seama că Gillian îi salvase viaţa.

— Voi face un efort să mai am puţină răbdare şi să aştept până ajunge şi Ramsey, ca să aud povestirea, anunţă Iain. Dar spune-mi cel puţin numele ticăloşilor care mi-au furat copilul, ceru el. Pe toţii sfinţii, vreau să ştiu cine sunt – acum în clipa asta.

— Te-am prevenit să nu vorbeşti pe tonul ăsta cu Gillian! Acum îţi poruncesc, Iain. Nu-ţi permit s-o necăjeşti!

Judith Maitland nu-şi dădu seama cine era mai surprins de ieşirea furioasă a lui Brodick.

Iain părea încurcat, iar lui Gillian nu-i venea să creadă.

Iain îşi reveni repede. Se aplecă înainte şi spuse, într-o şoaptă furioasă:

— Îndrăzneşti să-mi porunceşti?

Brodick se aplecă şi el.

— Exact asta…

Gillian, pentru a evita o încăierare, izbucni:

— Nu mă supăr dacă strigă la mine.

— Dar mă supăr eu, Gillian.

— Tăicuţule, nu striga la Gillian! ţipă şi Alec, căţărându-se pe genunchii ei. Ea n-a strigat niciodată la mine, nici chiar când a bătut-o omul ăla. Straşnic l-a tras pe sfoară, tăticule.

— A bătut-o cineva? întrebă Iain.

Alec dădu din cap.

— L-a făcut s-o bată pe ea ca să nu mă bată pe mine.

Dintr-o dată, băieţelul îşi aminti de inelul pe care i-l dăduse Gillian şi-şi scoase panglica peste cap.

— Gillian a spus c-o să fie campioana mea, la fel ca Unchiul Brodick, şi mi-a spus că pot să păstrez inelul până ajung acasă. Mi-a făgăduit că n-o să lase pe nimeni să-mi facă nimic, şi s-a ţinut de cuvânt. Acum nu mai am nevoie de inel, ca să-mi aducă aminte că sunt în siguranţă, dar vreau totuşi să-l păstrez.

— Nu se poate, Alec, răspunse încet Gillian.

Fără tragere de inimă, băiatul îi înapoie inelul.

— Unchiul a spus că pot să ţin de tot pumnalul lui.

Gillian râse.

— Totuşi, eu nu-ţi pot da de tot inelul bunicii mele.

Judith puse o mână peste a soţului ei.

— Îţi dai seama că dacă nu era această minunată lady, fiul nostru ar fi fost mort acum.

— Sigur că-mi dau seama…

— Atunci îţi propun ca, în loc să mai strigi la ea şi să te porţi ca şi cum ai face-o răspunzătoare de faptele altora, să-i mulţumeşti. Eu am de gând să mă pun în genunchi ca să-i mulţumesc lui Dumnezeu că a trimis-o la Alec. A fost îngerul lui păzitor.

Gillian se simţea umilită de această cuvântare emoţionată, şi clătină din cap.

— Gillian, începu Iain, şovăitor. Îţi mulţumesc că mi-ai apărat fiul, şi în niciun caz n-am vrut să pară că te-aş face vinovată cu ceva. Dacă ţi-am dat impresia asta, îţi prezint scuzele mele. Oricât de greu e, am să-l aştept pe Ramsey ca să aflu ce s-a întâmplat.

Judith zâmbi mulţumită.

— Cred că este prima dată când te aud scuzându-te. E un moment unic. Şi, de vreme ce acum eşti atât de binevoitor, ţi-aş propune ca tu şi Ramsey să aşteptaţi până după petrecere pentru a auzi ce are de spus Gillian. Asta e seara întoarcerii lui Alec acasă, iar prietenii şi rudele noastre vor fi aici curând.

Nu aşteptă acordul soţului ei.

— Acum, Gillian trebuie să se spele.

— Lui Gillian îi place să facă baie, măicuţă! interveni Alec. Şi pe mine m-a pus să mă spăl. N-am vrut dar ea m-a silit.

Judith râse.

— A avut mare grijă de tine, Alec, spuse ea, prinzând-o pe Gillian de braţ. Cum ţi-ar plăcea o baie fierbinte acum?

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Am să-ţi găsesc un rând de haine curate, iar pe astea ţi le voi spăla imediat. Pledul Maitlanzilor o să-ţi ţină de cald, adăugă ea. Nopţile sunt încă reci.

Ideea ca Gillian să poarte pledul clanului Maitland nu-l încânta deloc pe Brodick.

Fără să se întrebe cum aveau să fie interpretate cuvintele lui, spuse:

— La petrecerea asta va purta pledul clanului Buchanan.

Iain îşi încrucişă braţele pe piept, rezemându-se de spătar.

— De ce vrei să poarte culorile voastre? Îţi revendici…

Brodick îl întrerupse:

— Soldaţii mei s-ar… supăra. Cu siguranţă, s-ar revolta s-o vadă în pledul vostru, Iain. S-au ataşat de ea şi au devenit foarte protectori şi posesivi. Câtă vreme e în Highlands, o să poarte culorile noastre. Nu îngădui ca ostaşii clanului Buchanan să fie insultaţi.

Iain zâmbi.

— Te temi ca oamenii tăi să nu se supere? Asta ai spus? Pentru numele lui Dumnezeu, sunt războinici, nu…

Voia să spună „muieri”, dar se răzgândi, când soţia lui îi aruncă o pricire tăioasă.

Zâmbind, încheie cu:

— … copii.

Judith râse, ştiind că soţul ei încerca sa fie diplomat. Porni spre scară, dar Gillian se mai opri o dată, întorcându-se spre Brodick.

— Brodick, i-ai promis fratelui tău, Winslow, că treci pe la soţia şi copiii lui.

— Ţin minte ce i-am promis.

— Atunci, ai să fii aici când mă întorc?

Exasperat că nici acum nu avea curaj să-i pună o întrebare directă, Brodick răspunse:

— Da.

Dând din cap, Gillian o urmă grăbită pe Judith. Încercă să-şi ascundă uşurarea, şi în acelaşi timp era furioasă pe sine pentru că se comporta aşa.

Devenise dependentă de el, şi nu avea niciun drept. Nu, nu putea să-i ceară nimic.

Judith îi aduse o rochie galben-deschis. Era puţin prea strânsă la piept şi lăsa să i se vadă cam prea mult formele sânilor, dar Judith o considera totuşi cuviincioasă.

Brodick trimise un pled al clanului Buchanan, iar Judith îi arătă cum să şi-l pliseze pe mijloc.

Apoi îşi petrecu un capăt peste umărul stâng şi i-l vârî în cingătoare, explicându-i:

— Mi-a luat mult timp ca să înţeleg cum se poartă. Nu reuşeam să fac pliurile să stea drepte. Pledul trebuie întotdeauna să acopere inima, adăugă ea. Ne purtăm cu mândrie culorile.

Făcu un pas înapoi, inspectând-o pe Gillian.

— Arăţi fermecător, declară ea. Şi acum, vino lângă foc, să-ţi perii părul. Te superi dacă-ţi pun câteva întrebări.

Apoi râse.

— Sunt nesuferită, recunosc. L-am pus pe soţul meu să aştepte, iar eu sunt nerăbdătoare.

— N-am nimic împotrivă să-ţi răspund. Ce vrei să ştii?

— Cum ai ajuns cu Alec? Şi tu ai fost luată prizonieră?

— Da.

— Dar de ce? Eşti englezoaică şi, cu siguranţă, puteai cere ajutorul regelui tău.

— Regele meu e prieten cu omul vinovat de necazurile prin care am trecut Alec şi cu mine şi, într-un fel, răspunde de toate.

În timp ce Judith o pieptăna, Gillian îi povesti despre comoara Ariannei. Judith fu captivată de povestire şi, când Gillian îi spuse despre moartea tatălui ei, buna femeie se întristă sincer,

— Prinţul John s-a îndrăgostit de Arianna şi, deşi pare foarte romantic, adevărul e că era căsătorit. E o tragedie că Arianna a fost ucisă, dar n-am niciun dram de compasiune pentru rege. Şi-a trădat jurămintele faţă de soţie.

— S-a însurat de două ori, nu-i aşa? Şi, din câte înţeleg, prima lui soţie mai e în viaţă.

— Într-adevăr, răspunse Gillian. John a primit o anulare de la Hadwisa, după mulţi ani de căsnicie. N-au avut copii, ei erau veri de-al doilea. Arhiepiscopul de Canterbury interzisese căsătoria, dar John a primit o dispensă de la Roma.

— Dacă prima căsătorie a fost recunoscută de biserică, atunci cum a reuşit să se căsătorească a doua oară.

— Arhiepiscopul de Bordeaux şi episcopii de Poitier şi Saintes au declarat că prima căsătorie nu era valabilă.

— Pe ce temeiuri.

— Consangvinitate.

— Fiindcă erau rude prea apropiate, ca veri de gradul doi.

— Într-adevăr. John s-a însurat imediat cu Isabella şi a început să aibe tot felul de probleme, pentru că ea era deja logodită cu altul. Avea doar doisprezece ani când s-au căsătorit.

— John i-a tot ce i se năzare, remarcă Judith. Nu-i aşa.

— Într-adevăr.

Judith clătină din cap.

— Anglia s-a schimbat considerabil de când n-am mai fost eu acolo.

— John e vinovat de toate schimbările astea neplăcute. Şi-a înstrăinat mulţi baroni puternici şi circulă zvonuri de răzmeriţă. Mai rău, şi-a înstrăinat biserica, iar papa a ripostat punând sub interdicţie toată Anglia.

Judith rămase cu gură căscată.

— John a fost excomunicat?

— Încă nu, dar cred că Papa Inocenţiu va fi nevoit s-o facă, dacă John nu-i respectă hotărârea, şi cât mai curând. Toată tărăşenia se învârteşte în jurul poziţiei Arhiepiscopului de Canterbury. John a vrut să fie ales Episcopul de Norwich, John de Grey, iar călugării mai tineri de la Canterbury îl aleseseră deja pe Reginald şi l-au trimis la Roma ca să fie confirmat de papă.

— Iar papa l-a confirmat pe Reginald?

Gillian clătină din cap.

— Nu, la ales pe omul lui propriu, Stephen Langton. John s-a înfuriat atât de tare, încât a refuzat să-l lase pe Langton să intre în Anglia şi a luat sub control mănăstirea de la Canterbury, iar atunci a pus toată ţara sub interdicţie. Nu se mai poate oficia nicio slujbă religioasă. Bisericile sunt închise şi încuiate, iar preoţii trebuie să refuze să binecuvânteze cununiile. Nu pot administra niciuna din sfintele taine, decât pe cele de extremă necesitate. Anglia trece prin vremuri negre, şi teamă mi-e că lucrurile nu vor face decât să se înrăutăţească.

— Am auzit că John face totul la furie.

— E vestit pentru temperamentul lui feroce.

— Nici nu-i de mirare că nu i-ai cerut ajutorul.

— Nu, n-aş fi putut.

— N-ai rude care să-ţi poate de grijă.

— Unchiul meu Morgan e ţinut prizonier, şopti Gillian. Iar eu am primit o... sarcină... pe care trebuie s-o îndeplinesc până la recolta din toamnă. Dacă dau greş, unchiul meu va fi ucis.

— O, Gillian, ai trecut prin nişte încercări îngrozitoare, nu-i aşa?

— Am nevoie de ajutorul soţului tău.

— Te va ajuta în orice fel poate, făgădui Judith în numele lui Iain.

— Omul care-l ţine captiv pe unchiul meu e un sfătuitor apropiat regelui, iar John îl va asculta pe el, nu pe mine. M-am gândit să cer ajutorul unuia din trei baroni mai puternici dar toţi se luptă între ei şi nu ştiu în cine aş putea să am încredere. Anglia e în plin haos, încheie ea, iar eu sunt îngrijorată pentru viitor.

— N-am să te mai bat la cap cu alte întrebări, spuse Judith. Va trebui să discuţi din nou totul cu soţul meu şi cu Ramsey, mai târziu.

— Îţi mulţumesc pentru răbdare.

Se auzi o bătaie în uşă şi, înainte ca Judith să răspundă, Alec năvăli în cameră.

Când o văzu pe Gillian, se opri locului.

— S-a-ntâmplat ceva, Alec? îl întrebă ea, zâmbindu-i.

— Eşti... frumoasă... se bâlbâi el.

Judith era de acord. Părul lung a lui Gillian se uscase, formând o cascadă de bucle, care i se revărsau peste umerii supli, încadrându-i trăsăturile delicate ale feţei.

Era o femeie frapantă, care avea să stârnească multă agitaţie în seara aceea.

— Măicuţă, tata îţi cere să vii imediat jos. A zis: „Nu auzi muzica?” S-a adunat toată lumea şi sunt gata să mănânce. Gillian, trebuie să cobori şi tu. Aşa a zis Unchiul Brodick.

— Judith, ia-o tu înainte, spuse Gillian. Mie mi s-a udat bandajul, dar oricum trebuie să mi-l scot.

Judith vru s-o ajute, dar Gillian insistă să se ducă la soţul ei.

Rămasă singură, îşi desfăcu bandajul, îngrozind-o de ceea ce o aştepta.

Rana arăta mai cumplit decât se aşteptase, din fericire, nu o supăra, şi părea să se fi dezumflat complet.

Pielea era boţită, băşicată pe alocuri, roşie şi hidoasă.

Gillian îşi reaminti că vanitatea era un păcat şi nu trebuia să-i pese de cicatrici.

Totuşi, rana era încă foarte sensibilă şi o durea în timp ce se spăla cu apă rece şi săpun.

Când termină de aplicat instrucţiunile lui Annie Drummond, îi pulsa tot braţul.

Dar avea pe cap alte griji, mai importante. Gândurile i se îndepărtară spre unchiul ei Morgan. Gillian ştia că, dacă i se îngăduise ca servitorii să rămână cu el, o ducea destul de bine, dar dacă Alford îl dusese în altă parte…

Îşi îngropă faţa în mâini. *Doamne, te rog, ai grijă de el. Să nu se îmbolnăvească – şi, te rog, să nu se frământe pentru mine.*

Râsetele celor de afară îi tulburară rugăciunea şi, cu un oftat, se ridică şi ieşi să petreacă alături de clanul Maitland.

CAPITOLUL 13

Brodick tocmai răspundea încă unei întrebări puse de Iain, când ridică întâmplător privirea şi o văzu pe Gillian coborând treptele. Într-o clipă, din minte îi pieri orice gând. Uită şi de buna creştere, căci le întoarse spatele prietenului

şi fratelui său şi porni spre scară.

În clipa când îi văzu chipul încruntat, lui Gillian îi veni să se întoarcă la etaj.

În jur se lăsă o tăcere mormântală şi toată lumea o privea.

Câţiva bărbaţi păreau surprinşi, iar alţii, buimăciţi de-a binelea.

Numai soldaţii loiali ai lui Brodick – Robert, Stephen, Liam, Keith şi Aaron – îi zâmbeau, iar Gillian se hotărî să se uite la ei, neluându-i în seamă pe ceilalţi şi pe Brodick, în timp ce cobora mai departe.

Brodick o aştepta la baza scării şi, când în sfârşit ajunse la el, îi întinse mâna. Ezitând, Gillian îşi puse mâna într-a lui şi îl privi.

Stânjenită să vadă că rămăsese încruntat, îi zâmbi dulce, şoptind:

— Dacă te mai uiţi aşa la mine, jur c-o să-ţi dau una. Atunci măcar vei avea de ce să te încrunţi.

Brodick fu atât de surprins de ameninţarea ei, încât izbucni în râs.

— Crezi c-ai putea să mă răneşti.

— Fără îndoială.

— Boierule, mormăi Robert, n-ar trebui să le îngădui Maitlanzilor să se zgâiască aşa la milady. Nu se cade.

— Şi cum vrei să-i opresc? întrebă Brodick.

— Avem noi grijă de asta, cu plăcere, se oferi Liam, cu o licărire în ochi.

— Ie dară, o să le scoate din minte poftele necuviincioase, bombăni şi Stephen.

Dându-i un cot lui Liam, Aaron spuse:

— Nu zi „pofte” de faţă cu milady.

Noroc că în acel moment începu muzica, iar mulţimea îşi reluă petrecerea.

Când ajunse la Iain şi Judith, moşierul Maitland făcu o

plecăciune în faţa ei, apoi se întoarse spre Brodick, cu nemulţumire vizibilă.

— Stăpâneşte-ţi soldaţii, ordonă el, că de nu, am s-o fac eu.

Brodick zâmbi. Întorcându-se să vadă ce făceau ostaşii lui, Gillian observă deznădăjduită că-şi dădeau toată silinţa să-i provoace pe soldaţii clanului Maitland. Se pare că încăierările le plăceau la fel de mult ca dulciurile copiilor.

— Rogu-te să mă scuzi un moment, Boier Maitland. Aş dori să le spun o vorbă ostaşilor lui Brodick.

Făcu o reverenţă spre grabă, nebăgându-l în seamă pe Brodick, şi porni grăbită spre oamenii lui, care tocmai se ciondăneau cu un grup mare de războinici de-ai lui Maitland.

Cu voce destul de puternică pentru a fi auzită şi de Maitlanzi, spuse:

— Mi-ar plăcea ca în seara asta să vă purtaţi ca nişte gentlemeni.

Toţi făcură nişte mutre plouate, dar încuviinţară pe dată. Zâmbind, Gillian se întoarse spre Maitlanzi.

— Moşierul vostru ar dori ca în seara asta să nu se lupte nimeni. Îmi dau seama ce dezamăgire este asta pentru nişte oameni curajoşi ca voi, dar după cum ştiţi că Buchananii sunt onorabili, nu vă vor mai provoca.

— Dacă nu pot să se lupte cu noi, de ce să ne mai ostenim? comentă Liam. Moşierul vostru a stricat toată distracţia.

Unul dintre Maitlanzi îl bătu pe umăr.

— Atunci ce-ai zice să dăm cep unui butoiaş de bere? O să v-arătăm cum poate Eric să-şi toarne pe gât un ulcior întreg pe nerăsuflate. Pun rămăşag că nu-l puteţi întrece.

Aaron îl contrazise şi, după ce se înclinară spre Lady Gillian, Buchananii îi urmară pe Maitlanzi în cămară, să aducă berea.

Întrecerea începuse.

— Nişte copii, cu toţii, bodogăni ea, ridicându-şi fustele şi întorcându-se grăbită spre soţii Maitland.

Judith o luă deoparte pentru a i-o prezenta cele mai bune prietene a ei, o doamnă drăguţă, roşcovană şi pistruiată, cu două nume – Frances Catherine,

— Soţul ei, Patrick, e fratele lui Iain, explică Judith. Iar Frances Catherine şi cu mine suntem prietene de ani de zile.

Zâmbetul lui Frances Catherine o făcu pe Gillian să se destindă în câteva clipe.

— Judith şi cu mine am şuşotit pe seama ta, recunoscu Frances Catherine. Ai captivat atenţia lui Brodick, ceea ce nu-i de colea, Gillian. Nu-i plac englezii.

— Ţi-a spus că el şi Ramsey au plecat în Anglia, demult, ca să-şi găsească mirese? o întrebă pe Judith.

Făcând ochii mari, Gillian aruncă o privire spre Brodick.

— Nu, nu mi-a spus. Când s-au dus el şi prietenul lui în Anglia?

— Acum cel puţin şase sau şapte ani.

— Mai degrabă opt, preciză Frances Catherine.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Gillian.

— Amândoi erau îndrăgostiţi de Judith, răspunse Frances Catherine.

— Nu-i adevărat! o contrazise Judith.

— Ba-i adevărat, insistă ea. Dar, desigur, Judith era deja măritată cu Iain, aşa că s-au hotărât să-şi aducă mirese din Anglia la fel ca ea.

Gillian zâmbi.

— Erau foarte tineri, nu-i aşa?

— Şi-şi făceau visuri prosteşti, adăugă Frances Catherine. Niciuna din domniţele de-acolo nu se ridica la înălţimea lui Judith…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Frances Catherine. Nu e nevoie să faci din mine o sfântă. Şi-au venit curând în fire şi s-au întors acasă. Amândoi i-au jurat lui Iain c-o să se însoare cu highlandere.

— Şi cu asta s-a încheiat, termină Frances Catherine.

— Până ai apărut tu, remarcă Judith cu un zâmbet.

— Brodick a fost foarte bun cu mine, spuse Gillian. Dar nimic mai mult. E un om foarte bun.

Judith râse.

— Simţi ceva pentru omul ăsta bun?

— Nu se cade s-o întrebi asta, o dojeni Frances Catherine. Ia zi, Gillian, cum e?

— Sigur că ţin la el. Mi-a venit în ajutor şi m-a ajutat să-l aduc pe Alec acasă. Îi voi fi pe vecie îndatorată. Totuşi, trebuie să mă întorc în Anglia imediat ce-mi termin treburile aici. Nu-i pot satisface… visurile necugetate.

— Există complicaţii despre care nu ştii, Frances Catherine, explică Judith.

— Iubirea e complicată, răspunse prietena ei. Mai răspunde-mi la o ultimă întrebare, Gillian, şi-ţi promit că te las în pace. I-ai dăruit lui Brodick inima ta?

Gillian fu scutită de a răspunde, căci le întrerupse soţul lui Frances Catherine. Patrick Maitland semăna cu fratele său, Iain, dar era mai puţin masiv decât el. Frances Catherine făcu prezentările, apoi îi arătă mândră lui Gillian pe copii lor, şase cu totul, două surori gemene care semănau cu mama lor şi patru băieţi frumoşi. Cel mai mic avea cel mult un an şi încerca înverşunat să se smulgă din braţele tatălui său. Când zâmbea, îşi arăta doi dinţi strălucitori.

Alec o trase pe Gillian de mână şi i-l prezentă pe Graham, fratele lui. Întâiul născut din familia Maitland era foarte sfios. Nu se uita la Gillian, dar făcu o plecăciune adâncă, apoi alergă înapoi la prietenii lui.

— Fiul nostru a fost botezat după un militar viteaz care l-a instruit pe soţul meu, explică Judith. Graham a murit de aproape opt ani, dar încă-l mai plângem. A fost un om minunat, iar mie mi-a fost ca un bunic. A, uite-o pe Helen că ne face cu mâna. Cred că mâncarea e gata. Vino, Gillian, tu şi Brodick trebuie să staţi lângă mine şi Iain. Frances Catherine, adu-ţi bărbatul şi veniţi şi voi.

În timpul mesei, Alec circula de la un soldat la altul, prea emoţionat ca să mănânce, vorbind atât de repede încât se bâlbâia.

— Fiul meu are cearcăne sub ochi, remarcă Iain. Şi tu la fel, Gillian. Trebuie să dormiţi bine amândoi.

— Au coşmaruri, comentă Brodick încet, astfel încât să-l audă numai Iain. Unde-o să doarmă Gillian la noapte?

— În fosta cameră a lui Graham, răspunse Iain. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ea. Judith şi cu mine vom avea grijă să n-o deranjeze nimeni.

Muzica începu din nou, iar Patrick se ridică imediat. Puse copilul în braţele lui Judith şi-şi ridică soţia în picioare. Alte cupluri li se alăturară repede. Imediat, soldaţii o înconjurau pe Gillian ca nişte vulturi. Erau cel puţin opt, dornici să danseze, dar ea le refuză politicos invitaţiile.

Îl văzu pe Brodick în mulţime şi, pe nepregătite, porni spre el. Fără s-o privească, Brodick întrebă:

— Ţi-e dor de Anglia?

— Mi-e dor de unchiul Morgan.

— Dar de Anglia nu ţi-e dor?

— E ţara mea.

Câteva minute trecură în tăcere, amândoi privind dansatorii, apoi Gillian îi ceru:

— Vorbeşte-mi despre casa ta.

— Nu ţi-ar plăcea.

— De ce?

— Buchananii nu-s ca Maitlanzii.

— Ce vrea să însemne asta?

— Noi suntem… mai aspri. Ni se spune spartani şi cred că, în unele feluri, asta şi suntem. Eşti prea delicată pentru stilul nostru de viaţă.

— M-ai locuiesc şi alte femei pe pământurile Buchananilor, nu-i aşa?

— Da, desigur.

— Nu-s sigură ce-ai vrut să spui când ai zis că sunt prea delicată, dar simt că n-a fost un compliment. Totuşi, n-am să mă simt jignită. Şi-n plus pun prinsoare că femeile din neamul Buchanan nu-s cu nimic diferite de mine. Dacă eu sunt delicată, şi ele sunt la fel.

Zâmbind, Brodick îi aruncă o privire.

— Te-ar mânca la cină.

— Adică?

— Sentimentele tale ar fi călcate-n picioare în câteva clipe.

Gillian râse, cu un sunet vesel, făcând capete să se întoarcă spre ea.

— Vorbeşte-mi despre acele femei, îi ceru ea. M-ai făcut foarte curioasă.

— Nu sunt multe de spus, răspunse Brodick. Sunt femei puternice şi ştiu să-şi poarte singure de grijă. Se apără uşor şi pot ucide la fel de uşor ca bărbaţii.

Aruncându-i încă o privire, adăugă:

— Sunt războinice şi în niciun caz nu sunt delicate.

— Le critici sau le lauzi?

— Le laud, desigur.

Gillian trecu în faţa lui.

— În ce scop îmi vorbeşti despre femeile din clanul tău?

— Tu ai întrebat.

Gillian clătină din cap.

— Tu ai început conversaţia asta. Atunci du-o până la

capăt.

— Am vrut doar să ştii că n-ar merge niciodată.

— Ce n-ar merge?

— Tu şi cu mine.

Nu încercă să se prefacă indignată de neruşinarea lui, nici insultată de o asemenea aroganţă.

— Le spui pe toate verde-n faţă, nu?

— Vreau doar să nu-ţi faci speranţe.

Ochii lui Gillian se îngustară.

— Probabil te consideri foarte nobil fiindcă-mi spui că nu m-ai putea iubi niciodată…

Surprins de interpretarea ei, Brodick răspunse arţăgos:

— N-am spus că te-aş putea iubi.

— Tocmai ai spus că nici nu poate fi vorba de o viaţă împreună.

— Şi nici nu poate fi vorba. Ai fi nefericită.

Închizând ochii, Gillian se rugă să-şi păstreze cumpătul.

— Să ne înţelegem. M-ai putea iubi, dar n-ai putea niciodată să trăieşti cu mine. Acum am înţeles bine?

— Aproape… murmură el tărăgănat.

— Dacă tot te-ai simţit dator să-ţi limpezeşti poziţia, voi face şi eu la fel. Chiar dacă aş suferi nenorocirea de a mă îndrăgosti de un spartan, fudul, încăpăţânat şi plin de sine ca tine – ceea ce, pot adăuga, are toate şansele să se întâmple cum aş putea eu să zbor ca o pasăre – n-aş putea să mă mărit cu tine. Aşa că, după cum vezi, puţin contează despre ce crezi tu despre o viaţă împreună.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce nu te poţi mărita cu mine?

— Trebuie să mă întorc în Anglia…

— Pentru ca ticălosul care era să te omoare în bătaie

să mai aibă o ocazie?

— Îl voi apăra pe unchiul meu Morgan cu preţul vieţii.

Brodick îşi încleştă fălcile, făcându-şi muşchi să trepideze, cu frustrare vizibilă.

— Şi când ai s-o găseşti pe sora ta, îi vei cere să-şi dea şi ea viaţa?

— Nu, şopti Gillian. Dacă găsesc comoara Ariannei… va fi de-ajuns să-l îmbunez pe cel care-l ţine captiv pe unchiul meu.

— Mi se pare curios că, după atâta timp de când suntem împreună, nu i-ai rostit niciodată numele.

— Nu suntem împreună de chiar atâta timp.

— Şi de ce nu mi-ai spus numele lui? Nu vrei să ştiu cine e, aşa-i, Gillian?

Refuză să-i răspundă.

— Aş vrea să stau jos. Mă scuzi, te rog?

— Cu alte cuvinte, am încheiat orice discuţie.

Gillian dădu din cap, apoi se răzgândi.

— De fapt, am lucruri să-ţi spun.

— Atunci, spune-mi, îi ceru el, văzând că ezita.

— N-aş putea iubi niciodată un om care-mi găseşte atâtea lipsuri.

Încercă să plece, dar Brodick o prinse de umeri şi o răsuci spre el.

— Gillian, n-ai deloc atâtea lipsuri.

Se aplecă încet asupra ei.

— Eşti… doar… a dracului… de… dulce.

O cuprinse cu braţele şi o strânse la piept. Gura i se lăsă peste a ei. Simpla atingere a buzelor ei gingaşe era atât de îmbătătoare, încât ceea ce se întâmplă în continuare fu, cu siguranţă, inevitabil.

Gura lui o acoperea pe a ei cu o stăpânire deplină. O simţi tremurând când limba i se strecură înăuntru ca la ea acasă, şi o strânse de mijloc şi mai tare. Apoi o simţi

cuprinzându-l cu braţele de după gât şi lipindu-se de el, în timp ce răspundea la sărut cu o aprindere egală şi atât de sinceră, încât Brodick se cutremură de dorinţă.

Sfârşi sărutul atât de brusc, încât braţele lui Gillian rămăseseră petrecute de după gâtul lui, când se retrase.

Gillian era atât de derutată încât nu ştia ce să facă. Ce i se întâmpla? Nu-şi mai înţelegea propriile gânduri. Furioasă şi frustrată, se răsti la el:

— Niciodată să nu mă mai săruţi aşa!

— Ba am să te mai sărut.

N-avea de gând să se certe cu el în văzul tuturor. Se răsuci să plece, dar mâna lui o apucă de braţ, smucind-o înapoi.

— Gillian?

— Da? replica ea, refuzând să-l privească.

— A venit Ramsey.

Capul ei se ridică brusc.

— Serios?

Brodick confirmă.

— Ai să ţii minte sărutul meu când ai să-l întâlneşti. De fapt, ai să te gândeşti la sărutul meu toată noaptea.

Nu era o speranţă, ci o poruncă, iar Gillian nu ştia ce anume o jignea mai mult, aroganţa lui sau aerele de stăpân.

— Zău? îl sfidă ea.

Brodick zâmbi.

— Da.

Hotărâtă să aibă ultimul cuvânt, Gillian făcu un pas înainte, ca să n-o audă şi alţii, apoi spuse:

— N-am să te iubesc.

Brodick făcu şi el un pas spre ea, fără-ndoială încercând s-o intimideze, şi se aplecă la urechea ei pentru a-i şopti:

— Deja mă iubeşti.

CAPITOLUL 14

Negru de furie, gesticulând înflăcărat, Iain povestea ce i se întâmplase fiului său, dar Ramsey nu avea nicio reacţie. Stătea cu mâinile pe lângă trup, arătând de parcă i s-ar fi plâns cineva de vremea de-afară.

— Ramsey pare să suporte bine vestea, remarcă Dylan.

Brodick nu era de aceeaşi părere.

— Ba, e furios. Nu vezi cum strânge pumnii? Ramsey se pricepe mai bine decât Iain şi decât mine să ascundă ce simte.

— Moşierul Maitland te cheamă, spuse Dylan.

Imediat, Brodick se duse la prietenii lui. Îl bătu pe Ramsey pe umăr şi-i dădu un cot în coastă. Ramsey îl înghionti şi el.

— Mă bucur să te revăd, prietene.

— Umblă un zvon urât prin Highlands despre tine, Ramsey, dar eu refuz să-i dau crezare. Se zice că i-ai luat pe slăbănogii de MacPhersoni sub aripa ta, dar ştiu că o asemenea bârfă spurcată nu poate fi adevărată.

— Ştii prea bine că MacPhersonii au intrat în clanul meu. Au vrut să fie Sinclairi. Dar nu-s slabi, ci doar neinstruiţi. N-au avut norocul unei căpetenii ca Iain care să-i instruiască.

— Aşa e, consimţi Brodick. Iain, i-ai spus?

— I-am spus că Alec a fost răpit din greşeală, când de fapt îl luaseră la ochi pe Michael.

— Unde-i femeia care l-a adus acasă pe Alec? întrebă Ramsey. Aş vrea să vorbesc cu ea.

— Şi eu, anunţă Iain. Petrecerea s-a terminat.

Iain le făcu semn vârstnicilor şi, în câteva minute, oaspeţii plecară. Ramsey îi ură noapte bună fratelui său şi-l întrebă dacă vrea să stea un timp la familia Maitland.

Michael era încântat.

— Alec a spus că tăicuţul lui ne va duce la pescuit şi n-o să ne lase să ne înecăm.

— Sper şi eu, replică Ramsey. În timp ce stai aici, vei ţine minte să te porţi frumos şi să asculţi de Lady Maitland.

Michael urcă în fugă scara cu Alec şi Graham, în timp ce Winslow revenea în casă. Comandantul se duse direct la Gillian, care tocmai îi urase noapte bună lui Frances Catherine.

— Soţia mea e supărată pe mine fiindcă nu ţi-am prezentat-o. Dacă ţi-ai putea face puţin timp mâine…

— Mi-ar place s-o cunosc pe soţia ta înainte să plec.

— Să pleci? repetă el nedumerit. Unde te duci?

— La moşia Sinclair, cu Ramsey.

— Brodick îngăduie asta? întrebă Winslow, nevenindu-i să creadă.

— Nu i-am cerut permisiunea, Winslow.

— Fratele meu nu te-ar lăsa să pleci nicăieri cu Ramsey, anunţă el.

— Nu? De ce?

— Pe soţia mea o cheamă Isabelle.

Schimbase intenţionat subiectul, desigur. Voia să pună capăt discuţiei. Era la fel de repezit ca fratele lui.

Şi la fel de autoritar, conchise Gillian.

— Sunt sigură c-o să-mi placă soţia ta, şi abia aştept s-o cunosc.

Winslow dădu din cap, apoi spuse:

— Boierii te aşteaptă.

Trăgând aer în piept, Gillian îşi îndreptă umerii şi dădu din cap.

Iain stătea aşezat în capul mesei, cu Ramsey în

stânga şi Brodick în dreapta. Imediat ce o văzură apropiindu-se, se ridicară în picioare. Gillian îşi trase un scaun în capătul opus al mesei şi se aşeză. Dylan şi Winslow se aşezară lângă moşierii lor.

— Aş dori să aud ce i s-a întâmplat fiului meu, spuse Iain.

Brodick îşi trase un scaun lângă al ei şi-şi încrucişă braţele la piept.

Ramsey părea mult mai relaxat, ceea ce era uimitor, dat fiind că tocmai aflase că cineva dorise să-l răpească pe fratele lui. Ce-ar fi făcut când auzea şi restul poveştii.

— Parcă-i spusesem lui Dylan să-l cheme şi pe comandantul tău, îi spuse Brodick lui Ramsey.

— Am să-i spun eu lui Gideon tot ce trebuie să ştie, când mă întorc acasă, răspunse Ramsey.

— Comandantul meu, Winslow, şi al lui Brodick, Dylan, se află aici cu un motiv, Gillian, explică Iain.

Gillian îşi împreună mâinile pe tăblia mesei.

— Cu ce motiv, boierule?

Brodick se aplecă înainte.

— Ripostă.

Rosti cuvântul cu un glas dur, care-i trimisese lui Gillian fiori pe şira spinării.

— Ce fel de ripostă? Război, vrei să spui?

În loc să-i răspundă, Brodick se întoarse spre Iain.

— Să mântuim mai repede. E obosită.

— Gillian, mai bine începe cu începutul, şi-ţi promit că n-am să te întrerup, spuse Iain. Terminăm totul îndată, şi poţi merge să te odihneşti.

— Nu sunt chiar atât de obosită în seara asta, dar îţi mulţumesc pentru grijă. Voi începe chiar cu începutul – cu noaptea în care tatăl meu ne-a trezit din somn, pe mine şi pe sora mea, şi a încercat să ne ducă la adăpost.

În următoarea oră, Gillian le spuse toată povestea ei,

cu voce sigură, fără să ezite măcar o dată.

Bărbaţii n-o întrerupseră, iar în tăcerea care se lăsă la sfârşit nu se mai auziră trosnetele buştenilor din vatră. Probabil că Gillian răguşise, căci Brodick îi turna apă într-o cupă. O bău, mulţumindu-i.

— Duşmanul s-a gândit să se folosească de fratele tău, Ramsey, ca să te atragă la el şi să te ucidă, spuse Brodick. Cine te urăşte atât de mult încât să fie în stare de asta?

— Dracu' să mă ia dacă ştiu, mormăi Ramsey.

— Ramsey, o cunoşti pe Christen? întrebă Gillian. Ai auzit de familia pe care ar fi putut s-o adopte?

Ramsey clătină din cap.

— Abia am început să fac cunoştinţă cu toţii membrii clanului meu, spuse el. Am fost plecat de-acasă ani de zile, Gillian, şi când m-am întors la Sinclairi şi am devenit moşier, nu-i cunoşteam decât pe câţiva supuşi de-ai tatălui meu.

— Dar Christen nu e o Sinclair, îi reaminti Gillian.

— Da, mi-ai spus că face parte din clanul MacPherson, dar din păcate nici pe-ai lor n-am apucat să-i cunosc. Cinstit, nu ştiu cum o vom găsi.

— Atunci, ai să mă ajuţi?

Ramsey păru surprins de întrebare.

— Sigur că am să te-ajut.

— Bătrânii trebuie să ştie despre Christine, comentă Brodick, atrăgând atenţia tuturor.

Iain dădu din cap.

— Ai dreptate. Bătrânii au să-şi aducă aminte. Cunosc toate familiile şi ştiu toate bârfele. Câţi ani avea Christen când a venit aici?

— Şase sau şapte ani, răspunse Gillian.

— Dacă o familie adoptă dintr-o dată o fetiţă ca pe fiica lor… începu Ramsey.

Iain îl întrerupse.

— Dar Gillian tocmai ne-a spus că familia a locuit lângă hotar câţiva ani, înainte de a se duce la miazănoapte, la celelalte rude.

— Totuşi, dacă nu era copilul lor, s-ar fi dus vestea, insistă Brodick.

— Am să fac cercetări, făgădui Ramsey.

— S-ar putea să nu fie atât de greu s-o găseşti, spuse Iain. Brodick are dreptate în legătură cu bătrânii. Când Graham şi Gelfrid trăiau, ştiau tot ce se întâmplă.

— Ştiau dară, fu Ramsey de acord, înainte de a se întoarce iar spre Gillian. Spune-mi, ce-ai de gând să faci când o vei găsi? Îi vei cere să se întoarcă în Anglia cu tine?

Gillian îşi inclină capul.

— Nu, dar sper să-şi amintească de comoara Ariannei şi poate chiar să ştie unde e ascunsă.

— Era foarte mică arunci când a primit caseta, aminti Iain. Mă îndoiesc că-şi va aduce aminte ceva.

— S-ar putea să nu te ţină minte nici chiar pe tine, adăugă Brodick.

Gillian refuză să creadă aşa ceva.

— Christen e sora mea. O să mă recunoască.

— Ne-ai spus că era cu un an mai mare ca tine, reluă Ramsey.

— Aproape trei ani, preciză Gillian.

— Atunci cum de-ţi aminteşti atât de bine toate amănuntele? Dumnezeule, erai doar o copiliţă.

— Liese cea mai bună prietenă a mea, Dumnezeu s-o odihnească, m-a ajutat să le ţin minte. Vorbea încontinuu despre noaptea aceea şi-mi tot spunea ce aflase de la ceilalţi care au supravieţuit. Nu voia să uit, ştiind că într-o zi voi vrea să…

Văzând că se oprise, Brodick o îndemnă:

— Ştia că vei voi să ce?

— Să se facă dreptate.

— Şi cum ai de gând să faci asta? întrebă Ramsey.

— Încă nu sunt sigură, dar ştiu un lucru. Nu voi îngădui ca numele tatălui meu să fie defăimat. Omul care-l ţine prizonier pe unchiul meu Morgan crede că poate dovedi că tatăl meu ar fi ucis-o pe Arianna, furând comoara. Vreau să demonstrez că n-a făcut-o. Numai aşa îşi va regăsi odihna de veci, adăugă ea, cu vocea tremurându-i de emoţie. Şi am un plan vag. Monstrul e mânat de lăcomie, adăugă ea, evitând să rostească numele Baronului Alford. Şi-i plac jocurile. Se crede atât de deştept, dar poate voi găsi o cale de a întoarce totul împotriva lui. Sau, cel puţin, aşa nădăjduiesc.

Obosită să-şi tot reamintească trecutul, mai luă o sorbitură de apă, căutând să pună capăt discuţiei.

— Cred că n-am omis nimic, spuse ea. Am încercat să vă spun totul.

— Nu tocmai totul, replică încet Iain.

Gillian se rezemă de spătar, cu mâinile împreunate în poală.

— Ce am lăsat nerostit? chipurile cu nevinovăţie.

Brodick îşi puse o mână pe a ei.

— Ştim că l-ai văzut pe highlanderul care a încheiat pactul ăsta cu diavolul englez.

— Le-ai spus şi lor?

— Alec i-a spus tatălui său, care i-a spus lui Ramsey. Dar, numai ca să înţelegi, Gillian, chiar dacă băiatul n-o menţiona, fii sigură că aş fi făcut-o eu.

— De ce i-ai cerut lui Alec să nu ne spună despre trădător? întrebă Ramsey.

Gillian trase adânc aer în piept.

— Eram îngrijorată că vă veţi gândi să mă ţineţi aici până vi-l indicam pe omul care v-a trădat.

Iain şi Ramsey schimbară scurt o privire, iar Gillian îşi

dădu seama că exact acesta era planul lor. Intenţionau s-o ţină în Highlands.

— Asta vă gândeaţi să faceţi?

Amândoi moşierii îi ignorară întrebarea.

— Cum arăta? întrebă Ramsey.

— Era înalt, cu păr lung şi brunet şi bărbie puternică. Nu era neplăcut la vedere, recunoscu ea.

— Aşa arată cei mai mulţi oameni din Highlands, Gillian. Nu avea niciun semn distinctiv care ne-ar putea ajuta să-l găsim?

— Vreo cicatrice, vrei să spui?

— Orice ne-ar putea fi de folos ca să-l recunoaştem.

— Nu, îmi pare rău, dar nu avea nimic neobişnuit.

— Speram numai... că ne va fi mai uşor, spuse Ramsey.

Alec apăru în fugă pe scară.

— Tăicuţule, pot să te deranjez? strigă el.

Zâmbetul tatălui său fu singura permisiune de care avea nevoie.

Desculţ, străbătu sala în fugă.

— Alec, de ce eşti încă treaz?

— Am uitat să te sărut de noapte bună, tăicuţule.

Iain îl îmbrăţişă, promiţându-i că avea să treacă pe la el înainte de a se duce la culcare, şi-l trimise la etaj.

Gillian îl privi pe Alec cum traversa înapoi sala, căutând să întârzie cât mai mult.

— Mai aveţi vreo întrebare? murmură ea obosită.

— Numai una, spuse Ramsey.

— Da, doar una, confirmă Iain. Vrem numele lor, Gillian, ale tuturor trei.

— Şi când veţi şti cine sunt? Ce aveţi de gând să faceţi?

— Lasă-ne nouă grija asta, răspunse Iain. Nu e nevoie să ştii.

Gillian nu era de aceeaşi părere.

— A, ba cred că e nevoie să ştiu. Spuneţi-mi, insistă ea.

— Ce naiba crezi că vrem să facem? murmură încet Brodick.

Aţâţată de furia lui, Gillian răspunse:

— Nu-ţi îngădui să-mi vorbeşti pe tonul ăsta, Brodick.

Brodick fu uimit de ieşirea ei. Şi nu prea ştiu cum să răspundă. Dacă ar fi fost singuri, probabil ar fi luat-o pe genunchi şi ar fi sărutat-o, dar nu voia s-o facă să se simtă prost.

— La, naiba, bombăni el.

— Şi nici să nu drăcuieşti în faţa mea, şopti ea.

— Mă bucur să văd că ai curaj să-mi ţii piept.

Oare avea să-l înţeleagă vreodată? se întrebă Gillian.

— Atunci, în curând am să te fac să-ţi ieşi din minţi de bucurie, boierule.

— Ba nu, ai să răspunzi la întrebare. Vrem să ştim numele englezilor.

Nimeni nu observă că Alec era încă în sală. Când auzi tonul sever al tatălui său, se întorsese să asculte, după care continuă să se apropie încet. Era îngrijorat ca tatăl lui să n-o certe pe Gillian, căci atunci ar fi devenit apărătorul ei. Iar dacă aşa nu rezolva nimic, avea să-şi cheme mama.

Brodick se rezemă de spătar, iar acum aştepta cu răbdare.

— Da, spuse Gillian dintr-o dată. Am să vă dau cu plăcere numele lor, imediat ce-mi promiteţi că nu faceţi nimic până la festivalul de toamnă.

— Avem nevoie de numele lor acum, Gillian, stărui Ramsey.

— Iar eu am nevoie mai întâi de făgăduiala voastră, Ramsey. Nu vă voi lăsa să-l puneţi pe unchiul meu Morgan în pericol.

— Deja e în pericol, sublinie Iain.

— Da, dar acum e viu, şi vreau să rămână aşa.

— Cum poţi fi sigură că mai e în viaţă? întrebă Ramsey.

— Dacă ar fi fost ucis, n-aş mai avea niciun motiv să mă mai întorc în Anglia. Monstrul ştie asta. N-am să-i dau nimic până nu-l văd pe unchiul meu, explică ea. Aşa că n-o să-i facă niciun rău.

Iain oftă.

— Ne pui pe toţi într-o situaţie dificilă, începu el, încercând să fie diplomat. L-ai adus pe fiul meu acasă şi pentru asta îţi voi fi veşnic recunoscător. Ştiu cât de mult înseamnă unchiul tău pentru tine şi-ţi promit că voi face tot ce-mi stă în putere ca să-l eliberez dar, Gillian, vreau numele omului care l-a închis pe fiul meu ca pe un animal, al omului care pe tine era să te omoare în bătaie…

— Tăicuţule, nu fi supărat pe Gillian! strigă Alec, alergând spre tatăl lui; avea ochii înnouraţi de lacrimi. N-a făcut niciun rău. Ştiu eu cum îl cheamă pe omul acela.

Iain îl ridică pe Alec în poală, încercând să-l liniştească.

— Nu sunt supărat, îl asigură el. Şi ştiu că Gillian n-a făcut nimic rău.

— Alec, ai auzit toate numele? întrebă Brodick.

Băieţelul se rezemă de pieptul tatălui său şi dădu din cap.

— Da, spuse el. Am auzit toate trei numele, dar pe celelalte două nu mi le mai aduc aminte… doar pe a omului pe care a bătut-o pe Gillian.

— Ăsta-i numele pe care-l vrem cel mai mult, spuse încet Brodick. Cine e, Alec?

— Alec, te rog… începu Gillian.

— Spune-mi, Alec. Cine e?

— Baronul, şopti Alec. Îl cheamă Baronul.

CAPITOLUL 15

Urletele începură în toiul nopţii. Judith Maitland se trezi cu o tresărire, îşi dădu seama că auzea ţipetele înfiorătoare ale lui Alec şi dădu pătura la o parte – dar înainte de a apuca să se dea jos din pat, Iain ajunsese deja în camera copilului.

Graham şi Michael stăteau în capul oaselor pe rogojini, cu ochii mari de frică. Alec se lupta cu tatăl lui, dând din picioare şi zgâriindu-l. Băiatul era prada unui coşmar şi nici toate zgâlţâielile din lume nu reuşeau să-l aducă la realitate. Zbieretele chinuite ale copilului erau insuportabile, iar Iain nu ştia cum să-l potolească.

Judith se aşează lângă fiul ei, îl luă în braţe şi începu să-l legene. După câteva minute, băiatul se mai calmă. Trupul i se relaxă la pieptul mamei sale şi păru să adoarmă la loc, liniştit.

— Doamne Sfinte, prin ce naiba a trecut fiul meu? şopti Iain.

Pe faţa lui Judith şiroiau lacrimi. Clătină din cap, copleşită de durere. Iain îl luă pe Alec din braţele ei, îl sărută pe creştet şi-l puse la loc în pat, iar Judith îl acoperi cu pătura.

În următoarea oră mai fură treziţi doar de două ori de ţipetele fiului său, şi de fiecare dată alergară la el. Judith vru să-l aducă în patul lor, iar el îi promisese ca dacă mai strigă o dată, avea să fie de acord.

Când în sfârşit adormiră din nou, nu mai fură deranjaţi, când fiul lor mai mare, Graham, intră alergând în cameră. Se duse la tatăl lui, îl atinse pe umăr, şi-i şopti:

— Tăicuţule, Alec a plecat.

Iain nu intră în panică. Presupunând că fiul lui se trezise şi umbla prin casă, îi făcu semn lui Graham să tacă pentru a n-o deranja pe mama lui. Apoi se dădu jos din pat, se spălă şi se îmbrăcă, şi ieşi în hol, unde Graham îl aştepta împreună cu Michael.

— Probabil e jos, şopti Iain, închizând uşa.

— Nu s-ar fi dus jos, tăicuţule! scânci Graham.

— Nu-ţi mai face griji. Alec n-a dispărut.

— Dar a mai făcut-o, tăicuţă, şopti băiatul, tot mai agitat.

— Coborâţi amândoi şi căutaţi-o pe Helen, ca să vă dea micul dejun. Lăsaţi în seama mea grija lui Alec.

Niciunul dintre băieţi nu se clinti. Michael stătea cu capul plecat, dar Graham îşi privi tatăl drept în ochi şi spuse:

— Jos e întuneric.

— Iar ţie nu-ţi place întunericul, spuse Iain, încercând să nu pară tulburat.

— Nici mie nu-mi place întunericul, adăugă Michael, cu privirea în podea.

Uşa principală se deschise, şi intră Brodick şi Ramsey. Amândoi dormiseră afară, sub cerul liber, aşa cum preferau. Nu le plăceau să se culce înghesuiţi între patru pereţi.

Michael îşi zări fratele şi coborî în goană scara spre el.

— Ramsey, a dispărut Alec!

— Cum adică a dispărut?

— Nu-i în patul lui.

Iain coborî şi el treptele. Intră în sala mare şi trase draperiile de la cele două ferestre. Lumina inundă încăperea.

— E pe-aici pe undeva, încercând să nu se alarmeze.

— Dacă ieşea din casă, străjerii l-ar fi văzut, spuse Ramsey. Unde naiba e?

Ramsey era vizibil îngrijorat, dar Brodick nu părea deloc neliniştit.

— E cu Gillian.

Ramsey şi Iain îşi priviră prietenul.

— Ce să caute cu Gillian? întrebă Iain, pornind în goană înapoi pe scară.

— Cu ea se simte în siguranţă.

— Şi cu mama şi tatăl lui nu se simte în siguranţă?

Brodick porni după el.

— Sigur că da, dar ştie că ea îl primeşte în patul ei. Doarme cu ea, iar în camera ei nu puteţi intra decât dacă vin şi eu cu voi.

— Pentru numele lui…

Iain nu-şi duse gândul până la capăt. Străbătu cu paşi mari coridorul şi, fără să ciocănească, deschise uşa camerei lui Gillian.

Înăuntru era întuneric. Brodick trecu pe lângă el şi se duse la fereastră. Ridicând draperia, o legă cu cordonul prins de perete, apoi se întoarse.

Alec era în patul ei, nici vorbă. Zăcea cuibărit lângă umărul ei, cu capul pe umărul ei.

Gillian dormea pe spate, cuprinzându-l pe băieţel cu un braţ, ca şi cum ar încercat, chiar şi în somn, să-l apere.

Celălalt braţ îi stătea întins peste pat, cu palma în sus, iar în lumină i se vedeau cicatricile şi rănile proaspete.

Ramsey rămase în uşă şi, deşi de obicei era diplomat, reveni la apucăturile de pe vremea când fusese sub influenţa lui Brodick.

— Ce mama naibii a păţit la braţ? Arată ca toţi dracii.

Din fericire, vorbise în şoaptă, fără să-i trezească pe Gillian şi Alec.

Brodick trase draperia la loc, pentru ca soarele să nu-i deranjeze, şi-l înghionti pe Iain spre uşă.

Iain nu se clinti.

— Un înger îl apără pe celălalt, şopti el.

Apoi se întoarse şi ieşi în hol.

— Vom face aşa cum ne cere, îi spuse el lui Ramsey.

— Amânăm riposta? întrebă Ramsey încruntat.

— Da, mai aşteptăm.

Brodick rămăsese în dormitor. Îşi văzu pledul pe scaun, aşa că îl ridică şi-i acoperi pe Gillian şi Alec cu culorile clanului Buchanan.

Se mai uită o dată la ea, în timp ce închidea uşa, simţind că-l pătrundea o stranie mulţumire. Dintr-o dată, îşi dădu seama că nu putea s-o lase să plece niciodată de lângă el.

De voie, de nevoie, avea să-i aparţină.

*

Gillian lui micul dejun cu Judith şi băieţii. Graham îşi rugă mama să-l lase să-i ia pe Michael şi Alec pe câmp, ca să vadă soldaţii la instrucţie, iar după ce-i primi permisiunea îşi luară spadele de lemn cu care să se antreneze şi ieşiră în fugă.

— Acum putem sta de vorbă, spuse Judith. Ai dormit bine? Ştiu că erai frântă de oboseală.

— Am dormit foarte bine, răspunse Gillian. Şi am vrut să mă scol devreme. Azi trebuie să plec.

— Ne părăseşti atât de devreme?

— Da.

— Unde te duci?

— Acasă, cu Ramsey.

Judith făcu ochii mari.

— Brodick ştie?

— Încă nu. Ştii cumva unde este acum?

— E jos la grajduri, cu Iain şi Ramsey. Te superi dacă vin şi eu? Tare-aş mai vrea să văd ce zice Brodick când o s-

audă că vrei să pleci cu Ramsey.

— Ce să zică? Ştie că trebuie s-o găsesc pe sora mea şi mai ştie că e o MacPherson, aşa că înţelege, cu siguranţă că trebuie s-o caut pe moşia clanului Sinclair.

— Cu Ramsey?

— De ce nu-ţi vine să crezi? Ştii, şi Winslow a acţionat la fel aseară, când am spus că plec cu Ramsey acasă. Şi el m-a întrebat dacă Brodick ştie de planurile mele. Mi s-a părut foarte ciudat.

— După câte văd trebuie să-ţi dau unele explicaţii.

— Da, te rog, răspunse Gillian.

— Ramsey, Iain şi Brodick sunt ca fraţii. Şi-şi sunt extremi de loiali unul altuia. Dar, cu siguranţă ai observat în timpul cât ai stat cu Brodick că e un om foarte posesiv. Toţi Buchananii sunt aşa, adăugă ea, dând din cap.

— Ce încerci să-mi spui?

Judith oftă.

— Când Iain şi cu mine eram proaspăt căsătoriţi, soţului meu nu-i plăcea când Ramsey era prin preajma mea.

— De ce? Nu avea încredere în el?

— O, ba da, avea încredere deplină, la fel cum are şi Brodick, dar vezi tu, femeile obişnuiesc să-şi cam piardă capul după Ramsey. Trebuie să recunoşti că-i un drac chipeş foc.

— Într-adevăr, dar la fel sunt şi Iain şi Brodick.

— Iain a fost puţin cam… nesigur… dar după un timp s-a calmat, fiindcă ştia că inima mea îi aparţine lui. Brodick încă nu ştie nimic, înţelegi, şi prin urmare o să-ţi facă greutăţi dacă vrei să pleci cu Ramsey.

— N-o să-mi facă niciun fel de greutăţi, o asigură Gillian.

Judith râse.

— Crezi că-l cunoşti atât de bine, va să zică?

— Da, îl cunosc bine.

— Mai există o mică rivalitate între Ramsey şi Brodick. Ar fi de aşteptat să se stârnească un conflict, dar din fericire nu s-a întâmplat nimic. Cum îţi spuneam aseară, cam acum opt ani, amândoi s-au dus în Anglia să-şi găsească mirese. Ceea ce nu ţi-am spus e că Brodick a găsit o femeie care i-a plăcut.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Gillian, când prietena ei şovăi, începând să roşească.

— Femeia aceea i s-a dăruit lui Brodick.

— S-au logodit?

Judith clătină din cap.

— Nu, dar i s-a dăruit lui. Înţelegi?

— Vrei să spui că s-a culcat cu el?

Acum vorbeau în şoaptă şi roşiseră amândouă.

— Cunoscându-l pe Brodick atât de bine, aş zice că el s-a culcat cu ea, dar trebuie să fi acceptat şi ea, altfel nici n-ar fi atins-o.

— Şi ţi-au spus ei toate astea?

Gillian era nedumerită. Râzând Judith răspunse:

— Dumnezeule mare, nu, nu mi-a spus nimic. Iain mi-a spus, dar a trebuit să-l trag de limbă şase luni ca să-l fac să mărturisească. Bărbaţii nu trebuie să ştie că ţi-am povestit întâmplarea asta. Făgăduieşte-mi.

— Îţi dau cuvântul meu, se grăbi Gillian s-o încredinţeze, ca să poată auzi şi continuarea. Şi cu femeia asta ce s-a întâmplat? Brodick e un om foarte onorabil şi n-ar fi profitat de o fată nevinovată…

— Dar nu era nevinovată, şopti Judith. Mai fusese şi cu alţi bărbaţi.

— Vai de mine…! murmură Gillian, gândindu-se ce păcat era că femeia aceea fusese englezoaică.

— Întâmplător, unul dintre ei a fost Ramsey.

— Nu!

— Taci, o preveni Judith. Să n-audă servitorii.

— Amândoi s-au culcat cu ea?

— Dar, o vreme niciunul n-a ştiut că trăia cu amândoi.

Gillian rămăsese cu gura căscată.

— Nici nu-i de mirare că lui Brodick îi displac atât de mult englezoaicele. Şi ce s-a întâmplat când au descoperit?

— Niciunul dintre ei n-a mai vrut-o, desigur. S-au întors acasă şi au jurat să se căsătorească cu fete din neamul lor, sau să nu se mai însoare niciodată.

— Brodick a iubit-o?

— Mă îndoiesc. Dacă ar fi iubit-o s-ar fi înfuriat pe Ramsey, dar n-a părut să-l deranjeze prea tare.

— Şi Ramsey?

— El a luat totul cu nepăsare. Femeile se aruncă la picioarele lui, adăugă ea. De aceea Brodick nu se va îndura să te lase să pleci cu el.

— Mi-ai spus că are încredere în Ramsey.

— De tine e preocupat, îi spuse direct Judith. Cum spuneam, femeile tind să-şi piardă capul după Ramsey.

— Şi se teme să nu… o, pentru numele lui Dumnezeu, apoi izbucni în râs. Te înşeli, Judith. Lui Brodick puţin îi pasă.

Judith se ridică în picioare.

— Mergem să aflăm?

Porniră amândouă pe culoar. Moşierii stăteau lângă grajduri, privindu-i pe soldaţii care se antrenau cu spadele.

Toţi trei se întoarseră când cele două femei se apropiară de ei. Gillian observă ca Iain nu-şi putea lua ochii de la soţia lui.

Se vedea clar că dragostea lor nu slăbise în anii de când erau căsătoriţi.

— Gillian are ceva să-ţi spună.

— Boierule, începu Gillian.

— Iain, o corectă el.

Dând scurt din cap, Gillian reîncepu:

— Iain, în primul rând aş vrea să-ţi mulţumesc pentru mărinimie şi ospitalitate.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc, Gillian, pentru că mi-ai adus fiul acasă.

— Vrea să plece acasă cu Ramsey, cum cred că ar fi cazul, anunţă Judith apăsat, pentru ca soţul ei să ştie că era de acord cu planul lui Gillian. Azi vrea să plece.

— Chiar aşa? întrebă Iain, cu o privire spre Brodick.

— Ramsey, plănuiai să pleci azi spre casă.

— Într-adevăr, răspunse el, uitându-se de asemenea la Brodick.

— Ştiu cât e important e pentru tine să-l găseşti pe omul care l-a trădat pe Ramsey.

Iain o întrerupse:

— Ne-a trădat pe toţi, fătuco.

— Aşa e, confirmă grăbită Gillian, pentru a le putea explica intenţiile ei înainte de a-i pieri curajul. Am timp până la festivalul de toamnă ca să fac lucrul pentru care am venit aici. O voi găsi pe sora mea, cu voia lui Dumnezeu şi întrucât face parte din clanul MacPherson, iar MacPhersonii sunt membri ai clanului lui Ramsey, plec şi eu azi cu el, ca să încep căutările. Sper să mă ajutaţi cu toţii.

După ce ţinu această cuvântare, Gillian îşi încrucişă braţele pe piept, încercând să arate cât mai sigură pe ea.

— Văd că te-ai hotărât, constată sec Iain. Ne aşteptam să doreşti să mergi la moşia lui Ramsey.

— Mi-ai spus să-mi fac griji degeaba, îi şopti Gillian lui Judith.

— Mai vedem noi, răspunse Judith, tot în şoaptă.

— Ramsey, tu ce zici? întrebă Iain. O iei azi pe Gillian cu tine acasă?

— Putem pleca imediat, dacă aşa doreşte Lady Gillian.

— Şi tu, Brodick? se interesă Judith. Ce părere ai

despre planul lui Gillian de a se duce acasă cu Ramsey?

Gillian nu-i lăsă timp să răspundă.

— Brodick vine cu mine, izbucni ea.

— Nu zău? murmură Brodick încet.

— Buchananii au o zâzanie cu MacPhersonii, şopti Judith. Cred că-i ceri prea mult.

— Încă nu mi-a cerut nimic, aminti Brodick.

— Judith, Buchananii n-au nimic cu MacPhersonii, o corectă Iain. Doar că nu le plac. Nu le place nimeni care li se pare slab.

— Nu oricine poate fi la fel de puternic ca tine, Brodick, spuse Gillian. Pe cei slabi trebuie să-i aperi, nu să-i calci în picioare.

Toţi trei moşierii zâmbiră, uitându-se unul la altul, amuzaţi de atitudinea ei. Fără îndoială, o găseau naivă.

— Nu e aşa? insistă ea.

— Ba, nu-i deloc aşa, răspunse Brodick. Cei slabi nu supravieţuiesc în Highlands..

Ramsey şi Iain încuviinţară din capete.

— MacPhersonii sunt nişte lipitori, continuă Brodick, adresându-i-se acum lui Ramsey. Au să sugă toată vlaga din Sinclairi, şi din tine. Le place să fie cocoloşiţi, adăugă el. Şi, cu siguranţă, nu vor să fie puternici. După ce se vor folosi de tine şi te vor distruge, au să se ducă la alt moşier milostiv, cerşindu-i să-i ia sub aripa lui.

— Vorbeşti de parcă milostenia ar fi un păcat, remarcă Gillian.

— Într-o situaţie ca asta, este, răspunse el.

— Ramsey e moşier doar de scurt timp, spuse Iain, iar deja şi-a câştigat reputaţia unui om milostiv. De-asta au venit la el MacPhersonii.

— Nici eu nu sunt prea îngăduitor cu un om în putere care îmbrăţişează de bunăvoie lenevia şi-i lasă pe alţii să aibă grijă de el şi de familia lui. Totuşi, cred că amândoi vă

înşelaţi în legătură cu MacPhersonii. Ostaşii lor sunt slab instruiţi, şi nimic mai mult. Nu sunt slabi, ci doar nepricepuţi.

Discuţia continuă, dar o mişcare din apropiere îi atrăsese lui Gillian atenţia.

Patru tinere stăteau lângă copaci. Toate erau ocupate să se aranjeze.

Gillian zâmbi.

Probabil că femeile vroiau să arate cât mai bine când vorbeau cu Moşierul Maitland, dar aşteptau cuviincioase să termine conversaţia.

— Exact asta este grija noastră, Ramsey, spuse Iain. Ai să-i instruieşti pe MacPhersoni, iar ei se vor întoarce împotriva ta.

— Din fericire, Iain şi cu mine nu-i vom lăsa să te distrugă, spuse Brodick. Dacă tu nu-ţi păzeşti spatele, o să ţi-l păzim noi.

— Ştiu eu ce fac! declară autoritar Ramsey. Şi nu vă mai amestecaţi în treburile mele.

— Crezi că cel pe care l-a văzut Gillian era un MacPherson? întrebă Judith. S-ar putea ca unul dintre ei să fie trădătorul?

— Ne-a trecut prin minte şi gândul ăsta, răspunse Iain.

Judith îl privi pe Brodick.

— Dacă omul acela află că Gillian l-a văzut, dacă ştie că-l poate recunoaşte, nu va încerca să-i închidă gura? Alec ne-a spus că l-au răpit trei oameni, deci ştim că acest trădător nu lucrează singur.

— Dar nu ştie că l-am văzut, susţinu Gillian, aşa că sunt în deplină siguranţă.

— Cine mai ştie, în afară de voi trei, că Gillian l-a văzut pe trădător? îşi întrebă Judith soţul.

— Fratele meu, Patrick, iar în lipsa mea el vă va purta

de grijă, ţie şi fiilor noştri, şi fratelui lui Ramsey. Dylan şi Winslow au aflat şi ei, iar Ramsey plănuieşte să-i explice situaţia şi lui Gideon, comandantul lui.

Întorcându-se spre Ramsey, adăugă:

— Patrick nu-l va scăpa pe Michael din ochi până nu se termină totul.

— Fratele meu nici n-ar putea fi în mâini mai sigure, răspunse Ramsey.

— Lui Winslow de ce i s-a spus? întrebă Judith.

— Cu siguranţă ai încredere în fratele lui Brodick, se bâlbâi Gillian. Nu te poţi teme că ar trăda încrederea moşierului său.

— I-aş încredinţa până şi viaţa mea. Nu de asta l-am întrebat pe soţul meu, ci pentru că, după cum ştii, Winslow e comandantul trupelor. Şi ştiu că Iain a avut motive întemeiate ca să-i spună. Vreau să aflu care sunt acele motive.

Iain păru stânjenit. Aruncă o privire spre Gillian, apoi se întoarse spre soţia lui,

— Winslow trebuie să ştie ca să poată începe pregătirile.

Judith nu se mulţumi cu atât.

— Ce să pregătească?

— Trupele noastre.

Gillian deveni ţeapănă.

— Pentru bătălie?

— Da.

— Pleci în Anglia?

— Da.

— Când? întrebă ea.

— Când ne vei da numele englezilor, răspunse Brodick.

— Să vi le dau? Vasăzică, şi Dylan îi pregăteşte pe ostaşii tăi?

Brodick zâmbi.

— Ostaşii mei sunt pregătiţi tot timpul. El o să se ocupe doar de amănunte.

— Dar de ce?

— Cum îmi poţi pune asemenea întrebare? Iain e aliatul şi prietenul meu, iar Alec mi-e fin. Sunt dator să ripostez în numele băiatului.

— Dar nu ai şi un al motiv, nu-i aşa?

Mai reţinut, Brodick dădu din cap.

— Da, mai am şi un alt motiv.

— Şi care ar fi acela? întrebă Judith.

Brodick dădu din cap, semn că nu vrea să explice. Gillian se întoarse spre Ramsey.

— Şi comandantul tău? O să-ţi pregătească şi el trupele?

— Da.

Nevenindu-i să creadă, Gillian i se mai adresă singurei persoanei care considera că mai era întreagă la minte.

— Judith, doar nu se pot gândi să invadeze Anglia.

— Ei cred că pot, răspunse Judith.

— Mergem doar după trei oameni, nu vrem să cucerim toată ţara, spuse sec Iain.

— Dar sunt trei baroni puternici. Dacă războinicii intră în Anglia înarmaţi pentru bătălie, vă asigur că Regele John va auzi. Riscaţi să declanşaţi un război cu Anglia, indiferent dacă vreţi sau nu.

— Of, fătucă, nu înţelegi, spuse Brodick. Regele tău nici măcar nu va şti că suntem acolo. N-o să ne vadă nimeni.

— Credeţi că veţi deveni nevăzuţi?

— Ei, Gillian, nu e nevoie să devii sarcastică, cu un zâmbet care ar fi fost fermecător, dacă subiectul nu era atât de grav.

— Sigur că Regele John va şti ca veniţi acolo! strigă

Gillian, frustrată. Spune-mi, Brodick, pentru când plănuiţi invazia asta despre care n-o să ştie nimeni?

— Iain ţi-a răspuns deja la întrebare, replică el. Vom pleca imediat ce ne dai numele porcilor englezi.

— Înţeleg. Acum, că vă cunosc pe deplin planurile, n-am să vă dau niciodată numele lor. Voi găsi eu o cale să mă descurc singură cu ei. Într-un fel sau altul, se va face dreptate.

— Gillian, ce crezi că poţi face? Eşti femeie…

Brodick sări să-i ia apărarea.

— E puternică, hotărâtă şi foarte deşteaptă. Cred sincer că va găsi o cale să-i învingă pe ticăloşi.

— Îţi mulţumesc.

— N-a fost o laudă, i-o întoarse el. Nu fac decât să spun adevărul. Totuşi, nu te pot lăsa să ne lipseşti de drepturile noastre, Gillian. Miza noastră e la fel de mare ca a ta.

— Răzbunarea nu e principalul meu motiv, susţinu ea. Dar este al tău, nu-i aşa.

Brodick ridică din umeri. Gillian se întoarse spre Ramsey, sperând să pună capăt discuţiei.

— Aş putea fi gata de plecare în câteva minute.

Ramsey dădu din cap.

— Vii şi tu cu noi, Brodick?

— E timpul să-mi pui întrebarea aia directă, fătuco.

— Brodick, parcă-mi amintesc că, atunci când Annie Drummond se pregătea să-mi toarne pe braţ blestemata aia de focu-mamii, i-ai spus că n-am să scot un sunet.

— Şi nici n-ai scos, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Dar nu mi-ai cerut-o. Mi-ai spus-o. Nu fac decât să-ţi urmez exemplul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi el, ajuns la capătul răbdării. Dacă vrei să vii cu mine, atunci cere-mi-o. Fă-o acum, Gillian, astfel plec.

— M-ai părăsi? şopti ea, îngrozită.

Brodick arăta de parcă i-ar fi venit s-o strângă de gât.

— Cere-mi, îi spuse el din nou.

— Nu vreau să crezi că am nevoie de tine…

— Ba ai nevoie de mine.

Gillian făcu un pas înapoi.

Brodick o urmă.

Cu un oftat, Gillian încercă din nou.

— Totul e că am ajuns să te cunosc foarte bine şi am încredere în tine.

— Ştiam deja că ai încredere în mine.

— De ce îmi îngreunezi aşa situaţia?

— Sunt un om dificil.

— Dificil dară, îi dădu dreptate Ramsey.

Ceilalţi auziseră fiecare cuvânt pe care îl rostiseră.

Simţindu-se ca o proastă. Gillian îl întrebă.

— Vrei să vii cu mine?

— Da.

— Îţi mulţumesc.

Brodick îi ridică bărbia cu degetul cel mare.

— Am să stau cu tine până ajungi înapoi acasă. Îţi dau cuvântul meu, îi făgădui el. Aşa că acum poţi să nu-ţi mai faci griji.

Şi, fără să-i pese de asistenţă, se aplecă şi o sărută, atingându-i uşor gura cu a lui şi terminând înainte ca Gillian să aibe timp să clipească.

Un hohot de râs o făcu să întoarcă brusc capul.

Făcu ochii mari, căci acum lângă copaci aşteptau cel puţin doisprezece femei.

— Boier Maitland, câteva tinere doamne aşteaptă să-ţi vorbească, spuse ea.

Judith râse.

— Nu aşteaptă să-i vorbească soţului meu. El e luat.

— Luat?

— Însurat, îi explică Judith.

— Atâta vreme cât se află în Highlands, Gillian este responsabilitatea mea, începu Iain. Ea e motivul pentru care fiul meu e în viaţă, adăugă el, prin urmare, voi acţiona ca păzitor al ei.

— Şi eu simt o mare răspundere pentru Gillian, spuse Ramsey. Datorită ei, fratele meu va rămâne în siguranţă, iar acum ştiu că am o răscoală în mâini.

Iain îl privi pe Brodick şi spuse:

— Nu voi permite ca reputaţia ei să fie întinată.

— Adică? întrebă Brodick.

— Lumea o să vorbească, răspunse Judith. Nu vreau ca sentimentele lui Gillian să fie atinse.

— Şi ce-o să spună? întrebă Gillian.

Judith evită intenţionat să-i dea un răspuns direct, pentru a nu o pune într-o situaţie neplăcută.

— Unii vor fi cruzi. Nu Maitlanzii, desigur, dar alţii o să spună lucruri îngrozitoare.

— Încearcă să te prevină că se va bârfi cum că ai fi ibovnica lui Brodick.

— Iain e neapărat nevoie să fii atât de direct? exclamă Judith.

— Trebuie să înţeleagă.

— Se vorbeşte încă de pe-acum? întrebă Gillian.

Iain ridică din umeri.

— Ăsta nu-i un răspuns satisfăcător, spuse Brodick. Reputaţia ei e pângărită încă de pe-acum?

Părea indignat. Gillian îşi îndreptă umerii.

— Nu-mi pasă de ce vorbeşte lumea. Recunosc că nu m-am gândit la… vreau să spun, am avut atâtea pe cap, încât n-am stat să mă gândesc…

Dintr-o dată, se opri din tremurat şi, deşi simţea că obrajii ardeau de ruşine, vocea-i fu fermă când spuse:

— Oamenii care-şi pierd vremea bârfind sunt proşti şi

meschini. N-au decât să mă facă târfă, ce-mi pasă mie? Ştiu ce e în inima mea şi nu răspund decât în faţa lui Dumnezeu.

— Ei bine mie-mi pasă, naibii! replică furios Brodick. Şi n-am să las pe nimeni să te ponegrească.

— Şi cum ai de gând ai să-i opreşti, Brodick? întrebă Ramsey.

— Da, interveni şi Iain, spune-ne ce planuri ai.

În mintea lui Brodick nu era decât o singură soluţie. Cu un oftat prelung, spuse:

— Să mă însor cu ea, cred.

Gillian fu cât pe ce să cadă de pe picioare.

— Crezi greşit.

Toţi îi ignorară protestele, inclusiv Judith.

— Aş zice că are sens, spuse Iain.

— Are, într-adevăr, fu şi Ramsey de acord. Brodick se poartă foarte posesiv cu ea. Aseară, nici nu m-a lăsat să mă apropii de ea, decât împreună cu el.

— Ştie bine năravul femeilor de a-şi pierde capul când eşti tu în preajmă, remarcă Iain. Şi a mai avut loc şi incidentul ăla nefericit din Anglia, când tu şi Brodick v-aţi dus să vă căutaţi mirese. Cred că nici acum nu i-a trecut.

— Ba mi-a trecut! se răţoi Brodick.

Prietenii lui nu-i luară în seamă protestele. Ramsey ridică din umeri.

— S-a întâmplat cu peste opt ani în urmă, îi reaminti el lui Iain.. Şi-n plus, Brodick n-ar fi fost fericit cu o femeie care putea întoarce atât de uşor capul după alţi bărbaţi.

— Motiv pentru care niciunul dintre voi n-a mai adus-o cu el acasă.

— Niciunul dintre noi n-a mai vrut-o. N-avea morală.

— Asta-i puţin spus, chicoti Iain.

Brodick părea gata să-i ucidă pe Iain şi Ramsey, dar prietenilor lui nici că le păsa.

— Povestea asta ascunde mai mult decât aţi spus, nu-

i aşa? întrebă Judith

Nimeni nu-i răspunse. Doar Iain îi făcu ochiul.

— Aseară a purtat pledul tău, Brodick, spuse Ramsey.

— El a insistat să-i poarte culorile, preciză Iain. Nu-i de mirare că oamenii murmură.

— Am auzit că-n timpul petrecerii ai sărutat-o de faţă cu tot clanul Maitland.

— Nu cu tot clanul, doar cu unii.

— Ai vrut să ştie toată lumea… începu Iain.

Brodick i-o reteză scurt.

— Ce naiba, sigur c-am vrut!

— A vrut să ştie toată lumea ce? întrebă Judith, aruncându-i lui Gillian o privire îngrijorată.

— Că Gillian îi aparţine lui, explică Iain.

— De-asta a sărutat-o în faţa martorilor, spuse Ramsey.

Biata Gillian arăta de parcă ar fi primit o lovitură-n cap. Lui Judith i se făcu milă de ea, căci ştia că nu înţelege felul deschis de-a fi al highlanderilor.

— Sunt sigură că a fost un mic sărut prietenesc, cum îşi dau verii când se salută.

Gillian dădea din cap cu străşnicie, când Brodick bombăni:

— A fost pe dracu’!

Cu un mic oftat, Judith renunţă. Dacă aflase ceva în ani de convieţuire cu Iain, era faptul că niciun highlander nu ştia să fie subtil.

Dacă vroiau să se facă ceva, o făceau ei înşişi, iar dacă unul dintre ei dorea o femeie, o lua.

Nimic mai simplu. Bărbaţii respectau femeile, desigur, şi din acest motiv de obicei se însurau cu ele înainte de a le lua în pat, dar după ce le luau cu legământ, şi-l ţineau până la moarte.

Era limpede că Brodick o dorea pe Gillian, nimic nu i-

ar fi putut strămuta hotărârea. Nimeni, nu se gândea şi la sentimentele ei.

Judith o bătu pe mână, pentru a-i da de înţeles că simpatiza cu ea.

Gillian arăta de-a dreptul năucită.

— Brodick?

— Da, Judith.

— O iubeşti pe Gillian?

Se lăsă o tăcere de moarte. Dacă privirile ar fi putut ucide, Iain ar fi rămas văduv. Se vedea clar că lui Brodick nu-i plăcea să fie încolţit cu o asemenea întrebare personală.

Judith însă nu se lăsă.

— Da sau nu?

— Iubito, asta nu-i o întrebare care să se cadă s-o pui, spuse Iain.

— Ba eu cred că este. Cineva trebuie să se îngrijească şi de Gillian.

— Ne îngrijim noi de ea, spuse Ramsey.

— Iar Brodick e limpede că o doreşte, interveni Iain.

— Dorinţa nu e de ajuns, nu se lăsă Judith. Aţi uitat că e englezoaică?

— A fost englezoaică, replicară Ramsey şi Iain în acelaşi timp.

Judith nu-şi ascunse exasperarea.

— N-aţi jurat, tu şi Brodick, sau vă-nsuraţi cu highlandere, sau nu vă însuraţi deloc? îl întrebă ea pe Ramsey.

— Ba da, răspunse Iain. Şi, după incidentul acela nefericit din Anglia.

— Ai de gând să-ncetezi odată să-l mai numeşti „incident nefericit”? se răsti Brodick.

— Am promis, într-adevăr, recunoscu Ramsey. Dar e clar că Brodick s-a răzgândit.

— Mă gândesc la reputaţia ei, mormăi Brodick.

— Atunci, nu te mai apropia de ea, şi gata, propuse Judith.

— Asta nu-i o soluţie acceptabilă, protestă el.

— De ce?

— Fiindcă nu vrea să nu se apropie de ea, spuse Ramsey. Ar fi trebuit să-ţi dai seama şi tu de atâta lucru, Judith.

Judith se hotărî să încerce pe altă cale.

— Brodick, i-ai spus ce viaţă ar avea la clanul Buchanan?

Brodick ridică din umeri.

— Abia acum m-am hotărât s-o iau de soţie, recunoscu el.

— Mi-a spus că aş fi nefericită.

Vocea lui Gillian se auzea ca o şoaptă răguşită. Încă nu-şi revenise după neruşinarea lui Brodick de a-i dicta propriul ei viitor, dar furia-i înlocui repede neîncrederea, făcând-o să tremure. Îşi tot spunea că din clipă-n clipă aveau să izbucnească-n râs cu toţii, declarându-i că totul fusese doar o glumă.

Şi ştia că, dacă se întâmpla asta, s-ar fi simţit cumplit de dezamăgită.

— Ie dară, o să fie foarte nefericită, spuse Brodick.

Ramsey izbucni în râs.

— Vasăzică, i-ai spus adevărul. Nu invidiez pe nimeni, bărbat sau femeie, care ar încerca să-şi ducă traiul alături de sălbaticii ăia care-şi zic Buchanani.

— N-am să fiu nefericită! strigă Gillian. Şi ştiţi de ce?

Bărbaţii se purtau de parcă nu i-ar fi auzit întrebarea. Iain răspunse doar la primele ei cuvinte:

— Poftim, vedeţi? Are deja o perspectivă optimistă. Ăsta-i un început de bun augur.

— Aveţi de gând să încetaţi cu glumele, domnilor? Ie

ceru Gillian. În sfârşit îşi venise în fire şi era hotărâtă să pună capăt discuţiei.

— Nu cred că glumesc, spuse Judith.

Apropiindu-se de Gillian, îi şopti:

— Dacă încă n-ai înţeles, cred că ar trebui să-ţi explic…

Gillian îşi răvăşea părul cu degetele, agitată.

— Ce să-mi explici? întrebă ea nervoasă.

— Ei nu glumesc niciodată. Cred că Brodick vrea într-adevăr să se însoare cu tine.

CAPITOLUL 16

— Brodick, aş dori să-ţi spun ceva între patru ochi.

Cuvintele ei răspicate nu lăsau loc pentru nicio discuţie, şi nici măcar nu încerca să-şi ascundă furia.

— Nu acum, Gillian, replică el nervos, fără să pară impresionat de furia ei. Ramsey, plecăm în zece minute. Poţi fi gata până atunci?

— Desigur, răspunse Ramsey şi, după ce făcu o plecăciune spre Gillian şi Judith, porni în susul colinei.

Iain îşi aruncă braţul pe după umerii soţiei lui şi se întoarse spre apus.

— Înainte de a pleca înapoi la îndatoririle mele, hai să vedem ce fac băieţii. Tocmai s-au dus acasă la Patrick şi Frances Catherine.

Judith nu avu de ales, căci soţul ei o trăgea după el, aproape cu forţa.

— Ai promis că-i duci la pescuit, îi aminti ea.

— Nu, Alec a promis asta, în numele meu.

— Dar ai să-i duci?

— Sigur că da, râse el. Şi n-am să-i las să se înece.

Brodick stătea în continuare lângă Gillian, dar nu-i dădea nicio atenţie. Era ocupat să-l găsească cu privirea pe Dylan, aflat pe undeva pe câmpul de jos, unde se instruiau peste o sută de oşteni ai clanului Maitland.

Gillian văzu un grup de femei care alergau în susul pantei, ţinându-şi poalele ridicate. Majoritatea chicoteau ca nişte fetişcane.

— Astea ce fac? întrebă ea.

Brodick le aruncă o privire.

— Fug după Ramsey, spuse pe cel mai firesc ton.

— De ce?

— De ce ce?

Gillian oftă.

— De ce fug femeile după Ramsey?

Întrebarea îl surprinse, căci Gillian părea să nu observe nici lucrurile cele mai evidente. Ridicând din umeri, spuse:

— Aşa fac toate.

— Toate femeile îl fugăresc? întrebă Gillian, neînţelegând nici acum.

În sfârşit, Brodick se întoarse cu faţa spre ea.

— Da, aşa fac, spuse el încet.

— Dar de ce?

— Chiar nu ştii?

— Dacă aş şti, n-aş mai întreba, Brodick, replică nedumerită.

— Îl găsesc… chipeş, spuse el în cele din urmă, negăsind alt cuvânt mai potrivit. Sau, cel puţin, aşa mi s-a spus.

— E foarte drăguţ şi politicos, dar nu văd de ce-aş fugi după el fiindcă e atrăgător.

— Pe femei nu le interesează nici comportarea, nici caracterul lui. Le place să se uite la el.

Gillian clătină din cap.

— Ştiu ce încerci să faci. Încerci doar să mă faci să râd, ca să uit cât de arogant ai fost de faţă cu prietenii tăi.

— Îţi jur că spun adevărul. Femeilor le place să se uite la Ramsey, şi de-asta fug după el. Tu nu-l găseşti chipeş?

— Până acum nu m-am gândit, dar cred că este într-adevăr. Da, sigur că este, adăugă ea cu puţin mai multă convingere, pentru ca Brodick să nu creadă că-i căuta vreun cusur prietenului său. Şi Iain e foarte chipeş. Mă mir că femeile nu fug şi după tine. În fond, eşti mult mai…

Se opri la timp. Aşa să-i ajute Dumnezeu, fu cât pe ce să-i spună cât era de atrăgător! Şi ultimul lucru pe care-l dorea era să-i alimenteze îngâmfarea.

— Sunt mult mai cum? întrebă el.

Gillian clătină din cap, încercând să nu-i ia în seamă privirea pătrunzătoare.

— Ştiu de ce nu aleargă doamnele după tine, spuse ea. Fiindcă le sperii.

Brodick râse.

— Asta-i bine de ştiut.

— Şi tot timpul stai încruntat.

— A, uite-l pe Dylan.

Lui Gillian nu-i venea să creadă că putea fi atât de necuviincios. Nici măcar nu o învrednicise cu-o privire. Plecase pur şi simplu.

— Ba nici gând. Nu scapi tu de mine cu una cu două.

Şi, bombănind, îşi adună poalele şi porni grăbită în josul pantei.

— Brodick, insist să-ţi vorbesc, şi nu-mi pasă dacă vrei să mă asculţi sau nu! strigă ea pe urmele lui.

Brodick încetini pasul.

— Jur pe Dumnezeu, pui la încercare şi răbdarea unui sfânt.

— Nu eşti un sfânt, Brodick, orice ţi-o fi spus maică-ta.

— A, dar îmi face plăcere, Gillian. Ăsta-i adevărul.

Gillian nu avea chef de complimente, mai ales când erau rostite pe un ton atât de uimit.

— Vroiam să-ţi spun că te las liber.

— Adică?

— Nu mai ai de ce să-ţi faci griji pentru reputaţia mea. Nu e nevoie să te însori cu mine.

— Chiar aşa?

Dintr-o dată, Brodick coti spre copacii unde se adunaseră adineaori admiratoarele lui Ramsey.

— Unde te duci acum?

— Avem nevoie de puţină linişte.

Gillian nu-l contrazise. Cu cât îi explica mai repede situaţia ei, cu atât era mai bine.

— Ştiu de ce mi-ai oferit-o.

— Ce ţi-am oferit? întrebă el aruncându-i o privire.

— Te rog să fii atent. Ai fost doar galant când mi-ai propus să te însori cu mine.

— Ţi-am propus? pufni el. Gillian, eu nu fac propuneri. Eu dau porunci. Cunoşti deosebirea?

— Nu e momentul pentru diplomaţie. Trebuie să înţelegi că nu eşti dator să fii nobil. Totul s-a întâmplat din vina mea, acum îmi dau seama. Nu trebuia să-ţi cer să vii cu mine acasă la Ramsey. Te-am înghesuit într-un colţ şi n-a fost bine din partea mea.

— Pe mine nu mă înghesuie nimeni în colţuri, mormăi Brodick, jignit. Am făcut ce-am vrut şi ce-am considerat eu de cuviinţă.

— Nu răspunzi pentru mine. Înţelegi?

Acum despre ce naiba mai vorbea?

— Ce să înţeleg? întrebă el.

— Brodick, n-am să mă mărit cu tine, spuse ea clătinând din cap. Nu te las să fii nobil.

— Gillian?

— Da?

— Îţi place să fii cu mine?

— Acum… vrei să spui?

— Ştii prea bine ce vreau să spun.

— Brodick…

— Răspunde-mi.

— Da, îmi place să fiu cu tine… foarte mult, recunoscu ea. Dar asta nu contează, adăugă ea grăbită. Ne cunoaştem de foarte puţin timp şi trebuie să te duci acasă. Sunt sigură că te aşteaptă multe îndatoriri presante. La urma urmei, eşti Moşierul Buchanan.

— Ştiu foarte bine ce naiba sunt, se răsti el.

Gillian se răsti şi ea, răspunzându-i cu aceeaşi monedă:

— Nu-ţi permit să-mi vorbeşti pe tonul ăsta.

Când îl văzu zâmbind, se înfurie şi mai tare.

— Ce găseşti de râs?

— Pe tine te găsesc absolut înviorătoare. Nu multe femei mi-ar vorbi aşa ca tine. Adevăru-i că eşti prima care o face, adăugă el cam spăşit. Şi n-ar trebui să îngădui o asemenea obrăznicie.

— Nu cred că eram obraznică şi de obicei nu critic oamenii, dar tu mă scoţi din răbdări.

— E bine de ştiut.

Exasperată, Gillian făcu un pas spre el, clătinând din cap.

— Aş vrea să nu mă mai tot zăpăceşti, schimbând vorba. Nu încerc decât să…

— Să mă scuteşti de obligaţii?

Gillian oftă.

— Da.

Când îl văzu întinzând braţele spre ea, se retrase, ridicând mâna:

— Nu!

— Ce nu?

— Nu mă săruta. Asta voiai să faci, nu-i aşa?

Brodick se rezemă de trunchiul unui copac.

— Şi nu vrei?

Agitată îşi răvăşi părul cu degetele.

— Ba da… adică nu… Of, mai lasă-mă cu întrebările! strigă ea. M-ai ameţit. Nu mă pot mărita cu tine. Trebuie să-mi găsesc sora şi caseta aia blestemată şi să mă întorc în Anglia. Dacă m-aş mărita cu tine, aş rămâne singură.

— Atât de puţină ai încredere în mine? Nu crezi că te pot apăra?

Gillian nu ezită.

— Sigur că am încredere în tine. Ştiu că poţi să mă aperi, dar asta nu-i lupta ta. E a mea şi n-am să te pun la mijloc. Dacă ţi se întâmplă ceva, nu cred c-aş putea să suport.

Deodată, pe Brodick îl izbi un gând, zguduindu-l până-n adâncul sufletului.

— Te aşteaptă vreun bărbat, în Anglia?

Pentru prima dată de când începuseră discuţia aceea aprinsă, părea nesigur pe sine. Vulnerabilitatea lui era înduioşătoare.

Deşi ştia că putea să mintă şi să pună capăt discuţiei o dată pentru totdeauna, Gillian se simţi datoare să-i spună adevărul.

— Nu, nu există niciun alt bărbat. Mă duc acasă la unchiul meu Morgan… şi atât.

— Unchiul tău ţi-a ales vreun soţ?

— Nu.

Brodick înclină capul, privind-o lung, apoi spuse încet:

— Pe mine m-ar găsi acceptabil?

Gillian nu-l contrazise.

— Într-adevăr.

— S-ar bucura să afle că te-ai măritat cu un moşier?

— I-ar face plăcere să ştie că ai dobândit un rang atât

de înalt în clanul tău, dar nu de-asta te-ar găsi acceptabil.

— Atunci, de ce? întrebă el curios.

— Pentru că i-ar fi uşor să vadă dincolo de înfăţişarea ta aspră. Eşti iute la mânie şi pătimaş în credinţele tale, şi le eşti foarte loial celor ce ţi-s dragi. Eşti un om onorabil, Brodick. Ar şti ce ascunzi în inimă.

— Dar tu, Gillian? Tu ştii ce se ascunde în inima mea?

Glasul îi coborâse într-o şoaptă blândă, iar pe Gillian o străbătu un junghi de dorinţă, din creştet până-n tălpi.

— Ai cunoscut multe femei?

Nu-i venea să creadă că avea îndrăzneala de a-i pune o întrebare atât de intimă, şi ar fi dat orice ca să-şi ia cuvintele înapoi.

— Nu-mi răspunde, murmură ea. Nu se cade să te întreb.

— Mă poţi întreba orice. Şi, da, am avut multe femei, răspunse el pe un ton firesc. Ai vrea să ştii numărul?

— Mai bine nu?

Cu privirea în pământ, îl întrebă:

— Te aşteaptă vreo femeie?

— Cred că mă aşteaptă mai multe.

Ochii ei se repeziră spre el.

— Nu te poţi însura cu mai multe femei, Brodick. Numai cu una.

Era roşie în obraji. Brodick abia îşi putu stăpâni râsul.

— Întotdeauna există o femeie care să mă aştepte şi sunt dispuse să împartă patul cu mine, îi explică el. Niciuna dintre ele nu se aşteaptă s-o iau de nevastă.

Neputându-şi ascunde furia, Gillian îl întrebă:

— Şi aceste femei vor continua să împartă patul cu tine şi după ce te căsătoreşti?

— Nu m-am gândit la asta, recunoscu el.

— Acum, gândeşte-te de-acum încolo. Soţia n-ar vrea să te culci cu altele.

— Gillian, când ne vom căsători, te voi avea numai pe tine. Ne vom fi credincioşi unul altuia, la bine şi la rău. Nu ai de ce să-ţi faci griji pentru asemenea fleacuri. Doar pe tine te doresc. Unchiul tău va şti că am grijă de tine?

— Ar şti că pot să-mi port singură de grijă. Nu-s o slăbătură. Unchiul meu m-a învăţat să mă apăr. Ţi-a intrat în minte că aş fi slabă fiindcă Alec ţi-a spus că am mâncat bătaie?

— Nu. Arăţi putere, nu slăbiciune. L-ai apărat pe băiat, atrăgând furia ticălosului asupra ta. Şi-n plus, adăugă el pe un ton arogant, nu m-aş însura niciodată cu o femeie slabă.

Căldura din glasul lui fu cât pe ce să-i vină de hac lui Gillian. O, cât mai dorea să se arunce în braţele lui!

— Spune-mi că mă iubeşti, îi ceru Brodick.

— Da, te iubesc, mărturisi ea. Dar nu sunt mulţumită. Nu ştiu cum s-a întâmplat... atât de repede... N-am avut timp să mă feresc de tine şi în niciun caz n-am vrut să mă îndrăgostesc.

Clătină din cap, ca pentru a-şi limpezi gândurile.

— Totuşi, nu contează. Oricum nu mă pot mărita cu tine.

Brodick se destinse din tot trupul. Deşi ştia deja că-l iubea, cuvintele ei îl încurajaseră. Dintr-o dată, se simţea ca renăscut.

— Vei fi a mea, Gillian.

Descumpănită de înverşunarea din glasul lui, Gillian clătină din cap.

— Nu.

— Ba da, ripostă el îndârjit. Să ştii asta. Niciun bărbat nu te va atinge. Îmi aparţii mie.

— Când ai luat hotărârea asta?

— Când mi-ai spus că mă iubeşti. Ştiam deja, dar se pare că a trebuit să te aud rostind cuvintele.

Gillian izbucni în lacrimi.

— De ce nu vrei să înţelegi? N-aş putea avea niciodată casa lui Annie Drummond. Nici acum, nici altă dată. Încerci să-mi vâri în cap gânduri prosteşti şi vreau să încetezi. E o cruzime să mă faci să râvnesc la ceea ce nu pot avea nicicând. Nu, adăugă ea aproape strigând, n-am să visez! E prea primejdios.

— Vrei casa lui Annie Drummond? întrebă el, nedumerit. De ce?

— Of, lasă. Nu înţelegi.

— Explică-mi, ca să înţeleg.

— Annie are o casă şi un soţ care o iubeşte, spuse Gillian cu o voce şovăitoare. Viaţa ei e… idilică.

— Nu poţi să ştii cum îi e viaţa fără să trăieşti în pielea ei, ripostă Brodick.

— Lasă-mă-n pace cu logica! Încerc doar să te fac să înţelegi că niciodată n-aş putea duce o viaţă ca a lui Annie. Trebuie să mă întorc în Anglia.

Dintr-o dată, Brodick deveni ţeapăn. În sfârşit, ghicise adevăratul ei motiv de a-l refuza să-l ia de bărbat, şi-şi dădu seama că, chiar şi acum, încerca să-l protejeze.

— Crezi că la întoarcerea în Anglia ai să mori, nu-i aşa, Gillian? Asta îmi ascunzi.

Fără să-l privească, Gillian îi răspunse:

— S-ar putea.

Şi ochii i se umplură iar de lacrimi.

— Nu-mi place să te văd plângând. Termină imediat!

Gillian clipi dintr-o dată.

Numai Brodick putea să dea o poruncă atât de absurdă.

Credea că plânge anume, numai ca să-l necăjească.

— Eşti cel mai dificil om şi n-am să mă mărit cu tine.

Brodick se mişcă atât de repede, încât Gillian nu avu timp să reacţioneze.

Din doi paşi, ajunse lângă ea şi o luă în braţe.

— Mi te-ai juruit când ai recunoscut că mă iubeşti. Nimic altceva nu contează. Puţin îmi pasă cât de complicat va deveni totul. Acum eşti a mea. Chiar crezi c-am să te las să-mi scapi vreodată

Degeaba se zbătea – nu reuşea să-l clintească.

Era cel puţin de zece ori mai puternic decât ea şi, după câteva momente, Gillian lăsă capul în piept.

— Ce-o să facem? întrebă ea în şoaptă, din nou în pragul lacrimilor.

— Îţi promit un lucru, spuse morocănos Brodick. Şi acum n-ai să-ţi mai faci griji.

— Ce-mi promiţi?

— Că, dacă te întorci în Anglia, am să vin şi eu cu tine.

— Dacă mă întorc?

— Încă nu m-am hotărât.

— Ce vorbeşti? Nu înţeleg. Numai eu pot lua hotărârea asta.

Brodick n-o contrazise, iar tăcerea lui o îngrijoră şi mai mult. Încercă din nou să-i ceară explicaţii, dar el refuză cu îndărătnicie.

— Când mă întorc, am să mă duc singură. Tu trebuie să rămâi aici. N-aş suporta să ţi se întâmple ceva.

Vocea îi tremura de emoţie, iar teama ce se simţea acolo îl surprinse şi-l bucura.

Niciodată nu mai ţinuse cineva aşa la el. Singura lui rudă era fratele său, Winslow, dar relaţia dintre ei era rece, ca între bărbaţi.

— Vei avea încredere în puterea mea de a te ocroti, îi porunci el.

— Nu ştii cu cine ai de-a face. Nu-s oameni obişnuiţi. Se bucură de prietenia şi sprijinul regelui şi, cu siguranţă, îl au şi pe dracu’ de partea lor.

— Niciunul dintre ei n-are în vene sânge de highlander, iar asta îi face vulnerabili.

— Ai de gând să fii serios? Şi un un highlander poate sângera la fel de uşor ca un englez.

— O să ai încredere în mine. Îţi poruncesc.

Gillian renunţă să-l mai contrazică. Un zid de piatră ar fi înţeles-o mai uşor.

— Am încredere în tine şi voi încerca să nu-mi fac griji, dar mai mult de-atât nu-ţi pot promite. Pot să-mi dai cât de multe porunci vrei, că tot n-au să schimbe ceea ce simt.

— Fiecare om are o slăbiciune, îi explică el cu răbdare. Le voi găsi şi pe ale lor, îţi făgăduiesc.

— Fiecare om?

— Da!

Mâna lui o cuprinse de ceafă.

Răsucindu-i buclele împrejurul pumnului, îi smuci capul pe spate. Chipul i se lăsă peste al ei, cu răsuflarea caldă şi dulce, în timp ce o privea în adâncul ochilor.

— Care e slăbiciunea ta, Brodick? îl întrebă ea.

— Tu.

CAPITOLUL 17

Brodick îşi coborî capul şi o sărută, amuţindu-i orice protest. Mâinile lui îi mângâiau spatele, apoi se desfăcură, în timp ce şi-o lipea intim de trup. O făcea să ardă de dorinţă, iar Gillian nici nu-şi mai putea să-şi tragă respiraţia, răspunzându-i înnebunită la sărutări.

— Brodick, vreau…

O sărută din nou, aproape sălbatic, apoi se retrase brusc, lăsând-o să lunece încet la pământ.

Gillian nu voia să se desprindă de el, iar când Brodick începu să-i muşte uşurel lobul urechii, mângâindu-i cu limba pielea sensibilă, simţi străbătând-o un şoc de plăcere.

— Nu…

Vocea i se frânse, în timp ce se cutremura în braţele lui.

— Nu ce? întrebă el, sărutând-o pe gât.

Gillian îşi înclină capul într-o parte, făcându-i loc, şi oftă:

— Nu te opri.

O ridică uşor şi i-ar fi dat drumul, dacă Gillian nu s-ar fi clătinat pe picioare. În privirea lui răutăcioasă, de satisfacţie masculină, se citea mulţumirea arogantă că reuşise s-o excite şi s-o zăpăcească într-un timp atât de scurt. Nici nu se punea problema s-o aştepte să-şi vină în fire şi să-i primească cererea în căsătorie. Până se hotăra ea, putea să aibă cel puţin doi copii.

Realitatea din jur îi readuse cu picioarele pe pământ. Ramsey îl strigă pe nume, iar Brodick se retrase, cu un oftat prelungit, de regret.

— Du-te şi ia-ţi lucrurile. E timpul să plecăm.

Se întoarse şi porni spre câmpie.

Gillian o luă în fugă după el.

— Îţi mulţumesc că ai înţeles.

— Ce am înţeles?

— Că nu mă pot mărita cu tine.

În timp ce-şi continuă drumul, râsul lui înfumurat ajunse până la urechile ei.

*

Când se întoarse la casa Maitland, Helen, servitoarea, îi împachetase lucrurile, iar Gillian, în timp ce-i mulţumea pentru ajutor, îşi aminti de o promisiune pe care o făcuse. Noroc că Helen îi putu arăta o scurtătură, pe uşa din spate.

Trecu zece minute, apoi încă zece. Brodick, nerăbdător din fire, era tot mai nervos, în timp ce o aştepta

pe Gillian în curte. Ramsey şi Winslow stăteau lângă el şi se tot uitau spre uşă.

— Unde mama dracului întârzie? mormăi Brodick.

— Poate-i aşteaptă pe Iain şi pe Judith. Uite-i că vin. Cu siguranţă, vrea să-şi ia rămas bun de la ei.

Ramsey o văzu pe Gillian venind spre curte, din partea opusă a colinei.

— Uite-o şi pe ea.

— N-a uitat, spuse Winslow, zâmbind.

Soţia lui, Isabelle, mergea pe lângă Gillian, cu cei doi băieţi ai lui Winslow după ea. Fiul cel mic, Andrew, care în curând avea să împlinească cinci ani, alergă înainte şi o luă pe Gillian de mână. Winslow o văzu zâmbindu-i fiului său şi spunându-i ceva. Cuvintele ei îl amuzară pe Andrew, care izbucni în râs. Isabelle abia îşi stăpânea şi ea râsul.

— Ce n-a uitat? îşi întrebă Brodick fratele.

— I-am spus că Isabelle era supărată pe mine pentru că nu i-am prezentat-o. N-a uitat.

Dintr-o dată, Winslow înţelese de ce se distra atât de bine familia lui cu Gillian.

— Cred că Isabelle nu înţelege o vorbă din tot ce spune. Femeia ta trebuie să înveţe mai bine gaelica.

Brodick dădu din cap.

— E sprintenă la minte. O să-nveţe.

— Ai s-o păstrezi?

— Da.

— Ea ştie?

— Încă nu.

Ramsey auzi conversaţia şi izbucni în râs.

— Cred că te-ai gândit la toate problemele, Brodick.

— Într-adevăr.

— N-o aşteaptă o viaţă prea uşoară…

Brodick încheie fraza în locul lui:

— … alături de clanul Buchanan. Ştiu, şi mă întreb

cum o să se deprindă.

Ramsey zâmbi.

— Nu asta voiam să spun. N-o să aibă viaţă uşoară alături de tine. Se zvoneşte că eşti un om dificil.

Brodick nu se arătă jignit.

— Gillian îmi cunoaşte cusururile.

— Şi totuşi te mai vrea? întrebă Winslow.

— La drept vorbind, a refuzat să se mărite cu mine.

Cunoscându-l atât de bine pe Brodick, Ramsey şi Winslow începură să râdă din nou.

— Aşadar, pe când nunta? întrebă Ramsey.

CAPITOLUL 18

Dragostea n-ar fi trebuit să vină aşa, pe neaşteptate.

Gillian îşi petrecu aproape tot drumul spre moşia lui Ramsey cu gândul la Brodick, întrebându-se cum Dumnezeu reuşise să-i cucerească inima într-un timp atât de scurt. Era conştientă de cele mai multe dintre cusururile lui, dar îl iubea totuşi. Cum se putea aşa ceva? Dragostea ar fi trebuit să aibă din ce să se hrănească. Se deştepta încet, în luni şi luni de zile, uneori chiar ani. În niciun caz nu lovea ca fulgerul.

Poate că nu era decât poftă, iar dacă era aşa, atunci cum ar fi putut mărturisi vreodată acest păcat capital, fără să moară de ruşine? Era de ajuns ca Brodick să arunce o singură privire spre ea, şi i se tăia respiraţia.

Era atât de adâncită în gânduri, încât nu observă că Ramsey şi Brodick se opriseră. Dylan îi apucă frâul calului, oprindu-l.

Soldaţii aşteptau la o oarecare distantă în spatele moşierilor, şi tocmai când se pregătea să-l întrebe pe

comandant de ce nu-şi continua drumul, Gillian văzu un călăreţ apropiindu-se în galop dinspre apus. Ocolindu-i, călăreţul se îndreptă spre Brodick şi Ramsey.

Gillian aşteptă cu răbdare să afle ce se întâmpla, urmărind discuţia ce părea destul de aprinsă dintre Brodick şi străin. Dar, deşi Brodick se încrunta, iar necunoscutul clătina din cap nemulţumit, Gillian observă că Ramsey zâmbea.

— Dylan, cine e omul acela care clatină din cap spre moşierul tău? întrebă ea.

— Părintele Laggan. Îi slujeşte pe Sinclairi, Maitlanzi şi mulţi alţii.

— Îi slujeşte şi pe Buchanani?

— Când n-are încotro, da.

— Nu înţeleg. Nu-i plac Buchananii?

Dylan chicoti.

— Noi nu placem nimănui, milady. Şi ne mândrim cu acest lucru. Cele mai multe clanuri ne lasă în pace, precum şi preoţimea, inclusiv Părintele Laggan.

— Şi de ce nu vă plac?

— Se tem de noi, explică vesel comandantul. Părintele Laggan ne socoteşte nişte sălbatici.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— De la el. Aşa ne spune.

— Cu siguranţă, nu poate crede una ca asta. Nu sunteţi sălbatici. Sunteţi doar puţin… cam focoşi… atâta tot. Preotul pare s-o ţină pe-a lui, cu Brodick. Uite cum clatină din cap.

— Brodick o să câştige, prezise Dylan. Întotdeauna învinge.

Ca şi cum ar fi ştiut că discutau despre el, Brodick se răsuci dintr-o dată în şa, privind spre Gillian, în timp ce preotul continua să protesteze. Vizibil nemulţumit, Laggan dădea acum din mâini agitat.

Apoi, Brodick îi făcu semn lui Gillian cu ochiul, spre marea ei nedumerire. Nu-i stătea în fire să-i facă ochi dulci de faţă cu alţii.

— Ştii despre ce discută? îl întrebă ea pe Dylan.

— Da.

Apoi, Părintele Laggan se răsuci în şa s-o privească. Avea un păr şocant de alb şi o piele bronzată şi tăbăcită.

Buzele îi erau strânse în semn de neplăcere, motiv pentru care Gillian nu-i zâmbi, nici nu-i făcu cu mâna. Îl salută doar tăcută, înclinând din cap.

Imediat ce preotul se întoarse din nou spre Brodick, Gillian întrebă:

— Spune-mi despre ce vorbesc.

— Despre tine.

— Poftim?

— Cred că domnia ta este subiectul lor de discuţie, milady.

— Nu se poate. Preotul nici nu mă cunoaşte.

— Iain l-a trimis la Brodick, şi cred că acum Laggan acţionează ca păzitor al tău. Vrea să se asigure că nu eşti silită să faci nimic împotriva voinţei tale.

— Dar vreau să mă duc la Ramsey, insistă ea. Iain trebuie să-i fi explicat situaţia.

Dylan spera sincer să nu-i ceară amănunte despre motivaţiile preotului. După părerea lui, cu cât ştia mai puţin, cu atât mai bine.

Brodick îi făcu semn să se apropie, în timp ce preotul, încă încruntat, îşi strunea calul ca să facă loc. Ramsey şi Brodick o încadrară de-o parte şi de alta. Crezuse că Brodick se oprise la marginea unei pante blânde, dar acum văzu peretele abrupt de sub ea. Trase atât de tare de căpăstru, încât calul se cambră, dar intervenţia promptă a lui Brodick o împiedică să fie aruncată din şa.

Brodick îi smulse frâul din mână.

— Gillian, ce te-a apucat?

Făcu un efort să-l privească.

— Nu-mi place să mă uit în jos de la o înălţime ca asta. Mă ia cu ameţeli.

Văzându-i panica din ochi, Brodick îndepărtă imediat caii de pe margine, Ramsey făcu la fel.

— Acum e mai bine?

Gillian expiră, relaxându-se.

— Da, mult mai bine, mulţumesc, şopti ea, întorcându-se spre părintele Laggan.

— Ramsey, am nevoie de ajutorul tău, spuse Brodick încet.

— Am să fac tot ce pot, îi promise la fel de încet prietenului şau.

Curioasă, Gillian se uită la ei.

— Vrei cumva şi ajutorul meu?

Brodick zâmbi.

— În orice caz am nevoie şi de ajutorul tău.

— Atunci spune-mi, te rog, la ce ai nevoie, şi te-ajut cu plăcere în orice fel pot.

Brodick aruncă o privire spre Ramsey, care spuse repede:

— Preotul aşteaptă să-ţi vorbească. Vrei să creadă că eşti prost-crescută?

Posibilitatea de a fi insultat involuntar de un om a lui Dumnezeu o făcu să roşească.

— Nu, în niciun caz, se grăbi ea să răspundă. Bună ziua domniei tale, Părinte. Mă bucur să te cunosc.

— Bună ziua, răspunse el. Am să-ţi pun câteva întrebări importante, spre mulţumirea Bisericii.

— Doreşti să mulţumesc Biserica? întrebă Gillian, iritată de stilul lui repezit.

— Da!

După ce-i aruncă lui Brodick o privire destul de ostilă,

preotul adăugă:

— Nu ne mişcăm de-aici până nu aflu cu certitudine că n-ai fost silită.

— Părinte, e foarte important să-mi continui drumul…

Înainte ca Gillian să termine, Ramsey o întrerupse:

— Gillian n-a trebuit să se caţăre într-o prăpastie ca să-l salveze pe Alec Maitland? Iain mi-a răspuns că rămăsese blocat pe o cornişă de stâncă.

— O ai în faţă, Ramsey. Întreab-o, îi propuse Brodick.

Gillian nu le mai dădea nicio atenţie.

— Părinte, de ce trebuie să întrebaţi…?

— E adevărat, Gillian?

Încă o dată, Ramsey o întrerupse. Gillian ar fi crezut că o făcea anume, dar ştia că, spre deosebire de Brodick. Ramsey n-ar fi fost impertinent intenţionat. Era de o diplomaţie desăvârşit.

— Ce să fie adevărat? întrebă ea cam absentă, privindu-l pe preot. De ce trebuie să mulţumească Biserica înainte de a-şi continua drumul spre moşia lui Ramsey?

Repetând întrebarea, Ramsey îi ceru să se uite la el când îi răspundea.

— Da, Ramsey, am coborât în prăpastie ca să-l salvez pe Alec.

Se întoarse din nou spre preot.

— Părinte, mi-ai spus că nu pot merge mai departe până nu mulţumesc Biserica? Am auzit bine?

— Da, milady, aşa am spus. Nimeni n-o să se mişte din locul ăsta până nu sunt pe deplin mulţumit. Vorbesc serios, boierule, adăugă el, cu o nouă privire pătrunzătoare spre Brodick.

— Vei fi mulţumit, îl asigură acesta.

— Nu înţeleg… începu Gillian.

— Am să mă asigur că înţelegi, răspunse preotul. Buchananii sunt meşteri în înşelătorii şi păcăleli. Fac orice

ca să-şi atingă scopurile şi, de vreme ce părinţii tăi şi duhovnicul tău nu sunt aici ca să te apere, consider că e de datoria mea să vorbesc ca păzitor şi preot al tău. Acum înţelegi?

Nu înţelegea nimic. Clătină din cap, gândindu-se să-l întrebe pe preot de ce considera că avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Nu-şi dădea seama că-l avea pe Brodick ca s-o ajute?

— Părinte, i-am cerut lui Brodick…

Preotul fu surprins, încât n-o lăsă să termine.

— Tu i-ai cerut? Deci n-ai fost silită?

Gillian începea să creadă că Părintele Laggan putea fi cam zăpăcit de cap. Încercă din nou să-i explice cu răbdare.

— Dacă cineva a silit pe altcineva să facă ceva, eu sunt aceea. Brodick s-ar fi întors acasă, dacă nu-i ceream să…

Brodick o întrerupse:

— Face numai ce ştie ea, părinte. N-am forţat-o, nici n-am manipulat-o. Nu-i aşa, Gillian?

— Da, aşa este, încuviinţă ea. Dar, părinte, eu tot nu înţeleg de ce e nevoie să fii campion. Nu-ţi dai seama că sunt pe mâini bune?

Părintele Laggan părea gata să izbucnească în plâns.

— Domniţă dragă, n-ai de unde să ştii în ce te bagi! strigă el, uluit de consimţământul ei calm. Răspunde-mi la o întrebare, îi ceru el. Ai mai fost vreodată la moşia Buchanan.

— Nu, n-am…

Preotul îşi aruncă mâinile în sus, deznădăjduit.

— Poftim! aproape că răcni el.

— Atât cât am văzut din Highlands e foarte frumos, continuă Gillian. Şi cred că pământurile lui Brodick sunt la fel de frumoase.

— Dar nu l-ai cunoscut pe niciunul dintre sălbaticii

care-şi spun Buchanani, nu-i aşa, fătuco? întrebă Părintele Laggan cu glas ascuţit.

— Nu, nu i-am întâlnit pe mulţi dintre supuşii lui, dar sunt sigură că-s oameni cumsecade, nu sălbatici.

— Sfinte Dumnezeule din ceruri, crede că-s oameni cumsecade! Ai auzit, Ramsey? Ai auzit?

Ramsey se strădui să nu râdă când răspunse:

— Am auzit, Părinte, dar ţi-aş aminti ce a spus Brodick: Gillian le ştie numai pe-ale ei. Sunt convins că-i va găsi pe supuşii lui foarte cumsecade.

— Cum ar putea… începu preotul.

— Pe moşierul Buchanan îl găseşte destul de plăcut. Altfel, n-ar fi împreună. Brodick poate fi foarte… fermecător… când îşi pune în minte.

Ramsey se înecă pe ultimele cuvinte şi izbucni în râs.

Preotul se întoarse spre Brodick.

— N-are de unde să ştie ce-o aşteaptă.

— Vrei să spui că n-o să am grijă de ea, sau că cineva din clanul meu are s-o maltrateze?

Părintele Laggan îşi dădu seama că întrecuse măsura şi încercă în grabă s-o dreagă. Ridicând mâinile, spuse:

— Nu, nu, sugeram doar… fătuca pare să fie o lady atât de blândă… şi nu-mi pot închipui cum o să supravieţuiască într-o lume atât de aspră.

Gillian nu înţelegea ce anume cauzase discuţia ciudată şi de ce Părintele Laggan era atât de nemulţumit. Îl privi pe Brodick, sperând ca acesta să-i explice ce naiba se întâmpla, dar Brodick n-o luă în seamă, vorbindu-i repede, în gaelică. Avea accent gros, ostilitatea-i era vizibilă, iar Gillian era vizibil îngrozită că-i vorbea la mânie unui cleric.

Brodick îi spuse preotului cât de mult însemna Gillian pentru el şi că mai curând ar fi murit decât să lase să i se întâmple ceva rău. Ştia că Gillian nu înţelegea o vorbă din tot ce spunea, dar Părintele Laggan înţelegea, şi pe

moment altceva nu conta.

Se amuza copios când Gillian izbucni:

— Nu trebuie să vorbeşti atât de aspru cu un preot. Lui Dumnezeu n-o să-i placă.

Întorcându-se spre Părinte, adăugă:

— Nu vrea să fie necuviincios.

— Nu e nevoie să prezinţi scuze în numele meu, spuse Brodick.

— Îţi păzesc sufletul! se răsti ea.

— Îţi pasa de sufletul lui? întrebă preotul.

— Cuiva trebuie să-i pese, răspunse Gillian. Fără ajutor, n-o să ajungă-n cer. Cu siguranţă, ştii asta, Părinte, căci îl cunoşti de mai mult timp decât mine.

— Gillian, destul cu neghiobiile astea! ordonă Brodick.

Gillian nu-l băgă în seamă.

— Dar are o inimă bună, Părinte. Atât că nu vrea să ştie nimeni.

Preotul zâmbi.

— Ai văzut bunătatea înăuntrul lui?

— Ie dară, răspunse ea încet. Am văzut-o.

Mijind ochii, Părintele Laggan o privi lung.

— Ai crescut într-o casă liniştită?

— Da. Casa unchiului meu era foarte liniştită.

— Şi totuşi, eşti gata să…

Părintele Laggan clătină din cap.

— Cum spuneam, nu ştiu cum vei supravieţui într-o lume atât de aspră.

— Părinte, Brodick şi cu mine mergem la moşia lui Ramsey, spuse ea, sperând să îndrepte orice neînţelegere.

— Dar nu veţi sta acolo o veşnicie! strigă frustrat preotul. Tot va trebui să plecaţi acasă la un moment dat.

— Da, desigur. Va trebui să mă întorc la…

— Gillian, cum ai reuşit? strigă Ramsey.

Surprinsă, Gillian se întoarse spre el.

— Cum am reuşit ce, Ramsey?

— Dacă ţi-e frică de înălţime, cum ai reuşit să cobori în prăpastie ca să-l salvezi pe Alec?

— Vrei să discută acum despre asta?

— Da.

— Dar tocmai îi explicam Părintelui Laggan că…

— Răspunde la întrebarea lui Ramsey, Gillian, ordona Brodick.

— Cum am coborât să-l iau pe Alec? Foarte simplu: am închis ochii.

— Trebuie să-ţi fi fost foarte greu. Ţi-am văzut faţa devenind pământie acum câteva clipe, când ajunseseşi lângă marginea prăpastiei.

— N-aveam încotro, şi nici timp nu prea aveam. Funia lui Alec se rupea.

— Ei, fătucă, dacă m-ai ajuta un moment, aş dori să-ţi pun câteva întrebări, insistă Părintele Laggan.

În acelaşi timp cu el, Ramsey spuse:

— Sigur că ai avut încotro. Ca să faci un lucru care te înspăimântă, aveai nevoie de mult curaj.

— Gillian a făcut ceea ce trebuia să facă, insistă Brodick. E curajoasă, nici vorbă.

Gillian îl contrazise.

— Ba nu, n-am fost curajoasă. Tremuram de frică.

„Şi plângeam”, adăugă ea în sinea ei.

— Gillian, nu discuta cu mine despre asta. Am spus că eşti curajoasă şi ştiu eu ce vorbea.

Lui Gillian nu-i plăcea să fie contrazisă.

— Brodick, papa e perfect, dar tu nu eşti. Prin urmare, n-ai cum să ştii…

— Aş dori să continui, se amestecă preotul. Fătuco, trebuie să ştiu un lucru: stai bine cu Biserica?

— Poftim?

— Vrea să ştie dacă stai bine cu Biserica? repetă

Brodick.

Gillian se uită de la unul la altul.

— Cred că da.

— Şi când te-ai spovedit ultima oară? întrebă Laggan.

Gillian ezită.

— Răspunde-i! porunci Brodick.

Furia lui Gillian se răzvrăti din nou.

— Ţi-am spus să nu-mi mai vorbeşti pe tonul ăsta! şopti ea. Nu-mi place.

Părintele Laggan o auzi. Rămăsese cu gura căscată, şi ochii ieşiţi din orbite, bâlbâindu-se:

— Cutezi să-l critici pe Moşierul Buchanan?

Jenată că o auzise, Gillian încercă să se justifice.

— Şi el a cutezat să se răstească la mine. L-ai auzit, nu-i aşa. Nu trebuie să mă apăr?

— Ba da, sigur că trebuie, dar, fătuco, cele mai multe femei n-ar face-o. S-ar teme de pedeapsă.

Simpla idee o făcu pe Gillian să pufnească.

— Brodick n-ar pedepsi nicio femeie.

Spre surprinderea tuturor, Părintele Laggan izbucni în râs.

— Am auzit că se spune, că pentru fiecare bărbat există o femeie deosebită, oricât de certăreţ şi barbar ar fi, iar acum trebuie să recunosc că aşa e.

— Putem continua? întrebă Brodick.

— Da, desigur, răspunse Părintele. Lady Gillian, te întreb din nou: când te-ai spovedit ultima oară?

Gillian roşi.

— Demult.

Lui Laggan nu-i plăcea ce auzea.

— Şi de ce nu te-ai mai împărtăşit din această sfântă taină?

— Trebuie să răspund la întrebarea asta înainte de a-mi continua drumul spre moşia lui Ramsey? întrebă Gillian.

— Trebuie, răspunse Ramsey.

— Părintele îţi aşteaptă răspunsul, îi aminti Brodick.

Începea s-o doară capul. Părea să fie singura care găsea ciudat interogatoriul preotului, dar pentru moment se hotărî să le facă hatârul.

— Nu m-am dus la spovedanie fiindcă Anglia a fost pusă sub interdicţie şi preoţii nu mai au voie să administreze sfintele taine decât în situaţii urgente. Desigur, ai auzit de… nemulţumirea papei… faţă de Regele John. Se războiesc pentru cine să fie Arhiepiscopul de Canterbury.

Părintele Laggan dădu din cap.

— Interdicţia. Da, desigur. La ce m-oi fi gândit. Am uitat că ai venit la noi din Anglia. Ei, ai vrea să-ţi ascult acum spovedania?

— Acum?!

Gillian nu voise să strige, dar o şocă atât de tare ideea de a-şi mărturisi păcatele în faţa lui Brodick şi a lui Ramsey, şi fără un voal care s-o despartă de Părintele Laggan, încât pur şi simplu nu se putu stăpâni.

— N-a făcut nimic care să aibă nevoie de iertare, îl asigură Brodick pe Laggan.

— De unde ştii? se oţări preotul.

Brodick râse.

— Ştiu.

Gillian îl privi încruntată.

— Am păcătuit, spuse ea, crispându-se în sinea ei, căci vorbea de parcă s-ar fi lăudat.

— Ba n-ai păcătuit.

— Ba da, insistă ea. Mulţumită ţie, m-au bântuit gânduri necurate, şi toate erau cu tine, aşa că vezi? Am prea păcătuit.

Numai după ce termină îşi dădu seama ce spusese.

— Numai tu eşti de vină pentru păcatele mele,

Brodick, şi dacă trebuie să mă duc în Purgatoriu, atunci, pe toţi sfinţii, ai să vii şi tu cu mine. Ramsey, dacă mai râzi, jur c-am să te-arunc în prăpastie.

— Îl iubeşti, fătucă? întrebă părintele.

— Nu!

— Nu ţi-am cerut-o, preciză Laggan.

— Aşa şi sper! strigă Gillian.

— Dar ţi-ar uşura viaţa, replică el.

— Gillian, ai să spui adevărul! îi ceru Brodick.

O apucă de mână.

Gillian încercă să se smulgă, dar el nu-i dădu drumul.

— Am spus adevărul. Nu-l iubesc pe Ramsey, iar dacă mai râde de mine, Sinclairii au să-şi caute în curând un nou moşier.

— Nu pe Ramsey! strigă Laggan ca să se facă auzit peste râsul lui Sinclair. Te-am întrebat dacă-l iubeşti pe Brodick?

— I-ai spus Părintelui că te iubesc? Şi cui ai mai spus?

După părerea lui Brodick, întrebarea nu merita osteneala unui răspuns. Îi ceru încet să-i spună din nou că-l iubeşte.

— Brodick, nu e momentul…

— E momentul cel mai potrivit.

— Ceea ce ţi-am spus ne priveşte numai pe noi doi.

— Mă iubeşti?

Nedorind să recunoască adevărul în faţa unui auditoriu care-i sorbea fiecare cuvânt, Gillian îşi lăsă capul în piept.

— Nu vreau să discut acum problemele sentimentale.

După ce-i ridică bărbia cu degetul, Brodick o întrebă din nou:

— Mă iubeşti?

— Ştii bine că da, şopti ea.

Cu o expresie solemnă, Brodick îşi desprinse o fâşie

de pled de pe umăr şi-i înfăşură capătul peste mâinile lor împreunate.

În sfârşit, Gillian înţelesese ce se întâmpla. În panică, încercă să-şi smulgă mâna, dar Brodick nu vru să-i dea drumul şi, după câteva secunde renunţă.

Inima ei îi aparţinea lui.

Privind-o în ochi, Brodick îi porunci.

— Vei rosti cuvintele.

Gillian se încăpăţână să tacă. La fel de îndărătnic, Brodick stărui:

— Vreau să aud cuvintele, Gillian. Nu mă refuza.

Simţea privirile tuturor şi ştia cât de neînduplecat putea să fie Brodick. Avea să continue s-o îmboldească până-i făcea pe plac.

Cu un oftat îşi dădu seama că pierduse lupta, şi totuşi victoria era a ei.

— Te iubesc, şopti ea abia auzit.

— Acum şi pentru totdeauna.

Tăcu o clipă, apoi îşi lăsă deoparte toate grijile şi temerile, hotărându-se.

— Da.

— Iar eu te voi cinsti şi te voi apăra, Gillian, spuse Brodick.

Mâna lui o cuprinse de ceafă şi o trase spre el. Cu coada ochiului, Gillian îl văzu pe Părintele Laggan ridicând mâna şi făcând semnul crucii.

Nu putu rezista când Brodick se aplecă s-o sărute. Atingerea lui era sfruntat de posesivă. Când în sfârşit îi dădu drumul, Gillian trebuia să se ţină de oblicul şeii ca să nu cadă de pe cal. Încercă să-şi dreagă înfăţişarea, în timp ce Brodick îşi petrecea la loc peste umăr fâşia de pled, prinzându-şi-o la cingătoare.

Gillian îl tot aştepta pe Brodick să spună ceva, dar el părea mulţumit să tacă, aşa că se întoarse spre Părintele

Laggan.

— Dumnezeu să fie cu voi, spuse acesta.

Ramsey zâmbi ştrengăreşte, îl bătu pe Brodick pe umăr.

— Diseară trebuie să sărbătorim.

— Ce să sărbătorim, Ramsey? întrebă Gillian cu nevinovăţie.

— Ai mulţumit Biserica.

— Atunci, ne putem continua drumul?

— Da.

Înainte ca Gillian să-i mai pună şi alte întrebări, Ramsey se întoarse grăbit spre preot:

— Părinte, iei cina cu noi diseară?

— I-am promis Moşierului MacHugh să trec pe la el, dar dacă nu mă prinde întunericul la întoarcere, vin cu plăcere la voi în ospeţie. Adevăru-i că bătrânele mele oase s-au cam deprins c-un pat cald noaptea. Un pat cald şi gol, adăugă el, încruntându-se spre Brodick.

— Un pat gol o să te aştepte, promise Ramsey, cu un zâmbet.

După ce o privi pe Gillian cu milă, Părintele Laggan izbucni:

— Mai este timp… s-a mai auzit de câte-o fătucă să se răzgândească până nu e prea târziu. Lady Gillian, dacă până la noapte îţi schimbi gândul, sau dacă-ţi vii în fire şi-ţi dai seama de nechibzuinţa…

— Ce-i făcut e bun făcut, Părinte, interveni Ramsey. Lasă-i în pace.

Umerii lui Laggan se prăbuşiră.

— Te previn, Moşier Buchanan. Voi continua să-i port de grijă.

Ramsey râse.

— Asta-nseamnă c-ai să-ţi calci propriul legământ şi te vei întoarce la moşia Buchanan? Parcă-mi amintesc că i-ai

spus lui Iain Maitland că toţi Buchanani sunt păgâni şi niciodată n-ai să mai pui piciorul pe pământul lor.

— Ţin minte ce-am spus! se răsti preotul. Şi, cu siguranţă, n-am uitat incidentul acela nefericit. Oricum, datoria mea mi-e limpede. Am să stau cu ochii pe Lady Gillian şi, dacă văd că e nefericită sau se vlăguieşte, atunci ai să răspunzi în faţa mea, Boierule. Fă bine şi ai grijă de ea. Ai aici o comoară, cred că-ţi dai seama.

După această cuvântare pătrunsă, Laggan luă hăţurile calului şi porni printre soldaţi.

— Dumnezeu să fie cu voi! mai strigă el.

Gillian îl privi cum se îndepărta, dar Brodick o trase uşurel de păr, atrăgându-i atenţia spre el.

— Am să mă port frumos cu tine, îi promise el cu ardoare.

— Voi avea eu grijă să fie aşa, replică Gillian. Acum mergem?

Brodick îi făcu semn lui Dylan s-o ia înainte, apoi se întoarse să-i vorbească lui Ramsey. Gillian îl văzu pe comandant luând-o înainte, spre prăpastie. Înspăimântată, îşi mână calul în direcţia opusă. Îl depăşi pe Brodick şi porni cu viteză în josul pantei, spre miazăzi.

— Unde naiba se duce? îl întrebă Brodick pe Ramsey, pornind în galop spre ea.

O ajunse din urmă, apucă frâul şi încercă s-o oprească. Gillian îi dădu mâna la o parte, îndemnându-şi calul înainte.

— Ai luat-o pe un drum greşit.

— Drumul trece prin prăpastia aia? întrebă ea înnebunită.

— Nu, Gillian, nu e…

— N-am să merg.

— Lasă-mă doar să-ţi explic… reîncepu el cu răbdare.

Întrucât nu-i putea smulge căpăstrul, Gillian sări de pe

cal şi porni grăbită pe jos, înainte ca Brodick s-o convingă s-o ia pe scurtătură.

O ajunse iar din urmă.

— Ce dracu’ faci?

— Nu se vede ce fac? Merg pe jos. Simt nevoia să-mi dezmorţesc picioarele.

— Dă-mi mâna.

— Nu.

— Nu-i o prăpastie…

— Prefer să ocolesc.

— În regulă.

Gillian se opri brusc.

— Vorbeşti serios? N-ai să mă forţezi?

Brodick scoase un şuierat ascuţit, ridicând mâna. Dylan se întoarse imediat.

Gillian ştia că-l făcea pe Brodick să se simtă prost pentru că nu era capabilă să coboare un povârniş amărât. Toţi soldaţii se uitau la ea, dar de la distanţa aceea nu putea auzi ce spuneau.

— Nu vreau să te fac de râs în faţa prietenului şi a soldaţilor tăi, dar jur dacă mă pui s-o iau pe jos pe panta aia, am s-o fac.

— În ciuda fricii, te frământă grija că m-ai putea face de râs? Gillian, niciodată n-ai putea să mă faci de râs. O s-o luăm pe ocolite.

Neliniştea ei începuse să se amestece cu uşurarea.

— Cât de mult ne va lua?

— Depinde cât de repede mergem.

— Cât? insistă ea.

— O zi întreagă, recunoscu Brodick.

— Atât de mult? Chiar dacă ne grăbim?

— Atât de mult. Dă-mi mâna.

— Pot călări calul meu.

— Prefer să te urci pe al meu.

Gillian se retrase.

— Brodick?

— Da, fătuco?

— Trebuie să cobor pe panta aia?

— Nu trebuie să faci nimic, dacă nu vrei.

Trăgând adânc aer în piept, Gillian îşi îndreptă umerii, apoi îl luă de mână. În loc s-o urce în spatele lui, Brodick se răzgândi şi-o aşeză în faţă.

Simţea că tremură şi nu voia decât s-o liniştească. O cuprinse cu braţele, strâns.

— Frica asta a ta…

— E prostească, nu-i aşa?

— Ştii cumva ce a cauzat-o. S-a-ntâmplat ceva ce te-a făcut să devii atât de temătoare.

— Laşă, vrei să spui?

Prinzându-i bărbia în mână, Brodick o sili să-l privească.

— Niciodată să nu te mai aud rostind cuvântul ăsta. Nu eşti laşă. Înţelegi?

— Da.

— Spune! îi porunci el.

— Nu sunt laşă. Acum poţi să nu mă mai strângi aşa.

Îl aşteptă să slăbească strânsoarea, apoi spuse:

— M-am hotărât, vom coborî panta. Totuşi, ar trebui să rămânem la urmă, se grăbi ea să adauge, sperând ca în timpul aşteptării să-i mai revină curajul.

— Eşti sigură?

— Da, insistă Gillian, deşi cu o voce atât de slabă încât nu era sigur c-o auzise. Şi voi călări pe calul meu, adăugă ea mai tare. Nu vreau ca oamenii tăi să mă creadă slabă.

— În veci nu s-ar gândi la aşa ceva, spuse el, mânându-şi calul înapoi în susul pantei.

Nu se opri pe creastă şi nici nu încetini pasul în timp

ce pornea în josul cărării întortocheate şi înguste care ducea spre moşia lui Ramsey. Gillian îşi îngropă faţa în pledul lui şi-i ceru să aştepte până treceau toţi ceilalţi.

Brodick refuză.

— Vreau să rămânem ultimii.

— Mie-mi place să fiu primul.

— Brodick... nu pot...

— Povesteşte-mi despre gândurile alea necurate cu mine pe care le-ai avut.

— Ce?

Răbdător, Brodick repetă cererea. Armăsarul lui se împiedică, rostogolind pietre în prăpastie, iar Gillian, auzind zgomotul, se întoarse să privească. Brodick, însă, o întrebă:

— În gândurile astea necurate, aveam hainele pe noi?

Obrajii lui Gillian se înfierbântă, roşii ca focul.

— Hainele...? şopti ea

— În fanteziile tale cu mine...

— Nu erau fantezii.

— Ba erau, replică el vesel. I-ai spus lui Laggan că ai avut visuri necurate, cu ochii deschişi.

— Gânduri necurate! strigă ea.

Brodick râse.

— Deci, le aveam? întrebă el din nou.

Umerii lui Gillian se înmuiară..

— Ce să avem?

— Hainele pe noi.

Enervată la culme, strigă:

— Sigur că aveam hainele pe noi!

— Atunci nu puteau fi nişte gânduri necurate prea interesante.

— Ai de gând să-ncetezi să vorbeşti despre asta.

— De ce?

— Nu se cuvine, de-aia?

— Cred că am dreptul să ştiu. Ai spus că gândurile

necurate erau cu mine, nu?

— Da.

— Şi-atunci? Vreau să ştiu ce făceam.

Gillian închise ochii.

— Mă sărutai.

— Atâta tot? Altceva, nimic?

— La ce te-ai fi aşteptat?

— La mult mai mult. Unde te sărutam?

— Pe buze. Şi-acum, ai de gând să termini o dată cu…

— Şi-n altă parte, nu? o întrerupse el, dezamăgit. Vrei să-ţi descriu unele din fanteziile mele cu tine?

Gillian făcu ochii mari.

— Ai avut… gânduri… cu mine?

— Sigur că am avut, dar visele mele cu ochii deschişi sunt mult mai interesante.

— Chiar aşa?

— Vrei să ţi le povestesc?

— Nu!

Râzând, Brodick nu-i luă în seamă protestul.

— În fanteziile mele nu aveai nimic pe tine. Ba nu, nu-i chiar aşa. Aveai ceva.

Gillian ştia că n-ar fi trebuit să întrebe, dar nu se putu stăpâni.

— Şi ce aveam?

Aplecându-se, Brodick îi şopti la ureche:

— Pe mine.

Se smuci înapoi, împingându-l cu ambele mâini pe piept.

— O, Doamne, Dumnezeule mare! strigă ea. O s-ajungem amândoi în purgatoriu dacă mai continuăm conversaţia asta păcătoasă. De unde puteai să ştii cum arătam fără hainele pe mine?

— Am ghicit, răspunse el. Apropo, arăţi perfect.

— Ba nu arăt perfect deloc!

— Ai pielea netedă şi mătăsoasă şi, în fanteziile mele, când mă culc între…

Gillian îi puse mâna peste gură, făcându-l să tacă. În ochii lui scăpăra un licăr drăcesc. Nu părea să-i pese ce gândeau alţii despre el, iar Gillian şi-ar fi dorit să se poată simţi şi ea la fel de liberă.

— N-a fost chiar atât de rău, nu-i aşa, milady?

Glasul lui Dylan o făcu să tresară.

— Poftim? întrebă ea, desprinzându-şi încet mâna de pe gura lui Brodick. Acesta i-o apucă şi o sărută în palmă. Intimidată dintr-o dată, Gillian îşi retrase mâna înainte ca Dylan să-i ajungă din urmă.

— N-a fost chiar atât de rea coborârea, nu?

Gillian se uită în sus spre stânci, clătină din cap şi izbucni în râs.

— Într-adevăr, n-a fost rea deloc.

Peste câteva minute, era din nou pe iapa ei. Hotărâtă s-o ia în frunte, o zori la trap şi, când trecu pe lângă Brodick şi Ramsey, strigă:

— M-ai păcălit?

— Aşa e, recunoscu el. Te-ai supărat?

Gillian râse din nou.

— Eu nu mă supăr, eu mă achit.

Fără să ştie, tocmai citase crezul clanului Buchanan.

CAPITOLUL 19

Locuinţa lui Ramsey Sinclair era maiestuoasă.

Stătea pe un platou înălţat în mijlocul unei văi magnifice de râpi abrupte într-o parte şi coline înalte, unduitoare, în cealaltă.

Castelul masiv de piatră al moşierului domina

protector casele presărate în jur, iar un zid de lemn şi pietre încercuiau toată comunitatea, adăpostind clanul dinăuntru.

Porţile grele, cu ţâţâni de fier, se deschiseră, iar Ramsey şi oaspeţii lui intrară pe moşie. Din jur răsuna un val de urale, când soldaţii alergară să-şi întâmpine stăpânul. Veneau în fugă şi multe femei tinere.

Imediat, Gillian fu înconjurată de garda protectoare a lui Brodick. Aaron trecu în faţa ei, Dylan şi Ramsey o încadrară, iar în urmă venea Liam.

Oricât i-ar fi fost de greu să vadă ceva printre umerii laţi ai păzitorilor, încerca totuşi să se uite la fetele din mulţime. Ar fi fost minunat şi miraculos s-o găsească imediat pe Christen, dar ştia că n-avea să-i fie aşa de uşor. Şi totuşi, de fiecare dată când vedea o femeie blondă, inima îi tresărea de speranţă.

Brodick şi Ramsey descălecaseră şi erau acum înconjuraţi de ostaşi. Gillian aştepta cu răbdare ca Brodick să-şi aducă aminte şi de ea.

— Îl vezi, milady? întrebă încet Dylan.

— Pe cine?

— Pe trădător.

— Nu, îmi pare rău. Nu mă uitam după… spuse ea, încercând din nou să scurteze mulţimea. Încă nu, şopti ea. Sunt atât de mulţi…

— Cei mai mulţi dintre oamenii lui Ramsey nu-s aici, explică Dylan. Se instruiesc pe câmpul din spatele castelului. Ie dară, mi-s sigur că-s acolo, astfel Gideon ar fi venit să-şi salute boierul.

În timp ce Gillian continua să privească mulţimea, câţiva soldaţi curioşi şi îndrăzneţi din clanul MacPherson, purtând pledul cu culorile lor, se apropiau s-o vadă mai bine. Un tânăr necugetat îndrăzni să vină mai aproape.

Robert cel Negru îşi mână calul înainte, silindu-l pe soldat să se dea la o parte. Cu glasul plin de venin, îi

ordonă:

— Nu mai căsca ochii la lady!

Soldatul cel voinic aruncă o privire spre prietenii lui, apoi se întoarse spre Robert cu un rânjet insolent.

— Că de nu…? îl provocă el.

Robert nu fu impresionat. Înainte ca ostaşul să-i ghicească gândul, se aplecă, îl înşfăcă de gât şi-l ridică în aer, la nivelul lui.

— Că de nu îţi rup oasele.

Soldatul din clanul MacPhersonilor era o namilă, dar Robert îl ridică ca pe un vreasc. Puterea lui o uimi pe Gillian.

— Robert, te rog, lasă-l jos pe băiat.

— Cum doreşti, milady, bombăni Robert.

Întâmplător, Brodick întoarse capul tocmai când Robert îl trimise pe soldat de-a berbeleacul. Omul căzu între prietenii lui. Clătinând din cap, Brodick îşi croi drum şi se opri în faţa ostaşului buimăcit.

— Robert?

— Nu mi-a plăcut cum se holba la milady, boierule.

Soldatul încercă să se ridice, dar Brodick îi puse cizma pe piept, ţintuindu-l la pământ.

— Cum se holba?

— Obraznic, răspunse Robert.

— E foarte frumoasă, replică pe un ton cam sfidător soldatul. Dacă vreau să mă uit la ea, mă uit.

Brodick coborî privirea spre el şi începu să-i apese pieptul cu piciorul.

— E frumoasă, într-adevăr, îi dădu el dreptate pe un ton binevoitor. Dar mie nu-mi place să se uite bărbaţii la ea.

Apăsând şi mai tare, până când soldatul se înroşi la faţă, gâfâind sufocat, adăugă ameninţător.

— Deloc nu-mi place.

Ramsey apăru lângă el.

— Lasă-l să se ridice, îi ordonă.

Brodick făcu un pas înapoi, privind cum soldatul se aduna pe picioare. Apoi Ramsey se apropie de el şi-i dădu un brânci atât de puternic încât îl trânti iar pe spate.

— Ai să-i ceri iertare Boierului Buchanan în clipa asta! mugi el.

— Buchanan? icni el. E Boierul Buchanan? N-am ştiut…

Ramsey mai făcu un pas. Adunându-se pe picioare soldatul bolborosi:

— Mă iartă, Boier Buchanan. Niciodată n-am să mă uit la femeia domniei tale. Jur pe capul tatălui meu.

Ramsey nu era satisfăcut. Observase că soldatul şi camarazii lui încă mai purtau pledul clanului MacPherson.

— O să purtaţi culorile mele, altfel puteţi să vă căraţi dracului de pe pământul meu.

Gillian îl privi uimită. Până în acel moment crezuse că Ramsey era gentleman manierat. Judith Maitland îi spusese că, ori de câte ori Iain dorea să încheie o alianţă, îl trimitea pe Ramsey ca purtător de cuvânt. Acum, însă, numai diplomat nu era. Ba chiar, temperamentul lui rivaliza cu a lui Brodick. Ştiuse că ea fusese cauza gâlcevii. Îl privi pe Robert încruntată, dar soldatul se apără şoptind:

— A fost obraznic, milady.

— Mie nu mi s-a părut, şopti şi ea.

— Mie da, milady.

Fălcile lui strânse arătau că era convins, aşa că Gillian prefera să nu-l mai contrazică.

— Uite-l pe Gideon, spuse Aaron. Ar trebui să vorbeşti cu el, Dylan. Umblă vorbă că se crede egal cu tine.

Un grup numeros de soldaţi se apropia peste coline, printr-o parte şi alta a castelului, dar Gillian, mijind ochii în faţa soarelui, nu le putu distinge feţele.

— Gideon e comandantul lui Ramsey, remarcă Robert.

Asta nu-nseamnă că-i egalul lui Dylan?

— Mie nu mi-e egal nimeni, răspunse Dylan, descălecând. Dar am să-l împac pe Gideon, coborându-mă la a vorbi de el. Dacă mă scuzi, milady? întrebă el, pregătindu-se să ducă de dârlog calul.

— Desigur, răspunse Gillian. Şi eu aş dori să descalec, Robert. Vrei să-mi faci loc?

— Trebuie să-l aştepţi pe boier, răspunse Robert.

— Trebuie dară, confirmă şi Liam, luând locul lui Dylan. Milady, ne-ar fi mult mai uşor dacă ai purta pledul nostru.

— Ce v-ar fi mai uşor?

— Aşa, ar şti şi ei că sunteţi…

Se opri dintr-o dată.

— Că sunt ce? întrebă Gillian.

— Cu noi.

Fu scutit să mai dea alte explicaţii, când Ramsey îi făcu semn să-şi dea calul la o parte ca să-i facă loc să vină lângă Gillian.

O ajută să descalece.

— Să nu-mi judeci clanul, după o mână de băieţi, o preveni el.

— Poţi să-i dai drumul, spuse Brodick din spatele lui. Stă cu picioarele pe pământ.

Fără să-l ia în seamă, Ramsey continua s-o ţină pe Gillian.

— Vino în casă. E aproape amiază şi ţi-o fi foame, pesemne.

Brodick îi dădu mâna la o parte şi-i făcu semn să vină la el. Nemulţumită de comportamentul lui, Gillian rămase pe loc, aşteptând să vină el în schimb.

— Nu mi-e foame, îi spuse ea lui Ramsey.

— Atunci, deseară o să dăm un ospăţ, îi promise el. Dar până atunci, ai să-i cunoşti pe toţi soldaţii mei de pe

moşie. Dacă omul pe care l-ai văzut nu e printre ei, atunci mâine vom merge să ne uităm la ceilalţi. O să dureze, Gillian, o preveni. Acum că Sinclairii şi MacPhersonii s-au unit, avem de acoperit o întindere mare de pământ.

— Şi cu sora ei cum rămâne? întrebă Brodick.

— Aş dori să întâlnesc şi toate femeile, spuse Gillian, luându-l de mână. Ştiu că e important să ţi-l arăt pe omul care te-a trădat, şi voi face tot ce pot ca să te ajut ca să-l găseşti, dar te implor să faci acelaşi lucru şi pentru mine. Trebuie s-o găsesc pe Christen.

Ramsey dădu din cap.

— Ne-ai spus că a fost luată de clanul MacPherson şi, aşa cum a sugerat Iain, bătrânii trebuie să fi auzit negreşit despre ea.

— Atunci de ce n-a luat în seamă cererile de informaţii? Regele John a trimis emisari la toate clanurile, dar nimeni n-a răspuns.

Ramsey zâmbi.

— De ce să răspundă?

— Nu înţeleg.

— Nu ne place Regele John, îi explică Brodick.

— Într-adevăr, nu ne place deloc, întări Ramsey.

Îşi continuă drumul spre treptele de piatră care duceau la uşile de scânduri late ale castelului, în timp ce mulţimea le făcea loc. Gillian observă doi bătrâni aşteptând în apropierea treptelor. Unul era înalt şi slab ca o prăjină, iar celălalt, jumătate cât el, era rotofei ca o lună plină. Amândoi se înclinară în faţa lui Ramsey.

După ce-i prezentă, Ramsey se întoarse spre Gillian.

— Nădăjduiesc că Brisbane şi Otis te vor putea ajuta s-o găseşti pe Christen. Amândoi sunt MacPhersoni.

Ramsey le spuse detaliile necesare despre sora lui Gillian.

— Cu memoria voastră, sunt sigur că vă veţi aminti de

o familie care a adoptat o fată. Trebuie să fi avut vreo şase ani.

— Dar dacă familia a venit la noi din Lowlands cu copila, cum să ştim noi că nu era a lor? întrebă Brisbane.

— Aţi şti. Voi ştiţi tot ce se-ntâmplă pe-aici. Amândoi trebuie să fi auzit zvonurile.

— Poate reuşim să-i fim de folos domniţei, spuse Otis. Dar mă întreb de ce o ajuţi, Boierule. A ajuns să însemne pentru domnia ta mai mult decât ar trebui?

— A ajuns să însemne mult pentru mine, răspunse scurt Ramsey.

— Dar e englezoaică, răspunse scurt Brisbane. Şi de asta e Otis îngrijorat, boierule.

— Ştiu, replică Ramsey. Lady Gillian e femeia lui Brodick, iar Brodick e prietenul meu.

Vestea îi înveseli pe amândoi.

Otis păru enorm de uşurat.

— Vasăzică, nu sunteţi…

— Nu, îl întrerupse Ramsey. Inima ei îi aparţine lui Brodick.

Brisbane se întoarse spre Brodick.

— Chiar dacă e englezoaică… o vrei totuşi?

— Da.

Nemulţumită de întorsătura pe care o luase conversaţia, Gillian spuse:

— Sunt fericită să fiu englezoaică.

Otis o privi înţelegător.

— Ei, fătucă, n-ai cum să fii fericită să fii englezoaică, dar ai mare curaj să te prefaci. Vino cu mine, adăugă el, luând-o de braţ, şi-o să vorbim despre sora ta.

Brisbane nu se lăsă nici el cu una cu două.

— Memoria mea e mult mai bună decât a ta, Otis, spuse el în timp ce o lua pe Gillian de celălalt braţ, dându-l pe Brodick la o parte din drum. Ce-ar fi să facem noi o mică

plimbare pe malul lacului şi să ne punem capetele la contribuţie? Îmi amintesc îndeosebi de o familie. Au o fată cam de vârsta ta şi au venit într-adevăr la noi din Lowlands.

Întrucât amândoi bătrânii se ţineau de ea, Gillian nu putea să facă reverenţa necesară pentru a-i cere gazdei permisiunea de a pleca. Se uită înapoi la Brodick, îl văzu dând din cap aprobator, aşa că se întoarse spre cei doi.

Ramsey şi Brodick o priveau cum pleca.

— O să fie totu-n regulă? întrebă Brodick, deşi le făcea semn lui Liam şi Robert să-i urmeze.

— Sigur c-o să fie în regulă, răspunse Ramsey. Lasă-i pe oamenii tăi să se odihnească.

— Prea bine, acceptă Brodick şi imediat anulă comanda. Îl urmă pe Ramsey în casă, unde se adunase o mulţime de oameni pentru a vorbi cu boierul.

— Crezi că Otis şi Brisbane o vor putea ajuta pe Gillian? întrebă el.

— Întrebarea nu e dacă pot s-o ajute, ci dacă vor s-o ajute.

Ramsey turnă o cupă de vin şi i-o dădu prietenului său, apoi îşi turnă sieşi una.

— Probabil ştiu destul de bine unde este Christen, explică el. Dar, înainte de a-i spune lui Gillian ceva, vor vorbi cu familia ei. Dacă Christen vrea să-şi întâlnească sora, au să aranjeze. Dacă nu…

— Ai să porunceşti tu.

— Într-adevăr. Dar va fi greu. Bătrânii sunt încăpăţânaţi.

— Ar căuta s-o protejeze pentru că e o MacPherson?

— Da.

— De ce ar crede că trebuie s-o apere de propria ei soră?

— De sora ei englezoaică, preciză Ramsey. Nu-ţi face griji Brodick. Dacă Christen e aici, o vom găsi. A, uite-i pe

Gideon şi Dylan. Lasă-mă să mă ocup de treburile cele mai urgente, după care o să-ncepem şi noi să facem planurile.

Trecu o oră, timp în care Ramsey ascultă mai întâi care erau planurile clanului, apoi raportul lui Gideon despre diverse întâmplări petrecute în lipsa lui. Nu se miră să audă că majoritatea implicau soldaţii clanului MacPherson. Îşi păstră răbdarea, în timp ce Gideon îi povestea diverse întâmplări pe câmpul de instrucţie.

Când termină de înşirat nemulţumirile, comandantul era roşul la chip.

— Mi-ai poruncit să fiu îngăduitor, îi aminti el lui Ramsey. Dar îţi pun un lucru: e periculos să permitem asemenea nesupuneri. Căpetenia grupului ăstuia de venetici capătă tot mai multă putere pe zi ce trece. Când dau un ordin, cei mai mulţi MacPhersoni se uită mai întâi la el, iar dacă dă din cap, îmi respectă ordinul. E de neîngăduit, adăugă el, cu glasul tremurându-i de furie.

Ramsey stătea calm în faţa vetrei, privindu-şi comandantul cum se plimba nervos prin sală. Rezemat de masă, Brodick asculta şi el, cu Dylan alături.

Când auzi destul, Ramsey ridică mâna.

— Şi ce vrei să fac, Gideon? întrebă el încet.

Comandantul se răsuci spre boierul lui.

— Să-l dai afară pe ticălos.

— Ticălosul are şi el un nume? întrebă Dylan.

— Aş prefera să-l ucid, boierule, dar aş fi mulţumit dacă l-ai izgoni.

— Şi supuşii lui? Ce-ai vrea să fac cu ei?

— Sincer?

— Sigur că da.

Gideon oftă.

— Te-aş pune să-i alungi pe toţi. Ştii c-am fost împotriva unirii acesteia între clanuri, boierule, şi-mi amintesc că ţi-am spus că n-o să meargă.

— Şi crezi că profeţia ta s-a împlinit?

— Aşa cred.

— Ai ştiut că vor fi probleme, Gideon. E de datoria ta să le rezolvi, dar nu izgonindu-i pe venetici, adăugă el scurt. Găseşte-l pe Proster şi trimite-l la mine, îi porunci. Am să mă ocup de el şi de cetele lui.

Gideon dădu din cap uşurat.

— Mă bucur că intervii, boierule, căci jur că gâlcevitorii ăştia m-au dus la capătul răbdării. Eu nu-s la fel de îngăduitor ca domnia ta.

O dată ce se descărcase, Gideon era mult mai bine dispus.

— Ar mai fi o problemă de rezolvat, înainte să te odihneşti, anunţă el cu un zâmbet.

Ramsey înălţă o sprânceană.

— Şi te amuză?

— Ie dară.

Moşierul oftă.

— Lasă-mă să ghicesc. E o problemă cu Bridgid KirkConnell?

Gideon râse.

— Isteţ mai eşti, boierule, căci e vorba într-adevăr de Bridgid a noastră. Iar i-a cerut cineva mâna.

Cu o expresie resemnată, Ramsey întrebă.

— De data asta cine mai e?

— Soldatul se numeşte Matthias. E un MacPherson şi te-aş preveni că, dacă Bridgid primeşte să se mărite cu el după ce a refuzat atâţia dintre mândrii şi vrednici noştri soldaţi din clanul Sinclair, o să avem de plătit scump.

La asta, Ramsey râse.

— Măcar un lucru se poate spune despre Bridgid – că e previzibilă. Ştim amândoi că nu-l va accepta pe acest Matthias, nu e nevoie să-ţi faci griji. Trimite-o aici, ca s-o iau la întrebări. Aş vrea s-o cunoască şi Brodick.

— De ce? întrebă acesta.

— Mă… intrigă.

— Cu îngăduinţă, mama ei cere o audienţă mai întâi, boierule. Vrea să-ţi vorbească înainte de a fi chemată Bridgid.

— Aşteaptă acum afară?

— Nu, dar am să trimit pe cineva s-o aducă.

— Şi când terminăm, spuse Ramsey, vreau să porunceşti ca toţi oamenii să se adune în curte la apusul soarelui. Până la ultimul.

— Fără nicio scuză, adăugă Brodick.

Gideon dădu din cap.

— Cum doreşti.

Îl privi pe Ramsey câteva secunde, apoi întrebă:

— Plănuieşti să faci un anunţ atunci? Să te felicit?

— Nu, răspunse Ramsey.

Curios, Brodick întrebă:

— Pentru ce să te felicite?

— Bătrânii mi-au cerut să mă gândesc la o căsătorie cu Meggan MacPherson. Încă nu m-am hotărât. Adevăru-i că nici n-am avut timp. Recunosc că mi-ar fi mult mai uşor dacă am uni cele două clanuri prin căsătorie.

— Ai să frângi multe inimi, remarcă Dylan. Sunt destule tinere drăguţe care se ţin după tine, dar am observat că niciuna nu are curajul să-ţi vorbească.

— De obicei umblă cârd pe urmele lui, spuse Gideon, Azi, însă, au fost foarte sfioase. Cred că ştiu motivul pentru care nu s-au apropiat.

— Şi care ar motivul ăsta? întrebă Brodick.

Gideon se hotărî să fie direct.

— Domnia ta, boierule. Stăteai cu Ramsey, şi de-asta n-au venit femeile. Oricât de ahtiate sunt după boierul lor, sunt şi mai speriate de domnia ta.

Dylan zâmbi.

— Asta-i bine de ştiut, că încă mai poţi face femeile să tremure, Brodick.

— N-avem timp de lăudăroşenii prosteşti, bombăni Ramsey, stânjenit de discuţia despre comportamentul femeilor. Brodick ştia că Ramsey se jena să fie fugărit după felul cum arăta şi se folosea de acest lucru. Ori de câte ori îl putea face să se simtă şi mai încurcat, nu şovăia.

— Cred că-i un iad pentru tine să fii blestemat cu mutra asta de băiat drăgălaş, spuse el tărăgănat. Chinul de a găsi în fiecare zi câte-o femeie la tine-n pat trebuie să te doboare de pe picioare. Nici de unde-ţi trage vlaga, cu povara asta cumplită pe care o porţi.

Muşchii fălcilor lui Ramsey tresăriră, spre marea mulţumire a lui Brodick.

— Ştim că şi tu ai avut la fel de multe femei ca şi mine, se răsti Ramsey. Dar am vorbit serios. Avem probleme mai importante de discutat.

Obosit, se aşeză la masă şi le făcu semn lui Dylan şi Gideon să se aşeze. Îi ceru valetului de lângă uşă să le aducă pâine caldă şi brânză, şi imediat ce băiatul ieşi, îi spuse lui Brodick să-i explice tot ce se întâmplase.

— Comandanţii noştri trebuie să-şi coordoneze eforturile pentru atac, spuse el. Iain vrea ca Winslow, Dylan şi cu tine să alegeţi pe sprânceană soldaţii care vor merge cu noi în Anglia.

— Atacăm Anglia? întrebă Gideon uimit.

— Nu, răspunse Brodick, deşi gândul ăsta îmi încălzeşte inima.

Apoi se rezemă de spătar şi-i spuse tot ce se întâmplase. Când termină, Gideon şopti, clătinând din cap:

— Dumnezeule mare, e o minune că Alec a scăpat cu viaţă.

— Minunea lui a fost Gillian, spuse Brodick. Dacă nu era ea, Alec ar fi fost mort acum.

— Şi nimeni n-ar fi ştiut că avem un trădător printre noi, sublinie Ramsey.

— Cine să facă asta? întrebă Gideon, după care răspunse tot el, bătând cu pumnul în masă: MacPhersonii sunt singurii care ar avea de câştigat, unul de-ai lor trebuie să fie. Sunt mulţi care s-ar bucura de moartea ta, boierule, şi toţi se află la comanda lui Proster. Desi abia e mai răsărit decât un băieţandru, le-a câştigat loialitatea. Sunt nişte rebeli, pur şi simplu.

— Nu sunt la fel de convins ca tine, şi mă voi asigura înainte să acţionez, răspunse Ramsey.

Ridică mâna să facă tăcere, când valetul aduse o tavă cu pâine şi brânză. După ce puse mâncarea pe masă, Ramsey îi ordonă să aştepte la bucătărie, apoi reluă discuţia.

— Trebuie s-o ajutăm pe Gillian s-o găsească pe sora ei. Mi-am dat cuvântul.

— Se ştie că femeia aia e o MacPherson? întrebă gânditor Gideon, frecându-şi bărbia.

— Da. Se numeşte Christen şi e cu câţiva ani mai mare decât Gillian.

— Cu siguranţă, familia i-a schimbat numele ca s-o protejeze, interveni Brodick.

— Totuşi, sper ca Brisbane şi Otis să ştie cine e. Ăstora doi nu le scapă nimic.

— Poate reuşesc s-o ajut şi eu, se oferi Gideon. Tatăl meu are şi el memoria bună şi-i cunoaşte pe cei mai mulţi dintre MacPhersoni. Nu-i poate suferi, dar se poartă civilizat cu ei. Sora lui s-a măritat cu un MacPherson. Acum a murit, dar a fost maltratată de soţul ei, iar tatăl meu n-o să uite niciodată asta. Totuşi, te va ajuta, boierule, dacă poate. E foarte posibil să ştie, dacă o familie a luat vreun copil. Acum, că se simte mai bine, nu-i place să stea închis în casă, iar taina asta o să-i dea o ocupaţie. Cu îngăduinţa

domniei tale, boierule, am să mă duc la el cât mai curând posibil.

— Tatăl lui Gideon a căzut şi şi-a rupt piciorul, le explică Ramsey lui Brodick şi Dylan. Mă bucur să aud că e pe vindecate. O vreme, am crezut că nu-şi va mai reveni, iar Gideon a alergat acasă ca să-i stea la căpătâi.

— Dacă nu mai poate umbla, ar prefera să moară, comentă Gideon. Dar acum avem o licărire de speranţă. Aş putea pleca acum, dacă te poţi lipsi de mine vreo două zile. Până cade întunericul, aş ajunge la jumătatea drumului.

— Da, fu Ramsey de acord, cu cât vorbeşti mai repede cu tatăl tău, cu atât mai bine. Brisbane şi Otis au s-o lungească cu zilele, iar tu te poţi întoarce înainte ca boşorogii ăia să se hotărască să ne spună adevărul.

— Christen ar putea veni din propria iniţiativă, sugeră Dylan.

Gideon dădu să se ridice, apoi se răzgândi.

— Boierule, ai spus că o să mergem în Anglia, dar unde anume o să ne ducem?

— Nu ştim… încă, recunoscu Ramsey. Gillian nu ne-a spus numele englezilor care l-au ţinut pe Alec prizonier şi s-au înţeles cu trădătorul.

Nedumerit, Gideon întrebă:

— De ce nu vi le-a spus, boierule?

— I-a intrat în cap că, dacă ne spune cine-s oamenii ăia, vom ataca, punându-l în pericol pe unchiul ei, răspunse Brodick. Şi se mai teme să n-o silesc să stea aici.

— Dar asta ai să faci, nu? întrebă Ramsey. În niciun caz n-o poţi lăsa să se întoarcă în Anglia.

— E complicat, spuse Brodick. Gillian e îndărătnică.

— Motiv pentru care te şi atrage, sublinie Ramsey.

Brodick clătină din cap.

— Cum îi poţi cere să aibă încredere-n mine, când ştiu c-am să-i trădez încrederea? La naiba, habar n-am ce să

fac. Nu-mi place ideea să-mi calc cuvântul, dar nici nu suport s-o ştiu într-un asemenea pericol.

— De asta trebuie s-o lămureşti cu ea, şi repede, spuse Ramsey. Avem nevoie de numele alea.

Gideon se ridică şi făcu o plecăciune în faţa stăpânului său.

— Cu îngăduinţa domniei tale, acum eu am să plec.

— Transmite-i tatălui tău urările mele de însănătoşire grabnică.

— Aşa voi face.

Porni spre uşă, apoi se întoarse.

— Boierule, cu toate veştile astea, am uitat să întreb…

— Da?

— Mai vrei ca oamenii să se ducă în curte diseară? Am să-l pun pe Anthony să dea ordinul, adăugă el grăbit. Dar dacă nu-ţi anunţi hotărârea de a te însura cu Meggan, atunci pot să te întreb de ce vrei să le vorbeşti oamenilor? Poate ar fi mai bine să rămân şi eu?

Ramsey îşi dădu seama că omise un detaliu important.

— Avem un avantaj pentru a-l găsi pe trădător, spuse el. Gillian l-a văzut în timp ce călărea spre moşia ei.

— L-a văzut? repetă Gideon uluit.

— Ie dară, l-a văzut pe ticălos, confirmă Dylan. După cum a descris locul unde se ascundea, aş zice că era destul de aproape ca să-l scuipe-n faţă, dar nătărăul habar n-avea că ea era acolo.

— Şi d-asta vreau ca toţi oamenii să vină în curte. Gillian se va uita la fiecare şi, dacă trădătorul e acolo, o să-l recunoască, spuse Ramsey.

Gideon clătină din cap.

— O să-l recunoască fără putinţă de tăgadă?

— Da.

— Acum trebuie să fie păzită cu orice preţ. Dacă omul ăsta ştie că poate să-l dea de gol, cu siguranţă, va încerca să-i închidă gura înainte de…

— E bine păzită, anunţă Dylan. Noi, Buchananii, n-o să lăsăm să i se întâmple nimic. Acum e de-ale noastre.

Gideon clipi din ochi.

— Lady Gillian face parte din clanul Buchanan? îl întrebă el pe Ramsey, nedumerit.

Moşierul său dădu din cap.

— Face dară. Numai că nu ştie încă.

CAPITOLUL 20

Audienţa cu Leah, mama lui Bridgid KirkConnell, îi lăsă un gust amar. Când o văzuse intrând, prima lui impresie fusese bună. Timpul fusese îngăduitor cu ea, iar Leah era încă o femeie atrăgătoare. Dar, după ce o ascultase părerea lui Ramsey se schimbase radical, iar la sfârşit i se făcu greaţă numai uitându-se la ea. Perfidia ei era o blasfemie la adresa maternităţii.

Când îi văzu expresia acră, Brodick îl întrebă:

— Ce te doare? Arăţi de parc-ai înghiţit leşie.

— Aşa mă şi simt, recunoscu Ramsey. Cum Dumnezeu am să-i spun lui Bridgid că propria ei mamă…

— Ce?

Ramsey oftă.

— Leah e geloasă pe fiica ei, explică el clătinând din cap.

— Aşa a spus ea?

— Nu, dar se vede clar că de-aici pleacă toate belelele. S-a recăsătorit recent şi nu-i place cum se uită bărbatul ei la Bridgid. Crede că poftеşte la fiică-sa şi vrea ca Bridgid să plece din casă.

— Poate se gândeşte s-o protejeze, sugeră Brodick.

Ramsey clătină din cap.

— Ba, binele fetei e ultima din grijile ei. A ţinut-o întruna cât de bătrână se simte când stă lângă Bridgid.

— Pentru Dumnezeu, murmură Brodick. De ce trebuie să te bucuri de nimicuri de-astea?

— La fel ca tine, şi eu trebuie să văd de clan, iar Bridgid face parte din familia mea. Rămâi s-o cunoşti, îi propuse el. Atunci ai să înţelegi de ce mă îngreţoşează aşa purtarea maică-sii.

— Bridgid ştie că maică-sa vrea ca ea să plece din casă?

— Nu ştiu. Leah a trimis-o la sora ei ca să stea un timp acolo, sub scuza că mătuşa are nevoie de ajutor la copilul nou-născut.

— Atunci, poate se va întoarce în casa mătuşii.

— E doar o soluţie trecătoare, explică Ramsey. Mătuşa are cinci copii şi locuieşte într-o casă mică. Nu mai au loc şi pentru Bridgid..

— Atunci, singura ei cale e măritişul.

— Tocmai asta-i problema, spuse Ramsey şi-i explică repede ce-i promisese tatălui lui Bridgid.

— Vrei să spui că Bridgid hotărăşte singură cu cine se mărită?

— Dacă nu-mi calc cuvântul, da.

— Te cunosc bine, spuse Brodick. N-ai să faci aşa ceva.

— Şi-atunci, care-i soluţia problemei? întrebă Ramsey. Ai vreo idee?

Brodick stătu un moment pe gânduri, apoi spuse:

— Iain i-ar putea găsi un loc.

— Locul ei e aici. Aici e casa ei. Ar crede că a fost izgonită.

— S-ar obişnui.

— N-am să-i rănesc sentimentele. N-a făcut nimic rău.

Brodick îl privi pe Ramsey câteva secunde, apoi spuse:

— Ţii la femeia asta, nu?

— Sigur că ţin. Face parte din clanul meu.

Prietenul lui zâmbi.

— Atunci, de ce nu te-nsori cu ea?

Ramsey se ridică şi începu să se plimbe prin faţa vetrei.

— Fiindcă face parte din clanul Sinclair. Îmi cunosc îndatoririle. Dacă vreau ca uniunea asta dintre MacPhersoni şi Sinclairi să reuşească atunci trebuie să mă însor cu Meggan MacPherson. E logic, nu? Pământul clanului MacPherson este o zestre pe care nu pot s-o refuz.

— Întotdeauna ai fost un om practic, remarcă Brodick.

— Şi tu la fel, ripostă Ramsey, până când a apărut Gillian în viaţa ta.

Brodick dădu din cap.

— Nu m-am aşteptat.

Anthony puse capăt discuţiei, anunţând că Bridgid KirkConnell aştepta să fie primită la boierul ei.

Peste o clipă, Bridgid intră. La vederea ei, lui Ramsey îi mai reveni buna dispoziţie, deşi fu uimit că fata avea motive să zâmbească.

— Bună ziua, boierule, salută ea cu o reverenţă. Şi bună ziua şi domniei tale, Boier Buchanan.

Nu-l putu privi pe Brodick în ochi când îl salută, iar acesta îşi dădu seama că se temea de el.

— Nu-i aşa că-i o zi frumoasă? întrebă ea, încercând să ocolească subiectul pe care ştia că voia să-l discute Ramsey.

— Ce-o fi având atât de frumoasă? replică moşierul.

— O, totul, boierule. Soarele străluceşte. Iar vântul suflă cald. E o zi minunată.

— Bridgid, tocmai am vorbit cu mama ta…

Fata îşi coborî ochii, ducând mâinile la spate.

— Aşa…?

— Da.

— Şi te-a convins să încalci făgăduiala sacră făcută tatălui meu?

Ramsey ştia că folosise anume cuvântul „sacră” ca să se simtă vinovat dacă făcuse într-adevăr acest lucru.

— Nu, nu m-a convins să-mi calc cuvântul dat tatălui tău.

Bridgid zâmbi din nou.

— Îţi mulţumesc, boierule, dar ţi-am răpit prea mult timp. Cu îngăduinţa domniei tale, acum am să plec.

Ajunse la jumătatea sălii, când Ramsey o opri.

— Nu ai îngăduinţa mea, Bridgid. Vino înapoi, avem de discutat o treabă importantă.

Brodick o auzi oftând înainte de a se întoarce. Ştia care era subiectul şi sperase să-l evite.

— Ţi s-a cerut iar mâna.

— Cu eleganţă, refuz.

— Nici măcar nu ştii numele omului care vrea să se însoare cu tine. Încă nu poţi refuza.

— Îmi pare rău. Cine este acest om?

— Se numeşte Matthias. Este un MacPherson şi recunosc că nu ştiu prea multe despre el. Totuşi, sunt convins că, dacă primeşti, se va purta frumos cu tine.

Aşteptă, dar Bridgid se încăpăţână să nu răspundă.

— Ei bine? Ce zici?

— Acum pot să refuz?

— Pentru numele lui… Îl cunoşti, măcar?

— Da, boierule, l-am cunoscut.

— Şi nu poţi găsi nimic acceptabil la el?

— O, sunt sigură că are multe calităţi alese.

— Atunci?

— Nu-l vreau.

— De ce?

— Boierule, îţi dai seama că strigi la mine?.

Brodick tuşi, pentru a-şi ascunde râsul. Ramsey se uită urât la el, înainte de a se întoarce iar spre Bridgid.

— Îmi pui răbdarea la grea încercare.

— Te rog să mă ierţi, boierule. Nu vreau să-ţi încerc răbdarea. Acum pot pleca? Am auzit că a venit o lady din Anglia şi vreau s-o cunosc.

— De ce? întrebă Brodick.

Întrebarea lui răstită o făcu să tresară, dar îşi reveni repede.

— Fiindcă n-am fost niciodată în Anglia, explică ea, şi am o mie de întrebări să-i pun. Sunt curioasă să aflu cum e viaţa în Anglia. Nu-mi pot imagina că aş trăi în altă parte decât aici şi mă întreb dacă ea simte acelaşi lucru pentru locul din Anglia de unde este. Cred c-o să-mi placă.

— Cu siguranţă, prezise Brodick.

— Ai multe în comun cu Lady Gillian, remarcă Ramsey. Sunteţi două femei foarte încăpăţânate.

— Va să zică, şi ea e silită să se mărite? întrebă Bridgid, neputându-şi ascunde iritarea.

Ramsey făcu un pas spre ea.

— Nimeni nu te sileşte să te măriţi, Bridgid.

— Atunci, se poate să plec, vă rog?

— Nu, nu se poate, se răsti Ramsey. În legătură cu acest Mathias…

Nervoasă, Bridgid îşi propti mâinile în şolduri.

— N-am terminat cu el?

— Bridgid, te previn, nu voi îngădui obrăznicia.

Imediat, fata deveni spăşită.

— Îmi pare rău. Ştiu că am vorbit necuviincios, dar am refuzat deja oferta.

Ramsey nu voia să se lase cu una cu două.

— Îţi dai seama câte cereri ai refuzat?

— Da.

— Ai zdrobit multe inimi.

— Mă îndoiesc, boierule. Niciunul dintre aceşti bărbaţi nu mă cunoaşte destul de bine ca să-i zdrobesc inima. Dacă i-aş putea convinge să nu mă mai ceară, te asigur că aş face-o. E foarte neplăcut pentru mine să trec mereu prin asemenea situaţii. Adevărul e că încep să mă îngrozesc…

— Să te îngrozeşti de ce?

Bridgid se înroşi la faţă.

— De nimic, şopti ea.

— Poţi vorbi liber. Spune-mi, ce anume te îngrozeşte?

— Gândul de a te vedea, murmură ea. Nu-mi vorbeşti decât când vrei să aud de câte o cerere în căsătorie. Ştiu cât e de neplăcut e pentru domnia ta. Nu vrei să-ţi pierzi timpul cu asemenea lucruri neînsemnate.

— Nu eşti deloc neînsemnată.

— Dar sunt dificilă, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

— Acum am terminat?

— Nu, n-am terminat. Bridgid, tu nu vrei să te măriţi?

— Sigur că da, vreau să am copii, continuă ea cu aprindere. Cât mai mulţi copii, pe care-i voi iubi ca orice mamă.

— Atunci, de ce ai refuzat atâtea cereri? Dacă vrei să ai copii…

Nu-l lăsă să termine.

— Iubesc pe altul.

Anunţul ei îl luă pe Ramsey prin surprindere

— Serios.

— Da.

— Cine e acest om?

Fata clătină din cap.

— Nu-i pot spune numele.

— Atunci, mărită-te cu el, îi propuse el nervos.

Bridgid oftă.

— Nu m-a cerut.

— Ştie ce simţi?

— Nu. E un bărbat foarte prost.

La asta, Brodick nu-şi putu stăpâni râsul.

— Şi totuşi îl iubeşti? întrebă el.

Zâmbind, Bridgid răspunse:

— Da. Nu vreau, dar îl iubesc din toată inima. Cred că sunt la fel de proastă ca el. Asta-i singura scuză pe care pot s-o aduc. Chestiunile sunt foarte ciudate şi n-am destulă minte ca să le dezleg.

Întorcându-se spre Ramsey, adăugă:

— Nu-l voi lua pe Matthias. N-am să primesc pe niciun bărbat pe care nu-l iubesc.

Nedumerit, Ramsey îi ceru:

— Spune-mi cine este omul, şi voi vorbi cu el din partea ta.

— Îţi mulţumesc pentru propunerea de ajutor, dar bărbatul pe care-l iubesc eu trebuie să se hotărască fără ajutorul nimănui.

— Nu fac o propunere. Poruncesc. Spune-mi numele lui.

Făcu un pas spre ea, dar Bridgid nu se intimidă.

În schimb, încercă să-i distragă atenţia.

— Boierule, unde-i Michael? Azi nu l-am văzut şi i-am promis acum câtva timp c-am să-l învăţ să se caţere în copaci.

— Să se caţere în copaci?

— Orice băiat trebuie să ştie să se caţere în copaci.

— Şi crezi că-i poţi arăta cum se face?

Încet, fata dădu din cap.

— A rămas la familia Maitland, spuse Ramsey. El şi Alec s-au împrietenit, dar când se va întoarce acasă, n-ai să-l înveţi să se caţere în copaci. Nu se cuvine din partea

unei lady, Bridgid.

Ramsey îi ceru din nou numele omului pe care-l declarase că-l iubeşte.

Nemulţumită că şiretlicul ei nu reuşise, Bridgid răspunse:

— Nu doresc să-ţi spun numele lui, boierule.

— Atâta lucru văd şi eu. Dar ai să mi-l spui totuşi.

— Ba n-am să ţi-l spun.

Nu-i venea să creadă că avea îndrăzneala să-l sfideze.

— N-am să mă las păgubaş, o preveni el. Spune-mi numele lui.

Era îndărătnic ca un câine care fugăreşte o pisică, iar Bridgid nu putea învinui pe nimeni, decât pe sine, pentru că făcuse prostia de a-i spune ce era în inima ei.

— Domnia ta are avantaj nedrept, spuse ea.

— Cum adică?

— Eşti moşier. Poţi vorbi liber, pe când eu…

Ramsey n-o lăsă să termine.

— Vorbeşti liber din clipa în care ai intrat pe uşă. Şi acum, răspunde-mi la întrebare.

Aplecându-şi capul ca să nu i se vadă faţa, Bridgid repetă:

— Îmi pare rău, dar nu-ţi pot spune numele lui.

Ramsey renunţă, hotărât să mai aştepte. Era scârbit de sine. Nu-i stătea în fire să-şi piardă cumpătul în faţa unei femei. Totuşi, această fată îi punea răbdarea la încercare.

— Dacă nu te măriţi cu Matthias, mai e ceva despre care vreau să-ţi vorbesc.

— Aşa?

— Da.

Bridgid aşteptă, dar Ramsey nu-şi găsea cuvintele. Cum să-i spună că mama ei n-o dorea? Nu putea face asta.

— Nu-mi mai amintesc…

Îi veni în ajutor Brodick:

— Michael.

— Michael? repetă Ramsey, privindu-şi prietenul.

Brodick dădu din cap.

— N-ai timp să te ocupi de el, iar influenţarea unei femei i-ar prinde bine.

— Într-adevăr, fu Ramsey de acord.

Amândoi improvizau din mers, dar Bridgid nu părea să observe.

— Aş fi bucuroasă să ajut la educaţia lui Michael.

— Atunci, am stabilit.

— Ce am stabilit? Ce anume doreşti să fac?

— Să te muţi aici, îi explică el. Sus sunt destule camere goale. Alege una şi adu-ţi lucrurile cât mai repede.

— Vrei să mă mut aici? Boierule, nu se cuvine. O să vorbească lumea.

— Atunci poţi locui cu servitorii, în casele din spatele castelului.

Fata îl privi câteva clipe fără să scoată o vorbă, apoi dădu încet din cap.

Tristeţea din ochii ei era sfâşietoare, iar Ramsey îşi dădu seama că înţelesese totul.

Îndreptându-şi umerii, Bridgid trase adânc aer în piept.

— Voi ajuta bucuros cu Michael, dar n-ar trebui să aştept până se întoarce acasă ca să-mi aduc hainele?

— Nu, vreau să te instalezi cât mai curând cu putinţă.

— Atunci, dacă mă scuzi, plec să mi le aduc acum.

Ramsey îi dădu permisiunea şi o privi cum se îndepărta. Ţinuta ei mândră îl impresiona, cu atât mai mult cu cât, înainte de a se întoarce, văzuse în ochii ei lucind lacrimi:

La uşă, Bridgid se opri, suspinând:

— Boierule?

— Da?

— Să n-o judeci prea aspru pe mama mea. N-are încotro, aşa simte ea. E recent măritată şi vrea să stea singură cu soţul ei. Şi-n plus, e de mult timpul să plec de-acasă.

— Crezi că ăsta-i motivul pentru care te-am chemat aici? Fiindcă mama ta vrea linişte?

— Nu acesta e? Ce alt motiv ar putea să mai fie?

Poftele trupeşti şi gelozia, îşi spuse Ramsey, dar nu avea de gând să-i dezvăluie ruşinosul adevăr, că tatăl ei vitreg o dorea şi propria ei mamă era geloasă pe frumuseţea fiicei ei.

— Ţi-am explicat ce motiv am. Vei ajuta la creşterea lui Michael, şi cu asta, am terminat.

— Eşti un om bun, boierule. Dar…

— Dar ce?

Pe buzele ei apăru un zâmbet fugar.

— Dar nu prea ştii să minţi.

CAPITOLUL 21

Nu mergea deloc uşor. După o lungă şi obositoare conversaţie cu Brisbane şi Otis, pe Gillian o durea capul de-atâtea răspunsuri evazive. Erau oameni cumsecade, dar îngrozitor de încăpăţânaţi. Deşi niciunul nu recunoştea, în curând se observase clar, deşi ştiau unde era Christen, nu voiau să spună până nu vorbeau cu ea şi-i obţineau permisiunea. Gillian încercă să aibă răbdare şi în cele din urmă fu răsplătită, când Otis lăsă să-i scape că într-adevăr Christen locuia pe pământurile MacPhersonilor. Inima lui Gillian tresări de bucurie, şi începu să-i descoasă fără zăbavă, dar zadarnic.

Era atât de sigură că Christen urma să vină în fugă

imediat ce afla că sora ei se află acolo, încât se învoi să aştepte până când bătrânii vorbeau cu ea. Îi rugă să se ducă la Christen cât mai repede cu putinţă, explicând că nu avea mult timp şi trebuia să se întoarcă în Anglia degrabă. Nu le explică de ce.

Strigătul unei femei o smulse din gânduri şi întoarse capul tocmai când o tânără blondă se apropia în fugă pe cărare. Avea fruntea încreţită de nemulţumire, căci pe urmele ei venea o matahală cu o lucire hotărâtă în ochi.

— Ţi-am spus să mă laşi în pace Stewart, şi nu glumesc. Dar dacă mă mai pisezi, am să…

Se opri brusc când o văzu pe Gillian. Aproape imediat, pornind repede spre ea, fără să-i mai pese de curtezanul nedorit. Stewart se opri în apropiere, ascultând.

— Bună ziua, milady.

— Bună ziua şi domniei tale, răspunse Gillian.

— Mă numesc Bridgid, spuse fata, cu o reverenţă grăbită. Nu te ridica. Eşti domniţa din Anglia, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Numele meu este Gillian.

— Te-am căutat peste tot. Speram că, dacă nu eşti prea ocupată, să-mi răspunzi la câteva întrebări despre Anglia. Mă interesează foarte mult oamenii care locuiesc acolo.

Gillian fu surprinsă şi încântată.

— Îţi răspund cu plăcere la întrebări, deşi mărturisesc că eşti prima persoană care-şi arată interesul faţă de ţara mea. Îţi place Anglia, aşadar?

— Nu ştiu dacă mi-ar plăcea sau nu, răspunse râzând Bridgid. Am auzit poveşti îngrozitoare despre englezi, dar sunt hotărâtă să aflu dacă-s adevărate sau nu. Oamenii de-aici au obiceiul să exagereze.

— Te pot asigura chiar şi fără să fi auzit acele poveşti că sunt false. Locuitorii din Anglia sunt oameni cumsecade şi mă mândresc că fac parte dintre ei.

— E nobil să-ţi aperi compatrioţii.

— Sunt doar cinstită, nu nobilă. Spune-mi câteva dintre acele poveşti şi-am să te conving că nu sunt neadevărate.

— Dacă sunt exagerări am să mă răzgândesc şi voi dori să văd Anglia într-o zi, deşi nu-mi imaginez că moşierul mi-ar îngădui-o. Ţara ta e la fel de frumoasă ca a mea?

— O, da, răspunse Gillian. E... altfel, dar la fel de frumoasă.

Un alt soldat i se alătură lui Stewart şi stătea lângă el, căscând gura la Bridgid şi Gillian. Era înalt şi slăbănog, cu pete pe faţă.

— Mama mea mi-a spus că bărbaţii din Anglia trebuie să-şi bată nevestele în fiecare sâmbătă seara, ca să li se ierte păcatele înaintea liturghiei de duminică, spuse Bridgid.

Minciuna asta o amuză pe Gillian atât de tare, încât izbucni în râs.

— Nu-i adevărat. Bărbaţii din Anglia sunt blânzi şi iubitori, şi nu le-ar face niciun rău soţiilor. Cel puţin, majoritatea, preciză ea. Nu sunt cu nimic diferiţi de cei de-aici.

— Bănuiam eu că povestea e o scorneală, recunoscu Bridgid. Iar acum, pun prinsoare că şi ce-a pe care-am auzit-o despre papă e o minciună.

— Ce ţi s-a spus?

— Că sfântul părinte a pus ţara sub interdicţie.

Umerii lui Gillian se înmuiară.

— Din păcate, e adevărat. Papa a avut o neînţelegere cu Regele John. Dar se va rezolva curând.

— Eu nu aşa am auzit, replică Bridgid.

— Dar ce ai auzit?

— Că John va fi mai întâi excomunicat.

Gillian îşi făcu semnul crucii, atât de atroce era

precizarea lui Bridgid.

— Sper din toată inima să nu fie, şopti ea. Regele John are destule necazuri pe cap, acum, cu revolta baronilor.

— Regele tău îşi face singur necazuri.

— Dar e regele meu, îi aminti cu blândeţe Gillian. Şi sunt datoare să-i fiu credincioasă.

Bridgid stătu un moment pe gânduri, apoi dădu din cap:

— Da, şi eu i-aş fi loială conducătorului meu, dacă n-ar face ceva prin care să-mi trădeze loialitatea. Pot să stau şi eu jos aici? Tocmai mi-am dus lucrurile la castel şi-s tare frântă.

— Da, te rog să iei loc.

Apoi, Gillian îl zări pe Stewart alergând spre Bridgid, urmat de celălalt tânăr.

— Vai de mine, iar vin nesimţiţi ăia.

Când Gillian se ridică, Stewart se repezi şi o apucă pe Bridgid de mijloc. Fata scoase un ţipă şi-i desprinse braţul.

— Lasă-mă-n pace, Stewart.

— Ai auzit ce-a spus, îi ordonă Gillian, hotărâtă s-o ajute. Dă-i drumul.

Stewart rânji.

— Asta-i între Bridgid şi mine. Voiesc un sărut, atâta tot, şi pe urmă am să-i dau drumul. Poate-am să-ţi fur o sărutare şi ţie. În ochii mei, eşti la fel de drăguţă ca Bridgid.

— Ai de gând să pleci de-aici? bombăni Bridgid. Miroşi ca un câine ud.

Tânărul care-l însoţise pe Steward veni şi el.

— Tu ai prins o femeie. Eu am s-o prind pe cealaltă, se lăudă el. Şi-am să-i fur un sărut.

Stewart scoase un urlet de durere şi-i dădu drumul lui Bridgid, sărind înapoi. Privindu-şi cu ochii mari braţul strigă:

— M-ai muşcat! Fir-ai tu să fii de…

— Fir-aş să fiu de…?

— Căţea, mormăi Stewart.

Şocată de insultă, Gillian scoase o mică exclamaţie, dar Bridgid nu părea deloc afectată. Clătinând din cap, spuse:

— Dacă n-ai fi un puştan aşa de prost, Stewart, te-aş reclama imediat la moşierul tău. Şi acum, pleacă de-aici şi lasă-mă-n pace. Mă plictiseşti.

— Eşti o pradă uşoară, replică el.

— Ba nu-s aşa ceva! pufni Bridgid.

— Ba eşti. Te-am văzut ducându-ţi hainele pe deal. Te-a dat maică-ta afară din casă, nu? Şi nu eşti măritată, aşa că asta face din tine o pradă uşoară. Şi nu-s un puşti, adăugă el încruntat. Am să ţi-o dovedesc. O să-mi primesc sărutarea, cu sau fără îngăduinţa ta.

— Atunci am să-mi iau şi eu sărutarea, se făli celălalt soldat, dar Gillian observă că tot se uita peste umăr.

— Îl cheamă Donald, spuse Bridgid. E la fel de tânăr şi neştiutor ca Stewart.

Se aplecă spre Gillian şi-i şopti:

— Ţi-e frică? Pot să chem ajutor.

— Nu mi-e frică, dar sunt vexată. Băieţii ăştia trebuie să-nveţe bunele maniere.

Bridgid zâmbi.

— Ce-ai zice să-i aruncăm în vale.

Planul părea distractiv, iar Gillian era dispusă să încerce. O urmă pe Bridgid, până ajunse la marginea pantei.

Donald şi Stewart, zâmbind ca doi nebuni, se apropiară. Bridgid îl chemă tot mai aproape, cu degetul.

— Fă la fel ca mine, îi şopti ea lui Gillian, apoi îi ceru lui Stewart să se întoarcă şi să închidă ochii, făgăduindu-i o răsplată.

Nerăbdători ca doi căţelandri în aşteptarea unui os gros, cei doi băieţi se întoarseră.

— Nu vă mai uitaţi! ordonă Bridgid. Închideţi strâns ochii.

— Eşti gata? îl întrebă Gillian pe Donald.

Acesta dădea viguros din cap, când Gillian îl împinse cu putere înapoi. În acelaşi timp, Bridgid îl împinse pe Stewart.

Donald se duse de-a berbeleacul, dar Steward se dovedi mult mai agil.

Cu un strigăt victorios, duse înapoi un picior la timp ca să se sprijine, apoi se răsuci, privindu-şi prietenul care se rostogolea pe povârniş. Bridgid şi Gillian profitară de neatenţia lui. Ridicându-şi poalele, îi dădură câte un şut zdravăn în dos, trimiţându-l pe urmele celuilalt.

Din nefericire, Bridgid îşi pierdu echilibrul şi se rostogoli până la jumătatea pantei. Hohotele ei de râs răsunau printre copaci. Gillian, alegând s-o ajute, se împiedică în fustă şi căzu peste ea.

Amândouă erau pline de iarbă, frunze şi ţărână, dar la vederea celor doi care fugeau mâncând pământul izbucniră într-un râs nestăpânit.

Bridgid îşi şterse lacrimile de pe faţă.

— Ţi-am spus eu că-s proşti.

— Într-adevăr, încuviinţă Gillian, ridicându-se în picioare.

Îşi auzi bluza rupându-se şi-şi văzu mâneca stângă căzând, ceea ce o făcu să râdă din nou.

— Arăt la fel de îngrozitor ca tine? întrebă Bridgid.

— Ai pe cap mai multe frunze decât păr.

— Termină, o rugă Bridgid. Nu mai pot. Mă doare burta de-atâta râs. Doamne Sfinte, nu te uita.

— Unde să mă uit? întrebă Gillian, mijind ochii în lumina soarelui.

— Unul din soldaţii clanului Buchanan ne priveşte. O, Cerule, cred că-i comandantul lor. Stă pe culmea colinei. Nu

te uita într-acolo, şopti ea, când Gillian vru să se întoarcă. Oare-a văzut ce-am făcut?

— E Dylan, îl recunoscu Gillian. Vino să te prezint, e un om foarte de treabă.

Bridgid făcu un pas înapoi.

— Nu vreau să-l cunosc. E un Buchanan.

— Într-adevăr.

— Păi atunci, n-are cum să fie de treabă. Dar tu eşti din Anglia şi n-au cum să ştii…

— Ce să ştiu?

— Că sunt… nemiloşi.

— Chiar aşa?

— Îţi spun adevărul, insistă Bridgid. Toată lumea ştie ce brutali sunt. Şi cum să nu fie? Îşi urmează căpetenia, iar moşierul Brodick Buchanan e cel mai înspăimântător om în viaţă. Ştiu eu ce vorbesc. Ţi-aş putea spune nişte poveşti de ţi-ar albi părul. Cunosc femei care au izbucnit în plâns numai fiindcă boierul Buchanan s-a uitat înspre ele.

Gillian râse.

— Dar e absurd!

— E adevărat, continuă Bridgid. Eram în sală, vorbeam cu moşierul meu, şi era şi el acolo.

— Şi te-a făcut să plângi?

— Nu, în niciun caz. Eu nu-s slabă, ca unele dintre femeile de-aici. Dar am să-ţi spun un lucru. Nu l-am putut privi în ochi.

— Îţi dau cuvântul meu că nu-i chiar atât de feroce.

Bridgid pufni.

— Gillian, ascultă-mă. Dacă vom fi prietene, trebuie să te sfătuiesc să-i ocoleşti pe toţi Buchananii, şi mai cu seamă pe moşierul lor. N-o să-ţi facă niciun rău, dar o să te sperie de moarte.

— Nu mă sperii eu aşa uşor.

— Nici eu, dar nu înţelegi. Urmează-mi sfatul şi

fereşte-te de el.

— O să-mi fie cam greu.

— De ce?

— Suntem logodiţi.

Bridgid se împiedică şi ar fi căzut, dacă Gillian n-ar fi ţinut-o strâns de braţ. O privi cu gura căscată, apoi izbucni în râs.

— O clipă, am crezut că vorbeşti serios. Toţi englezii au haz atât de răutăcios.

— Ăsta-i adevărul, insistă Gillian. Şi am să-ţi dovedesc.

— Cum?

— Am să-l întreb pe Dylan, comandantul lui Brodick. O să-ţi spună el.

— Eşti îndrăzneaţă.

— Şi vrei să mai ştii ceva, cu adevărat şocant?

— Sigur că vreau.

— Îl iubesc pe Brodick.

Bridgid făcu ochii mari.

— Îl iubeşti pe Boierul Buchanan. Eşti sigură că nu-l confuzi cu altul? Toate femeile îl iubesc pe Ramsey. Pe Brodick nu-l iubesc! răspunse ea autoritar.

— Îmi place Ramsey, dar nu-l iubesc, replică Gillian. Brodick, însă…

Bridgid o întrerupse?

— N-ai cum să ştii în ce te…

— În ce mă bag? Ciudat, dar la fel mi-a spus şi Părintele Laggan. Totuşi, ştiu ce fac. Dacă pot îndeplini o… sarcină… în Anglia, am să întorc aici şi mă voi mărita cu Brodick.

Bridgid râdea în continuare. Refuza să creadă că Gillian vorbea serios.

— Bună ziua Dylan, îl salută Gillian, când ajunseră în faţa lui. Aş vrea s-o cunoşti pe prietena mea Bridgid. Acest

soldat impresionant este Dylan, şi e comandantul tuturor ostaşilor din clanul Buchanan.

Bridgid păli. Înclinând capul, spuse:

— E o plăcere să te cunosc, domnule.

Dylan nu scoase o vorbă, dar îşi înclină şi el puţin capul.

— Lady Gillian, ce ţi s-a întâmplat?

— Nu i-ai văzut pe oamenii…

Bridgid îi dădu un cot. Dylan se încruntă şi mai tare.

— Pe care oameni? întrebă el.

Gillian se întoarse spre Bridgid. Prietena ei răspunse prompt, păşind înainte.

— Pe oamenii de pe câmpuri. Noi i-am văzut.

— Tu nu? întrebă Gillian.

— Ce să fac, milady?

— Nu i-ai văzut pe oamenii… pe oamenii de pe câmpuri? se bâlbâi ea, încercând să rămână serioasă.

— Sigur că i-am văzut, răspunse exasperat Dylan. Îi văd şi acum. Te-am întrebat…

— Dar tocmai asta făceam, interveni Bridgid.

— Într-adevăr, dădu din cap şi Gillian. Ne uitam la soldaţi.

— N-ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu, n-am să-ţi spun.

— Dar lui Brodick ai să-i spui, nu-i aşa?

— Nu, cred că n-am să-i spun nici lui?

— Fac rămăşag c-ai să-i spui.

— Doamnele nu fac rămăşaguri, replică ea, înainte de a schimba subiectul. Dylan, am să-ţi cer ceva.

— Fac orice-mi ceri, răspunse el, din nou pe un ton formal.

— I-am spus lui Bridgid că sunt logodită cu Brodick, dar nu mă crede. Vrei, te rog, să i-o confirmi tu? Dar ce e, de ce te miri aşa?

— Crezi că eşti logodită cu…

— Cu Brodick, completă ea, îngrijorată, căci Dylan abia îşi ascundea amuzamentul.

— Ştiam eu că ai scornit-o, spuse Bridgid, înghiontind-o din nou. Are un haz răutăcios, îi spuse ea lui Dylan.

— N-am scornit nimic. Dylan, spune-i.

— Din câte ştiu eu, milady, nu eşti logodită cu Boierul Buchanan

— Nu…?

— Nu, nu eşti.

Gillian se înroşi la faţă.

— Dar am crezut… preotul era acolo… l-am văzut dând binecuvântarea.

Dându-şi seama că se făcuse de râs, se bâlbâi:

— Înseamnă că m-am înşelat. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu i-ai spune lui Brodick, se grăbi ea să adauge. Nu vreau să mă creadă o… proastă. A fost doar o neînţelegere şi-ţi mulţumesc că mi-ai explicat.

— Dar, milady…

— Nu vreau să mai vorbim despre asta.

— Cum doreşti.

Lui Gillian îi era greu să treacă peste situaţia penibilă, aşa că, observând că o mânecă ruptă îi căzuse până la cot, şi-o ridică la loc, oftând.

— Brodick ar dori să-ţi vorbească, spuse Dylan, amintindu-şi în sfârşit de ce venise după ea.

— Unde e?

— În curte, cu Ramsey.

— Bridgid şi cu mine mergem la lac. Aş vrea să mă schimb cu haine curate înainte de a mă duce la el.

— Lui Brodick nu-i place să aştepte, şi aş dori să te vadă aşa cum arăţi acum, recunoscu el zâmbind.

— Foarte bine, acceptă Gillian.

Bridgid porni pe lângă ea, pe cărare.

— Nu ştiu dacă să te admir sau să-mi pară rău pentru tine.

— De ce?

— Fiindcă pari dezamăgită.

— M-am simţit prostit.

— O, ştiu cum e. Azi am fost îngrozitor de umilită. Ai auzit ce-a zis Stewart? Mama mea m-a dat afară din casă... Dacă Stewart ştie, înseamnă că a aflat toată lumea. Şi ştii ce-i mai rău?

— Ce?

— Ştie şi moşierul meu. M-a pus să-mi duc lucrurile la castel, cu scuza că are nevoie de cineva care să-l ajute la creşterea fratelui său, Michael, dar asta nu e pricina, ci mama mea. I-a cerut să facă ceva pentru mine.

— Să facă ceva?

— Astea au fost cuvintele pe care mi le-a strigat în timp ce-mi strângeam lucrurile. E scârbită de mine fiindcă am refuzat să mă mărit..

Bridgid îi explică toate amănuntele, iar când termină. Gillian îi răspunse:

— Mama ta a făcut rău că te-a alungat din casă.

— Vrea ca Ramsey să rezolve problema mea. S-a măritat recent, iar eu sunt o fiică dificilă.

Mergeau agale pe cărare, ca şi cum ar fi fost de mult prietene bune. Niciuna dintre ele nu avea chef să se grăbească.

— Aşa că n-o pot învinui pe mama mea. Dar m-am tot săturat să tot vorbesc despre problemele mele. Vreau să aud mai multe despre tine. Chiar îl iubeşti pe Brodick?

— Da.

— Îl cunoşti de mult?

— Nu, de fapt, îl cunosc de foarte puţină vreme.

— Deci, asta el exclamă Bridgid. Când ai să-l cunoşti mai bine, îţi vei da seama că a fost doar o slăbiciune

trecătoare.

— Nu m-am îndrăgostit de el fiindcă aşa am vrut eu. S-a întâmplat pur şi simplu, dar îl iubesc din toată inima.

Bridgid oftă.

— Şi eu sunt îndrăgostită, recunoscu ea.

Gillian îi aruncă o privire.

— Nu pari prea fericită.

— Nici nu sunt. Ba chiar, sunt foarte nenorocită. Nu vreau să-l iubesc.

— De ce?

— Fiindcă el nu mă iubeşte.

— Eşti sigură?

— E un bărbat foarte prost.

Gillian râse.

— Şi totuşi, îl iubeşti.

— Da.

— Cine e?

— Un Sinclair.

— Ştie ce simţi pentru el?

— Nu.

— Şi ai să-i spui că-l iubeşti?

— M-am gândit mult, şi am încercat să-i... atrag atenţia. Speram să observe, înţelegi, dar până acum n-a priceput nimic.

— Cred că ar trebui să-i spui. Ce ai de pierdut?

— Respectul faţă de mine însumi, demnitatea mea, mândria...

— Atunci, lasă.

— Ştiu că ai dreptate. Ar trebui să-i spun. Dacă mai aştept, voi îmbătrâni până să-şi dea seama că-s cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată. Nimeni n-o să-l mai iubească la fel ca mine. Îi cunosc toate defectele, şi sunt multe, te asigur, dar totuşi îl iubesc.

— Când?

— Când ce?

— Când ai să-i spui?

— N-am să-i spun.

— Dar tocmai ai zis…

— Că ar trebui să-i spun. Totuşi, n-am s-o fac dacă nu vreau să-l iubesc? S-ar putea nici măcar să nu mă placă. Dacă stau să mă gândesc, nici nu cred că mă place. Mereu îmi spune cât de dificilă şi încăpăţânată sunt.

— Asta înseamnă că te ia în seamă, nu?

— Da, numai ca pe o pacoste. Bărbaţii de-aici le fac curte femeilor. În Anglia e altfel?

— Nu, e la fel.

— Atunci, ar trebui să se ţină după mine, nu-i aşa? Nu, n-am să-i spun ce simt. Ţie Brodick când ţi-a spus că te iubeşte?

Trei soldaţi se apropiau pe cărare, iar Gillian îi aşteptă să treacă, înainte de a răspunde:

— Nu mi-a spus că mă iubeşte şi, la drept vorbind, nici nu sunt sigură. Totuşi, ştiu că ţine la mine.

— Şi totuşi, i-ai spus că-l iubeşti.

— Da.

Bridgid era vizibil impresionată.

— Eşti mai curajoasă ca mine.

— De fapt, el însuşi mi-a spus că-l iubesc.

— Tipic pentru un bărbat, râse Bridgid. Ştii, toţi sunt nişte încrezuţi.

— Cei mai mulţi, oricum, fu Gillian de acord. Dar Brodick are întâmplător dreptate şi, când a insistat să recunosc că-l iubesc, am făcut-o. Nu l-am putut minţi.

— Şi ţi-a spus că se va însura cu tine. E teribil de romantic, dar şi puţin… şocant.

— De ce?

— Fiindcă e un Buchanan. Pot să-ţi spun o întrebare personală… foarte personală? Nu e nevoie să-mi răspunzi,

dacă nu vrei, se grăbi ea să adauge.

Gillian îi auzi ezitarea din voce.

— Ce vrei să ştii?

— Brodick te-a sărutat vreodată?

— Da.

— Şi cum a fost?

Obrajii lui Gillian se înfierbântară.

— Foarte plăcut, şopti ea.

Apoi aruncă o privire spre Bridgid, zâmbind.

— Mă poate face să mă înfior doar uitându-se la mine.

Bridgid oftă cu jind.

— Eu n-am fost sărutată decât o dată, şi nu m-a făcut să mă înfior. Mă întreb cum ar fi dacă m-ar săruta bărbatul pe care-l iubesc.

— Ţi se vor înmuia genunchi, inima ţi-o va lua la goană, şi n-ai să-ţi poţi trage respiraţia. Şi mai ştii ceva?

— Ce?

— Vei dori ca sărutul să nu se termine niciodată.

Oftară la unison, apoi râseră de propria lor comportare. Bridgid schimbă vorba, spunând:

— N-am înţeles niciodată cum pot fi Ramsey şi Brodick atât de buni prieteni. Nu seamănă deloc.

— A, eu găsesc că au multe în comun.

— Ba nu au. Ramsey e generos fără cusur, şi bun, şi atent…

— La fel şi Brodick, insistă Gillian. Atâta doar că el mârâie când e generos fără cusur, şi bun, şi atent. O, uite-l pe bărbatul visurilor mele, adăugă ea, râzând.

Brodick şi Ramsey tocmai traversau curtea când le văzură pe Gillian şi Bridgid venind spre ei. Războinicii se opriră brusc.

— Nu putem arăta chiar atât de rău, remarcă Gillian, aranjându-şi părul.

— Ba arătăm, replică Bridgid.

Se întoarse spre Gillian şi încercă s-o ajute să-şi ridice mâneca pe umăr, dar materialul îi căzu imediat la loc pe cot.

— Ce naiba ţi s-a întâmplat? întrebă Brodick într-un răcnet de leu.

Sunetul glasului său o făcu pe Bridgid să se strâmbe.

— Bridgid, explică-te, ceru şi Ramsey.

Gillian se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Ce-ai zice să-i îmbrâncim în vale?

Bridgid îşi muşcă buza de jos ca să nu râdă, în timp ce-şi urma prietena prin curte.

— Ţi-am pus o întrebare. Ce s-a întâmplat cu tine, Gillian? repetă Brodick.

Fata se opri la câţiva paşi, împreunându-şi mâinile. Bridgid îi trecu alături.

— Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva? întrebă ea cu nevinovăţie.

Brodick făcu un pas spre Gillian.

— Ai rochia ruptă; faţa ţi-e plină de pământ, iar în păr ţi s-au agăţat frunze de iarbă. Dylan spune că ai zis ceva despre oamenii de pe colină. Cine erau şi ce-au făcut?

— N-a fost niciun om cu Bridgid şi cu mine.

— Gillian…

— N-a fost nimeni.

Înainte ca Brodick să mai insiste, Gillian îi puse mâna pe piept, se ridică pe vârfuri şi-i şopti la ureche:

— M-am distrat şi nimic mai mult. Totuşi, mi-a fost dor de tine. Ţi-e ţi-a fost dor de mine?

— Eu sunt un om ocupat, replică ursuz Brodick.

Gillian încercă să se retragă, dar mâna lui i-o acoperi pe a ei, pe piept.

— Crezi că-ţi poţi găsi un moment pentru mine? îl întrebă Gillian.

— În ce scop?

Vocea ei coborî până la şoaptă, gâdilându-i urechea cu respiraţia.

— Vreau să mă arunc cu neruşinare în braţele tale şi să te sărut cu pasiune până ţi se învârte capul.

Îl sărută pe obraz şi făcu un pas înapoi, arătând foarte mulţumită de sine.

— Şi crezi că poţi să reuşeşti tot ce ţi-ai propus doar într-un minut?

— Da.

— Ce să reuşească? întrebă Ramsey.

Brodick zâmbi.

— Crede că poate…

— Brodick! exclamă ascuţit Gillian.

— Da.

— Ce ţi-am spus a fost numai între noi.

Ramsey nu mai insistă.

— Gillian, tot clanul Sinclair se va aduna aici la apusul soarelui.

Lui Gillian îi era greu să se concentreze. Felul cum o privea Brodick îi făcea stomacul să palpite.

— Iartă-mă, ce spuneai?

— Toţi vor veni aici la apusul soarelui, repetă cu răbdare Ramsey.

— Bărbaţii şi femeile?

— Da.

— Bun.

— Poate-ai s-o vezi pe sora ta atunci! exclamă Bridgid.

— Într-adevăr, replică Ramsey zâmbind. Brisbane şi Otis ţi-au spus că e aici? o întrebă el pe Gillian.

— Nu tocmai. Unul din ei a lăsat să-i scape că ştie cine e, dar când am insistat, a spus că dacă femeia aceea este într-adevăr Christen, locuieşte pe pământul clanului MacPherson. Nu ştiu cât de departe este.

— Nu e departe, spuse Ramsey.

— Dacă mă scuzaţi, acum as vrea să mă duc la lac cu Bridgid şi să mă spăl.

— Nu încă, o opri Brodick apucând-o de mână.

Aproape luând-o pe sus, porni cu ea spre castel. Gillian abia reuşea să se ţină pe urmele lui.

— Ce faci? şopti ea.

Brodick nu-i răspunse. Deschizând uşa, o împinse înăuntru. Holul de la intrare era întunecos şi mucegăit, iar uşa se trânti în urma lor.

— Ăsta-i minutul tău, Gillian. Ai de gând să-l iroseşti, sau faci ce te-ai lăudat că poţi?

Simţindu-se dintr-o dată cam nesigură, Gillian îşi învinse sfiala şi-l cuprinse încet pe după gât, trăgându-i capul spre ea.

Îi atinse gura cu a ei. Dinţii ei îl apucară de buza de jos, trăgând uşor. Îl auzi inspirând tăios şi ştiu că îndrăzneala ei îi plăcea.

Întărind strânsoarea, îşi lăsă capul pe spate deschise gura şi-l sărută cu un entuziasm neinhibat.

Genunchii lui Brodick se îndoiră.

Mârâind gros, o ridică în braţele sale puternice, în timp ce limba i se duela cu a ei. Nu se mai sătura de ea. Îi mângâie spatele cu mâinile, apoi se lăsă puţin în jos, ridicând-o în braţe.

Amândoi gâfâiau sufocaţi când sărutul se sfârşi. Gillian se agăţă de el, cu faţa ascunsă pe umărul lui, dăruindu-i sărutări fierbinţi pe gât.

— Nu-mi da drumul, şopti ea, ştiind că altfel s-ar fi prăbuşit.

— Niciodată, răspunse Brodick, niciodată n-am să-ţi dau drumul.

O lăsă uşurel jos, dar continuă s-o ţină în braţe, frecându-şi nasul şi buzele de gâtul ei. Oftatul lui Gillian fu

plin de dor.

Îşi rezemă capul de pieptul lui şi închise ochii. Îi simţea sub palmă bătăile repezite ale inimii.

— Ţi-am făcut inima s-o ia la goană, nu-i aşa?

— Da, recunoscu el. Eşti o ispititoare, Gillian. Când mă săruţi aşa, nu te poţi aştepta să scapi cu una cu două.

— Ce m-ai pune să fac?

Dumnezeule, inocentă mai era.

— Am să-ţi explic diseară, îi promisese el.

Încet, îşi desprinse braţele din jurul lui şi-i aminti că trebuia să se ducă la lac cu Bridgid.

Gillian tocmai se întoarse spre uşă, când Brodick o opri din nou.

— Dylan mi-a spus că te-au sâcâit nişte soldaţi din clanul Sinclair.

— N-a venit nimeni la Bridgid şi la mine, repetă ea. Dar, dacă ar fi venit, m-aş fi descurcat singură.

— Ba nici gând, insistă Brodick. Mi-ai fi spus cine erau, şi mă descurcam eu cu ei.

— Şi ce-ai fi făcut?

Brodick nu stătu mult pe gânduri.

— Dacă se-atinge vreodată un bărbat de tine, am să-l omor.

Lucirea din ochii lor şi încleştarea fălcilor arătau că vorbea serios.

Dintr-o dată, arătau foarte ameninţător. Dar Gillian nu se temea deloc şi n-avea de gând să se lase păgubaşă.

— Nu poţi ucide…

N-o lăsă să termine.

— E obiceiul Buchananilor, spuse el cu tărie. Îmi aparţii mie şi nu permit nici unui bărbat să te atingă. Şi-acum destul cu toate astea. Mai voiam să-ţi spun ceva, şi e momentul cel mai potrivit.

Gillian îl aşteptă să continue şi, văzând că întârzia, îl

îndemnă:

— Da?

— Noi, aici, facem lucrurile altfel.

— Voi?

— Noi, Buchananii. Când vrem ceva, luăm.

— Nu mi se pare cinstit.

— Nu contează dacă pare cinstit sau nu. Aşa suntem noi.

— Ba contează. Aţi putea avea necazuri cu Biserica, dacă luaţi ceva ce nu vă aparţine.

— Nu mi-e frică de Biserică.

— Ar trebui să-ţi fie.

Scrâşnind din dinţi, Brodick spuse:

— Nu mă contrazice.

— Nu te contrazic. Nu fac decât să spun un lucru. N-ai de ce să te oţărăşti.

Apucând-o de umeri, Brodick o trase spre el.

— O iau de la început. Am să-ţi explic, şi vreau să mă asculţi cu atenţie.

— Mă insulţi?

— Nu, iubito. Ascultă-mă, doar.

Fu atât de surprinsă de apelativul drăgăstos, încât ochii i se înceţoşară.

— Bine, şopti ea. Am să ascult. Ce vrei să-mi explici?

— Mi-ai spus că mă iubeşti. Ai recunoscut, nu? Nu-ţi poţi lua cuvintele înapoi.

Vulnerabilitatea lui era vizibilă, iar Gillian căută imediat să-l liniştească.

— Nu vreau să-mi iau vorbele înapoi. Te iubesc cu adevărat.

Mâinile i se relaxară pe braţe.

— La noapte…

— Da?

— Am să… adică, vom… of, la naiba!

— Brodick, ce Dumnezeu se întâmplă cu tine?

— Tu, mormăi el. Tu eşti cauza.

Gillian îi dădu mâinile la o parte.

— Eşti schimbător ca vântul. Acum, dacă mă auzi, am treburi mai importante de făcut decât să stau aici ascultându-te cum bombăni.

Se răsuci pe călcâie, deschise uşa cu ambele mâini şi ieşi.

Brodick se dădu bătut. Ştia că încurcase totul, dar spera că până seara se va rezolva. Gillian era o femeie isteaţă. Cu siguranţă, până s-o dezbrace şi s-o bage în pat, urma să înţeleagă totul. Iar de nu, avea să-i spună el.

Ramsey intră în castel, îl văzu pe Brodick şi ghici imediat ce se întâmplase.

— Tot nu i-ai spus, aşa-i?

— Nu, dar Dumnezeu mi-e martor că am încercat.

— E destul de simplu, Brodick.

— Ba nu-i simplu deloc.

— Ce-ar fi să-i zici „Gillian, eşti măritată”? Cât de complicat poate fi?

— Fir-ar să fie, ţi-am spus că am încercat! Dacă-ţi închipui că-i atât de uşor, spune-i tu.

Ramsey râse.

— Pe toţi sfinţii, ţi-e frică să-i spui, nu-i aşa?

— Nu mi-e nicio frică.

— Ba ţi-e. Ce crezi că o să-ţi facă?

Brodick încetă să se mai prefacă.

— Bine, ai dreptate, mi-e teamă. O să fugă. O să intre în panică, şi atunci va încerca să fugă. Ce naiba, am păcălit-o, şi nu trebuia să fac asta.

— Ai păcălit şi un preot.

— Da, mă rog… Mai îngrijorat sunt pentru Gillian. Îţi spun eu, nu trebuia s-o trag pe sfoară. Am greşit.

— Dar ai mai făcut-o odată, nu-i aşa.

Ridicând din umeri, Brodick recunoscu:

— Da. Nu-mi pot închipui viaţa fără ea, iar dacă râzi de mine că-mi mărturisesc slăbiciunea asta, jur c-am să-ţi dau un pumn în mutră.

Ramsey îl bătu pe umăr.

— Fruntea sus, îl încurajă el.

— Adică ce să fac?

— Gillian s-ar putea să intre în panică auzind că e măritată cu tine. Ce naiba, orice femeie ar face la fel.

— Ramsey, nu mă ajuţi deloc.

— Dar n-o să fugă, Brodick.

— Am să-i spun la cină. Da, adăugă el, dând ferm din cap. Am să-i spun atunci.

Şi aproape smulse uşa din ţăndări, când o deschise ca să plece.

CAPITOLUL 22

Nerăbdarea de a se reîntâlni cu sora ei mai mare era aproape peste puterile lui Gillian.

În timp ce se îmbrăca pentru ai urma pe supuşii lui Ramsey, mâinile-i tremurau şi avea senzaţia că stomacul îi era plin de fluturi.

Bridgid fusese trimisă s-o cheme. Deschise uşa, făcu un pas în cameră, o văzu pe Gillian în lumina focului şi se opri brusc.

— O, Gillian, ce frumoasă eşti! Culoarea asta îţi stă foarte bine.

Gillian purta o rochie aurie cu broderii împrejurul poalelor şi ale manşetelor. O servitoare o ajutase să-şi aşeze pledul Buchananilor pe mijloc, cu un capăt drapat peste umăr şi prins în cingătoarea împletită..

— Îţi mulţumesc, dar în comparaţie cu tine, frumuseţea mea păleşte.

Bridgid râse.

— Suntem o pereche nemaipomenită. Ne lăudăm una pe alta ca două fetişcane.

— Eu sunt sinceră. Arăţi strălucitor, iar bărbatul pe care-l iubeşti te va observa cu siguranţă astă seară.

Prietena ei pufni.

— Pun prinsoare c-o să se uite drept prin mine, ca întotdeauna. Am început să mă obişnuiesc, adăugă ea, dând din cap. Eşti gata să vii jos.

— Da, răspunse Gillian, punându-şi peria de cap pe scrin.

Îşi privi mâinile şi făcu un efort să inspire adânc.

— Sunt aşa de emoţionată c-am să-mi revăd sora, încât tremur de-a binelea.

— Crezi c-ai s-o întâlneşti în seara asta?

— Da, şi tot repet în minte ce-am să-i spun. Nu-i aşa că-mi fac griji de pomană? Sigur c-o să se bucure. Doar sunt sora ei, ce Dumnezeu!

— Vino, o chemă Bridgid. Nu trebuie să-l facem pe Boierul Ramsey să aştepte. Apropo e şi Brodick cu el, precum şi Brisbane şi Otis. Te previn că niciunul dintre ei nu arată prea încântat. S-a întâmplat ceva, dar nimeni nu vrea să spună ce anume. Totuşi, pun prinsoare că-i vorba de MacPhersoni. Acel Proster face mereu greutăţi. Anthony şi Faudron se plâng mereu de el şi de cohortele lui.

— Cine-s Anthony şi Faudron? întrebă Gillian, în timp ce-o urma pe uşă afară.

— Sunt prietenii apropiaţi a lui Gideon, iar Gideon este…

— Comandantul lui Ramsey.

— Într-adevăr, şi ori de câte ori Gideon e plecat de pe moşie, Anthony îi ţine locul.

Când ajunseră pe ultima treaptă, uşa se deschise şi un ostaş intră grăbit.

Era înalt, slab şi cu fruntea brăzdată adânc.

— Ăsta-i Anthony, şopti Bridgid. Am să te prezint după ce vorbeşti cu Ramsey. Nu trebuie să-l laşi să aştepte.

Cei doi se aflau în capătul opus al sălii. Ramsey şi Brodick stăteau de vorbă în şoaptă, pe când Brisbane şi Otis îi priveau, aşezaţi la masă. Bătrânii arătau de parcă şi-ar fi pierdut cel mai bun prieten.

Otis o observă pe Gillian venind spre ei, îl înghionti pe Brisbane, apoi se ridică.

Zâmbetul lui Gillian şovăi când văzu expresia lui Brodick.

Acesta părea furios şi, după ce făcu o plecăciune în faţa lui Ramsey, Gillian îşi împreună mâinile şi aşteptă să afle ce se întâmplase.

Datoria de a-i frânge inima căzu pe umerii lui Brodick, care se hotărî să se termine cât mai repede.

— Sora ta a refuzat să te întâlnească.

Lui Gillian nu-i venea să creadă urechilor. Îi ceru să repete vestea.

— De ce refuză să mă întâlnească?

Brodick îl privi pe Brisbane, în aşteptarea răspunsului. Bătrânul îşi împinse scaunul într-o parte şi ocoli masa. Cu o mutră lungă, explică:

— E o MacPherson aproape de când se ştie şi nu simte nicio loialitate faţă de Anglia.

— Dar faţă de familia ei? strigă Gillian. Nu mi-e loială nici mie, sau unchiului Morgan?

— Familia ei e aici. Are o mamă, un tată şi…

Gillian îl întrerupse.

— Mama şi tatăl ei sunt îngropaţi în Anglia.

Umerii lui Brisbane se îndoiră şi mai mult decât de obicei.

— Şi mai are şi un soţ, adăugă el în grabă. Este... mulţumită.

— Mulţumită? E mulţumită? repetă Gillian, strigând de-a binelea. Tremura de furie. E în joc viaţa unui om bun şi cumsecade, şi puţin îmi pasă de mulţumirea lui Christen.

— Încearcă să înţelegi, Lady Gillian, o rugă Brisbane.

— N-am timp să înţeleg, replică ea. Trebuie să vorbesc cu sora mea cât mai curând cu putinţă.

— Ea ţi-a spus că nu vrea să vorbească cu Gillian, sau ai vorbit cu soţul ei? se interesă Brodick.

Întrebarea îl surprinse pe Brisbane, care stătu câteva minute pe gânduri înainte de a recunoaşte:

— Soţul ei mi-a explicat. Ea n-a vorbit deloc, dar era de faţă când a auzit fiecare vorbuliţă. Dacă nu era de acord, ar fi putut să protesteze.

— Ştie că nu vreau decât să-i vorbesc? Că n-am să-i cer nimic?

— Da, i-am spus că doar vrei s-o revezi, dar nu cred că ea sau soţul ei m-au crezut. Adu-ţi aminte, fătuco, că în trecut s-au interesat mulţi de ea. Se teme că o vei sili să se întoarcă în Anglia, sau să le spună altora unde e.

Gillian îşi duse o mână la frunte.

— N-aş face aşa ceva.

Se rezemă de Brodick, încercând să gândească. Cum să-i alunge surorii sale temerile? Şi cum putea Christen să creadă că propria ei soră ar trăda-o?

— Ramsey? strigă Brodick. Ce naiba ai de gând să faci în problema asta?

— Am să-i dau o zi să se răzgândească.

— Şi dacă nu se răzgândeşte? întrebă Brisbane.

— Atunci am să vorbesc eu cu ea, din partea lui Gillian. Dacă totuşi refuză, îi voi porunci să se înfăţişeze. Am s-o târăsc până aici cu forţa, la nevoie. Totuşi, aş prefera să ia singură hotărârea asta.

— Soţului ei n-o să-i convingă, bolborosi Brisbane.

— Puţin îmi pasă dacă o să-i convină sau nu, replică Ramsey.

— E un MacPherson mândru, se alătură şi Otis discuţiei aprinse, făcând un pas înainte.

— Acum e un Sinclair, răspunse Ramsey. Mi-a jurat credinţă, nu?

— Toţi MacPhersonii au făcut-o, încuviinţă Brisbane.

— Ostaşii clanului MacPherson ţi-s supuşi cu toţii, boierule, spuse Otis. Dar, de vreme ce a venit vorba despre asta, am să-ţi spun că tuturor li s-a dat simţământul că-s nişte proscrişi, mai cu seamă soldaţilor. Comandantul domniei tale, Gideon, şi ostaşii lui, Anthony şi Faudron, îşi bat joc în continuu de eforturile lor. MacPhersonii încă n-au fost instruiţi cum se cuvine şi-ţi spun un lucru, o să izbucnească o răscoală, şi repede, dacă nu faci ceva.

Ramsey nu răspunse imediat, dar Brodick îşi dădu seama că era furios.

— Propui ca Ramsey să-i cocoloşească pe soldaţii clanului MacPherson? întrebă el.

Otis clătină din cap.

— Nu propun decât să li se dea o şansă cinstită de a-şi arăta puterea.

— Mâine am să mă ocup de instrucţie, iar la întoarcerea lui Gideon, voi discuta cu el, declară Ramsey. Eşti mulţumit?

Otis păru enorm de uşurat.

— Da, mulţumit.

Brisbane căuta să fie la fel de binevoitor ca Ramsey.

— Cu îngăduinţa domniei tale, boierule, aş dori să mă întorc la sora lui Lady Gillian mâine dimineaţă în zori. Voi insista asupra faptului că Lady Gillian mi-a făgăduit că nu vrea decât să-i vorbească.

Pe ultimele cuvinte, se uită cu subînţeles la Gillian.

— Da, asta-i tot ce doresc, îl asigură ea.

După ce Ramsey încuviinţă, Brodick spuse:

— Brisbane, când îi vorbeşti, ai grijă ca soţul ei să nu fie de faţă. S-ar putea să ia el hotărârile în locul ei.

— De ce crezi asta? întrebă Gillian.

— Eu aşa aş face.

— Dar de ce? insistă ea.

— Cu siguranţă, soţul surorii tale ar încerca s-o protejeze.

— Acuma, dacă stau să gândesc, socot că asta tocmai s-a-ntâmplat. Nu cred că a avut şi ea un cuvânt de zis.

Ceea ce spuneau avea sens, iar Gillian începu să se liniştească.

— Va trebui să mai ai puţină răbdare, îi spuse Brodick.

— N-am timp de răbdare.

Brodick o sărută pe frunte, şoptindu-i:

— Nu vreau să-ţi faci griji în seara asta. La noapte trebuie să ne veselim.

— De ce? Ce-o să se întâmple la noapte?

Înghiţind în sec, Brodick trase adânc aer în piept, apoi zise:

— Gillian, am ceva să-ţi spun.

Îşi drese glasul din nou, apoi continuă:

— Vreau să ştii că…

— Da?

— Vezi tu… la naiba, ai nişte ochii atât de frumoşi!

Ce Dumnezeu se întâmpla cu el Dacă nu l-ar cunoaşte atât de bine, Gillian ar fi gata să jure că-i era frică.

— Voiai să-mi spui ceva în legătură cu seara asta.

Fruntea lui Brodick se îmbrobonă de sudoare.

— Da. E vorba de seara asta.

Apucând-o de braţ, adăugă:

— Nu vreau să te necăjeşti. Ce-i făcut e bun făcut, şi trebuie să te împaci cu asta.

Complet nedumerită, Gillian îl întrebă.

— Cu ce să mă împac?

Brodick oftă zgomotos.

— La naiba, mormăi el. Nu-mi vine să cred că mi-e atât de greu să rostesc câteva vorbe.

— Brodick, ce-o să se întâmple la noapte?

Brisbane şi Otis le sorbeau fiecare cuvânt, dar Ramsey le distrase atenţia, conducându-i afară. Singurătatea, însă, nu-l ajută pe Brodick să se destindă, aşa că se hotărî să mai aştepte. Până la cină, îşi spuse el.

Da, avea s-o ia deoparte şi să-i spună atunci.

— Ţi-am pus o întrebare, îi aminti Gillian. Ce-o să se întâmple la noapte?

— Ai să mă faci foarte fericit.

Nu cuvintele, ci tonul cu care vorbise, într-o şoaptă morocănoasă şi senzuală, îi trimise lui Gillian fiori pe şira spinării.

Nu trebuia decât să se uite la ea cu ochii aceia frumoşi ai lui, şi o făcea să se topească. Privirea lui fierbinte îi risipi şirul gândurilor.

Nici măcar nu-şi mai amintea ce-i spusese şi, de vreme ce Brodick părea să-i aştepte un răspuns, Gillian spuse, cu un oftat.

— Ce frumos…!

CAPITOLUL 23

În următoarele două ore, Gillian stătu pe trepte, lângă Ramsey, în timp ce toţi oamenii veneau s-o întâlnească. Brodick îi era alături, iar când începu s-o răpună oboseala, făcând-o să-şi mute greutatea de pe un picior pe altul, o îmbie să se rezeme de el.

Mulţi dintre supuşi îşi aduseseră şi nevestele cu ei, iar Gillian observă că toate femeile îl priveau pe Ramsey cu ochi dulci, iar pe Brodick, cu teamă.

Cum Dumnezeu l-ar putea găsi pe trădător printre atât de mulţi oameni? Era la fel de greu ca şi cum ar fi căutat un highlander care să ţină la Regele John.

La vremea când asfinţitul începu să înroşească cerul, avea impresia că se uita la mii de chipuri. Lumina scădea cu repeziciune şi, la porunca lui Ramsey, soldaţii aprinseră făclii în jurul curţii şi pe marginea drumului.

— Ce motiv le-ai dat supuşilor tăi ca să se adune în curte? îl întrebă Gillian în şoaptă.

— Nu le-am dat niciun motiv, răspunse el. Se află aici fiindcă i-am chemat.

Aroganţa lui o făcu să zâmbească. Brodick, ursuz ca de obicei, îi propuse să fie atentă la ceea ce făcea.

Mai trecu o oră, timp în care Gillian îi salută pe toţi care îi trecură pe dinainte. Stomacul începu să-i ghiorăie şi tremura de frig, aşa că se rezemă cu spatele de Brodick, ca să se încălzească.

Urmă un moment vesel. Apăruseră cei doi băieţi care încercaseră să-i fure sărutări ei şi lui Bridgid. Amândoi arătau de parcă li s-ar fi scurs tot sângele din feţe, holbându-se la Brodick cu ochii ieşiţi din orbite.

— Bună seara, Donald, salută Gillian.

Genunchii soldatului se înmuiară, bietul om căzând la pământ. Prietenul lui îl apucă de braţ şi-l ridică la loc, dar privirea îi rămăsese aţintită spre Brodick.

— Îl cunoşti pe omul ăsta? întrebă Ramsey.

Donald îşi ţinu respiraţia, în aşteptarea răspunsului. Gillian o auzi pe Bridgid râzând.

— Da, îl cunosc. I-am fost prezentată astăzi.

— Şi pe celălalt? vru să ştie Brodick.

Stewart părea gata să izbucnească în plâns.

— L-am cunoscut şi pe el.

— Unde i-ai cunoscut? vru să ştie Brodick, cu glasul înfiorător de tăios. Pe colină, întâmplător?

Gillian îi dădu un răspuns ocolit.

— Donald şi Stewart sunt prieteni cu Bridgid. Ea mi i-a prezentat.

— Gillian…

Îi acoperi mâna cu a ei.

— Las-o moartă, şopti ea.

Brodick se hotărî să-i facă hatârul. Ultimul grup care se înfăţişă era condus de un tânăr cu chip furios şi mers îngâmfat, foarte asemănător cu a lui Brodick. Părul lui castaniu îi atârna peste faţă, în timp ce se apropia ţanţoş, pentru a înclina scurt capul în faţa moşierului său, în locul unei plecăciuni formale, după care se întoarse să plece.

Ramsey îl opri.

— Proster, vino înapoi.

Soldatul deveni rigid, apoi se conformă. Tinerii care-l însoţeau se retraseră imediat, ca să-i facă loc.

— Da, boierule?

— Tu şi prietenii tăi vă veţi instrui cu mine mâine.

Atitudinea lui Proster se schimbă cât ai clipi. Părea să fi primit o mană cerească.

— Toţi prietenii mei care sunt cu mine acum? Suntem opt la număr.

— Cu toţii, confirmă Ramsey.

— Şi voi avea prilejul să lupt cu domnia ta, boierule?

— Într-adevăr.

— Dar opt contra unu… Nu mi se pare cinstit.

— Pentru voi, sau pentru mine?

— Numărul e în favoarea noastră, nu într-a domniei tale, sublinie ostaşul.

Ramsey aruncă o privire spre Brodick.

— Te tentează?

— Fără-ndoială.

Apoi, Ramsey se întoarse din nou spre soldat.

— Boierul Buchanan mi se va alătura. Nicio grijă, Proster. Nu-l voi lăsa să te omoare, nici pe tine şi nici pe prietenii tăi.

Tânărul pufni făţiş.

— Abia aştept să mă întrec cu amândoi pe câmpul de luptă. Vreţi să luptăm cu arme, sau fără?

— Puteţi folosi armele, dacă aşa vreţi. Boierul Buchanan şi cu mine vom lupta cu mâinile goale.

— Dar, boierule, când am să… vreau să spun, dacă vă învinge, vreau să fie luptă dreaptă.

Ramsey zâmbi.

— Te încredinţez că va fi dreaptă, spuse el. Să fiţi pe câmp la crăpatul zorilor.

Proster se înclină, apoi plecă grăbit cu camarazii lui, fără îndoială ca să-şi pregătească strategia pentru jocurile de a doua zi.

Bridgid urmărise discuţia de la marginea treptelor. Nu se putu abţine să nu intervină.

— Boierule?

— Da, Bridgid?

— Proster şi prietenii lui îşi vor folosi spadele. Cum te poţi apăra împotriva lor?

Gillian vorbi şi ea, răsucindu-se spre Brodick.

— Să nu-ndrăzneşti să-i răneşti cumva pe băieţi ăştia.

— Nu te temi când ştii că vor folosi arme?

— Ştim amândoi că tu şi Ramsey îi veţi uşura de spade încă înainte de a le scoate din teacă. Vorbesc serios, Brodick. Nu vreau să-i răneşti. Promite-mi, insistă ea.

Brodick îşi dădu ochii peste cap.

— Când Ramsey şi cu mine o să terminăm cu ei, praful se va alege de înfumurarea lor. Îţi dau cuvântul meu.

Ramsey îi dădu dreptate.

— Vor pleca umiliţi de pe câmpul de luptă.

Discuţia se sfârşi când noul grup de întârziaţi se grăbiră să-şi salute moşierul. Ramsey o privi pe Gillian, dar fata clătină din cap.

Simţind că dăduse cumva greş, şopti:

— Îmi pare rău. Nu-l văd.

— Am fost convins că-l vei recunoaşte printre prietenii lui Proster, recunoscu Ramsey.

— Nu crezi că-ţi sunt loiali?

— S-au împotrivit unirii clanurilor, îi explică el. Totuşi, mă bucur că nu e unul dintre ei. Sunt foarte tineri, şi n-aş vrea să…

Alte explicaţii nu-i mai dădu, şi nici Gillian nu insistase.

— Eşti chiar atât de sigur că e un MacPherson? întrebă Brodick.

— Am fost, mărturisi Ramsey. Acum nu mai sunt. Ce naiba, Hamiltonii sau Boswelli ar putea şi ei să-l ascundă pe ticălos. Ambele clanuri au toate motivele ca unirea cu MacPhersonii să nu reuşească.

Continuară discuţia în timp ce intrau la banchetul pregătit de servitori. Gillian ar fi vrut ca Bridgid să li se alăture la masă, dar prietena ei dispăruse. N-o mai văzu decât la sfârşitul cinei, când Bridgid o chemă în holul din spate.

— Gillian, pot să-ţi spun ceva între patru ochi? Am auzit când Brisbane ţi-a spus că sora ta refuză să te vadă şi vreau să ştii cât de rău îmi pare. Îmi dau seama cât eşti de dezamăgită.

— Am fost dezamăgită, răspunse Gillian. Dar încă mai sper că se va răzgândi.

— Ramsey îi va porunci să se înfăţişeze. L-am auzit când a spus.

— Da, dar nu mai devreme de poimâine. Vrea să-i dea

şansa să facă ceea ce se cuvine, cred. Totuşi, nu suport aşteptarea asta.

— Dacă ai şti unde locuieşte, ce ai face?

Gillian nu avu timp ca să se gândească la un răspuns.

— M-aş duce la ea imediat. N-am tot timpul ca s-o las să se răzgândească.

— Poate reuşesc să te ajut, şopti Bridgid. Anthony a auzit şi el ce a spus Brisbane şi s-a oferit să-l urmărească mâine dimineaţă, când se va duce din din nou pe lângă sora ta.

— Va avea necazuri că-mi face favoarea asta?

— Cred că mie mi-o face. Şi-n plus Anthony e înlocuitorul lui Gideon la comandă şi poate face aproape tot ce vrea. Dacă cineva are necazuri, n-am să fiu eu aceea, dar nu-s îngrijorată, fiindcă n-o să afle nimeni. Anthony îmi va spune unde locuieşte sora ta, iar eu am să-ţi spun ţie. Dacă moşierul meu cedează în faţa stăruinţelor lui Brisbane şi se hotărăşte să-ţi amâne întâlnirea cu Christen, atunci poţi lua problema în propriile tale mâini.

— De ce ar ceda în faţa stăruinţelor?

— Brisbane e un bătrân din clanul MacPherson, iar moşierul meu îl respectă. Şi de asemenea nu vrea să-i dea porunci lui Christen decât dacă n-are încotro. Familia ei a făcut mari eforturi pentru ca identitatea să-i rămână secretă.

— Familia ei sunt eu.

— Ştiu, şopti Bridgid, bătând-o pe mână. Poate că mâine Brisbane se va întoarce cu Christen.

— Dar nu crezi c-o va face, nu-i aşa?

— A stat ascunsă ani de zile. Nu, nu cred că va veni de bunăvoie.

— Ai să mă duci la ea.

— Da.

— Vreau să merg mâine după-amiază.

— Ţi s-a poruncit să aştepţi.

— Nu mi s-a poruncit. Brodick mi-a sugerat să am răbdare.

— Atunci, e-n regulă. Vom merge mâine după-amiază.

Gillian aruncă o privire spre Brodick, apoi şopti:

— Va trebui să găsesc o cale să scap de oamenii lui Brodick. Se ţin scai de mine.

— Nu te-au urmărit şi la lac.

— Nu, în niciun caz. Ştiau că voiam să mă scald.

Bridgid zâmbi.

— Şi-atunci? Spune-le că te duci la lac, şi gata.

— Nu-mi place să mint. Am ajuns să ţin la garda lui Brodick.

— Dar dacă mergem într-adevăr pe la lac mai întâi, n-ai să-i minţi, nu?

Gillian izbucni în râs.

— Ce hoaţă eşti!

— Ce toţi şuşotiţi acolo? strigă Ramsey de la masă.

— Aiureli, răspunse Bridgid. Boierule, Fiona s-a oferit să coasă câteva cămăşi pentru Gillian, ca să nu trebuiască să ceară cu împrumut de la alţii, dar trebuie să-i ia măsurile. Am putea face treaba asta acum? N-o să dureze mult.

Imediat ce se îndepărtară, Ramsey îl întrebă pe Brodick:

— Când ai să afli numele englezilor de la Gillian? Iain nu mai are răbdare. Vrea să pornească, şi eu la fel.

— La noapte, făgădui Brodick.

— Femeile au pregătit una din casele noi pentru tine şi Gillian, doar dacă nu cumva preferaţi să folosiţi una din camerele de sus.

— În casă vom avea mai multă linişte, spuse Brodick. Dar aş prefera să stăm afară.

— Mireasa ta merită un pat în noaptea nunţii, preciză

Ramsey, iar Brodick încuviinţă din cap.

*

Petrecerea începuse o dată cu venirea Părintelui Laggan. După ce rosti felicitările, ceru de mâncare, iar în timp ce slugile îl serveau, Brodick se plimba încoace şi-ncolo, în aşteptarea lui Gillian.

Când fata coborî, o clipă se crezu din nou la Maitlanzi. Sala se umpluse de Sinclairi, iar gălăgia era la fel de asurzitoare. Îl zări într-un colţ pe Părintele Laggan, mâncând şi bând. Gillian o luă de mână pe Bridgid şi porni spre el.

Ramsey o văzu înclinându-se în faţa preotului, apoi îi dădu un ghiont lui Brodick.

— Laggan e cu Gillian.

— Of, la naiba!

— Zău c-ar trebui să-i spui până nu lasă preotul să-i scape. Mai devreme sau mai târziu, tot o să spună ceva.

Brodick porni prin mulţime, spre Gillian. Unul dintre soldaţii MacPhersonilor se certa înfierbântat cu un Sinclair şi, când Brodick ajunse la ei, tocmai se luaseră la pumni.

Ramsey se mişcă iute ca un fulger.

— Asta-i o sărbătoare, nu o încăierare, mormăi el, în timp ce-i apuca pe amândoi de ceafă. Dintr-o mişcare a mâinilor, îi dădu din cap, apoi îi aruncă în lături, ameţiţi.

Cu un mormăit aprobator, Brodick îşi continuă drumul.

Ramsey ordonă să-i ia cineva pe cei doi oameni leşinaţi din sală, apoi se grăbi spre prietenul lui.

Preotul era ocupat s-o dojenească pe Bridgid pentru că încă mai era nemăritată.

— E de datoria ta să te măriţi şi să ai copii. Asta e voia lui Dumnezeu.

— Plănuiesc într-adevăr să mă mărit, Părinte, replică

ea, roşind uşor. De îndată ce mă va cere bărbatul potrivit.

— E îndrăgostită, Părinte, interveni Gillian. Şi speră ca bărbatul căruia i-a dăruit inima ei s-o dorească de soţie.

— Bărbatul acela ştie că vrei să te măriţi cu el? întrebă preotul.

Trase o duşcă prelungă din cupă, în timp ce-i aştepta răspunsul.

— Nu, Părinte, nu ştie.

Din felul cum se foia, era clar că Bridgid nu mai voia să vorbească despre cununie, aşa că Gillian păşi înainte.

— Părinte, azi am făcut o greşeală prostească.

Preotul se încruntă.

— E cam târziu să-ţi schimbi gândul, fătuco.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am spus. Te-am întrebat dacă ştiai în ce te bagi, şi ai spus… Ba nu, cred că Brodick a spus că ştiai. Tu mi-ai spus, cu cuvintele tale, că-l iubeşti.

— A fost doar o neînţelegere. Dar când l-am întrebat pe Dylan, mi-a explicat el.

Preotul îşi lăsă capul într-o parte.

— Despre ce neînţelegere vorbeşti?

— O prostie, serios, foarte neplăcută. Înţelegi, când ne-ai binecuvântat, pe Brodick şi pe mine, m-am repezit la concluzia că ne-ai logodit. I-am spus lui Bridgid dar ea nu m-a crezut, aşa că i-am cerut lui Dylan să-i explice. Asta a fost neînţelegerea… adăugă ea, lăsând fraza neterminată, căci tocmai observase cât de năucit arăta Părintele Laggan.

Bietul om se înecase cu vinul. Mai luase o înghiţitură, tocmai când Gillian rostise cuvântul „logodit”.

Cu ochii ieşiţi din cap, roşu la faţă, se bâlbâi.

— Vrei să zici… zici c-ai crezut că te-ai logodit cu Buchananul?

Gillian ar fi preferat să nu strige aşa, căci atrase atenţia tuturor asupra lor. Garda lui Brodick venea deja

spre ei. Gillian îi zâmbi în grabă lui Dylan, ca să-l înştiinţeze că totul era în regulă, apoi se întoarse din nou spre preot.

Într-o şoaptă scăzută, îi spuse:

— Aşa am crezut, dar Dylan mi-a explicat.

Părintele Laggan îşi împinse cupa spre Bridgid şi-şi împreună mâinile, ca pentru o rugăciune. Cu o privire pătrunzătoare, o întrebă:

— Şi ce ţi-a explicat comandantul?

Gillian era complet nedumerită de comportamentul preotului. Se purta de parcă i-ar fi mărturisit un păcat de moarte.

— Mi-a spus că nu sunt logodită.

— Nici nu e, nu-i aşa? întrebă Bridgid.

— Nu, nu e, se răsti el.

Apoi şopti:

— Dumnezeule Atotputernic…!

— Poftim?

— Nu eşti logodită, fătuco…

Preotul apucă strâns mâna lui Gillian într-ale lui, privind-o cu compasiune.

— Eşti măritată.

— Scuză-mă, Părinte, ce-ai spus?

— Am spus că eşti măritată! repetă el strigând; era atât de furios încât abia se mai putea stăpâni. De-asta v-am binecuvântat. V-aţi depus jurămintele.

— Mi le-am depus?

— Da, fătuco, ţi le-ai depus. Te-am întrebat dacă fuseseşi forţată şi m-ai asigurat că nu fuseseşi… atunci am venit eu iar Buchananul te-a luat de mână…

— Nu, şopti ea.

— A fost aşa cum se cuvine şi v-am legat pe viaţă.

Înnebunită, Gillian dădu din cap.

— Nu se poate să fiu măritată. Dacă aş fi, aş şti… nu?

— A o înşelătorie curată! ţipă preotul. Doamne

Dumnezeule Atotputernic, Buchananul m-a dus de nas, pe mine, un om cu sutană…

Explicaţia preotului îşi făcu în sfârşit efectul, iar pe Gillian o podi un val de furie orbitoare care o doborî la pământ.

— Nu! strigă ea.

Un servitor tocmai trecea pe alături, ducând o tavă cu cupe pline de vin. Bridgid luă una şi i-o puse lui Gillian în mână.

Înainte să apuce s-o bea, preotul i-o smulse din mână şi o dădu pe gât. Gillian întinse mâna să ia alta. În acel moment Brodick cu Ramsey pe urme, ajunse în sfârşit la ea.

— Gillian…

Se răsuci spre el.

— Ne-am căsătorit azi?

— Da, răspunse el calm, luându-i potirul din mână şi dându-i-l lui Ramsey.

— Călare pe cal? M-am măritat pe un cal?

Ramsey îi dădu şipul lui Bridgid, înainte de a se întoarce spre Gillian.

— Ar trebui să sărbătorim fericitul eveniment, sugeră el cu o expresie serioasă.

Gillian arăta de parcă i-ar fi venit să-şi ucidă mirele. Brodick avea o mutră stoică, iar preotul părea în pragul isteriei.

— Asta se poate desface! ameninţă el.

— Se poate pe dracu’! îl repezi Brodick.

— Ce-i făcut e bun făcut, adăugă Ramsey.

Preotul se încruntă la el.

— Căsătoria asta s-a consumat în faptă?

Ramsey înălţă o sprânceană.

— Pe mine mă întrebi?

Gillian se făcu roşie la faţă. Bridgid, miloasă, îi dădu o

cupă de vin.

Brodick îi opri mâna când o ridică la buze. Smulse cupa, o împinse spre Ramsey, apoi spuse:

— N-ai să te îmbeţi. Vreau să ai mintea limpede la noapte.

Gillian era atât de furioasă, încât lacrimile îi împăienjeneau vederea.

— Cum ai putut? şopti ea.

Apoi repetă, strigând:

— Cum ai putut?!?

— Eşti supărată…

Brodick se întrerupe, pentru a-i da lui Ramsey un brânci.

— Nu-i de râs, fir-ar să fie! mormăi el

— „Eşti supărată”? repetă Ramsey. Asta-i tot ce-ai de spus ca să-ţi calmezi mireasa?

— Nu-s mireasa lui! ţipă Gillian.

— Ei iubito, începu din nou Brodick, fără să aibă nici cea mai vagă idee ce să-i spună ca s-o calmeze. Vreau să te împaci cu ideea.

— Ba nu mă împac cu nimic!

Era clar că nu avea chef să asculte. Când încercă s-o ia în braţe, Gillian se retrase, călcându-l pe Părintele Laggan pe picior.

— Am pus o întrebare şi aştept un răspuns! se răsti preotul. Căsătoria a fost consumată în faptă sau nu?

Întrucât se holba la Bridgid, fata presupuse că aştepta de la ea răspunsul.

— Sincer, Părinte, nu ştiu. Şi nici nu cred că ar fi cazul să ştiu… nu-i aşa?

Părintele Laggan înşfăcă potirul din mâna lui Ramsey şi-l goli dintr-o sorbitură. Ramsey luă repede altă cupă plină de pe tavă şi i-o oferi.

Laggan, scos din fire de înşelătoria Buchananului, nu

mai era atent la ce făcea.

— Pe vremea mea, niciodată… Buchananul e de vină.

Se întrerupse, încercând să se şteargă viguros pe frunte pe mâneca sutanei.

— Dumnezeule Mare Atotputernic! Ce-i de făcut?

— Pe un cal, Brodick?

— Îi e cam greu să treacă peste acest amănunt, remarcă sec Ramsey.

— Puteai să te dai jos de pe iapă, replică Brodick, încercând să fie rezonabil. Dacă voiai să te măriţi cu picioarele pe pământ, ar fi trebuit să spui ceva.

Lui Gillian îi venea să-l strângă de gât.

— Dar ce, ştiam că mă mărit? Nu ştiam!

— Gillian, nu e nevoie să strigi. Stau chiar în faţa ta.

Gillian îşi răvăşi părul cu degetele, frustrată, încercând să se stăpânească.

— Ştiam noi, răspunse Ramsey.

Dintr-o dată, Gillian îşi dădu seama că aveau o asistenţă care auzea fiecare cuvânt. Era înconjurată de garda lui Brodick şi, când se uită de la un chip la altul, jură că dacă unul singur îndrăznea să zâmbească, avea să zbiere.

— Aţi ştiut cu toţii? întrebă ea.

Până la ultimul, ostaşii dădură din cap. Apoi, Brodick îi ceru să-l privească. Se supuse, cu ochii învăpăiaţi de furie.

— N-am ştiut! strigă ea. M-ai păcălit!

— Ba nu te-am păcălit, replică Brodick. Ţi-am spus că aveam de gând să mă însor cu tine, nu?

— Da, dar eu…

N-o lăsă să termine.

— Iar tu mi-ai spus că mă iubeai. Nu e adevărat?

— M-am răzgândit.

Brodick făcu un pas spre ea, privind-o aspru, nemulţumit de răspuns. Sub privirea lui pătrunzătoare,

Gillian nu mai putu să mintă.

— Of, bine, se înduplecă ea. Te iubesc, da. Poftim, acum eşti fericit? Te iubesc, dar numai Dumnezeu ştie de ce, fiindcă eu în niciun caz nu ştiu! Eşti cel mai dificil, încăpăţânat, fudul şi căpos om pe care l-am cunoscut vreodată.

Brodick nu păru impresionat de tirada ei.

— Acum suntem căsătoriţi, Gillian, spuse el pe un ton calm care o făcea să-i vină să-şi smulgă părul din cap.

— Nu pentru mult timp! ameninţă ea.

Lui Brodick nu-i plăcu acest lucru. Păru gata s-o înhaţe, aşa că Gillian se retrase repede, întinzând mâna să-l oprească.

— Stai pe loc! Ştii că dacă mă atingi nu mai pot gândi, şi trebuie să judec limpede acum, ca să hotărăsc ce am de făcut.

Ramsey îi dădu preotului încă o cupă.

Părintelui Laggan i se învârtea capul din cauza vinului îmbătător şi a înşelătoriei lui Brodick. Crezând că era de datoria lui să aibă grijă de biata fata, îşi şterse fruntea de sudoare cu gluga sutanei şi făcu un pas înainte.

— Căsătoria a fost consumată în fapt sau nu? întrebă el, fără să-şi dea seama că striga.

Gillian era copleşită.

— Se cade să pui o asemenea întrebare personală de faţă cu atâta lume?

— Trebuie să ştiu, şopti sonor preotul. Doamne, ce cald e aici, adăugă el, cu glasul îngălat; îşi şterse ceafa cu gluga, repetând întrebarea. A fost consumată?

— Nu, răspunse Gillian într-o şoaptă abia auzită.

— Atunci e posibil să desfac încurcătura asta încâlcită.

— Ba n-ai să faci aşa ceva! îi porunci Brodick.

Preotul miji ochii spre Boierul Buchanan, încercând să-l vadă limpede.

— Doamne Dumnezeule Atotputernic, sunt doi…!

Clătinând din cap, într-un efort de a şi-l limpezi, spuse:

— Te-ai folosit de înşelătorie ca s-o prinzi în cursă pe fătuca asta dulce.

Brodick nu negă acuzaţia, ridicând doar din umeri. Părintele Laggan se întoarse spre Gillian ca s-o consoleze la ceas de restricţie.

— Trebuie să te ţii departe de el, fătucă, până mă gândesc cum s-o dregem. Înţelegi ce-ţi spun. Nu-l poţi lăsa să te atingă, dacă vrei cu adevărat să ieşi din uniunea asta. Trebuie doar să-l ocoleşti, fătucă. Nu ştiu cum să-ţi spun mai limpede, adăugă el, bătând-o pe mână. O dată ce a… ce v-aţi… ei, nu-i aşa, nu se mai poate desface. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da, Părinte, înţeleg.

— Atunci e bine. Acum, lasă noaptea să-ţi fie sfetnic, şi mâine dimineaţă o să stăm de vorbă ca să hotărâm ce e de făcut. Niciodată n-am mai întâlnit o situaţie ca asta şi mă şochează, da, mă şochează, dar n-ar trebui să fiu deloc şocat, fiindcă-i vorba de Buchanani, înţelegi, şi moşierul lor e cel mai rău din tot leatul. Toţi sunt nişte păgâni, adăugă el dând din cap. Să înşele un om cu sutană! Stai numai s-audă superiorii mei despre asta. Păi, sunt sigur c-au să găsească ei o cale de a înlătura binecuvântarea dintre uniunea dintre voi. Poate-am să trimit o petiţie la papă ca să-i excomunice până la ultimul.

— O, Părinte, te rog, nu face asta. Nu vreau ca Buchananii să aibă necazuri cu biserica.

Brodick auzise fiecare cuvânt şi era teribil de amuzat de cuvântarea aprinsă a preotului. Aplecându-se spre Ramsey, îl întrebă.

— Unde e?

Prietenul lui înţelesese ce vroia să ştie şi-i răspunse în

şoaptă.

Mânia lui Gillian se îndreptă acum spre Dylan. Împungându-l cu degetul în piept, îl întrebă:

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu m-ai întrebat, Lady Buchanan.

— Nu-s nicio Lady Buchanan! strigă ea, bâlbâindu-se de enervare.

— Nu vrei să aparţii clanului nostru, milady? o întrebă Robert.

— Nu vreau să aparţin nimănui!

— Atunci de ce te-ai măritat cu moşierul nostru? se amestecă Liam.

— N-am ştiut că mă măritam cu el!

— Noi am ştiut, anunţă vesel Aaron.

— Vrem să te ţinem la noi, milady, interveni şi Stephan. Îl iubeşti pe moşierul nostru. Cu toţii te-am auzit când ai spus.

— Te-am auzit, dară, fu Robert de acord. Şi aparţii clanului, milady.

Poate fiindcă toţi o înghesuiau din toate părţile, privind-o atât de sincer şi îngrijorat, Gillian nu mai putu rămâne furioasă. Îl iubea într-adevăr pe Brodick şi vroia să se mărite cu el. Acum şi pentru totdeauna. Doamne Sfinte, i-o făcuseră!

Părintele Laggan se aşeză pe banchetă, rezemându-şi o mână pe genunchi.

— Mai bine să zăvorăşti uşa la noapte, o sfătui el. Înţelegi ce-ţi spun? Trebuie să te ţii departe de el.

— Gillian?

— Da, Brodick.

— Vreau să vorbim ceva între noi. Acum.

Nu avu timp să se gândească. Apucând-o de mână, Brodick începu s-o tragă spre ieşirea din sală.

Imediat ce uşile se închiseră în urma lor, răsună un

val de urale răsunătoare. Bridgid era complet nedumerită. De ce oare se veseleau?

Părintele Laggan îi privi şi el pe cei doi plecând. Clătinând din cap strigă:

— Fătuca asta n-a auzit nicio vorbă din tot ce-am spus? Dumnezeule Mare Atotputernic!

Ramsey propuse să închine o cupă de vin. Bridgid îşi spuse că era nebun. Nu ascultase discuţia?

— Boierule, cred că ar trebui să aştepte până când Boierul Brodick şi Gillian se întorc, înainte de a închina pentru ei. Şi la o adică, de ce să închini? N-ai auzit ce-a spus Părintele Laggan? Mâine o să… De ce zâmbeşti?

— O, Bridgid, am uitat cât de naivă şi inocentă eşti, răspunse Ramsey.

— Nu-s chiar atât de naivă!

— O aştepţi pe Gillian să se întoarcă?

Văzând-o că dădea din cap, Ramsey izbucni în râs.

— Şi nu eşti naivă?

— Nu, nu-s naivă deloc! insistă ea.

— Înseamnă că înţelegi.

— Ce să înţeleg?

Ramsey râse din nou.

— Că nu se mai întorc.

Preotul continuă să clatine din cap.

— Doamne Dumnezeule Mare şi Atotputernice…! Acum a pus mâna pe ea!

CAPITOLUL 24

Casa era goală şi comodă şi mirosea slab a lemn proaspăt tăiat. În vatră trosnea focul, răspândind în încăpere o văpaie chihlimbarie. Pe consolă erau lumânări şi,

după ce o lăsă pe Gillian jos din braţe, Brodick se duse să le aprindă.

Gillian rămase lângă uşă, simţindu-se dintr-o dată sfioasă şi neliniştită, cu atenţia îndreptată spre patul de lângă vatră, acoperit cu un pled.

Apoi îşi văzu traista pe podea, lângă măsuţa din colţul odăii. Se gândi că poate ar fi trebuit să-şi ia cămaşa de noapte, dar cum să se schimbe în faţa lui Brodick?

Aruncându-i o singură privire, Brodick ştia că era în panică. Se duse la ea, îi ridică uşor capul ca să-l privească, apoi îi desprinse încet mâna de pe uşă.

— Ţi-e puţin cam greu, nu-i aşa, iubito?

Amuzamentul din tonul lui o irita.

— Nu pot să respir, gâfâi ea. Ai putea să-mi arăţi puţină compasiune.

Brodick râse. Uimită de atitudinea lui nesimţitoare, Gillian uită până şi de panică.

— Frica mea te distrează, Brodick?

— Da, dar mă iubeşti oricum, nu-i aşa?

Mâinile lui o cuprinse de talie, trăgând-o înainte, în timp ce gura i se lăsă posesiv peste a ei. Dumnezeule, ce bine ştia să sărute! Gillian începu să se frece senzual de el, încurajându-l, iar Brodick continua s-o devoreze, în timp ce o dezbrăca repede. Pasiunea era atât de intensă, încât Gillian nu-şi putu da seama ce făcea decât când îi trase cămaşa în josul braţelor.

Încercă să-i oprească mâinile şi să-i ceară să aştepte până se acoperea cu pătura, dar el tot o săruta şi trăgea de haine, aşa că până să respire şi să scoată o vorbă, fu prea târziu. Cum reuşise să-i scoată pantofii şi ciorapii fără ştirea ei, Gillian nu putea să înţeleagă.

Îşi scoase şi el hainele. Gillian simţi acest lucru când o cuprinse brutal cu braţele şi o strânse la piept. Atingerea sânilor ei moi îl făcu să geamă; fierbinţeala trupului ei, să

ofteze.

Săruturile le deveniră sălbatice, hulpave, iar când se despărţiră, amândoi gâfâiau nesătui. Apucând-o de umeri, Brodick îi şopti:

— Mă pui pe jar.

Gillian nu ştia dacă asta era bine sau rău, şi nu-i păsa. Îl cuprinse cu braţele pe după mijloc şi-l sărută cu tot dorul şi pasiunea pe care i le aprinsese.

Brodick era zguduit până-n adâncul fiinţei, căci nicio femeie nu mai reacţionase aşa ca dulcea lui mireasă. Îşi îngropă faţa în gâtul ei, convins că mai aproape de cer că atât nu putea ajunge.

— La naiba, şopti iar el. Trebuie s-o lăsăm mai încet.

— De ce? întrebă Gillian

Trebui să facă un mare efort de concentrare pentru a-i răspunde.

— Fiindcă vreau să fie desăvârşit pentru tine.

— Deja e desăvârşit, şopti ea. Du-mă în pat acum.

Frumoşii ei ochii verzi erau înceţoşaţi de patimă. Încântat c-o putea tulbura la fel de mult cum îl tulbura la fel şi ea, o ridică în braţe şi o duse la pat.

Cu mâinile tremurătoare, Gillian îi cuprinse chipul, căutându-i gura din nou pentru încă un sărut. Era ţintuită sub el, cu părul revărsat peste pled, iar când Brodick o privi, văzu că zâmbea.

— Te-am adus unde vroiam, Brodick, şopti ea.

— Ba, scumpo, eu te-am adus pe tine unde voiam.

Şi începu s-o frece cu nasul de gât, încercând să se gândească la cuvintele poetice pe care Gillian merita să le audă.

— Mă încânţi, Gillian.

Gillian întoarse capul într-o parte ca s-o sărute mai uşor pe gât, înfiorându-se când buzele lui îi atinseră locul sensibil de sub ureche.

— Spune-mi ce-ţi place, ordonă el.

Cu un oftat jinduitor, îi răspunse:

— Tu. Tu îmi placi.

Atingerile lui deveniră mai dornice şi mult mai intime, smulgând-o din moleşeala dulce. Îi mângâie coapsele, apoi trecu între ele, pentru a-i dezmierda fierbinţeala. Gillian fu cât pe ce să juiseze pe pat. Încercă să-i dea mâna la o parte, dar Brodick o încremeni cu încă un sărut profund, continuându-şi jocul erotic până o făcu să se cutremure de dorinţă

Speriată de intensitatea emoţiilor care erupea într-însa, Gillian murmură:

— Brodick, e firesc să facem asta?

— Taci, iubito, e-n regulă. Putem face tot ce vrem, răspunse el cu glas gâtuit. Vreau să te bucur. Spune-mi, îi ceru, în timp ce-şi strecura o mână în valea parfumată dintre sânii ei. Îţi place când fac aşa?

La o clipă după aceea, gura lui îi acoperi sânul. Gillian reacţionă ca şi cum ar fi lovit-o trăsnetul. Trase aer în piept, cu un geamăt surd, şi-şi înfipse unghiile în umerii lui.

— O, da, îmi place… murmură ea sufocată, cu ochii strâns închişi.

— Atunci asta o să te scoată din minţi.

Şi continuă să coboare, mângâind-o şi sărutând-o intim până când Gillian începu să se zvârcolească în braţele lui.

Reacţia ei îl întărâtă şi mai mult. Nu mai putea aştepta ca s-o aibă. Mâinile îi tremurau şi, deloc blând, îi îndepărtă picioarele şi se aşeză între coapsele ei. Acoperindu-i gura cu a lui şi ţinând-o strâns de şolduri, încercă să intre încet, ca s-o doară mai puţin, dar cea mai mică mişcare a ei îl făcu să se piardă. Împingând cu putere, o penetră complet şi-i captură ţipătul uşor cu încă un sărut flămând. Limba lui îi pătrunse gura dulce pentru a smulge

un răspuns şi a o face să uite de durere.

Durerea îi tăie respiraţia lui Gillian, dar trecu aproape imediat. Senzaţia lui înăuntrul ei o înfioră şi o înspăimântă. O făcea să palpite de dorinţă, dar nu se mai mişca şi părea să respire cu greutate. Gillian începu să se teamă că nu-l mulţumea îndeajuns.

— Brodick? şopti ea cu frică.

— E-n regulă, iubito. Numai nu te mişca… lasă-mă doar… of, la dracu, te-ai mişcat…

Gillian icni, şocată de senzaţia incredibilă pe care o cauzase mişcarea ei. Un val de plăcere îi străbătu tot trupul, atât de intens încât o făcu să ţipe. Încercă să stea nemişcată, dar nu mai putea stăpâni focul care ardea într-însa. Se mişcă din nou, iar plăcerea se înteţi. Suspinându-i numele la nesfârşit, se agăţă de el când primele vibraţii se declanşară, strângându-l cu putere în trupul ei.

Înfricoşată de amplitudinea orgasmului, încearcă să-l oprească, dar Brodick n-o lăsa. Cu fiecare impuls, aţâta flăcările pasiunii. Gillian îi ţipa numele, în timp ce valuri-valuri de extaz şiroiau peste ea, şi numai când ştiu că-şi găsise împlinirea Gillian se lăsă şi el în voia lui. Cu un fior violent, împinse puternic şi-şi slobozi puterea în ea.

Multă vreme rămase nemişcat. Nu se auzeau decât gâfâielile aspre, în timp ce amândoi încercau să-şi revină. Gillian era copleşită de cele întâmplate.

Brodick vroia s-o sărute şi să-i spună cât de mult îi plăcuse, dar nu avea putere să se mişte. O auzi şoptind:

— Bunule Doamne Atotputernic…

Râse, dar tot nu se putea mişca, aşa că-i sărută lobul urechii, rămânând pe loc.

— Ştiam că eşti bună dar, la naiba, Gillian, nu mă aşteptam să mă omori.

— Atunci, te-am făcut fericit?

Brodick râse din nou şi în sfârşit îşi putu ridică capul.

Ochii îi erau împăienjeniţi de pasiune şi arăta complet răvăşită.

— Da, m-ai făcut foarte fericit.

— N-am ştiut… că ai… şi pe urmă eu… n-am ştiut că putem… ce-am făcut… nu ştiam…

Mâinile lui îi cuprinse obrajii, în timp ce o săruta alene. Când îşi schimbă uşor poziţia, firele de păr de pe pieptul lui îi gâdilară sânii, iar Gillian oftă. Brodick o sărută din nou, apoi o răsuci într-o parte şi o luă în braţe.

Se simţea copleşitor de posesiv. Nu ştia cum reuşise s-o captureze, nici de ce îl iubea, dar acum îi aparţinea lui. Era soţia lui şi avea s-o apere şi s-o preţuiască toată viaţa.

Gillian îi mângâie pieptul, cuibărindu-se lângă el cu ochii închişi. Tocmai adormea, când un gând neaşteptat o zgudui, trezind-o din nou.

— Brodick, ce-am să-i spun mâine Părintelui Laggan?

În detalii pitoreşti, folosind toate cuvintele pătimaşe care-i puteau trece prin minte, Brodick îi descrise ceea ce făcuseră, apoi îi propuse să-i repete preotului acele cuvinte.

Gillian îi răspunse că nu putea face aşa ceva şi, după ce reflectă câteva minute, hotărî să nu-i spună nimic.

— Nu vreau ca Părintele Laggan să înlăture binecuvântarea, se îngrijoră ea cu voce tare.

Căscând, Brodick răspunse:

— N-o s-o înlăture.

— Să-i spui tu.

— Bine. Acum, spune-mi.

— Ce să-ţi spun?

— Că mă iubeşti. Vreau să aud din nou cuvintele tale.

— Te iubesc.

Adormi aşteptând să-i spună că o iubea şi el.

CAPITOLUL 25

Gillian era dusă de pe lume, când Brodick se dădu în sfârşit jos din pat. Întârziase la întâlnirea cu Ramsey pe câmpul de instrucţie şi, după ce o sărută pe frunte, o acoperi cu pătura şi ieşi încet din casă.

Instrucţia decurse bine, în ciudat faptului că Brodick era atât de bine dispus. Nu voia să lovească pe nimeni. Ramsey făcu aproape totul şi-i impresionă pe băieţii din clanul MacPherson cât ai bate din palme. Brodick rupse fără voie nasul unuia cu cotul, dar i-l puse la loc cu mâna înainte ca soldatul să se dezmorţească şi-i spuse că, după ce i se oprea sângele, avea să fie bun ca nou. Nu era o scuză, dar nici mult nu mai lipsea, iar Brodick începea să se teamă că însurătoarea făcuse din el un pămpălău.

Ramsey îi observă, desigur, voia bună. Cu mare plăcere îl tot tachina că întârziase şi tot căsca din clipă-n clipă, până când Brodick începu să se gândească serios să-i rupă vreun os, două.

Cei doi prieteni se duseră la lac să se spele de sânge.

La întoarcere o întâlni pe Bridgid. Fata îl salută pe Ramsey cu o scurtă înclinare a capului, lui Brodick îi dădu bună ziua zâmbindu-i, apoi îşi văzu de drum, cu nasul pe sus.

— Ce-a fost asta? întrebă Brodick. Părea supărată pe tine.

Ramsey râse.

— Asta-i puţin spus. E furioasă de-a binelea dar, întrucât sunt moşierul ei, trebuie să fie politicoasă, şi cred c-o omoară. I-ai văzut flăcările din ochi? E ceva, nu? Zâmbetul acela ar putea face orice bărbat să…

— Să ce? îl îndemnă Brodick.

— Lasă.

— O doreşti, nu?

Ramsey nu avea de ce să se ascundă de prietenul lui, aşa că fu cinstit.

— Sigur că o doresc. Ce naiba, e o femeie frumoasă şi cei mai mulţi dintre bărbaţii de-aici vor să se culce cu ea. Dumnezeu să-l ajute pe cel care o va avea totuşi, căci jur c-o să-l joace pe degete.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Oftând, Ramsey recunoscu.

— Am pus-o într-o situaţie neplăcută. Văduva Marion vroia să-mi încălzească patul. Probabil că Bridgid a văzut-o când a intrat în camera mea şi a venit după ea. Jur pe Dumnezeu, Brodick, în viaţa mea n-am văzut o femeie mai temperamentală. Biata Marion a vrut să fie discretă şi a făcut mari eforturi ca să nu afle nimeni, după ce Bridgid a intrat val vârtej şi a făcut un asemenea tărăboi de ziceai că-i iadul pe pământ. Marion se dezbrăcase deja şi mă aştepta în pat, ceea ce a şocat-o pe Bridgid ca toţi dracii şi a înfuriat-o. Cred că era… Şi ai de gând să nu mai râzi, ca să pot să termin?

— Iartă-mă, se scuză Brodick, deşi nu părea deloc spăşit. Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— Bridgid a târât-o pe Marian jos din pat, asta s-a-ntâmplat. Până am ajuns eu sus, Marion fugea pe scara din dos, abia îmbrăcată, ţipând ca din gură de şarpe. Noroc că sala era aproape goală, iar Părintele Laggan adormise deja buştean.

— Şi?

— Şi am dormit singur.

Brodick râse din nou.

— Nici nu mă mir că azi eşti atât de prost dispus.

— Sunt, nici vorbă. Bridgid credea că ar trebui să-i mulţumesc că m-a salvat de Marion.

— Şi tu nu ia-i mulţumit.

— I-am mulţumit pe dracu’!

— I-ai explicat că tu ai invitat-o pe Marion să se culce cu tine?

— Da, dar asta a fost o greşeală. N-am să înţeleg niciodată femeile, spuse posomorât Ramsey. Jur că Bridgid a arătat… rănită. Am rănit-o, şi…

— Şi ce?

Ramsey clătină din cap.

— Bridgid e inocentă şi naivă.

— Dar tot o mai vrei în patul tău, nu-i aşa?

— Nu iau fecioare în patul meu. Niciodată n-aş necinsti-o pe Bridgid.

— Atunci, însoară-te cu ea.

— Nu-i atât de simplu, Brodick.

— Încă mai ţii să te-nsori cu o MacPherson?

— Cu Meggan MacPherson. Şi, da, încă mă mai gândesc. Ar rezolva multe probleme şi trebuie să-mi fac datoria de moşier. Vreau pământurile şi bogăţiile, şi mai vreau şi pace. Se pare că singura cale de a obţine asta e unirea clanurilor printr-o căsătorie.

— Cum e femeia asta?

— Admirabilă. Nu vrea decât binele clanului. E puternică şi încăpăţânată, adăugă Ramsey. Dar nu are…

— Ce?

— Focul lui Bridgid.

— Şi când ai să te hotărăşti?

— Curând. Şi-acum, destul cu asta. Gillian ţi-a spus numele englezilor?

— Nu.

— De ce naiba?

— Am uitat s-o întreb, recunoscu spăşit Brodick.

Nevenindu-i să creadă, Ramsey îl privi lung câteva secunde, apoi se răsti.

— Cum ai putut să uiţi?

— Am fost ocupat.

— Cu ce? se răsti Ramsey, înainte de a-şi da seama cât de prostească era întrebarea.

Brodick îi aruncă o privire.

— Ce dracu’ crezi că făceam?

— Ce nu cred că făceam, replică Ramsey.

Îşi continuară drumul în tăcere, fiecare cu gândurile lui. Brodick îi putuse spune întotdeauna prietenului său ce-l frământa, dar acum, când îi ceru sfatul, şovăia.

— Însurătoarea schimbă omul, nu-i aşa?

— Ar trebui să-l întrebi pe Iain, nu pe mine. N-am fost însurat niciodată.

— Dar te pricepi mai bine decât mine la treburile astea, iar Iain nu-i aici.

— Treburi de inimă?

— Da.

— Eşti însurat doar de-o zi, îi aminti Ramsey. Ce te îngrijorează?

— Nimic.

— Ba da. Spune-mi.

— Am observat că…

— Ce? întrebă exasperat Ramsey.

— Sunt… vesel, fir-ar al naibii!

Ramsey râse. Lui Brodick, însă, nu-i convenea deloc asemenea reacţie.

— Ascultă, uită ce-am spus. Nu-s obişnuit să vorbesc despre asemenea…

— Tu nu vorbeşti niciodată despre ceea ce gândeşti sau simţi. N-ar fi trebuit să râd. Acum spune-mi.

— Tocmai ţi-am spus, mârâi Brodick. Vorbesc serios, sunt prea vesel, Doamne iartă-mă.

— Neobişnuit lucru, recunoscu Ramsey.

— Asta vreau să zic şi eu. Sunt însurat de-o zi, şi deja încep să mă schimb. Gillian mă zăpăceşte de cap. Ştiam că o doream, dar nu m-am aşteptat să devin atât de posesiv.

— Ai fost posesiv cu ea şi înainte de a vă căsători.

— Da, mă rog, acum e mai rău.

— E nevastă-ta. Probabil că nu-i decât un simţământ firesc.

— Ba nu, e mai mult de-atât. Vreau s-o duc acasă şi…

Ramsey îl întrerupse.

— Încă nu poţi. Trebuie să mă ajute să-l găsesc pe ticălosul care a încercat să-l omoare pe fratele meu.

— Ştiu că e nevoie să stea aici, dar vreau totuşi s-o duc acasă şi, dac-aş putea, jur că aş ţine-o sub cheie, recunoscu Brodick, clătinând din cap.

— Ca să fie în siguranţă.

— Da, şi nu vreau ca alţi bărbaţi…

— Să se uite la ea? E o femeie frumoasă.

— Nu-s gelos din fire.

— Ba eşti.

— Mi-a întors mintea cu susu-n jos.

— Vorbeşti ca un om îndrăgostit de soţia lui.

— Bărbaţii îndrăgostiţi sunt slabi.

— Numai dac-au fost slabi şi înainte de a se îndrăgosti. Şi Iain îşi iubeşte soţia. Ai zice că e un om slab?

— Nu, în niciun caz.

— Atunci e de la sine înţeles că dragostea nu slăbeşte omul mai mult decât este deja.

— Îl face să fie vulnerabil.

— Poate, se învoi Ramsey.

— Şi dacă o are-n cap numai pe ea, atunci devine şi slab. N-am dreptate?

Prietenul lui zâmbi.

— Ai dreptate doar când spui că o iubeşti, Brodick, şi că asta te sperie îngrozitor.

— Trebuia să-ţi rup nasul.

— Mai întâi află numele alea; pe urmă, poţi să-ncerci. Eşti sigur c-o să-ţi spună cine sunt?

— Sigur c-o să-mi spună. E soţia mea şi va face tot ce-i cer eu.

— Eu n-aş folosi cuvintele astea faţă de ea. Nevestelor nu le place ca bărbaţii să le spună ce să facă.

— O cunosc eu pe Gillian, replică Brodick. N-o să mă refuze. Până la apusul soarelui, am să ştiu numele tuturor englezilor.

CAPITOLUL 26

Nimeni nu fu mai surprins decât Brodick când dulcea şi ascultătoarea lui soţie refuză să-i dea numele englezilor.

Uluit că îndrăznea să-l refuze, Brodick nu ştia ce să facă. Gillian stătea la masă, cu mâinile împreunate în poală, cât se putea de calmă, ca liniştea din ochiul unei furtuni.

— Cum adică nu?

— Ai uitat să mă săruţi când ai intrat în casă. Cred că ar fi cazul s-o faci.

— Ce să fac?

— Să mă săruţi.

— Pentru numele lui…

O ridică în picioare, îi trânti un sărut apăsat pe gură, apoi se aşeză la loc.

— Am să-ţi spun, încuviinţă ea, precizând apoi: odată şi-odată.

— Ce înseamnă asta?

Gillian refuză să-i răspundă. Îşi luă peria şi şi-o trecu prin păr. La naiba, drăguţă mai arăta, îşi spuse Brodick. Avea obrajii îmbujoraţi, ochii strălucitori, şi mirosea a trandafir. Totuşi, era hotărât să afle ce voia înainte de a se duce la culcare, aşa că spuse:

— O nevastă trebuie să facă tot ce porunceşte soţul

ei.

Această comandă nu-i cădea deloc bine lui Gillian.

— Nu şi nevasta asta.

— La dracu', Gillian, nu fi încăpăţânată cu mine.

— Un bărbat nu drăcuieşte în prezenţa soţiei lui.

— Bărbatul ăsta, da, se răsti el.

Nici asta nu-i plăcu să audă. Aruncându-şi peria pe masă, se ridică şi porni spre pat, ocolindu-l pe Brodick de departe. Apoi îşi scoase papucii şi se aşeză.

Ramsey avusese dreptate. Unor neveste nu le place să primească ordine de la soţii lor, iar Gillian făcea parte în mod clar din această categorie. Îi observă lacrimile lucindu-i în ochi şi ştiu că o rănise. Însurătoarea era mult mai dificilă decât se aşteptase.

— Nu face asta.

— Ce să nu fac?

— Nu plânge.

— Nici nu m-aş gândi, replică ea cu trufie.

Se ridică, dădu pătura la o parte şi se vârî în pat.

Brodick stinse lumânările şi tocmai se pregătea să înăbuşe focul din cămin, când Gillian îi ceru să mai pună un buştean.

— E foarte cald aici, răspunse el.

— Mie mi-e frig.

— Am să te încălzesc eu.

Când Brodick se aşeză în pat ca să se descalţe, Gillian se întoarse cu faţa la perete. În şoaptă, îl întrebă:

— Îţi pare rău că te-ai însurat cu mine?

Întrebarea îl luă pe nepregătite. Era clar că Gillian se simţea cam nesigură, iar Brodick ştia că el era răspunzător, pentru că de când i se alăturase se purta ca un urs.

— E prea devreme ca să spun, răspunse el serios.

Lui Gillian nu-i plăcu gluma.

— Îţi pare rău?

Brodick îi puse o mână pe şold, silind-o să se întoarcă spre el.

— Îmi pare rău că eşti atât de încăpăţânată, dar sunt fericit că te-am luat de nevastă.

— Nu pari fericit.

— M-ai sfidat.

— Şi nu eşti obişnuit să te refuze nimeni, nu-i aşa?

Brodick ridică din umeri.

— La drept vorbind, nu.

— Brodick, când sunt cu alţii de faţă, n-am să te contrazic niciodată, dar când suntem singuri, am să-ţi spun întotdeauna ce am în minte.

După un moment de gândire, Brodick dădu din cap.

— S-a-ntâmplat în seara asta ceva ce te-a tulburat? Azi-dimineaţă când am plecat, păreai fericită.

— Când ai plecat tu, eu dormeam.

— Da, dar cu zâmbetul pe buze, o tachină el. Mă visai pe mine, fără îndoială.

— Adevărul e că am avut o zi neplăcută.

— Povesteşte-mi.

— Chiar vrei să-mi auzi nemulţumirile? întrebă ea mirată.

Gestul lui de încuviinţare fu singura încurajare de care avea nevoie, iar Gillian se ridică în capul oaselor, începând să-i spună totul.

— Mai întâi, Ramsey m-a pus să stau toată dimineaţa în sală şi să mă uit la tot felul de mutre, în timp ce prin faţa mea se prindeau alţii şi alţii dintre supuşii lui. Pe urmă, când tot nu l-am găsit pe omul care l-a trădat, m-a târât pe toată moşia, ca să mă uit la alte mutre. Era prea ocupat ca să vorbească din partea mea cu Christen. Iar Brisbane se întoarse deja să anunţe că sora mea nu s-a răzgândit nici acum. Nu voi continua să am răbdare, Brodick. Îi dau lui Ramsey timp până mâine la amiază ca să-i poruncească lui

Christen să se înfăţişeze, iar dacă n-o face, atunci am să iau situaţia în propriile mele mâini.

Trase adânc aer în piept, apoi continuă.

— În sfârşit, m-am întâlnit cu Bridgid la lac, dar între timp se făcuse aproape ora cinei, şi când ne-am întâlnit, şi ea mi-a dat o veste proastă.

— Ce veste?

— Îl rugase pe un prieten să-l urmărească pe Brisbane ca să afle unde locuieşte Christen, dar prietenul ei nu s-a întors la castel. Bridgid se teme că a uitat.

Brodick se ridică în picioare şi se întinse, Gillian îi privi muşchii umerilor, impresionată de puterea lui.

Apoi, Brodick îşi scoase cingătoarea şi se dezbrăcă, iar firul gândurilor ei se rupse cu totul. Avea un soţ incredibil de frumos.

— Deci, te-ai gândit că, dacă afli unde stă Christen, ai să te duci la ea?

— Da, se bâlbâi ea încurcată. Aşa m-am gândit.

— Christen e o MacPherson care face parte din clanul Sinclair.

— Ştiu asta.

— Ramsey e moşierul ei, şi nu trebuie să te amesteci. Lasă-l pe el s-o rezolve. Ţi-a promis că o va obliga să vină la tine.

Şi se trânti cu burtă pe pat, aproape doborând-o la podea cu greutatea lui.

Deşi nu vroia să recunoască, era frânt de oboseală.

— Ramsey mi-a promis că va vorbi cu ea azi, dar n-a făcut-o.

Căscând zgomotos, Brodick spuse:

— E un om ocupat, Gillian.

— Ştiu. Toţi îl bat încontinuu la cap, iar femeile de pe-aici nu-l lasă în pace. Inventează tot felul de griji mărunte numai ca să-i vorbească. Cred că-l scot din minţi. Totuşi,

mi-a făgăduit, Brodick, şi mai are timp până mâine la amiază ca să stea de vorbă cu Christen.

Vroia s-o mai asculte, pentru că-i plăcea vocea ei senzuală.

— Azi ce s-a mai întâmplat?

— M-am ascuns de Părintele Laggan, mărturisi ea.

— Ai avut prilejul să vorbeşti cu el?

— Da. Era îngrozitor de mahmur.

— Ramsey l-a îmbătat anume, nu-i aşa?

— Laggan era deja pe drum, dar l-a ajutat şi Ramsey.

— Ăsta-i un păcat. De ce-a făcut-o?

— Fiindcă mi-e prieten şi ştia că, într-un fel sau altul, aveam de gând să mă culc cu tine.

Gillian îi puse o mână pe umăr, observă cât de încordat era şi începu să-i maseze muşchii. Brodick gemu de plăcere, aşa că Gillian îşi ridică poalele cămăşii, îi încălecă şoldurile şi începu să lucreze cu ambele mâini.

— La naiba, bine mai e...!

Şi ea se relaxă, şi-şi dădu seama că se simţea altfel pentru că-i povestise lui Brodick cele de peste zi.

— Tu ce-ai făcut azi?

— M-am dus până acasă. Am călărit la galop. Dar când m-am întors, trecuse de apusul soarelui.

— Şi ce-ai făcut acasă?

— Am rezolvat câteva probleme.

Gillian îşi aminti încă o veste pe care vroia să i-o împărtăşească.

— Ştii ce mi-a spus azi, Bridgid?

— Ce?

— O femeie a încercat să se strecoare în camera lui Ramsey... cel puţin, aşa a crezut Bridgid. Aşa că a intrat după ea, iar păcătoasa aia îşi scosese hainele şi aştepta să... ştii tu.

Zâmbind, Brodick replică:

— Ba nu ştiu. Spune-mi.

— Vroia să-l seducă pe Ramsey, desigur. Bridgid a dat-o afară, făcând o scenă teribilă. Acum e furioasă pe moşierul ei, fiindcă el i-a spus în faţă c-o invitase pe femeie să se culce cu el. Dacă-n fiecare noapte vor defila femeile prin dormitorul lui, Bridgid e hotărâtă să plece.

— Şi unde să se ducă?

— Am discutat în drum spre capelă. Voiam să aprindem o lumânare pentru tatăl lui Gideon şi încă una pentru sufletul lui Ramsey. Bridgid e convinsă că-i în drum spre purgatoriu.

Căldura coapselor lui o strângea, începea să-i tulbure concentrarea.

— De ce să aprindeţi o lumânare pentru tatăl lui Gideon? Nu-l cunoaşteţi.

— Fiindcă starea bătrânului om s-a înrăutăţit. Bridgid l-a auzit pe Faudron spunându-i-o lui Ramsey, când îi explica de ce întârzie Gideon. Faudron şi Anthony îşi vor împărţi îndatoririle de comandant până la întoarcerea lui.

— Ai o inimă bună, fătuco.

— Tu n-ai aprinde o lumânare pentru mine dacă aş fi pe moarte?

— Nu vorbi despre aşa ceva. Nu te-aş lăsa să mori! spuse el cu înverşunare.

Gillian se aplecă şi-i sărută umărul.

— I-am spus lui Bridgid că ar putea să se mute la Buchanani. A încercat să-şi ascundă reacţia, dar se vedea clar că ideea o îngrozeşte. Nu ţi se pare ciudat?

— I-ar fi greu să se obişnuiască. Ramsey îşi tratează supuşii ca nişte copii. Eu, nu.

— Mie nu-mi va fi greu să mă obişnuiesc.

— Ba da.

— Ba nu, fiindcă ai fi şi tu acolo. Nu-mi pasă unde şi cum trăiesc, atâta vreme cât îmi eşti alături.

Credinţa şi iubirea ei îl uimeau.

— Acum, că sunt căsătorit, va trebui să fac nişte schimbări, remarcă el.

— Ca de pildă?

— Probabil îţi vei dori o casă.

— Acum nu ai casă?

— Nu.

— Şi unde dormi? întrebă ea, încercând să nu pară intrigată.

— Pe pământ. Îmi place mai mult decât să dorm într-un pat moale.

— Dar ce faci când plouă?

Vocea-i suna încordată, iar Brodick înţelesese că-i era greu să-şi păstreze calmul.

— Mă ud.

Gillian începu să se roage să nu vorbească serios.

— Şi supuşii tăi ce fac? Şi ei dorm afară?

— Unii, da, dar oamenii căsătoriţi trăiesc în case ca asta, cu nevestele lor.

— Şi moşierul lor de ce n-o face?

— Eu n-am nevoie de casă.

— Acum ai. Nu vreau să dorm afară.

— Vei dormi cu mine.

— Da, dar vreau o casă.

— Ca a lui Ramsey?

— Nu. Nu e nevoie să fie mare. Una la fel ca asta ar fi minunată.

Încetă să-i mai maseze umerii, atingându-i o cicatrice în formă de semilună de sub umărul drept.

— Pe asta de unde-o ai?

— Nu mai ţin minte. E mult de-atunci.

— Cred că te-a durut.

Gillian sărută linia cenuşie crestată, îi observă muşchii încordându-se şi-l sărută din nou. Apoi se întinse peste el,

rezemându-şi capul de umărul lui. Brodick gemu.

— Mă omori, Gillian.

— Sunt prea grea pentru tine?

— Nu asta vreau să spun. Dacă te mai foieşti mult, am să fac dragoste cu tine, şi ştiu că te-ar durea încă.

Căldura trupului ei îl punea pe jăratic.

— Mai ţii minte? Am crezut că dormeai buştean.

Gillian înţelese că o tachina.

— Da, am dormit dusă. Probabil un vis m-a făcut să ţip.

— Ai ţipat, dară, îi dădu el dreptate, zâmbind. Te-am făcut să arzi, nu-i aşa?

— De unde să ştiu? Dormeam.

Începu să-i mângâie braţele, savurând senzaţia de a-l atinge.

— Eşti aşa de tare, şopti ea.

Avea mai multă dreptate decât se aştepta. Era întărit de dorinţă, dar îndrăzneala şi curiozitatea ei îl încântau.

— Brodick?

— Da?

— N-am putea… dacă nu eşti prea obosit, şi n-ar trebui să te mişti… aş putea să…

— Ai putea să ce?

În sfârşit Gillian îşi adună curajul de a rosti cuvintele.

— N-aş putea face dragoste cu tine?

— Şi eu nu va trebui să mă mişc?

— Nu, insistă ea.

Brodick râse.

— Iubito, e neapărat nevoie să mă mişc.

Mâinile ei îi mângâiau tendoanele spinării, în timp ce coborau în lungul trupului. Îi venea să-l sărute peste tot.

— Gillian… începu Brodick cu glas îngroşat.

— Taci, şopti ea. De data asta, fac eu dragoste cu tine. Ai spus că se poate.

— Pot să-ţi propun ceva?

— Ce anume?

— O să meargă mai bine dacă mă laşi să mă întorc.

Se răsuci pe spate, o înhăţă şi o sărută flămând, în timp ce o ajuta să-şi dezlege panglica de la cămaşă, privind-o cum roşea când îşi scotea cămaşa peste cap şi o aruncă în lături.

— Eşti atât de frumoasă… şopti el şi o sărută.

Tremurând în braţele lui, Gillian devenea tot mai dornică. O pătrunse repede, complet, iar plăcerea fu atât de intensă, încât închise ochii, gemând uşor.

— Doamne, ce bună eşti…!

Apoi începu să se mişte într-însa, încet, deliberat, până când Gillian începu să se zvârcolească. Senzaţiile îl mânau înainte, iar când o simţi strângându-se în jurul lui şi o auzi strigându-i numele, juisă în adâncul ei.

Ostenit, căzu peste ea şi rămase astfel multă vreme, până când bătăile inimii i se mai potoliră şi putu respira omeneşte.

— M-ai istovit, şopti el ursuz şi se răsuci pe-o parte, luând-o în braţe.

Mirosul dragostei li se lipi de trupuri. Nu se mai auzi decât trosnetul lemnelor pe foc şi câte un oftat a lui Gillian.

— N-am avut idee c-o să-mi placă atât de mult.

— Eu ştiam, răspunse Brodick. Am ştiut de prima dată când te-am sărutat. Îţi simţeam patima. Ştiam că vei fi sălbatică şi am avut dreptate.

— Fiindcă te iubesc. Nu cred că aş fi la fel de… neînfrânată… cu un alt bărbat.

— N-o să afli, replică el. Niciun alt bărbat n-o să te atingă vreodată.

Înainte să-i sară ţandăra, Gillian se grăbi să-l liniştească:

— Nu-mi doresc altul. Numai pe tine te vreau. Te

iubesc, acum şi pentru totdeauna.

Cuvintele ei îi plăceau. Ridicându-i mâna, i-o sărută pe încheietură.

— Astea te mai supără? o întrebă el, privindu-i cicatricile încreţite.

— Nu, dar sunt urâte.

Brodick o sărută pe ureche.

— Nimic la tine nu-i urât.

Apoi începu să-i sărute toate semnele de pe braţ şi, când ajunse la cot, Gillian tremura.

Tocmai când începea să adoarmă, liniştită, Brodick o înghionti uşor:

— Ai încredere în mine?

— Ştii bine că da?

— Atunci, spune-mi numele englezilor.

— Dintr-o dată, Gillian se dezmetici. Răsucindu-se în braţele lui, îl privi în ochi.

— Mai întâi vreau să-mi promiţi ceva.

— Ce anume?

Gillian se ridică în capul oaselor şi se rezemă de perete.

— Ştii că va trebui să mă întorc în Anglia. Ai înţeles asta încă dinainte de a te însura cu mine, nu-i aşa?

Brodick ştia unde voia să ajungă şi se încruntă.

— Da, confirmă el. Ştiam că voiai să ajungi în Anglia.

— Am să-ţi dau numele englezilor după ce-mi promiţi că tu, Iain şi Ramsey nu veţi riposta până nu-mi ating scopul, iar Unchiul Morgan va fi în siguranţă. Eşti un om de cuvânt, Brodick. Făgăduieşte-mi.

— Gillian, nu te pot lăsa să te duci înapoi. Vei cădea într-o capcană de moarte, şi nu pot…

— N-ai cum să mă opreşti.

— Ba am.

Glasul îi deveni mai categoric, mai furios. Se ridică în

capul oaselor, cuprinzând-o brutal în braţe.

— Trebuie să plec.

— Nu.

Cum s-o lase să se apropie de ticăloşii ăia? Gillian îşi rezemă capul de umărul lui.

— Sunt trei, şopti ea şi-l simţindu-se încordându-se. Toţi trei sunt baroni şi prieteni apropiaţi ai Regelui John. Când erau mici, giumbuşlucurile lor îl distrau. Baronul Alford de Lockmiere e cel mai puternic. Îi este sfătuitor regelui. Unchiul meu Morgan mi-a spus că el i-a prezentat-o pe Arianna lui John. Va trebui să fii foarte atent şi viclean, Brodick. Regelui n-o să-i pese ce motiv ai, dacă-i faci vreun rău lui Alford.

— Alford e cel care ţi-a ucis tatăl şi şi-a însuşit moşia voastră?

— Da, răspunse ea. I se spune Alford cel Roşu datorită părului şi temperamentului. El e cel care a încheiat târgul cu highlanderul, dar l-au ajutat şi ceilalţi doi. Hugh de Barlowe şi Edwin cel Pleşuv sunt mereu la dispoziţia lui. Amândoi au moşii vecine cu ale lui.

— Unde-i Alford acum?

— Mă aşteaptă în Dunhanshire.

— Crezi că şi unchiul tău este acolo?

— Nu ştiu.

— Va trebui să te aştepţi ca Alford să-l fi omorât pe unchiul tău.

— Nu, răspunse ea. Ştiu că Alford ar face-o fără mustrare de cuget şi l-am auzit mândrindu-se că niciodată nu şi-a ţinut cuvântul, dar trebuie ca unchiul meu să fie în viaţă ca să-mi poată obţine ajutorul. Alford ştie că nu va primi caseta dacă mai întâi nu mi-l predă pe unchiul meu… teafăr şi nevătămat.

— Iar apoi va încerca să vă ucidă pe amândoi.

— Nu vei lăsa tu să se întâmple asta.

— Într-adevăr. Te ţii de un joc periculos, Gillian, şi ţi-am promis că te las să vii cu noi dacă ai ceva cu care să te tocmeşti.

— O să mă luaţi cu voi. Cu sau fără casetă.

Brodick nu răspunse. În continuare, îi ceru să-i descrie amănunţit proprietatea unchiului ei şi Dunhanshire, iar apoi o întrebă despre numărul soldaţilor de sub comanda lui Alford.

Era trecut de miezul nopţii când o lăsă în sfârşit să se odihnească. Gillian îi adormi pe piept, ocrotită în braţele lui.

Brodick mai rămăsese treaz o oră, urzindu-şi planurile, iar când adormi şi el în sfârşit, visa că-l ucidea pe omul care îndrăznise să se atingă de ea.

Ie dară, visa la răzbunare.

CAPITOLUL 27

Gillian se săturase să-şi tot aştepte sora până-i venea mintea la cap. Era furioasă şi pe Ramsey, pentru că încă nu-şi ţinuse făgăduiala de a vorbi cu Christen din partea ei, iar amiaza trecuse. În cele din urmă, se hotărî să-l găsească pe Brisbane şi să-i ceară ajutorul. Cu acest gând, se ridică de la masă, tocmai când Bridgid intra în sală, cu două arcuri şi tolbe de săgeţi. Îi zâmbi străjerului de la uşă, apoi îi strigă lui Gillian:

— Mergem la lac să facem o baie?

— Nu vreau să…

— Ba vrei, continuă ea mai încet, apropiindu-se cu o uşoară mişcare a capului spre paznic.

— Aş face cu plăcere o baie! răspunse Gillian, aproape strigând.

Îşi puse tolba cu săgeţi şi arcul pe umăr, în timp ce o

urmărea pe Bridgid spre ieşirea din spate. Când ajunseră la adăpostul copacilor, Gillian o apucă de mână, emoţionată.

— Ştiu unde locuieşte Christen. Anthony n-a uitat, e un om atât de cumsecade!

— Într-adevăr, fu Gillian de acord. Mă duci la Christen acum?

— Sigur că da, dar mergi mai încet, Gillian. Oamenii au să observe, dacă alergi. Anthony a ascuns doi cai lângă lac şi, dacă norocul rămâne de partea noastră, în curând vom porni la drum. Nu trebuie să spui nimănui unde ne ducem. Anthony mi-a cerut să-i promit, că nu va şti nimeni că ne-a ajutat.

— N-am să spun, îşi asigură Gillian prietena.

— Mă îndoiesc c-o să ne dea atenţie cineva. E o ocazie minunată. Brodick şi Ramsey s-au dus să rezolve nişte necazuri la hotarul de apus.

— Crezi că Ramsey se va supăra că n-am aşteptat să vorbească el cu Christen?

— Probabil. Dar atunci va vorbi cu Brodick, nu cu tine.

— Pentru tine îmi fac griji. Nu vreau să intri în vreun bucluc. Ce m-aş fi făcut fără ajutorul tău, nu ştiu.

Bridgid ridică o creangă de copac, făcându-i loc să treacă, în timp ce spunea:

— În veci n-ai fi găsit-o. E foarte ciudat. Sora ta locuieşte într-o regiune îndepărtată. N-am fost niciodată atât de departe de miazănoapte, dar Anthony m-a asigurat că face parte din teritoriul MacPhersonilor.

— Ţi-a spus cât ne va lua până acolo?

— Da. Ar trebui să ajungem cam la jumătatea după-amiezii.

În sfârşit, găsiră caii ascunşi de Anthony.

— Surul e al tău, spuse Bridgid, alegând o iapă murgă şi încălecând-o.

Gillian privi caii frumoşi, cu şei ornamentale, şi

clătinând neîncrezătoare:

— A luat caii cu împrumut de la Ramsey.

— Ramsey n-o să le simtă lipsa.

— Dar sunt atât de buni, şi dacă se întâmplă ceva…

— Ai de gând să nu-ţi mai faci griji? Gândeşte-te, doar: în scurt timp, te vei întâlni cu sora ta iubită.

Dintr-o dată,. Gillian simţi un val de emoţie. Sări în şa şi încercă să se aşeze comod. Pentru că şaua era făcută pentru bărbaţi, îşi puse picioarele de-o parte şi de alta, la fel ca Bridgid, apoi luă frâul şi-şi urmă prietena pe panta blândă, în vale.

Când trecură peste pajişte, îl zăriră pe Proster în vârful dealului.

Gillian bănuia că le văzu plecând, dar Bridgid era sigură că nu le observase.

Îşi continuară repede drumul, coborând printr-o vâlcea îngustă şi întortocheată, până ajunse printr-o pădure deasă. Cu cât se îndepărtau mai mult, cu atât Bridgid devenea tot mai neliniştită. Se uita mereu în urmă, ca pentru a se încredinţa că nu erau urmărite.

Gillian începu şi ea să-şi facă griji. Se întreba de ce se izolase aşa Christen şi soţul ei de restul MacPhersonilor.

Nu avea niciun sens, căci toată lumea ştia că viaţa era mai sigură printre ceilalţi.

Bridgid se gândea la acelaşi lucru.

— Nu-mi place, şopti ea, aşteptând-o pe Gillian s-o ajungă din urmă. Nu-mi place deloc.

— Probabil am luat-o pe un drum greşit.

— N-aş crede. Am reţinut îndrumările lui Anthony şi sunt sigură că pe aici a zis că trebuie să mergem.

— E ceva în neregulă, susţinu Gillian. N-ai observat ce linişte e? Parcă n-ar fi trăit nicio pasăre în pădurea asta?

— Da, presimt ceva rău. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem.

— Şi eu zic. Până acum, ar fi trebuit să ajungem la casa lui Christen.

Ajunseseră într-o poiană unde aveau destul loc pentru a întoarce caii, şi porniră înapoi, Gillian luând-o în frunte. Tocmai ieşise dintr-un desiş şi traversau un pârâu, când auzi un strigăt. Întorcându-se într-acolo văzu un soldat care călărea cu viteză spre ele, în josul pantei. Mijind ochii în soare, recunoscu pledul MacPhersonilor, dar nu putu distinge chipul omului.

Bridgid puse şi ea mâna streaşină la ochi, apoi strigă:

— E Proster! Se vede că te-a urmărit.

— Ce Dumnezeu face? întrebă Gillian, văzând cum îşi pregăteşte arcul şi o săgeată, atent la copacii din spatele ei.

Ambuscada le luă pe amândouă prin surprindere. Gillian auzi un şuierat şi întoarse capul tocmai când o săgeată spinteca aerul prin faţa ei.

Alte săgeţi zburară prin jur. Calul lui Gillian o luă la galop, pe urmele iepei lui Bridgid, în susul malului. În acel moment, săgeata o ajunse.

Forţa şi viteza armei erau atât de mari, încât vârful îi trecu prin piele şi muşchi, înfingându-se în şa. O străbătu o durere vie. Ţipă uşor şi încercă să smulgă săgeata, dar când o atinse un junghi îi străbătu piciorul şi abia atunci îşi dădu seama că era ţintuită de şa.

Furioasă, se întoarse spre atacatori, când ţipătul lui Bridgid sfâşie văzduhul. Răsucindu-se, Gillian îi văzu calul căzând. Bridgid era aruncată la pământ, şi rămase nemişcată.

— Nu! strigă Gillian îndemnându-şi calul într-acolo.

Săgeţile lui Bridgid se împrăştiară pe jos, iar Gillian îşi aminti că nici ea nu era neînarmată. Scoase o săgeată şi-şi ridică arcul. Un călăreţ ieşea din copaci, alergând spre ea, dar Proster venind din direcţia opusă, îi strigă să se dea la o

parte, în timp ce-şi încorda arcul, ochind. Se auzi un urlet, iar atacantul căzu la pământ, cu săgeata înfiptă în burtă. Continuă să zbiere, zvârcolindu-se ca un şarpe. Apoi se moleşi, iar urletele se prefăcură într-un horcăit de moarte.

Celălalt atacator se repezi la Gillian. Proster puse încă o săgeată în arc.

O secundă ezită, recunoscându-l, dar apoi dădu drumul săgeţii. Duşmanul se aplecă peste gâtul calului, iar săgeata trecu pe deasupra. Înnebunit, Proster căuta altă săgeată, în timp ce copitele calului ropoteau în galop spre el. Aruncă arcul şi se chinui să-şi scoată spada din teacă.

Atacatorul era atent la Proster, iar Gillian profită de ocazie. Ridică arcul, rugându-se să ochească bine, şi trase săgeata.

Nu greşi ţinta. Săgeata îl nimeri pe duşman în mijlocul frunţii, aruncându-l înapoi. Omul muri pe loc. Gillian gâfâi de spaimă, apoi începu să icnească. Dumnezeu s-o ierte, tocmai omorâse un om, ba chiar I se rugase Lui s-o ajute. Ştia că nu avusese de ales, dar asta nu-i uşură chinul.

Proster ajunse la Bridgid, o luă în braţe şi văzu că din frunte îi curgea sânge. Gillian strigă speriată:

— Mai respiră?

— Da, răspunse Proster. S-a lovit cu capul de piatră şi a leşinat.

Bridgid gemu şi deschise încet ochii. Gillian arăta atât de uşurată, izbucnind în plâns.

— Doamne-ţi mulţumesc, şopti ea. Eşti bine, Bridgid? Nu ţi-ai rupt nimic?

Ameţită, Bridgid răspunse, ducându-şi mâna la frunte:

— Cred că n-am nimic.

Apoi strâmbându-se de durere, observă că mâna i se înroşise de sânge. Răsucindu-se în braţele ostaşului, îl privi.

— Proster, ne-ai salvat, va să zică?

Ostaşul zâmbi.

— Aşa se pare.

— Ne-ai urmărit.

— Într-adevăr. V-am văzut trecând pe pajişte şi n-am înţeles unde vă duceaţi. Când aţi luat-o spre miază-noapte, am fost şi mai nedumerit, aşa că am pornit după voi.

— Slavă Domnului, spuse Bridgid.

— Cine erau? întrebă Gillian. I-ai recunoscut pe oamenii care ne-au atacat?

— Da, răspunse el posomorât. Unul era Durston, iar celălalt Faudron. Amândoi erau Sinclairi.

— Faudron?! strigă Bridgid. Dar el e unul din comandanţii moşierului nostru.

— Nu mai e, replică scurt Proster. Lady Gillian l-a omorât.

O privi pe Gillian adăugând.

— Vă pregătiseră o ambuscadă, iar ţinta era domnia ta, Lady Gillian.

— De unde ştii? întrebă Bridgid.

— Toate săgeţile au ţintuit-o pe ea, răspunse Proster cu răbdare. Urmau să te ucidă, milady. Iar dacă Bridgid le vedea feţele, ar fi ucis-o şi pe ea.

— Dar de ce? întrebă Bridgid.

— Ştii domnia ta de ce, milady? o întrebă Proster pe Gillian.

— Da, răspunse ea fără ezitare, dar nu pot vorbi despre asta fără permisiunea lui Ramsey sau a lui Brodick.

Proster o ajută pe Bridgid să se ridice, apoi încălecă, pentru a-i aduce iapa înapoi, dar Gillian şopti:

— Am nevoie de ajutor.

Abia atunci Bridgid şi Proster îi văzu sângele şiroindu-i pe picior.

— Dumnezeule, strigă îngrozită Bridgid, cred că te doare îngrozitor!

— Nu chiar atât de rău pe cât pare, spuse Gillian. Nu

mi-a atins osul. Cred că a intrat doar sub piele

— Dar e înfipt adânc, observă Proster.

— Poate, dacă am lua şaua… începu Bridgid.

— Doamne fereşte, nu! strigă Gillian. Am să rămân aici. Voi duceţi-vă după ajutor. Găsiţi-l pe Brodick. Va şti el ce să facă.

— Nu te las singură.

— Te rog, Proster.

— Nici eu nu te părăsesc.

— Atunci stai cu mine până se întoarce Proster cu ceilalţi.

— Nu plec.

Glasul lui Proster era ferm.

Se considera obligat de onoare să rămână cu ea.

— Atunci, ce facem? întrebă Bridgid.

— O vom lua cu încetul, iar dacă-mi ţin piciorul în jos, cred că putem încerca să ne întoarcem.

— Vom vedea, hotărî Proster.

În timp ce se îndepărta să aducă iapa lui Bridgid, fata spuse:

— Când va afla moşierul meu ce-am făcut…

— N-ai făcut niciun rău, i-o reteză Gillian. Anthony ne-a trimis încoace. Dacă e cineva de vină, el este.

— Doar nu poţi crede că Anthony a avut vreun amestec. E unul din oamenii de încredere a lui Ramsey… primul după Gideon.

— Iar Faudron al doilea după Gideon, nu?

— Da, dar…

— La trădat pe Ramsey. Iar acum e mort.

— Da, dar Anthony…

— Cum poţi crede că nu-i implicat? Bridgid, a fost o ambuscadă. Ne aşteptau, iar Anthony a întins cursa.

— Dar de ce? strigă Bridgid. Dumnezeule, e prea mult… Mi se se învârteşte capul.

Gillian regretă imediat că-şi pierduse cumpătul.

— Du-te la râu şi dă-ţi cu puţină apă rece pe lovitură. Ai să te simţi mai bine.

Bridgid încuviinţă şi porni în josul pantei.

Între timp, Gillian îşi mână calul spre cei doi morţi, având grijă să-şi ţină piciorul lipit de şa.

Pe Faudron îl mai văzuse. Dar pe Durston nu-şi amintea să-l mai fi întâlnit. O singură privire îl încredinţă că nu era omul pe care-l văzuse mergând spre Dunhanshire.

Proster reveni cu iapa, aruncă o privire spre soare şi spuse:

— Să sperăm că nu vom avea mult de mers până ne găsesc.

— Crezi că ne caută? întrebă Bridgid.

— Sper că da.

Porniră la drum, încet ca melcul. În pădure se lăsă ceaţa.

— Trebuie să ajungem pe înălţime până nu se întunecă, spuse Proster. Dar sunt sigur că Brodick te caută deja, Lady Buchanan.

— Şi dacă…

Proster zâmbi.

— Milady, eşti soţia Buchananului. Cred că-n clipa asta Brodick şi oamenii lui scotocesc colinele peste tot, căutându-te. Nu dispera. O să te găsească soţul domniei tale.

CAPITOLUL 28

Gideon le dădu vestea cea proastă. Ramsey şi Brodick tocmai se întorseseră la Castel, când comandantul le ieşi în întâmpinare.

O singură privire spre chipul lui mohorât îl înştiinţă că aveau necazuri.

— Ce e? întrebă Ramsey.

Gâfâind, Gideon începu să le explice.:

— Lady Buchanan şi Bridgid KirkConnell au dispărut. Le-am căutat pretutindeni şi nu le putem găsi.

— Ce naiba vrei să zici, că au dispărut?! mugi Brodick.

— De când lipsesc? întrebă şi Ramsey.

Gideon clătină din cap.

— Nu-s sigur. Când m-am întors de la tatăl meu, Anthony plecase deja cu soldaţii să le caute. Tocmai mă pregăteam să le caut.

— Nu pot să fi ajuns prea departe, îi spuse Ramsey lui Brodick. Soarele e aproape de asfinţit. Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să le găsim până nu se întunecă. Încotro a luat-o Anthony?

— Spre miazăzi. Boierule, îmi asum toată răspunderea. Dacă aş fi fost aici…

Ramsey îl întrerupse răstit:

— Era nevoie de tine acasă. Nu le-a văzut nimeni plecând? întrebă el apoi.

Gideon nu ştiu ce să răspundă.

— Ne pierdem vremea, mormăi Brodick. Eu am să caut spre apus. Gideon, ia câţiva soldaţi şi căutaţi la răsărit, iar tu, Ramsey du-te spre miazănoapte.

— N-avem de ce să mergem spre miazănoapte, îl contrazise Ramsey. Nu s-ar fi dus în sălbăticie. Bridgid ştie atâta lucru.

Doi soldaţi tineri din clanul MacPherson aşteptau speriaţi pe cai, aproape de fundul văii. Îl văzură pe Gideon pornind cu un grup spre răsărit.

— Spune-i tu Boierului Buchanan, şopti Alan.

Ker clătină din cap.

— Ba spune-i tu. Nu vreau să m-aleg iar cu nasul rupt.

Eu am să-i spun lui Ramsey.

Brodick şi Robert cel negru porniră în frunte, urmaţi de Dylan, Liam şi Aaron. Tocmai traversară păşunea, când auziră un strigăt. Dylan îl văzu pe soldatul din clanul MacPherson alergând după ei şi se opri să-l aştepte, dar ceilalţi îşi continuară drumul.

Chipul pistruiat a lui Alan era roşu, mai mult de frică decât de efort.

— Proster… le-a urmărit pe doamne, şi au luat-o spre miazănoapte.

Dylan şuieră şi, în câteva secunde, Brodick şi ceilalţi îl înconjurară pe tânăr.

— Proster a urmărit-o pe nevastă-mea?

Privirea de oţel a moşierului îl înspăimântă atât de tare pe soldat, încât abia putu să mai continue.

— Le-a văzut pe soţia domniei tale şi Bridgid KirkConnell călărind spre miazănoapte.

— Aveau şi soldaţi cu ele? întrebă Aaron.

— Nu, s-au dus singure, şi de asta a pornit Proster după ele. A zis că voia să le aducă înapoi… că era periculos…

— Atunci de ce dracu’ nu le-a adus înapoi? întrebă Liam.

— Nu ştiu… se bâlbâi Alan. Trebuie să se fi întâmplat ceva. Ker şi cu mine vroiam să pornim după el, dar apoi a sosit Gideon şi, imediat după el, domnia ta şi Ramsey.

— Dacă nu e adevărat ce spui, jur c-am să te jupoi de viu, îl ameninţă Black Robert.

— Dumnezeu mi-e martor că vă spun adevărul. Jur pe mormântul mamei mele. Prietenul meu… Ker… s-a dus să-l anunţe pe Ramsey s-o ia spre miazănoapte.

— Adu-l aici, porunci Brodick.

Şi, mânându-şi armăsarul la galop, porni spre pădure. Pentru prima oară în viaţa lui, Brodick se ruga.

Doamne Sfinte, fă să nu fi păţit nimic. Am nevoie de ea.

CAPITOLUL 29

Gillian nu mai putea. Pur şi simplu nu-şi mai putea continua drumul şi oricum era prea periculos, căci se întunecase, iar ceaţa era tot mai deasă. Se oprise lângă un pârâu şi tocmai se pregătea să-i spună lui Proster că avea să-şi smulgă săgeata, cu sau fără ajutorul lui, când auzi un tropot în depărtare. În câteva secunde, pământul începu să tremure.

Proster îşi scoase spada, iar Bridgid îşi luă arcul de săgeţi. Gillian smulse de la cingătoare pumnalul şi se apropie de Bridgid.

— Pregătiţi-vă, anunţă Proster, cu teamă în glas.

Peste câteva secunde, din ceaţă apăru Brodick. Îi văzu pe cei trei şi-şi struni calul. Era atât de uşurat, încât i se îndoiră genunchii când sări la pământ, alergând la soţia lui.

— Gillian, eşti bine?

Copleşită de uşurare şi fericire că Brodick o găsise, Gillian răspunse:

— Nu, nu sunt tocmai bine, dar mă bucur atât de mult să te văd, Brodick!

Proster, cu mâna tremurătoare, reuşi în sfârşit să-şi vâre spada înapoi în teacă, din vreo trei încercări. Tocmai sărea de pe cal, când îl văzu pe Brodick întinzând braţele spre Gillian. Se repezi la el, strigând:

— N-o atinge!

Brodick reacţionă cu iuţeala fulgerului. Proster fu îmbrâncit înapoi atât de tare, încât căzu pe spate.

Dylan îl apucă de ceafă, încercând să-l zgâlţâie.

— Îndrăzneşti să-i dai ordine boierului meu? mugi el

— E prinsă de şa! strigă Proster. O săgeată…

Dylan îi dădu drumul. Brodick observase deja săgeata şi trecu într-o parte, ca să se uite mai bine.

Gillian îi puse o mână pe obraz.

— Sunt aşa de fericită să te văd, şopti ea.

— Şi eu sunt fericit să te văd, răspunse Brodick. Şi-acum, lasă-mă să văd ce-ai făcut.

— N-am făcut nimic! strigă Gillian. Am încercat să scap, atâta. Dacă nu era Proster, Bridgid şi cu mine am fi fost omorâte.

— Erau Sinclairi! anunţă Proster.

— Pe mine nu vroiau să mă omoare, interveni şi Bridgid. Au atacat-o pe Gillian.

— Ba te-ar fi omorât şi pe tine, replică Gillian.

— Proster l-a omorât pe unul dintre ei, îi spuse Bridgid lui Brodick.

— Se numeau Durston şi Faudron, anunţă Proster.

Auzind numele unuia din cei mai preţuiţi comandanţi ai lui Ramsey, Brodick rămase descumpănit.

— Faudron a încercat să te omoare?

— Da, răspunse Bridgid în locul lui Gillian. El şi Durston ne aşteptau.

— A fost o ambuscadă, adăugă Gillian.

— Pe Durston l-am omorât eu, se lăudă Proster.

— Şi Faudron? întrebă Brodick. A scăpat?

— Ba, răspunse Proster. Nevasta ta l-a omorât.

Privirea lui Brodick se îndreptă spre Gillian.

— N-am avut încotro, şopti ea.

— O săgeată, boierule, drept în frunte. A ochit bine.

Brodick luă pumnalul lui Gillian, îi ridică pledul, apoi sfâşie jupoanele până la coapsă. Soldaţii se îmbulziră în jurul lui, iar Gillian îşi acoperi în grabă piciorul cu pledul.

— Nu-i momentul pentru sfială, îi spuse Brodick.

Scoase spada din teacă.

— Dylan, ţine bine săgeata. Liam, apucă frâul.

Gillian auzi şuieratul spadei prin aer şi simţi doar un şoc când tăişul reteză săgeata. Nu scoase niciun sunet, trăgând doar aer în piept, când Brodick o ridică, capătul de săgeată îi ieşi din picior. Îl cuprinse strâns de gât, ascunzându-şi faţa pe care-i şiroiau lacrimi.

— S-a terminat, îi şopti el, cu glasul îngroşat de uşurare.

Unul dintre soldaţi aprinse un foc de tabără în mijlocul poienii şi toţi Buchananii se aşezară în jur. Proster, Ker şi Alan stăteau lângă Ramsey şi oamenii lui, în timp ce Proster aştepta să-i dea raportul moşierului. Bridgid stătea în faţa lui Ramsey, iar Gillian observă că acesta o certa.

— Ramsey, n-o acuza pe Bridgid de cele întâmplate. N-are nicio vină.

— Eu sunt cea care am propus să-l urmărim pe Brisbane, insistă Bridgid.

— Nu-i adevărat, replică Gillian. Mi-ai spus că Anthony a fost cu ideea.

Mugetul lui Ramsey le întrerupse:

— Ce legătură are Anthony?

— Anthony i-a spus lui Bridgid că-l va urmări pe Brisbane.

— Şi? întrebă el, văzând că Gillian ezita,

— Şi mi-a spus că-l urmărise, continuă Bridgid. M-a îndrumat anume, ca să nu mă rătăcesc.

— Ne-a întins o cursă.

Ramsey tremura de furie.

— Am să-l omor pe ticălosul ăla cu mâinile mele.

— Ba n-ai să omori pe nimeni, replică Brodick. A încercat să-mi ucidă soţia, aşa c-am să-l omor eu. E dreptul meu.

— Dreptul tău pe dracu', mormăi Ramsey. Pe toţi sfinţii, o să-şi dea ultima suflare în chinuri.

CAPITOLUL 30

Era târziu, trecut de miezul nopţii, iar Bridgid şi Gillian abia îşi puteau ţine ochii deschişi.

Stăteau rezemate de un trunchi de copac, umăr lângă umăr, încercând să audă ce discutau cei doi moşieri.

— Ramsey crede că le-a făcut o nedreptate cumplită MacPhersonilor, crezând că unul dintre ei a fost vinovat de răpirea lui Alec Maitland, şopti Bridgid. Are vreun sens?

— Da, răspunse Gillian. Am să-ţi explic mai târziu.

— A spus că, la întoarcerea acasă, când a candidat la gradul de moşier, a greşit lăsând să rămână vechea gardă. Iar acum spune că n-o să mai amâne. Vrea să... O, Doamne!

— Ce e?

Expresia de pe faţa lui Bridgid arăta cât de distrusă era.

— Vrea să se însoare cu Meggan MacPherson, spuse ea cu voce tremurătoare.

— O, Bridgid, el e, nu-i aşa? El e omul pe care-l iubeşti.

Pe obrazul lui Bridgid lucea o lacrimă.

— Aşa-i. Îl iubesc de multă vreme.

Gillian o luă de mână.

— Îmi pare atât de rău.

— Bărbaţii-s nişte proşti, spuse Bridgid, ştergându-şi o lacrimă.

— Într-adevăr. Şi Brodick ce zice?

— Încearcă să-i mute gândul. Tocmai l-a sfătuit să

chibzuiască bine.

— Uite cine vorbeşte! şopti Gillian. Şi e supărat rău pe mine.

— Fără-ndoială. Şi acum îi spune acum îi spune lui Ramsey că însurătoare e o jertfă.

Peste un minut, Bridgid şopti:

— Asta n-are niciun sens.

— Ce?

— Ramsey a spus că, pentru Brodick, jertfa a meritat, fiindcă a aflat numele englezilor. Ştii cumva despre ce vorbeşte?

Dintr-o dată, Gillian se înfurie.

— Da, ştiu. Ce spune Ramsey, crede că Brodick s-a însurat cu mine doar pentru a obţine numele englezilor?

— Care englezi?

— Am să-ţi explic mai târziu. Spune-mi, asta zice?

Dându-şi seama cât de agitată era prietena ei, Bridgid se grăbi să răspundă.

— Da, aşa a spus, iar soţul tău tocmai i-a dat dreptate.

Gillian închise ochii.

— Nu mai vreau să mai aud.

— Ce s-a întâmplat. Mie poţi să-mi spui. Sunt cea mai bună prietenă a ta, nu?

— Eşti singura mea prietenă, răspunse Gillian. Dar nu pot să cred.

— Ce nu poţi să crezi?

— Că Brodick s-a însurat cu mine doar ca să afle numele englezilor. Nu, n-am să cred. Nimeni nu se însoară dintr-un asemenea motiv. E un păcat.

— Ţi-a cerut numele englezilor înainte de a vă căsători?

— Da.

— Şi nu i le-ai spus?

— Nu. Şi chiar după ce ne-am căsătorit, i-am cerut să-mi promită că nu se vor răzbuna până nu-mi îndeplinesc misiunea. Ştiu că ţine la mine, dar e prea încăpăţânat ca să recunoască.

— Sigur că ţine la tine.

— Poate-l va convinge pe Ramsey să nu se însoare cu Meggan MacPherson.

— Nu, n-aş crede. Ramsey pare să se fi hotărât deja. Pune interesele clanului mai presus de ale lui, aşa cum se şi cuvine, căci e moşier. Va face cum crede el că e mai bine. M-am hotărât deja să plec, iar acum îmi dau seama că trebuie s-o fac cât mai curând.

— Unde vrei să te duci?

Bridgid închise ochii.

— Nu ştiu. În odaia servitorilor nu mai pot să stau. Noii stăpâne n-o să-i placă.

— Poate te va primi mama ta înapoi acasă. Poate că…

— Nu. A spus clar că nu mă vrea. Nimeni nu mă vrea, adăugă ea, ştergându-şi o lacrimă. Uite la mine, de când am căzut de pe cal, mă pufneşte plânsul.

Gillian ştia că adevăratul motiv era Ramsey. Închise ochii şi adormi cu gândul că Bridgid avea dreptate. Bărbaţii erau nişte proşti.

CAPITOLUL 31

Primele raze aurii ale zorilor luminau zarea, când Brodick o trezi pe Gillian. Dormise în braţele lui şi era atât de somnoroasă, încât mormăi:

— Nu încă…

Şi cuibărindu-se sub pătură, adormi la loc.

Bridgid se culcase şi ea pe un pled, lângă foc,

acoperită cu un alt pled, iar când Ramsey se lăsă pe vine lângă ea şi văzu cât de liniştită dormea, îi păru rău s-o trezească.

Fata îi dădu peste mână şi mormăi în somn ceva nedesluşit, din care Ramsey nu înţelese decât cuvântul „prost”.

— Deschide ochii, Bridgid. E timpul să mergem..

— Mai lasă-mă-n pace, bodogăni ea.

Brodick stătea lângă Gillian, întrebându-se de ce naiba nu-l asculta.

— Poate-ar fi mai bine să le aruncăm în pârâu, propuse Ramsey. Asta sigur o să le trezească.

Bridgid luă ameninţarea în serios şi se ridică în capul oaselor. Brodick o săltă pe Gillian în picioare, dar nu-i dădu drumul până nu se asigură că putea sta singură.

Piciorul o durea la fiecare mişcare, dar suferea în tăcere.

— Mai eşti supărat pe mine, Brodick?

— Da.

— Bine, şopti ea, fiindcă eu sunt furioasă pe tine.

Făcu un pas spre pârâu, dar piciorul n-o susţinu. Ar fi căzut, dacă Brodick n-o prindea de îndată.

— Nu poţi să umbli, aşa-i?

— Ba cum să nu pot! Acum, dacă-mi dai voie, m-aş duce să mă spăl.

Imediat după aceea porniră spre castel. Gillian insistă să călărească pe calul ei, iar Brodick se învoi, fără tragere de inimă.

Nu peste mult, ajunseră la pajişte şi urcară pe panta dinspre miazănoapte.

La apus, destul de departe, se vedeau colinele pe care călăriseră ea şi Brodick în ziua când se căsătoriseră, iar Gillian îşi aminti cât de bucuroasă fusese. Doamne, părea să fi trecut o veşnicie de-atunci.

Cu gândurile continuând să-i hoinărească, traversă păşunea spre poarta castelului. Tocmai călărea pe lângă zid, când Gillian ridică privirea. Pe podişca de deasupra tocmai apăruse un ostaş.

I se opri respiraţia în piept, iar inima începu să-i bată cu putere. Trăgând de căpăstru, îşi opri calul şi strigă:

— Brodick!

Omul de sus o văzu şi se retrase.

Ramsey şi Brodick se întoarseră imediat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Brodick.

— De ce te-ai oprit? se interesă şi Brodick.

— L-ai văzut pe omul ăla sus de pe podişcă? Ramsey, tu l-ai văzut?

Brodick răspunse:

— L-am văzut. E Gideon. Probabil coboară la poartă, ca să-l întâmpine pe Ramsey. L-ai cunoscut în ziua sosirii, nu mai ţii minte?

Gillian clătină din cap cu frenezie.

— Nu, Brodick, nu l-am cunoscut?

— Ba da, insistă Ramsey.

— Ba nu! strigă ea. Dar l-am mai văzut. El e omul care te-a trădat.

CAPITOLUL 32

Răcnetul de luptă a lui Ramsey, îi anunţă pe portari să cheme oamenii la arme. În câteva minute, toate ieşirile fură zăvorâte. Soldaţii alergau spre pasarele, cu săgeţile gata pregătite în arcuri, pe când alţii dintre supuşii lui Ramsey săreau de pe caii şi porneau la galop spre a înconjura perimetrul curţii. Nimeni n-avea să mai poată ieşi sau intra.

Gideon aştepta în mijlocul curţii, împreună cu alţii

unsprezece trădători, toţi Sinclairi, loiali omului care considerau că ar fi trebuit să fie moşier. Gideon era încrezător şi dornic de luptă. Îi sosise în sfârşit momentul şi curând urma să devină moşier al Sinclairilor.

Abia aştepta să-l ucidă pe Ramsey, convins că imediat după aceea clanul avea să i se supună.

Brodick le ordonă lui Liam şi Aaron să ducă femeile la casa ţărănească, dar Gillian dădu o altă poruncă:

— Veţi sta aici ca să vă apăraţi moşierul.

Brodick o auzi şi dădu din cap. Gillian îi făcu semn lui Bridgid şi porni cu ea spre casă, rugându-se ca Brodick şi Ramsey să nu păţească nimic, în timp ce Bridgid îşi făcea semnul crucii, cu acelaşi gând.

Ramsey şi Brodick săriră la pământ şi, scoţând spadele din teci, porniră.

Proster încercă să-şi urmeze moşierul, dar Dylan îl împinse într-o parte.

— Nu ţi-ai câştigat dreptul de a apăra spatele moşierului tău.

— Atunci cine-o s-o facă? întrebă soldatul.

— Buchananii, desigur, priveşte şi învaţă, băiete.

Liam îi puse o mână lui Proster pe umăr.

— Îţi mulţumim că ne-ai apărat stăpâna, dar până nu te instruieşti bine, l-ai stânjeni pe moşier, silindu-l să te apere. Răbdare, băiete. Fă cum îţi porunceşte comandantul. Uită-te şi învaţă.

Gideon făcu un pas spre Ramsey, cu îndrăzneală.

— Te provoc la luptă dreaptă, Ramsey, pentru dreptul de a-i cârmui pe Sinclairi! strigă el.

Ramsey râse, cu un sunet aspru în tăcerea care se lăsase.

— M-ai mai provocat o dată, lepădătură! Ar fi trebuit să te omor atunci.

— Ai îndrăznit să te întorci aici şi să furi ceva ce-mi

aparţine mie. Mie! ţipă Gideon. Eu trebuia să fiu moşier, nu tu. Sunt vrednic!

— Vrednic? mugi Ramsey. Te crezi vrednic? Profiţi de copii şi femei ca să capeţi ce doreşti, şi zici că asta te face vrednic? Numai un laş s-ar învoi cu diavolii englezi ca să-l răpească pe fratele meu şi să-l ucidă. Când Alec Maitland a fost luat din greşeală, ai crezut că poţi s-o dregi întorcându-te în Anglia şi ordonând moartea unui băiat de cinci ani. Nu, nu eşti vrednic. Eşti un laş şi un trădător, ticălosule!

— Am făcut ceea ce era de făcut pentru a câştiga loialitatea tuturor Sinclairilor. Tu şi Michael o să muriţi amândoi. Eu sunt puternic, Ramsey, nu-s slab ca tine. I-ai îngăduit lui Bridgid KirkConnell să mă refuze! strigă el. Şi ai ascultat smiorcăielile boşorogilor, pe care i-ai lăsat să ne spurce pământurile cu căzăturile de MacPhersoni. Cum îndrăzneşti să te socoţi egal cu noi? Când voi fi moşier, am să-mi curăţ pământul de molima lor.

Îndoind degetul, Ramsey îl chemă pe Gideon să atace.

— Vino şi mă omoară, îl provocă el. Arată-mi cât eşti de puternic.

Urlând, Gideon ridică spada şi atacă. Tovarăşii lui înaintară în acelaşi timp, plănuind să-l copleşească pe moşier cu numărul lor, dar Brodick şi Dylan i se alătură lui Ramsey, cu spadele repezi, tăind doi duşmani înainte ca aceşti să poată lovi cu armele.

Un veteran al clanului Sinclair, încadrat de doi MacPhersoni, intră şi el în luptă, ca să cumpănească sorţii.

Brodick nu-şi lua privirea de la Anthony şi înaintă hotărât spre el. Văzându-i expresia din ochi. Anthony încercă să fugă, dar Dylan îi tăie retragerea.

Brodick nu pierdu vremea cu fentele şi-l ucise dintr-o lovitură rapidă la gât.

Omul muri în picioare, apoi căzu la pământ.

Brodick îl scuipă, ca ultimă ocară, înainte de a se

întoarce spre Ramsey.

Un zbierat asurzitor ţâşni din gâtul lui Gideon, când Ramsey îl spintecă de la umăr până la mijloc, aproape despicându-l în două.

Comandantul căzu în genunchi, cu o expresie neîncrezătoare pe chip. În timp ce-şi trăgea ultima suflare, Ramsey îl împinse cu piciorul, şi ridică spada cu ambele mâini, murmurând.

— Ai pierdut.

Şi, din răsputeri, îşi înfipse spada în inima neagră a lui Gideon.

Ramsey rămase lângă duşmanul răpus, căutând să-şi stăpânească furia. Domnea o tăcere grea; nu se auzeau decât gâfâielile lui.

Mirosul de sânge plutea în aer, umplându-i nările. Se cutremură o dată, ca un câine care se scutură de apă, apoi se îndreptă şi arătă cu spada spre cadavrul lui Gideon.

— Mai vrea cineva să se pună cu mine? tună glasul lui.

— Ba! strigă un om din mulţime. Îţi suntem credincioşi, boierule!

Se înălţă un val de urale răsunătoare, dar Ramsey nu le dădu atenţie.

În jurul lui pământul era plin de morţi, iar iarba se înnegrise de sângele vărsat. Întorcându-se spre cei trei soldaţi care i se alăturaseră în luptă spuse:

— Târâţi hoiturile astea afară din zidurile mele şi lăsaţi-le să putrezească.

Apoi observă că, atât el cât şi Brodick, aveau braţele şi picioarele mânjite de sânge.

— Mă duc să-mi spăl trupul de spurcăciunea lor.

Fără o privire în urmă, Brodick îşi urmă prietenul la lac.

Când ajunse destul de departe de ceilalţi, Ramsey se

întoarse spre el.

— Mâine plecăm în Anglia.

Brodick încuviinţă.

— La crăpatul zorilor.

CAPITOLUL 33

A doua zi dimineaţă, Brisbane şi Otis bătuseră la uşa casei.

Gillian era îmbrăcată şi tocmai terminase micul dejun

— Am fost instruiţi să te ducem la sora ta, anunţă Brisbane.

— Va să zică, a primit în sfârşit să mă vadă? întrebă ea, ieşind.

Otis clătină din cap.

— I s-a poruncit să te vadă.

Porniră împreună spre grajduri, unde-i aşteptau caii.

Brisbane porni în frunte şi nimeni nu mai scoase o vorbă până când ajunse la câteva case de lângă hotarul care despărţise cândva moşiile Sinclair şi MacPherson.

— Te rog, Doamne, fă-o să-şi amintească, şopti Gillian, în timp ce descăleca, pornind spre casa pe care i-o arătase Brisbane.

— Noi te aşteptăm aici, spuse bătrânul.

— Nu e nevoie să mă aşteptaţi, ştiu drumul înapoi.

Uşa se deschise şi apăru o femeie în care Gillian n-ar fi recunoscut-o niciodată pe sora ei. O urma un bărbat înalt şi slab.

Ostilitatea acestuia era vădită, în timp ce-şi însoţea protector soţia.

Christen era mai înaltă cu un cap decât Gillian.

Avea părul mult mai închis la culoare, iar în ochi nu i

se citea niciun licăr de recunoaştere.

Era grea cu un copil. Nimeni nu-i pomenise lui Gillian acest lucru.

Dacă sora ei n-ar fi arătat atât de posomorâtă, Gillian ar fi îmbrăţişat-o şi i-ar fi spus cât se bucura s-o revadă.

Se priviră lung, înainte ca Gillian să risipească tăcerea încordată.

— Tu eşti Christen?

— Eu sunt. Sau, măcar, am fost cândva. Părinţii mei mi-au schimbat numele. Acum mă cheamă Kate.

O răbufnire de furie o luă prin surprindere pe Gillian, care vorbi înainte de a se apuca să se stăpânească.

— Părinţii tăi sunt morţi şi îngropaţi în Anglia.

— Nu-i mai ţin minte.

Când Gillian îşi înclină capul într-o parte, privindu-şi sora.

— Cred că-ţi aminteşti totuşi de tatăl nostru.

— Ce vrei de la mine? întrebă Christen, cu o undă de sfidare în voce.

Dintr-o dată, lui Gillian îi veni să plângă.

— Eşti sora mea. Voiam să te revăd.

— Dar vrei mai mult decât atât, nu-i aşa?

Soţul ei puse întrebarea. Christen îşi aminti de buna cuviinţă şi făcu prezentările. Îl chema Manus.

Gillian minţi când se declară încântata de cunoştinţă. Apoi îi răspunse la întrebare:

— Da, mai doresc ceva.

Christen deveni ţeapănă.

— Nu pot să mă întorc în Anglia şi nici n-am s-o fac. Viaţa mea e aici, Gillian.

— De asta ţi-e aşa de teamă. Că te voi sili să te înapoiezi acasă cu mine? O, Christen, niciodată nu ţi-aş cere aşa ceva.

Sinceritatea din vocea ei îşi făcu efectul. Christen

dădu din cap spre soţul ei, şoptindu-i ceva la ureche.

Fără tragere de inimă, Manus acceptă şi, după ce făcu o plecăciune, intră în casă şi aduse două scaune.

Christen se aşeză, făcându-i semn lui Gillian să ia loc. Manus se întoarse în casă, lăsându-le singure – două surori ca două străine.

— Eşti fericită? întrebă Gillian, sperând s-o ajute să se mai destindă.

— Da, sunt foarte fericită, răspunse Christen. Manus şi cu mine suntem căsătoriţi de cinci ani, şi în curând vom avea primul copil.

— Nu vreau decât să-ţi vorbesc.

— Cum m-ai găsit?

— Un Sinclair a aflat cine eşti şi i-a spus Baronului Alford. Îl mai ţii minte?

Christen dădu din cap.

— A mai trimis şi în trecut oameni ca să mă caute şi să mă târască înapoi în Anglia. Şi regele la fel. Soldatul ăsta cum a aflat?

— Nu ştiu, răspunse Gillian.

— Mi se pare ciudat să vorbesc despre toate astea. Părinţii mei m-au îndemnat să uit.

— Trebuie să-ţi aminteşti.

— De ce?

— Viaţa unchiului nostru Morgan e în pericol. Pe el îl mai ţii minte?

— Nu.

— Christen, îţi jur că, la întoarcerea în Anglia, îi voi convinge pe Baron şi pe rege că ai murit. Îţi dau cuvântul meu. N-au să te mai hăituiască.

Christen făcu ochii mari.

— Cum îi vei putea convinge să te creadă?

— Găsesc eu o cale, o asigură Gillian. Dar acum trebuie să-ncerci să-ţi aminteşti noaptea în care a murit

tatăl nostru.

— Ce te face să crezi că mi-aş putea aminti ce s-a întâmplat? Eram foarte mică.

— Ai cu trei ani mai mult decât mine. Până şi eu ţin minte ce frică mi-era.

— Nu vreau să vorbesc despre noaptea aceea. Ani de zile am încercat să uit.

Gillian încercă totul pentru a o convinge s-o ajute. O rugă, o imploră, dar Christen refuză în continuare.

Când Manus ieşi să anunţe că soţia lui trebuia să se odihnească, Gillian se ridică încet, copleşită de dezamăgire, şi porni pe cărare.

În timp ce se gândea la unchiul ei, lacrimile îi şiroiau pe faţă.

Înfuriată dintr-o dată de atitudinea surorii ei, se întoarse spre ea şi strigă:

— Christen, când ai devenit aşa o laşă? Necinsteşti memoria tatălui nostru şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că nu mai trăieşte, ca să vadă ce s-a ales de tine.

Dispreţul din vocea ei o lovi pe Christen ca un cuţit. Izbucnind în lacrimi, strigă:

— Aşteaptă! Nu pleca!

Şi, despărţindu-se de lângă soţul ei, se apropie grăbită.

— Te rog să mă ierţi, suspină ea.

Şi deodată, sora ei nu mai păru o străină, şi se îmbrăţişară plângând amândouă după ceea ce pierduseră.

— Nu te-am uitat niciodată, şopti Christen. Niciodată n-am uitat-o pe surioara mea. Ai să mă ierţi? întrebă ea, ştergându-se la ochi. Atâţia ani am trăit cu vinovăţia în suflet, şi ştiam că nu era vina mea, dar nu puteam…

— N-ai de ce să te simţi vinovată, îi spuse Gillian. Nimic nu s-a întâmplat din vina ta.

— Dar eu am scăpat, iar pe tine te-au prins.

— O, Christen, dar nu te poţi învinui pentru asta. Erai doar o fetiţă.

— Ţin minte noaptea ceea parcă ar fi fost ieri.. Dumnezeu mi-e martor cât am încercat să uit. Îmi amintesc cum ne-a sărutat tatăl nostru de rămas-bun.

— Eu nu mi-l amintesc pe tatăl nostru.

— Ce ciudat! Nu-i mai ştiu culoarea ochilor sau a părului, dar îmi aduc aminte de mirosul lui. Mirosea a piele şi a săpun, şi avea mâinile bătătorite.

— Christen, spune-mi ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Soldaţii voiau să ne ducă la adăpost. Unul dintre duşmanii tatei atacase castelul.

— Baronul Alford şi trupele lui, completă Gillian.

— Nu-mi amintesc să-mi fi fost teamă. Tata mi-a dat un dar, iar tu erai supărată pentru că nu aveai unul şi tu.

— Caseta cu nestemate, şopti Gillian. Ţi-a dat comoara regelui. Soldaţii i-au spus lui Liese că gărzile ar fi trebuit să te ajute s-o duci în siguranţă până când bătălia lua sfârşit, iar tata ar fi putut să vină după tine. O ai ascunsă pe undeva, Christen.

— Nu. Şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

Lui Gillian i se frânse inima de dezamăgire.

— Eu… speram… că…

— Îmi pare rău, şopti Christen. Nu ştiu unde este comoara.

Mult timp, Gillian nu scoase o vorbă. Cum să-şi mai salveze acum unchiul? Fără sora ei şi fără casetă. Morgan era osândit.

— Tata a murit în noaptea aceea, nu-i aşa?

— Da, şopti Gillian.

— Erai şi tu acolo?

Făcu un efort să-i răspundă..

— Da, eram acolo, dar amintirile din noaptea aceea

sunt atât de ceţoase.

— Tata a învelit caseta într-o haină.

— Cine mai erau cu noi în cameră?

— Erau patru soldaţi şi tata, răspunse Christen. Tom şi Lawrence urmau să plece cu mine, dar nu-mi mai amintesc numele celor însărcinaţi să meargă cu tine.

— Mi-a spus Liese, erau William şi Spencer, şi au murit apărându-mă. În fiecare seară mă rog pentru sufletele lor.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Lawrence şi Tom. Am fost dusă la o rudă de-a lui Tom şi mi s-a spus că tata urma să vină după mine. Tom şi Lawrence au plecat. Şi cred că s-au întors la tatăl nostru. Nu i-am mai văzut niciodată.

— Aveai caseta la tine?

— Nu.

— Atunci, ce s-o fi întâmplat cu ea? întrebă Gillian, încleştându-şi frustrată mâinile. Spune-mi întocmai ce s-a întâmplat după ce tata ţi-a dat comoara.

— Am scăpat-o. Mi-era aşa frică să n-o fi stricat, dar a ridicat-o soţul lui Liese. Tata a învelit-o şi mi-a dat-o mie. Apoi a plecat.

— Ector era acolo?

— Da, aşa îl chema. Dar cred că a murit şi el în luptă.

Gillian clătină din cap.

— Nu, n-a murit, dar şi-a pierdut minţile. Ani de zile am auzit poveşti pe seama lui. Trăia ca un animal în grajdul vechi şi ducea la el o traistă plină de pământ. Liese mi-a spus că a înnebunit de frică, şi n-a vărsat o lacrimă când a auzit că a murit.

— Şi Liese? Ce s-a întâmplat cu ea?

— A venit cu mine la unchiul Morgan şi cred că a fost fericită. A murit în somn, fără să fi fost bolnavă mult timp. N-a suferit. Ştia despre uşa galeriei dintre odăile noastre, dar n-a spus niciodată.

— Dar n-am luat-o pe-acolo în noaptea atacului. Eram

în camera tatei, nu-i aşa?

— Da, şi soldaţii au aprins făcliile ca să ne conducă. Şi am căzut pe trepte. Ani de zile am avut coşmaruri şi nici acum nu mai suport să mă uit în jos de la înălţime.

— Dar n-am căzut pe trepte, am fost împinse. Îmi amintesc foarte clar, spuse Christen, cu vocea tremurându-i de emoţie. Tu veneai în urma mea şi încercai să-mi iei caseta. M-am întors ca să-ţi spun să termini, şi atunci l-am văzut. A sărit în beznă şi s-a aruncat asupra noastră. Cred că el a luat caseta. Soldaţii şi-au pierdut echilibru şi toţi ne-am rostogolit pe scară, până m-am lovit cu capul de o treaptă. Când m-am trezit, eram în braţele lui Lawrence, pe cal, şi ajunsesem departe de moşie.

— Eu visam monştrii care săreau din perete şi ne fugăreau. Pesemne l-am văzut şi eu.

— Nu i-am distins chipul, spuse Christen. Dar înseamnă că a scăpat cu comoara.

— Atunci, comoara trebuie să fie tot pe-acolo… pe undeva… doar dacă nu cumva hoţul a părăsit moşia. O, Doamne, nici nu ştiu ce să fac…

— Rămâi aici, o îndemnă sora ei. Nu te mai întoarce în Anglia. Eşti măritată cu un moşier, iar viaţa ta e acum aici.

— Christen, tu i-ai putea întoarce spatele familiei de care te-ai ataşat?

— Nu, în niciun caz.

— Viaţa unchiului Morgan depinde de mine.

— Ar prefera să te vadă fericită.

— El m-a crescut! strigă Gillian. Şi a fost bun cu mine, iubitor şi mărinimos. Mi-aş da viaţa pentru el. Trebuie să mă duc înapoi.

— Aş vrea să te pot ajuta dar nu ştiu cum. Poate că, dacă stau să mă gândesc, am să-mi aduc aminte câte ceva din noaptea aceea. Am să-ncerc, îi promise Christen.

— Dacă mă pot întoarce din Anglia, aş vrea să te

cunosc mai bine. N-am să-ţi cer nimic, Christen. Îţi promit, dar, acum că te-am găsit, nu vreau să te pierd iar.

Christen se ridică încet. N-o putu privi pe Gillian în ochi când îi spuse:

— Te ţin minte de când erai mică, dar acum suntem două străine care au foarte puţin în comun. Nu vreau să te rănesc, dar trebuie să fiu cinstită cu tine. Dezgroparea trecutului nu face decât să redeştepte amintiri dureroase şi, când mă uit la tine. Poate că am să mă răzgândesc, într-o zi. Acum, însă, cred că ar fi mai bine să ne vedem fiecare de drumul ei. Totuşi, îţi promit că dacă-mi amintesc ceva ce ţi-ar putea fi de folos în căutările, am să-ţi trimit vorbă.

Gillian îşi plecă ochii, pentru ca sora ei să nu vadă cât de lovită era.

— Cum doreşti, şopti ea.

Şi, fără o vorbă, se întoarse şi porni încet pe cărare. Nu se mai uită în urmă.

CAPITOLUL 34

Proster îi ieşi în întâmpinare şi-i dădu vestea.

— Soţul domniei tale a plecat, milady, îi explică el. S-au dus cu toţii.

— S-au dus? Cine?

— Boierii. Iain Maitland şi boierul meu, Ramsey, şi Boierul Buchanan.

— A venit Iain aici?

— Dară, a ajuns un piculeţ după crăpatul zorilor.

— Şi soţul meu unde a plecat?

— Cu Ramsey şi Iain.

— Da, dar unde s-au dus? întrebă Gillian, abia stăpânindu-şi frustrarea.

Proster păru surprins că nu ştia.

— Pe creastă, să-şi întâlnească ostaşii. Doar ştii că acum câteva zile s-a dat chemarea sub arme.

— Nu, n-am ştiut.

— Boierii şi-au adunat războinicii, până acum trebuie să se fi strâns cu toţii.

— Pe creastă.

— Întocmai, dădu el din cap.

— Şi unde-i creasta asta?

— Cale bună spre miazăzi.

— Atunci, n-au să se întoarcă până târziu, nu-i aşa?

— Târziu? Milady, n-au să se întoarcă multă vreme.

Gillian tot nu înţelegea. Proster, observându-i nedumerirea, se grăbi să-i explice:

— Se duc în Anglia şi, cu siguranţă, ştii în ce scop.

— Ştiu că plănuiesc să se ducă acolo până la urmă, dar greşeşti când crezi că pleacă acum. Dacă mă scuzi, mă întorc acasă să-mi aştept soţul.

— Atunci, vei avea mult de aşteptat, milady. Nu se mai întoarce, iar mâine pleci şi domnia ta.

— Plec? Unde?

— Acasă. L-am auzit pe bărbatul domniei tale dând ordine. Graeme şi Lochlan vin mâine dimineaţă să te conducă acasă.

Lui Gillian i se învârtea capul, şi simţea un gol în stomac.

— Cine-s Graeme şi Lochlan?

— Graeme-i e un MacPherson, îi spuse mândru tânărul. Iar Lochlan e un Sinclair. Acum sunt egali în drepturi şi rang. Cu toţii suntem egali acum, aşa a declarat moşierul nostru, şi-a mai zis că putem să ne păstrăm numele clanului şi totuşi să trăim în armonie ca unul.

— Înţeleg, şopti ea.

— Nu te simţi bine, milady? Eşti palidă.

Fără să-i să-i răspundă la întrebare, Gillian strigă:

— Proster, nu se poate să fi auzit bine. Când vor pleca în Anglia, au să mă ia şi pe mine cu ei. Brodick mi-a făgăduit... nu şi-ar călca promisiunea. Ştie... Toţi ştiu că dacă englezii îi văd, unchiul meu o să moară. Nu, trebuie să te fi înşelat. Brodick o să se întoarcă după mine.

— Dumnezeu mi-e martor c-am auzit întocmai. Toată lumea ştie... numai domnia ta nu... se bâlbâi Proster. Pleacă în Anglia, iar pe domnia ta te vor duce pe moşia Buchanan. Bărbatul domniei tale era îngrijorat din pricina rănii şi a vrut să te odihneşti o zi înainte de a face atâta drum călare.

Gillian se întoarse să plece, apoi se opri.

— Îţi mulţumesc pentru explicaţii, Proster.

— Milady, dacă tot nu mă crezi, vorbeşte cu Graeme şi Lochlan. Au să-ţi confirme tot ce ţi-am spus eu.

— N-am nevoie să vorbesc cu ei. Te cred. Acum, dacă mă ierţi, aş vrea să mă duc acasă.

— Cu voia domniei tale, am să te însoţesc. Nu arăţi bine. Te mai doare piciorul?

— Nu, nu mă doare nimic, răspunse Gillian cu voce surdă.

Nu mai scoase nicio vorbă până când ajunseră acasă. Proster tocmai făcuse o plecăciune, când Gillian îl întrebă:

— Ştii cumva unde locuieşte Annie şi Kevin Drummond?

— Toţi soldaţii îi cunosc pe Drummonzi. Când cineva e rănit, acolo se duce să-l oblojească. Dacă nu moare pe drum, Annie Drummond îl lecuieşte. Cel mai adesea, adăugă el. De ce întrebi?

— Eram curioasă, minţi Gillian. Nu peste mult, aş dori să mă întorc la sora mea. Vrei să mă însoţeşti?

Onorat că femeia Buchananului îl alesese s-o escorteze, Proster îşi îndreptă umerii.

— Vin bucuros cu domnia ta, dar nu te-ai întors tocmai acum de la sora domniei tale?

— Ba da, dar am uitat să-i dau darurile pe care le-am adus din Anglia şi abia aşteaptă să le vadă. Când voi fi gata de plecare, am să trimit după tine.

— Cum ţi-e voia.

Gillian închise încet uşa, se duse la pat şi se aşează, după care îşi îngropă faţa în palme, izbucnind în plâns.

CAPITOLUL 35

Se mişca repede, mânată de disperare. Smulgându-şi pledul Buchananilor de pe trup, îl aruncă pe pat şi-şi luă rochia englezească.

Îşi pregătise deja o traistă, cu toate cele de trebuinţă la drum. Bridgid o întrerupse.

Gillian o auzi strigând-o, întredeschise uşa şi-i spuse că nu se simţea bine. Încercă apoi să închidă uşa, dar Bridgid n-o lăsă. Deschizând-o cu forţa, năvăli înăuntru.

— Dacă ţi-e rău, am să te ajut. Şi de ce eşti îmbrăcată cu hainele astea? Soţului tău n-o să-i placă. Ar trebui să porţi culorile clanului Buchanan.

Când Gillian se întoarse, Bridgid îi văzu faţa şi înţelesese că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Ce este? întrebă ea. Spune-mi şi am să te ajut în orice fel.

— Plec.

— Da, am auzit, dar abia mâine. Asta te tulbură? Nu vrei să te duci la noua ta casă?

— Mă întorc în Anglia.

— Ce?! Nu poţi vorbi serios…

— Şi n-am să mai port niciodată pledul Buchananilor. Niciodată! strigă Gillian. Brodick m-a trădat şi niciodată, niciodată n-am să-l iert. Mi-a dat cuvântul lui că el, Ramsey şi Iain au să aştepte…

Bridgid se aşeză lângă ea.

— Au plecat cu toţii în Anglia.

— Da, mi-a spus Proster. Brodick mi-a făgăduit că mă vor lua cu ei. I-am cerut să-şi de-a cuvântul înainte de a-i da numele baronilor care l-au ajutat pe Gideon să-l răpească pe Alec Maitland.

— De ce l-au răpit pe fiul moşierului?

— Nu pe el îl voiau. Au crezut că-l răpiseră pe fratele lui Ramsey.

— Începe cu începutul şi spune-mi ce s-a întâmplat. Poate găsesc o cale să te ajut.

— N-ai cum să mă ajuţi, şopti Gillian. O, Doamne, acum nici nu ştiu cum am să-mi pot apăra unchiul. Mi-e aşa de frică, şi…

Vocea i se frânse într-un suspin.

Bridgid o bătu pe braţ, rugând-o să-i explice, aşa că Gillian îi povesti totul, începând cu noaptea în care fusese ucis tatăl ei.

Când termină, îşi dădu seama cât de disperată era situaţia.

— Dacă nu te întorci în Anglia cu caseta sau sora ta, cum ai să-ţi salvezi unchiul? o întrebă Bridgid.

— Nu contează cum. Imediat ce moşierii atacă, Alford va porunci uciderea lui Morgan.

— Ce te face să crezi că unchiul tău mai e în viaţă? Mi-ai spus că Baronul Alford nu şi-a ţinut niciodată cuvântul.

— Alford ştie că nu-i voi da comoara până nu mă conving că unchiul meu e în siguranţă.

Agitată, Bridgid începu să se plimbe prin casă.

— Dar nu ai caseta.

— Ştiu şi eu că n-o am, se tângui Gillian. Sperasem ca sora mea să ştie unde e…

— Ai spus că Ector era nebun. Ai exagerat fiindcă era cam ciudat, sau chiar ai vorbit serios? Era cu adevărat nebun?

— O, da, era nebun de legat!

— Dar mă întrebam…

— Ce te mai întrebai?

— De ce să fi însărcinat tatăl tău un nebun cu adunarea chiriilor? N-are niciun sens.

— Pe-atunci, Ector încă nu era nebun. Liese mi-a spus că şi-a pierdut minţile din laşitate. După asediu, n-a mai fost niciodată acelaşi. Ştiu că era un om rău, crud şi teribil de hrăpăreţ. Şi acum, du-te şi cheamă-l pe Proster. Trebuie să plec cât mai curând cu putinţă

În sfârşit, Bridgid închise uşa. Gillian tocmai întindea mâna să ia pledul, când încremeni, exclamând:

— Dumnezeule, sigur că da!

*

Când Bridgid se întoarse, Gillian nu-şi mai încăpea în piele de îngrijorare.

— De ce-ai întârziat atât de mult? întrebă ea.

— Mai întâi am avut câteva lucruri de făcut. A venit Proster, şi nu-i singur. Îi au cu ei pe Ker şi Alan. Se poartă de parcă ar escorta o prinţesă. Să-i fi auzit cum se mai fuduleau! Sunt onoraţi că ai cerut ajutorul unui MacPherson.

— Sunt tineri, atâta tot.

— M-am gândit la planurile tale, continuă Bridgid. Nu cred că e bine să te duci la Drummonzi, pentru că te-ai

abate de la drum, ia-o spre moşia Leon. Sunt sigură că Proster ştie drumul.

— Dar cum l-aş putea convinge să mă ducă acolo. Vroiam să-i spun că am nevoie de de doftoricelile lui Annie la picior.

— Atunci, aşa să faci, iar după ce plecăm, îi vom spune lui Proster că trebuie să ajungem la moşia Leon.

— Plecăm? Nu poţi să…

— Vin şi eu cu tine în Anglia. Mi-am şi adunat lucrurile, într-un pled, pentru ca soldaţii să nu intre la bănuieli. L-am legat în spatele şeii, pe iapa mea. De-asta am întârziat atâta.

Vocea lui Bridgid era calmă, dar îşi ţinea pumnii strânşi pe lângă trup, iar în ochi i se zărea o lucire hotărâtă.

Când Gillian a început să clatine din cap, Bridgid se grăbi s-o convingă că era decisă şi nimic n-o putea face să se răzgândească.

— Aici nu mai am ce să fac, şi n-am să stau să-l văd pe Ramsey însurându-se cu Meggan. M-ar durea prea tare. Nu, nu pot rămâne. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar propria mamă nu mă vrea. Te rog, Gillian. Lasă-mă să vin cu tine. Întotdeauna am fost curioasă să văd Anglia şi mi-ai spus că unchiul Morgan are sânge de highlander. Sunt sigură că mă va primi la el pentru un timp… până mă hotărăsc ce să fac.

— N-aş putea să mi-o iert, dacă ai păţi ceva.

— Atunci, ia-mă cu tine măcar până la moşia Leon. Te rog să-l convingi pe Proster. Unde e moşia Baronului Alford.

— La miazăzi de casa unchiului meu. Cu voia lui Dumnezeu, până ajung ei în Dunhanshire, răscumpărarea va fi plătită şi totul se va termina.

— Ce se va termina?

Gillian clătină din cap. N-avea de gând să-i explice. Dintr-o dată, Bridgid se simţi înfiorată până-n măduva

oaselor.

— Atunci mergem?

Îndreptându-şi umerii, Gillian dădu din cap. În timp ce ieşeau pe uşă, şopti:

— Domnul să fie cu noi.

CAPITOLUL 36

Se întunecase deja când Bridgid propuse să poposească peste noapte.

Gillian zări în îndepărtare un acoperiş de crengi şi insistă să ceară permisiunea de a traversa pământul fermei înainte de a se odihni.

Neluând în seamă protestele înverşunate ale lui Proster, descălecă la uşă.

În căsuţă locuia o familie de cinci oameni.

Tatăl, un bătrân vârstnic, cu pielea atât de brăzdată de vreme încât arăta ca albia secată a unui râu, fu bănuitor la început, căci îi văzu pe highlanderi ducând mâinile la spate, dar de îndată ce Gillian se prezentă şi ceru să petreacă noaptea pe pământul lor, se mai îmblânzi.

Făcu o plecăciune adâncă.

— Mă numesc Randall, iar femeia care se-ascunde după mine-i Sarah. Pământul nu-i al meu, da' ştiţi asta, nu? Îl lucrez pentru boier, Baronul Hardington, şi ştiu că n-o să se supere dacă vă hodiniţi pe iarba lui. L-am cunoscut pe tatăl domniei tale, milady. A fost un om mare, şi-s onorat să-ţi fiu de ajutor. Domnia ta şi prietenii domniei tale sunteţi bineveniţi la cina noastră. Poftiţi în casă şi vă-ncălziţi la foc, până văd băieţii de caii domniilor voastre.

După masă, Sarah le dădu pături pentru culcare.

— Noaptea e frig, explică ea. Mâine când plecaţi

lăsaţi-le pe câmp, şi-o să le strângă Randall. Nu le ia nimeni.

— Mai putem face ceva pentru domniile voastre? întrebă Randall.

Gillian îl luă deoparte, vorbindu-i încet:

— Am nevoie de ceva care mi-ar folosi enorm, dar trebuie să fiu sigură că mă ajuţi până la capăt, orice-ar fi. Sunt în joc vieţile unor oameni, Randall, aşa că dacă nu poţi face această treabă, fii cinstit şi spune-mi acum. Nu vreau să te jignesc, dar însemnătatea…

— Dacă pot, o fac, făgădui el. Spune-mi ce-ţi trebuieşte, şi apoi am să hotărăsc.

— Trebuie să duci un mesaj din partea mea, îi şopti Gillian. Să rosteşti întocmai aceste cuvinte: „Lady Gillian a găsit comoara Ariannei”. Atât este de ajuns. Repetă.

Randall repetă mesajul de două ori, apoi dădu din cap.

— Şi acum spune-mi cui trebui să-i duc mesajul ăsta, milady.

Aplecându-se, Gillian îi şopti numele la ureche. Lui Randall i se înmuiară genunchii. Îşi reveni repede.

— Eşti… eşti sigură de asta?

— Da, sunt sigură.

Bătrânul îşi făcu semnul crucii.

— Dar sunt păgâni, milady… cu toţii.

— Pentru ceea ce-ţi cer eu e nevoie de curaj. Ai să transmiţi mesajul?

Încet, Randall dădu din cap.

— Voi pleca la crăpatul zorilor.

CAPITOLUL 37

Moşia Dunhanshire forfotea de soldaţi. Era o noapte neagră, fără lună, dar castelul strălucea ca palatul regelui, cu torţe aprinse de parapete şi podişti, iar din depărtare flăcările arătau ca nişte ochi diavoleşti care-i priveau.

Cei cinci stăteau adunaţi laolaltă, ascunşi în pădurea de dincolo de păşune, ascultând tăcuţi zgomotul podului mobil care era coborât pentru a lăsa să treacă trupă de soldaţi.

— Intră-n măruntaiele iadului, şopti el. Îl simt pe necuratul acolo.

— De ce-s atât de mulţi soldaţi? întrebă Proster. Pesemne că baronul se pregăteşte pentru bătălie. Jur că am numărat peste o sută de oameni, de când mă uit.

— Probabil că au auzit că vin ai noştri, presupuse Alan.

Gillian clătină din cap.

— Alford se înconjoară întotdeauna cu o armată întreagă ca să-l apere. Vrea să fie sigur că nimeni nu se poate strecura ca să-l ia pe nepregătite.

— Se teme de moarte, nu-i aşa? întrebă Bridgid. Se vede că arde în focurile iadului pentru păcatele lui. E bătrân?

— Nu, răspunse Gillian. Când eram mică aşa credeam, dar pe-atunci eram foarte tânără. Datorită prieteniei cu John, Alford a primit multă putere şi toată viaţa a încercat să dobândească şi mai multă. Dunhanshire era cândva un loc vesel, adăugă ea. Dar Alford şi lăcomia lui au schimbat totul. L-a ucis pe tatăl meu şi mi-a nimicit familia.

— Cu voia lui Dumnezeu, soldaţii noştri vor năvăli la atac mâine dimineaţă, de pe coline.

— Mă rog Domnului să aştepte până termin, replică Gillian.

— Crezi că unchiul tău e în Dunhanshire?

— Nu ştiu, răspunse ea. Dar voi afla mâine. În

noaptea asta o să ne odihnim aici.

Dezlegă chinga păturii, apoi o întinse sub un stejar bătrân. Bridgid se aşeză lângă ea.

— Până aici am fost împreună. Restul trebuie să-l fac singură.

— Ştii că Proster n-o să te lase să intri singură în Dunhanshire.

— Trebuie să mă ajuţi să-l fac să înţeleagă, şopti ea. Atâta vreme cât Alford crede că am ce-şi doreşte, voi fi în siguranţă, dar dacă Proster vine cu mine, ştiu că se va folosi de el împotriva mea. Trebuie să rămână aici, cu tine, Ker şi Alan.

Proster se lăsă într-un genunchi, alături.

— Ne-am sfătuit, spuse el, şi am hotărât să aştepţi până soseşte soţul domniei tale. Atunci vei putea să te duci înăuntru.

— Hotărârea e a noastră, interveni şi Ker.

— Voi aştepta până la amiază, spuse ea. Baronul nu se trezeşte înainte, dar mai mult de-atât n-am să aştept.

— Sau îl aştepţi pe bărbatul domniei tale, sau vin şi eu cu tine, insistă Proster.

— Să lăsăm pe mâine discuţia asta. Acum trebuie să mă odihnesc.

Şi închise ochii ca s-o lase în pace.

Bridgid adormi aproape imediat, dar Gillian moţăi pe apucate toată noaptea.

Soldaţii dormeau la picioarele ei, cu spadele în mâini.

Niciunul dintre ei n-o auzi plecând.

*

După ce traversă pajiştea, Gillian fu înconjurată de soldaţii lui Alford şi condusă în clădire. Apoi fu escortată în sala cea mare, unde i se spuse să-l aştepte pe comandantul

lui Alford.

Căpetenia era o brută cu fruntea lată şi proeminentă şi ochi mici şi negri, lucioşi ca două bile.

— Baronului Alford nu-i place să fie deranjat când doarme. El şi prietenii lui, baronul Edwin şi baronul Hugh, au stat azi-noapte până târziu.

— N-am nimic să-i spun lui Alford până nu-l văd pe unchiul meu, Morgan. E aici?

— Nu, răspunse acru comandantul. Săptămâna trecută, baronul a ordonat să fie adus de pe moşia lui.

— Va să zică, a avut voie să stea la el acasă?

— De când ai plecat, unchiul tău a fost mutat de două ori.

— De ce durează atât de mult până-l aduc aici? Dacă au plecat de săptămâna trecută…

— Soldaţii au mai fost trimişi şi acasă la Baronul Alford, ca să-i aducă mantia favorită. Trebuie să ajungă din clipă-n clipă.

Gillian fu condusă şi închisă în camera de unde ea şi Alec evadase cu săptămâni în urmă. Râzând, soldatul îi spuse că galeria fusese zidită.

Aşteptă până după-amiază, rugându-se îngrijorată pentru Brodick şi ceilalţi.

În sfârşit, bruta deschise uşa şi-i spuse că baronul o aştepta.

— A venit şi restul familiei tale, anunţă el.

Edwin aştepta la intrarea în sală, iar Alford şi Hugh stăteau unul lângă altul la masă.

Se vedea clar că băuseră peste măsură noaptea, căci Hugh era pământiu la faţă, iar mâinile îi tremurau, vărsând vinul roşu din cupă pe masă, în timp ce-l bea lacom.

Alford îşi freca fruntea îndurerată de mahmureală.

— Unde-i unchiul meu? întrebă Gillian.

— Va fi aici curând. Ia, spune-mi Gillian, ai reuşit, sau

ai dat greş?

— Nu-ţi spun nimic până nu-l văd pe unchiul meu Morgan.

— Atunci, poate o să-mi spună sora ta. Ad-o aici, Edwin! strigă el, apoi se strâmbă de durere, ducându-şi iar mâinile la frunte.

Gillian încercă să-şi ascundă mirarea şi nedumerirea. Sora ei? Despre ce Dumnezeu vorbea.

— A, uite-o! gânguri Alford.

Gillian se răsuci pe loc şi fu cât pe ce să cadă de pe picioare, când Bridgid intră în sală cu paşi semeţi. Probabil soldaţii găsiseră ascunzătoarea – şi atunci, ce se întâmplase cu Proster, Len şi Alan.

Zâmbindu-i, Bridgid întrebă cu voce destul de tare ca să se audă până la masă:

— Care dintre porcii ăştia-i Alford?

Alford se repezi înainte, rezemându-se cu mâinile de masă.

— Ţine-ţi limba, strigă el, că de nu, pun să ţi-o taie!

Bridgid nu păru deloc impresionată.

— M-ai curând ai să mori! strigă ea.

Gillian o apucă de mână, pentru a o face să tacă. Era periculos şi necugetat să stârnească fiara din el.

— Unde-i unchiul meu, Alford?

Alford făcu un gest de lehamite. Apoi, Hugh îi distrase atenţia comentând:

— Nu-s dezamăgit să văd cum a crescut Christen. Are părul la fel de auriu.

Edwin pocni din degete pentru ca servitorii să mai aducă mâncare şi de băut.

— Nu par surori.

Alford le privi lung.

— Nici când erau mici nu arătau ca două surori. Christen a fost întotdeauna cea frumuşică, pe când Gillian

era pocitania.

— Acum nu mai e pocitanie, chicoti Hugh. O vreau, Alford.

Alford nu-l luă în seamă.

— În ce clan ai trăit? întrebă Alford.

— MacPherson, răspunse ea.

— Şi ce nume ţi-au dat păgânii, sau tot Christen ai rămas.

Lui Gillian începu să-i bată inima, căci nu-şi amintea dacă-i spusese.

— Mi se spune Kate, răspunse Bridgid. Îmi place mai mult decât Christen.

— E la fel de arţăgoasă ca Gillian, remarcă Hugh. Sunt surori, nici vorbă.

— Mdaaa… făcu Alford tărăgănat. Ai la tine comoara mea, Christen?

Privindu-l cu curaj, Bridgid afişă cea mai sfidătoare expresie.

— Credeam că acea comoară aparţine regelui tău.

— Regele meu?

Ridică din umeri indiferentă, Bridgid continuă:

— Acum sunt o MacPherson, loială regelui Scoţiei. Nu consider Anglia ţara mea. Credeam că ştii.

— Dar unchiul tău, Morgan? Lui îi eşti loială?

— Nu mi-l amintesc. Nu fac decât s-o ajut pe sora mea.

O studie cu ochi pătrunzători.

— Am de gând ca regele să-şi primească înapoi caseta, se răsti el. O ai la tine?

Scărpinându-şi cele trei bărbii, Edwin spuse:

— Cu siguranţă, au căutat-o înainte de a o aduce înăuntru.

— Mai caut-o o dată, pufni Hugh. Du-o-ntr-o cameră şi cerceteaz-o bine, Edwin. Începe de la gât şi ţine-o tot în jos.

Alford o privi atent pe Gillian.

Pe faţa ei nu se vedea nicio reacţie dar, când Edwin dădu s-o înhaţe pe Bridgid, Gillian se mişcă iute ca fulgerul, împingându-l înapoi.

Înfuriat, Edwin îi dădu o palmă peste faţă, doborând-o peste Bridgid, care o ţinu să nu cadă.

— Dacă te mai atingi o dată de ea, te omor! strigă Bridgid.

Alford ridică mâna, făcându-i semn lui Edwin să aştepte.

— Te rog, du-te şi stai jos, îi spuse Gillian lui Bridgid.

Apoi se întoarse spre baron.

— Asta ne priveşte numai pe noi, Alford, începu ea. În sala asta a început şi tot aici o să se sfârşească. Ştiu unde e ascunsă comoara şi am să-ţi arăt unde-i, imediat ce unchiul Morgan şi sora mea vor pleca de-aici nevătămaţi. Te sfătuiesc să-l aduci pe unchiul Morgan cât mai repede cu putinţă, căci n-am să-ţi mai spun nimic până când nu văd cu ochii mei că e bine. Ne-am înţeles?

— Ai observat, Edwin, că n-a cerut să plece şi ea nevătămată?

Edwin dădu din cap, luând ulcica de vin.

— De ce n-o fi cerut?

— Fiindcă ştie că n-am s-o las să plece.

Apropiindu-se de Gillian, Alford continuă:

— Noi doi ne ţinem de jocul ăsta de ani de zile, iar unul din noi trebuie să piardă. Îţi jur că va veni ziua când am să-ţi frâng curajul şi vei învăţa să te târăşti la picioarele mele.

Un strigăt îl întrerupse, iar bruta intră în fugă, trăgând după sine alt soldat.

— Ştii că nu-mi place să fiu întrerupt, Horace, mârâi baronul.

— Trebuie să auzi, milord!

Şi, întorcându-se spre soldat, comandantul îi porunci.

— Spune, Arthur!

Soldatul cu chip ciupit de vărsat, dădu din cap, înghiţind în sec, apoi bolborosi:

— Tocmai ne-am întors… Am fost la Baronul Morgan Chapman ca să ţi-l aducem aici, milord, aşa cum ai poruncit, dar când ne-am…

Alford îl întrerupse.

— Vi s-a poruncit să treceţi mai întâi pe la mine pe-acasă.

— Da, milord, dar ni s-a părut că terminăm mai repede dacă…

— Mi-aţi adus mantia favorită?

Întrebarea păru prea dificilă pentru soldat. Horace îi dădu un ghiont.

— Răspunde-i baronului!

Înnebunit, Arthur scutură din cap:

— Nu… nu, nu ne-am gândit să căutăm mantia. Eram…

— Unde-i Morgan? întrebă Alford. Aduceţi-l aici.

— Nu putem, milord. Nu înţelegi ce s-a întâmplat? Ne-am dus la moşia lui şi era… pustie. Au plecat. Toţi s-au dus.

— Ce tot îndrugi acolo? Cine s-a dus?

— Soldaţii, se văicări Arthur, îngrozit că-i ducea baronului o veste proastă. Casa lui Morgan era goală, iar soldaţii domniei tale au dispărut.

— Cum adică, „au dispărut”? mugi Alford.

La vederea furiei ucigaşe din ochii lui, Arthur se chirci.

— Spun adevărul. Moşia era complet goală, milord, şi nu se vedea nicio urmă de luptă. Atunci ne-am gândit că soldaţii au plecat la domnia ta acasă şi au luat cu ei şi servitorii, la porunca domniei tale.

— N-am dat o asemenea poruncă, mormăi Alford, abia stăpânindu-şi furia. Şi vor plăti cu viaţa pentru că şi-au

părăsit posturile, până la ultimul.

Horace îşi drese glasul.

— Mai e şi altceva, baroane.

Alford miji ochii spre Arthur.

— Ei? se răsti, văzându-l cum dârdâia.

— Am călărit ca vântul spre moşia domniei tale, milord, dar când am ajuns acolo, podul era coborât... şi-năuntru, la fel. Nici ţipenie de om.

— Ce spui...?!? chirăi Alford.

— Casa domniei tale era părăsită.

— Şi servitorii?

— Dispăruseră şi ei.

Baronul deveni ţeapăn.

— Proprii mei oameni îndrăznesc să mă părăsească? Unde s-au putut duce? Unde?!? mugi el. O să aflu cine-i vinovat pentru asta...?

Dintr-o dată, se întrerupse. Întoarse brusc capul spre Gillian.

— Ce ştii despre asta?

— Ştiu numai ce-am auzit.

N-o crezu. Du-se mâna la cingătoare, îşi aminti că-şi pusese pumnalul pe masă şi se duse să-l ia. Apoi reveni spre ea, încet, ridicându-i în faţă tăişul.

— Am să-ţi tai beregata, căţea, dacă nu-mi spui adevărul. Unde mi-s soldaţii?

— Nu ştiu, răspunse ea. Ai vrea să ghicesc?

Alford îi apăsă vârful cuţitului pe gât, cu o plăcere perversă în ochi, înţepându-i pielea. Mai făcu un pas, apoi încremeni, coborând încet privirea spre cuţitul pe care Gillian i-l proptise pe burtă.

— Vrei să vedem care lamă e mai iute? şopti ea.

Alford sări înapoi.

— Prinde-o! strigă el la Horace.

Bridgid alergă spre Gillian, dar Horace o văzu şi o

prinse în lături. Apucând braţul lui Gillian, încercă să-i smulgă arma. Gillian reuşi să-l taie de două ori în palmă, înainte de a scăpa cuţitul.

— Ştiu eu ce s-a întâmplat cu soldaţii tăi! strigă Bridgid.

— Înapoi, Horace, ordonă Alford.

Zguduit, îşi turnă vin, apoi se rezemă de marginea mesei.

— Spune-mi ce li s-a întâmplat!

— Sunt morţi, răspunse Bridgid. Cu toţii. Credeai că poţi răpi copilul unui moşier puternic, fără să plăteşti?

Împreunându-şi mâinile, râse.

— Tu urmezi. Tu şi prietenii tăi.

Edwin pufni:

— N-au să vină în inima Angliei. N-ar îndrăzni.

— Într-adevăr, îi dădu dreptate Hugh. Dacă erau highlanderi, s-au întors acasă de-acum. Au terminat, firește…

— A, abia au început! strigă Gillian. Puţin le pasă de aur şi comori. Pe voi trei vă vor, şi nu se vor opri până nu sunteţi morţi.

— Minte! strigă Horace. Highlanderii sunt sălbatici, iar soldaţii noştri-s mult mai buni ca ei.

Gillian râse.

— Atunci spune-mi, rogu-te, unde-s?

— Câţi soldaţi ai în împrejurimi? întrebă Hugh.

— Oricâţi ar fi, poate-ar fi mai bine să pui de două ori pe-atâţia. Nu strică niciodată, interveni Edwin.

Alford ridică din umeri.

— Dacă aşa vreţi, am să mai trimit. Îngrijeşte-te, Horace! porunci el. Nimeni nu poate să intre în fortăreaţa asta. Am făcut-o de nepătruns. Păi am aici peste două sute de oameni, toţi aleşi pe sprânceană şi credincioşi mie. Mai adăugaţi şi numărul ostaşilor care v-au escortat de voi, şi

suntem o forţă de neînvins.

— Cu mine au venit patruzeci de oameni, spuse Hugh.

— Şi cu mine, treizeci şi doi, adăugă Edwin.

— Vedeţi, aşadar? N-avem de ce ne teme.

Comandantul tocmai ieşise din sală, când se întoarse în fugă.

— Milord… vă vin oaspeţi.

— Cine?

— Dumnezeule, păgânii?! strigă Edwin.

— Ba, baroane, nu-s păgânii. E regele însuşi, cu un contingent întreg de soldaţi. Vardistul le-a văzut stindardul, milord, şi a fost coborât podul.

Alford era uluit.

— John e aici? Regele Angliei, e la uşa mea?

— Ie dară, baroane.

— Câţi soldaţi crezi că are cu el?

— Vardistul a numărat vreo şaizeci, şaptezeci de oameni.

Baronul pufni.

— Deci trupele mele sunt mai numeroase.

Hugh râse.

— Mereu cauţi să-l întreci, nu-i aşa?

— Oricând pot. Totuşi, e rege, iar asta mă pune în dezavantaj. Oricum, fac ce pot.

— Acum ne putem linişti, desigur, spuse Edwin.

Alford bătu din palme, le ordonă slujitorilor să pregătească un ospăţ pentru onoratul oaspete, iar după ce Edwin şi Hugh plecară să se schimbe, o înhăţă pe Gillian de braţ şi-i şopti:

— Ascultă la mine. Nu sufli o vorbă despre comoară. Auzi ce-ţi spun? N-ai să-i spui regelui că ştii unde-i ascunsă caseta Ariannei. Jur c-am să-i omor pe unchiul şi pe sora ta, dacă mă desfizi.

— Înţeleg.

— Du-te şi şezi în colţul tău. Sper ca regele să nu te bage în seamă.

Bridgid o urmă, aşezându-se lângă ea.

— Am stricat totul, nu-i aşa? o întrebă în şoaptă.

— Nu. Nu-ţi face griji. Se va sfârşi curând.

— Ţi-e frică?

— Da.

— Ai auzit cum a făcut Alford când a auzit că soldaţii lui dispăruseră? Credeam că-i va plesni o venă la tâmplă?

— Bridgid, când intră regele, să nu-l minţi. Dacă te întreabă cine eşti, spune-i adevărul.

— Dar atunci Alford va şti că nu-s sora ta.

— Nu-l poţi minţi pe regele Angliei.

În cele din urmă, Bridgid se învoi.

— Ce moment prost a ales să-şi viziteze prietenul. De ce crezi că a venit.

— Ştiu de ce, răspunse Gillian. Eu l-am chemat.

CAPITOLUL 38

Ziua socotelilor sosise în sfârşit. John, regele ţării, intră în sală cu pas ţanţoş.

Cel puţin douăzeci de soldaţi, toţi în ţinute noi şi lucioase, îl urmau câte doi, apoi se răspândiră în evantai de-o parte şi de alta a intrării.

Pereţii fură încercuiţi imediat cu ostaşi înarmaţi până-n dinţi.

Gillian şi Bridgid făcură o reverenţă. Curioasă să-l vadă pe omul despre care aflase că era diavolul pe pământ, fu surprinsă să observe că nu avea coarne în frunte.

John arăta normal, cu păr brunet ondulat, cam netuns,

şi o barbă deasă, înspicată cu argintiu. Avea statură obişnuită şi probabil nu le-ar fi ajuns la umărul lui Ramsey, Brodick sau Iain.

Cei trei baroni se aplecară şi ei în faţa regelui, iar după ce regele le permise să se ridice, Alford gânguri:

— Ce surpriză minunată, stăpâne.

— Da, într-adevăr, răspunse John. În ce belea te-ai mai băgat, Alford, comentă el tărăgănat, cu o undă de amuzament în glas.

— În nicio belea, îl asigură Alford. Cărui fapt îi datorez plăcerea compania măriei tale, stăpâne?

— Nu la tine am venit, spuse John nervos, întorcându-i spatele şi porni cu pas hotărât prin sală.

Dintr-o dată, Gillian şi Bridgid se pomeniră privind o pereche de cizme lucioase.

— Ridicaţi-vă, porunci John.

Cele două femei se conformară. Bridgid îl privi drept în ochi, dar observă că Gillian îşi ţinea capul plecat şi se grăbi s-o imite.

— Care dintre voi e Gillian, frumoase domniţe?

— Eu sunt, stăpâne, răspunse ea.

Alford veni în fugă.

— Îngăduinţă să întreb, stăpâne. Ce treabă are măria ta cu pupila mea.

— Pupila ta, Alford? Va să zică, ţi-am dat-o ţie?

Încet, Gillian ridică privirea, iar regele fu surprins de intensitatea ochilor ei verzi şi de rafinamentul trăsăturilor, încât trase scurt aer în piept.

— E magnifică, spuse el. De ce n-a fost adusă la curtea mea?

— N-am crezut c-o doreşti pe fiica unui ucigaş la curtea măriei tale, răspunse Alford. Cum ştii, sunt convins că tatăl lui Gillian a fost părtaş la uciderea Ariannei şi furtul comorii, şi m-am gândit că, dacă o vedeai, ţi-ai fi amintit

mereu de acea tragedie. De-asta nu ţi-am adus-o la curte, stăpâne. Ca să nu cunoşti o asemenea durere.

Ochii lui John se îngustară.

— Da, desigur. Ai fost un prieten foarte generos, Alford.

Baronul înclină capul, apoi remarcă:

— Gillian a trăit în miazănoapte, cu unchiul ei Morgan… Baronul Chapman. Şi tocmai s-a întors la Dunhanshire. O voi trimite sus, ca să nu trebuiască s-o mai vezi.

— N-ai să faci aşa ceva. Du-te şi stai jos cu Edwin şi Hugh, până vorbesc eu cu aceste domniţe.

Alford nu îndrăzni să mai zică nimic. Îi aruncă lui Gillian o privire ameninţătoare, înainte de a pleca grăbit spre prietenii lui. Prea agitat ca să se aşeze, rămase în picioare lângă ei, ciulind urechile ca să-l audă pe rege.

John nu-i luă în seamă pe baroni, adresându-i-se din nou lui Gillian.

— Unde e? întrebă el insistent. Ai comoara Ariannei la tine?

— Nu, stăpâne, dar cred că ştiu unde este ascunsă.

— Crezi? strigă regele. Nu eşti sigură?. Dacă am făcut degeaba atâta drum, te asigur că n-o să-ţi placă.

Se înroşi la faţă, iar Gillian se grăbi să-i explice, până nu făcea una din faimoasele lui crize de furie.

— N-am avut timp să mă uit cu ochii mei, dar sunt sigură că e aici… la Dunhanshire. Nu departe.

Explicaţia ei îl mai linişti.

— Îţi dai seama, că dacă e găsită comoara, se va dovedi fără îndoială că tatăl tău a fost implicat în uciderea Ariannei?

— Mi s-a spus… şi cred… că tatăl meu a fost un om onorabil, iar oamenii onorabili nu ucid femei nevinovate.

— Şi eu am crezut că tatăl tău e un supus credincios

şi un om bun, spuse John…până m-a trădat.

— Nu pot să cred că tata te-a trădat, şopti Gillian. Mama tocmai se prăpădise, iar tatăl meu ţinea doliu, acasă… aici, măria ta, la Dunhanshire.

— Ştiu că nu era la curte când a murit Arianna, dar Alford e convins că era înhăitat cu altul. Dacă se va găsi comoara aici, se va dovedi că Alford are dreptate.

— Nu ştiu ce să spun ca să te conving că tatăl meu e nevinovat.

— Curând s-ar putea dovedi că a fost un trădător. Dacă păstrai tăcerea despre comoară, n-aş fi ştiut niciodată cu siguranţă că tatăl tău m-a trădat. Atunci, de ce ai trimis după mine?

— Alford l-a întemniţat pe unchiul meu Morgan şi mi-a spus că-l va ucide dacă nu mă duc în Highlands s-o aduc pe sora mea. Credea că ea avea caseta şi mi-a poruncit să i le aduc pe amândouă.

John aruncă o privire spre Bridgid, apoi spuse:

— Alford are cususrurile lui, printre care şi lăcomia. Sunt sigur că a vrut să-i aduci comoara ca să mi-o dea şi să-şi primească răsplata. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru, după cum se pare că l-ai făcut şi tu.

— Stăpâne, eu nu doresc nicio răsplată.

— Atunci, ce vrei?

— Unchiul meu Morgan e unul din baronii credincioşi măriei tale şi-ţi cer să-l aperi.

— Asta-i tot ce vrei?

— Da, stăpâne.

Dispoziţia regelui se schimbă fulgerător, dintr-o dată devenind plin de farmec şi solitudine.

— Tocmai am stat de vorbă pe îndelete cu Morgan, anunţă el.

Cu vocea tremurândă, Gillian îl întrebă:

— E bine, stăpâne?

— E bătrân şi obosit, şi aduce acuzaţii obraznice, dar e sănătos. Ai să-l vezi curând.

Ochii lui Gillian se înrourară de lacrimi.

— Mulţumesc, stăpâne, şopti ea. Dacă se poate, te-aş ruga…

— Da, draga mea.

— Dacă mă înşel, şi caseta nu-i aici, rogu-te, nu-ţi îndrepta nemulţumirea spre unchiul meu Morgan. Nu are nicio vină. Numai eu sunt răspunzătoare.

— Prin urmare, să-mi îndrept mânia asupra ta?

— Da, stăpâne.

John oftă.

— Am aşteptat peste cincisprezece ani regăsirea comorii, şi constat că nerăbdarea îmi măreşte bucuria şi tristeţea. Nu vreau să mă grăbesc, căci o dezamăgire ar fi fost dureroasă. Cât despre Morgan, continuă el, te asigur că fie de nu găsim comoara aici unchiul tău se va bucura de protecţia mea. N-am să te fac răspunzătoare pentru crimele tatălui tău.

— Eşti foarte bun, stăpâne, şopti Gillian

— Pot să fiu şi bun, cu unele prilejuri, încuviinţă el îngâmfat. Şi acum, răspunde-mi la o întrebare.

— Da, stăpâne?

— Eşti măritată cu uriaşul barbar cu păr lung şi auriu, numit Moşierul Buchanan?

Gillian se clătină pe picioare.

— Sunt soţia lui, stăpâne, se bâlbâi ea. E aici… L-ai văzut?

— Da, l-am văzut, răspunse tărăgănat regele. Şi este într-adevăr aici, cu alţi doi moşieri şi o armată întreagă. Highlanderii au înconjurat Dunhanshire-ul.

Bridgid trase scurt aer în piept, atrăgându-i atenţia.

— Te-am lăsat neluată în seamă prea mult, draga mea. Iartă-mi relele maniere şi spune-mi cine eşti?

— Cea mai bună prietenă a mea. Răspunse Gillian. Se numeşte Bridgid KirkConnell.

Bridgid îi zâmbi regelui şi, cât ai clipi, îi zâmbi şi el.

— A, eşti acea lady după care a venit Moşierul Sinclair.

— Fac parte din clanul lui, stăpâne, şopti ea neliniştită. Şi sunt una din numeroasele lui supuse devotate, dar n-ar fi făcut atâta drum numai pentru mine.

Regele râse.

— După cum striga la mine, cred că te înşeli. Trebuie să recunosc că highlanderii sunt impresionanţi. Când i-am văzut, m-am gândit să mă întorc la Londra după întăriri, dar cei trei moşieri s-au despărţiţi de ostaşi şi mi-au ieşit în întâmpinare. Tocmai aflasem că eraţi înăuntru, şi erau foarte agitaţi. Le-am poruncit să rămână în afara zidurilor, şi-ţi voi spune că am fost foarte nemulţumit când Moşierul Maitland a îndrăznit să discute cu mine. Când i-am spus că mă chemaseşi şi că nu voi îngădui să ţi se întâmple niciun rău, a primit să aştepte. De ce-ai făcut atâta drum, Bridgid?

Bridgid o privi pe Gillian, sperând să-i explice ea.

— Baronul Alford crede că Bridgid e sora mea.

— Dar nu este, spuse regele.

— Nu, stăpâne, nu este.

— L-am minţit pe Baronul Alford, mărturisi Bridgid. Dar Gillian mi-a spus că pe măria ta nu trebuie să te mint, stăpâne.

Regele păru amuzat de sinceritatea ei.

— Şi a avut dreptate, spuse el, înainte de a se întoarce iar spre Gillian. Şi cu sora ta ce e?

Gillian îşi lăsă capul în piept.

— Am pierdut-o pentru totdeauna, stăpâne.

John dădu din cap. Alford îl întrerupse, oferindu-i regelui o trataţie.

— Voi lua cina cu tine la întoarcere.

— La întoarcere, stăpâne?

— Da. Lady Gillian îmi va arăta unde crede că este ascunsă comoara Ariannei.

Alford făcu un pas spre comandantul lui şi-i făcu semn să se apropie.

— Horace e unul din cei mai credincioşi ostaşi ai mei şi aş cere permisiunea să-l lăsaţi să vă însoţească, pe măria ta şi Gillian, şi încă trei oameni de nădejde.

Ridicând din umeri, John acceptă.

— N-o să lipsim mult.

Apoi le porunci soldaţilor lui:

— Nimeni nu pleacă din sala asta până nu mă întorc. Bridgid, draga mea, vrei să aştepţi aici, te rog?

— Da, stăpâne.

Alford îi atrase din nou atenţia.

— Vă pot însoţi şi eu, pe măria ta şi pe Gillian?

— Stai jos! îi porunci regele. Şi până ne întoarcem noi, vă sfătuiesc sa nu vă apropiaţi de ferestre, tu, Hugh şi Edwin.

Alford îl privi nedumerit. Chicotind, John îi explică:

— Am uitat să menţionez că Dunhanshire-ul e înconjurat de highlanderi. A, da, văd pe chipul tău că am uitat. Ce scăpare din partea mea!

— Păgânii sunt aici?

Lui Alford îi ieşiră ochii din orbite, şi înghiţi în sec.

— Tocmai am spus că da, replică John. Şi ştii de ce au venit, nu-i aşa?

Baronul se prefăcu neştiutor.

— Nu, stăpâne, nu ştiu de ce. Cum aş putea?

— Vor să te omoare. Stai să-mi amintesc cum au spus... A, da, acum îmi amintesc. Cel mai înalt... se numeşte Maitland. Mi-a spus că-ţi va smulge inima din piept cu mâinile goale şi are să ţi-o vâre pe gât. Nu-i aşa că-i distractiv? Şi e destul de voinic ca s-o facă.

Fără să aştepte răspunsul, continuă:

— Toţi trei moşierii se certau – în faţa mea, să nu-ţi fie cu supărare – care dintre ei are dreptul să te ucidă.

Alford zâmbi forţat.

— Da, e foarte distractiv.

— Şi te-au ameninţat şi pe tine, Edwin, şi pe tine, Hugh. Moşierului Buchanan i-a intrat în cap că unul dintre ei a lovit-o pe Lady Gillian. Crede că acum are dreptul să-i taie vinovatului mâinile. A, şi a mai spus că vrea să-ţi taie picioarele, Alford – sau ameninţarea asta am menţionat-o deja?

Alford clătină din cap.

— Ar trebui să-i ucizi pentru că-ţi ameninţă prietenii! strigă el. Nu suntem credincioşi? Noi doi am trecut prin multe încercări, şi întotdeauna ţi-am ţinut partea împotriva duşmanilor, chiar şi împotriva papei. Ucide-i!

— Nu! strigă Gillian.

John o bătu pe braţ.

— Te asigur că nu plănuiesc să-i omor pe moşieri. M-aş trezi cu toţi highlanderii în pragul casei, şi am destule tulburări în regat, nu mai am nevoie de altele.

Uşile se dădură de perete, şi ieşiră. Gillian privi în josul scării, ca să coboare, şi când ridică din nou privirea, încremeni.

În mijlocul curţii stăteau Iain, Ramsey şi Brodick, cu spadele în teci.

Ochii lui Brodick scăpărau de furie. Parcă abia aştepta să pună mâna pe ea.

John le poruncise să rămână în afara zidurilor, aşa că nu ştia cum să ia apariţia moşierilor. Mai mult curios decât înfuriat, o întrebă pe Gillian:

— I-ai jurat credinţă de bunăvoie acestui moşier?

— De bună voie m-am măritat cu el, stăpâne. Şi îl iubesc foarte mult.

— Vasăzică, e adevărat ce se zice. Dragostea e oarbă, cu siguranţă.

Soldaţii regelui stăteau cu mâinile la spade, aşteptând porunca lui John.

— Stăpâne, ne poate însoţi şi soţul meu? întrebă încet Gillian. Nu ne-am mai văzut de mult, iar compania lui mi-ar face plăcere.

— Serios? zâmbi iar regele. El nu pare prea bucuros să te vadă, Gillian. Are expresia unui bărbat care tare ar mai vrea să-şi bată nevasta.

— O, nu, n-ar face în veci aşa ceva. Oricât se înfurie, nici nu s-ar gândi să mă lovească. Sunt oameni de onoare cu toţii.

John se opri în faţa lui Brodick şi, lăsându-şi capul pe spate ca să-l poată privi pe uriaş în ochi, spuse:

— Soţia ta doreşte să vii cu noi.

Brodick nu scoase o vorbă, dar le făcu loc să treacă.

Gillian ştia că venea în urma ei, şi o chinuiau tot soiul de emoţii contradictorii. Dorind cu disperare să-l protejeze, se rugă pentru ajutor. Îl văzu pe Horace alergând cu trei oameni, iar neliniştea îi crescu.

John îi atrase atenţia, întrebând-o:

— Unde mă duci?

— La grajdul cel vechi, stăpâne. E în spatele celui nou construit de Alford.

— De ce oamenii lui n-au dărâmat grajdul vechi, când l-au clădit pe cel nou?

— Din superstiţie.

— Explică-mi ce vrei să spui, şi cu ocazia asta, spune-mi şi cum ai ghicit unde e ascunsă comoara.

Gillian începu cu noaptea când fusese ucis tatăl ei şi-şi termină povestea când ajunsese la grajdul dărăpănat.

Când trecură de ultima boxă, Gillian întoarse încet capul să privească în colţ şi scose un strigăt. Traista lui

Ector era acolo, încă agăţată în cuiul din perete.

— Să vedem dacă are comoara înăuntru? şopti John.

Înaintă împreună cu Gillian şi desprinse din cui traista murdară, după care îngenunche.

— Vezi cum îmi tremură mâinile? o întrebă el pe Gillian, în timp ce răsturna încet sacul, deşertând conţinutul pe jos.

Mai întâi căzu o ţâţână veche şi ruginită, apoi mai multe pietre de diferite mărimi. Un bulgăre de noroi se sfărâmă, iar o cupă de lemn crăpată se sparse în două.

Deodată, regele scoase un strigăt. Pe genunchii lui căzu o bucată de lână murdară, făcută ghem. Desfăcând-o, văzu că era tunica unui bărbat, iar când dădu la o parte ultima îndoitură, apăru sclipirea nestematelor de pe capacul casetei.

Ochii lui John se umplură de lacrimi. Furat de amintiri cu capul plecat, jelea din nou moartea singurei lui iubiri.

— Stăpâne, comoara e aici? întrebă Horace.

Regele era prea copleşit de emoţie ca să observe obrăznicia soldatului.

Brodick, însă, observase şi tocmai se întorcea, când Horace le făcu celorlalţi semn cu mâna. Cei trei ostaşi făcură imediat un semicerc.

Numai el îi despărţea de regele Angliei şi, ca nişte proşti ce erau, chiar credeau că sorţii erau de partea lor.

Brodick le ghicise planul. Cu glas scăzut, plin de dispreţ, mârâi:

— Regele vostru e neînarmat.

John, încă în genunchi, ridică privirea când soldaţii îşi scoaseră spadele. Făcu ochii mari, o clipă crezu că highlanderul îi ameninţa. Apoi văzu că Brodick era încă cu mâinile încă goale, pe lângă trup.

Uitând un moment de comoară, John se ridică în picioare.

— Unde-i primejdia? întrebă el.

Soldaţii rămăseseră tăcuţi.

— Gillian, spune-i regelui tău că ostaşii lui vor să-l omoare, zise Brodick.

Comandantul zâmbi.

— Şi vom fi onoraţi de fapta noastră. Da, John, te vom ucide, şi pe tine, şi pe highlander cu nevastă-sa.

Dând din cap spre Brodick, adăugă:

— Vina va cădea în seama ta, fireşte.

John îşi duse mâna la şold şi abia atunci îşi dădu seama că nu avea armă.

— Un singur strigăt de-al meu, şi oamenii mei vor ajunge în fugă.

Horace râse dispreţuitor.

— Până să ajungă ei aici, vei fi mort.

Brodick clătină din cap.

— Nu pot îngădui să vă ucideţi regele, fiindcă asta ar tulbura-o pe soţia mea, iar de ea n-o să vă apropiaţi nici morţi. Înţelegeţi ce vă zic?

Se repeziră în acelaşi timp, iar această greşeală de tactică spori avantajul lui Brodick. În graba de a-l ataca, se ciocniră unii de alţii.

Mişcându-se cu iuţeala unui animal de pradă, Brodick se pierdu din ochii celor care voiau să-l omoare. Văzură doar luciul argintiu al spadei şi o auziră şuierând. Lama tăie doi soldaţi, în timp ce Brodick lovea cu piciorul, rupând braţul altuia şi doborându-l la pământ. Apoi se arcui înapoi pentru a evita spada ultimului ostaş şi, răsucindu-se, îi trânti un cot în faţă, sfărâmându-i mandibula.

John era uluit. Îi privea pe trădători, apoi se întoarse spre Brodick.

— Patru împotriva unuia, şopti el răguşit. Impresionant, boierule.

Brodick ridică din umeri.

— O nimica toată.

Flacăra unei torţe scăpate pe jos sfârâia în gunoaie, pe când regele îngenunche din nou şi ridică uşor comoara. Apăsă în ordine butoanele ascunse, iar capacul casetei se deschise. Mult timp, nu făcu decât să se uite înăuntru.

Şi apoi, din adâncul pieptului său scăpă un sunet gros, gutural, care se prefăcu într-un urlet chinuit, monstruos, reverberând prin grajdul vechi.

Întorcându-se spre rege. Gillian îl văzu ştergându-şi lacrimile şi închizând caseta. O înfăşură în tunică. Îndesă totul în traistă, apoi se ridică în picioare, clătinat.

Trecu pe lângă Brodick, chiar când soldaţii năvăleau în grajd. În timp ce se apropiau, ridică mâna.

— Ăştia-s oamenii tăi, sau ai lui? întrebă Brodick.

— Ai mei, răspunse regele.

Cu calm în glas, îi ordonă lui Brodick:

— Vino cu mine.

Şi ieşi din grajd.

Brodick o trase pe Gillian după el, dar când ajunseră în curte se opri şi scoase un şuierat ascuţit. Dylan şi Robert se apropiară.

— Duceţi-o de aici, îi porunci el lui Dylan. Robert, tu aşteapt-o pe Bridgid şi ia-o cu tine.

Gillian nu avu timp să protesteze. Dylan se aplecă, o ridică în şa şi-şi îndemnă armăsarul în galop.

— Lăsaţi-i pe highlanderi să intre! le strigă John soldaţilor lui, apoi le făcu semn lui Iain şi Ramsey să-i urmeze pe el şi pe Brodick în castel.

Când Ramsey se apropie, John vorbea încet cu Iain Maitland. Nu auzi ce-i spunea, până când regele întrebă dacă fiul lui fusese răpit. Iain dădu scurt din cap, iar regele întinse mâna, cerându-i spada.

— Pot s-o iau cu împrumut?

Fără tragere de inimă, Iain îl lăsă să ia arma. John se

întoarse şi, ţinând spada într-o mână şi traista în cealaltă, se apropie încet de masa unde se afla Alford.

Baronul dădu să se ridice în picioare, dar regele îi porunci să rămână aşezat.

— Ziua asta a fost plină de dezamăgiri, remarcă el, cu glasul rece ca o seară de iarnă.

— Aşadar, n-ai găsit găsit comoara, în fond? întrebă Alford cu o lucire în ochi.

Când John nu-i răspunse, presupuse că avusese dreptate şi adăugă:

— Trebuie să intre aici şi highlanderii, stăpâne?

John observă cât de agitaţi erau Hugh şi Edwin. Le tot aruncau moşierilor priviri furişe, cu o nervozitate vizibilă.

Regele îl privi pe Iain Maitland, dar acesta nu se uită la el. Ochii acestuia păreau să lucească de ură, la fel ca a Moşierului Buchanan, şi stăteau aţintiţi asupra prăzii.

— Te sperie, Alford? întrebă John tărăgănat, arătând cu capul spre highlanderi.

Într-adevăr, îl neliniştea pe Alford, dar acesta se simţea destul de încrezător, ştiind că nu-i putea face niciun rău. Dacă unul dintre ei îşi scotea spada, oamenii lui şi garda regelui l-ar fi doborât.

— Nu, nu mă sperie, dar sunt… necivilizaţi.

— Nu fi neospitalier, îl dojeni John.

Cu traista într-o mâna şi spada lui Iain în cealaltă, John porni încet să înconjoare masa.

— Ziua de azi a redeşteptat toată durerea, spuse el, şi întorcându-se spre moşieri, începu să le explice. N-am iubit decât o singură femeie, şi se numea Arianna. Cel mai drag prieten al meu, Alford, mi-a adus-o, şi m-am îndrăgostit de ea pe dată. Cred că şi ea mă iubea, adăugă el. Şi aş fi găsit o cale de a mă însura cu ea.

Se opri şi aruncă traista pe masă, în faţa lui Alford

— Deschide-o, porunci el.

Alford întoarse traista şi-i privi conţinutul vărsându-se pe masă. Caseta se rostogoli din tunică.

John îi spuse ce conţinea.

— Pumnalul meu e pe fund. I l-am trimis Ariannei cu scutierul, ca să-şi taie o şuviţă din părul ei. Îţi mai aduci aminte, Alford?

Înainte ca baronul să răspundă, John continuă:

— Deasupra pumnalului meu este şuviţa ei de păr. Şi i-a spune-mi Alford, ce e deasupra părului?

— Nu… nu ştiu… se bâlbâi Alford.

— Ba ştii. E pumnalul tău.

— Nu, nu-i al meu! se sperie baronul.

John porni în jurul mesei, încet.

— Nu e al tău? Blazonul tău e pe prăsele.

— Cineva… mi-a furat pumnalul… Tatăl lui Gillian trebuie să fi…

Glasul regelui şfichiui ca un bici.

— Tatăl ei nu era la curte, dar tu erai, Alford. Tu ai ucis-o.

— Ba nu, n-am…

John bătu cu pumnul în masă.

— Dacă vrei să trăieşti, ai să spui adevărul!

— Dacă vreau să trăiesc…

— N-am să te omor, atâta vreme cât îmi spui adevărul, îi făgădui John. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat, dar mai întâi vei mărturisi. Tu ai făcut-o, nu-i aşa?

— Avea de gând să te trădeze… îngăimă Alford. Nu voia să-mi asculte… sfatul… şi era hotărâtă să se pună între tine şi sfătuitorii tăi. N-am căutat decât să-l apăr pe regele meu… Puterea îi luase minţile, fiindcă ştia… da, ştia că putea să te controleze.

— Vreau să ştiu ce anume s-a întâmplat! ceru regele cu glasul tremurându-i de furie.

— M-am dus în camera ei să discut raţional cu ea, şi

m-a batjocorit, stăpâne. Da, aşa a făcut. Apoi, scutierul măriei tale a adus caseta şi a pus-o pe masă. Era deschisă, cu pumnalul măriei tale înăuntru. Scutierul nu m-a văzut şi, după ce a plecat, Arianna a luat cuţitul şi şi-a tăiat o şuviţă de păr. A pus pumnalul şi şuviţa în casetă…

— Iar tu ai continuat să vorbeşti cu ea?

— Da, dar nu voia să mă asculte. Jura că nimic n-avea să-i stea în cale. M-a atacat, şi a trebuit să mă apăr.

— Aşa că i-ai tăiat gâtul.

— A fost o întâmplare. Recunosc că am intrat în panică. Scutierul măriei tale se întorsese şi bătea la uşă, iar eu, pe nepregătite, mi-am aruncat pumnalul în casetă şi am închis-o. Voiam să-ţi spun. Da, da, aşa voiam! strigă baronul.

— Şi fiindcă aveai cheia camerei, ţi-a fost atât de uşor să scapi, nu? Ai închis uşa şi ai dus caseta în camera ta. Aşa e, Alford?

— Da.

— Şi pe urmă, când i-am găsit trupul, m-ai consolat – ca un prieten bun ce-mi erai.

— Voiam să mărturisesc, dar măria ta era atât de distrus, încât m-am hotărât să mai aştept.

— Ba nu, te-ai hotărât să-l învinuieşti pe Baronul de Dunhanshire.

— Da, recunoscu Alford, încercând să pară spăşit. Tatăl lui Gillian venise pe moşia mea ca să discute despre pământurile care le stăpâneam în comun. Când a intrat în sală neanunţat, a văzut caseta, dar s-a prefăcut că n-o observase. Când m-am întors cu spatele, a furat-o. Voia s-o păstreze el.

— Nici tu n-ai crezut asta, mormăi John. Ştiai că avea de gând să mi-o dea mie, nu-i aşa, Alford? Aşa că ai asediat Dunhanshire-ul şi l-ai ucis pe baron ca să-i închizi gura.

— A trebuit s-o omor pe Arianna, repetă Alford. Te-ar

fi distrus.

— Pe mine?! strigă regele.

Nu mai putea continua jocul. Se oprise în spatele lui Alford şi ridică spada lui Iain.

— Dracu' să te ia! zbieră el şi înfipse lama în spatele lui Alford.

Baronul se arcui ţeapăn, apoi căzu încet înainte, iar John se retrase, cu pieptul zbuciumându-i-se de furie. Regele luă caseta şi porni spre uşă.

— Fiul tău a fost răzbunat, îi spuse el lui Iain Maitland, în timp ce le făcea semn soldaţilor să-l urmeze.

Hugh, care stătuse pitit în spatele acestora, îl strigă:

— Maria ta, Edwin şi cu mine n-am fost părtaşi la trădarea lui Alford.

John nu-l luă în seamă. În timp ce trecea pe lângă cei trei moşieri, le spuse:

— Ăştia doi sunt ai voştri.

Uşa se închise, iar Iain, Ramsey şi Brodick începură încet să înainteze.

CAPITOLUL 39

Ramsey şi Brodick nu erau uşor de intimidat, dar la vremea când Baronul Morgan Chapman termină cu muştruluiala, cei doi erau copleşiţi.

Şi erau destul de bărbaţi ca să recunoască. Deşi amândoi ar fi vrut să-i răspundă scorţosului bătrân, nu îndrăzneau, căci fuseseră învăţaţi să-i respecte pe cei vârstnici, însă acuzaţiile dezlănţuite ale lui Morgan erau greu de înghiţit.

Stătea în faţa moşierilor, cu braţele încrucişate pe piept, şi se purta ca un tată care-şi certa băieţii.

— Am avut o viaţă liniştită, dar în ultimele două zile am auzit atâtea tânguieli şi văicăreli de la două tinere foarte furioase, cât să-mi ajungă o veşnicie. Aţi avut neruşinarea să mi le aruncaţi în braţe şi să le trimiteţi acasă cu mine, şi vă jur că la vremea când am ajuns îmi ţiuiau urechile. Dar oare cu asta s-a terminat?

Ramsey făcu greşeala de a ghici că nu se terminase şi clătină din cap, ceea ce-i atrase o blasfemie din partea certăreţului baron.

— Ba! tună acesta. Fătucile astea dulci abia începuseră. Mă gândeam să mă duc la culcare, dar ştiam că s-ar ţine după mine.

Dând din cap spre Brodick, declară:

— I-ai frânt inima lui Gillian a mea şi nu vrea să te mai vadă niciodată.

— Atunci n-are decât să închidă ochii, dar te încredinţez că va veni acasă cu mine.

— V-aţi cununat în grabă.

— Ştiam ce voiam şi mi-am însuşit bunul.

— Ţi-ai însuşit? Vorbim despre nepoata mea, nu?

— Da, domnule.

— Zice că i-ai dat cuvântul tău, şi pe urmă ţi l-ai încălcat.

— Aşa e.

— Consideră că te-ai folosit de ea.

— M-am folosit.

— Ce naiba, omule, ai putea măcar să-mi explici de ce.

— Ştii bine de ce, replică Brodick. N-o puteam lăsa într-un asemenea pericol. Dacă ar trebui să se înfurie cineva, eu sunt acela, căci s-a ţinut după mine cu nechibzuinţă.

Morgan îşi revărsă părul alb cu degetele.

— Nu crede că o iubeşti şi insistă să stea aici, la mine.

Înainte ca Brodick să poată răspunde, baronul se întoarse spre Ramsey.

— Şi Bridgid a hotărât că doreşte să stea cu mine. Insistă că-i plac englezii, aşa să-mi ajute Dumnezeu.

— Ba o să vină cu mine, acasă, anunţă Ramsey.

— De ce?

Ramsey fu surprins de întrebare.

— Fiindcă e o Sinclair.

— Ăsta nu-i un motiv îndeajuns. Zice că tot încerci s-o măriţi, ca să scapi de ea. Şi mai zice că maică-sa a dat-o afară din casă. E adevărat?

Ramsey oftă.

— Da, e adevărat

— Şi tu nu faci acelaşi lucru?

— Nu, insistă el. Bridgid mi-a mărturisit că-i îndrăgostită, dar refuză să-mi spună de cine.

Exasperat, Morgan clătină din cap.

— Ţi-a spus că-i un prost?

— Că tot veni vorba, aşa a zis.

Baronul lăsă capul în piept, privindu-l lung pe Ramsey printre sprâncenele sale stufoase. Apoi oftă.

— Te-ai născut ieri, fiule? Pe cine Dumnezeu crezi că iubeşte. Gândeşte-te bine, şi-s sigur c-o să-ţi treacă prin minte.

Nu atât cuvintele lui, cât tonul pe care le rostise făcu să scape revelaţia. În mintea lui Ramsey se ivi lumina, aducându-i încet un zâmbet pe buze.

Morgan dădu din cap uşurat.

— Deci ai priceput în sfârşit, nu-i aşa? Era şi timpul, dacă vrei să ştii, mormăi el. De-ar trebui să mai sufăr încă o descriere la nesfârşit al farmecelor tale, jur că n-aş mai putea ţine mâncarea-n burtă. Ai de gând să uiţi aiureala aia despre însurătoarea cu o fătucă pe nume Meggan ca să ţii pacea între clanurile tale?

— Ţi-a spus despre Meggan? Nu-şi putu stăpâni Ramsey zâmbetul.

— Fiule nu cred că mai e ceva ce să nu-mi fi spus despre tine. Va să zică, ţi-a venit mintea la cap.

— Se pare că da, răspunse Ramsey.

Baronul se îndreptă de spate.

— Şi-acuma vreau să mă ascultaţi cu băgare de seamă, pentru că am să vă spun care-s condiţiile mele.

— Condiţiile domniei tale, domnule? întrebă Brodick, înghiontindu-l pe Ramsey ca să nu se mai hlizească prosteşte şi să fie atent. Nu mi-ar strica o mână de ajutor, îi mormăi el.

— Condiţiile mele, repetă Morgan. Credeţi că vreau să mă încotoşmănez cu două femei înamorate?

— Atunci, lasă-ne să le luăm cu noi, spuse Brodick.

Aceste cuvinte îi atraseră încă o căutătură încruntată.

— Văd după privirea din ochii tăi că o iubeşti pe Gillian. Ar fi bine să-i spui, fiule, pentru că i-a intrat în cap că nu ţii deloc la ea.

— E nevasta mea. Cum să nu ţin la ea?

Baronul pufni.

— E încăpăţânată. Nu ştiu de unde are cusurul ăsta, dar aşa e.

— Da, domnule.

— N-o s-o poţi ţine sub călcâi.

— Nici nu vreau.

— Bine, căci dacă este vreun călcâi sub care să fie ţinut careva, al ei o să fie. Nici nu mai e nevoie să-ţi spun să te porţi frumos cu ea, fiindcă o cunosc pe Gillian a mea şi o să aibă grijă de asta. E o femeie puternică, dar are simţăminte iubitoare.

— Domnule, aţi spus ceva despre nişte condiţii? îi aminti Ramsey.

— Da, îmi iubesc nepoata, declară Morgan. Şi m-am

ataşat şi de Bridgid. Nu vreau să creadă c-o izgonesc. Aşa fac, se grăbi el să adauge, dar mai bine să nu ştie. După cum văd eu lucrurile...

— Da? întrebând Ramsey, văzând că şovăia.

— Trebuie să le... încurajaţi... să plece. N-am să vă las să le ameninţaţi, adăugă el. Le-aţi frânt inimile; acum, dregeţi-le la loc.

După ce le dădu această poruncă imposibilă, Morgan ieşi din sală ca să le aducă personal pe fete. Ramsey şi Brodick rămăsese în aşteptare, învârtindu-se de colo-colo.

— Baronul îmi aminteşte de cineva, dar nu-mi dau seama de cine anume, remarcă Ramsey.

— Jur că propriul meu tată nu mi-a vorbit aşa cum a făcut-o acum unchiul lui Gillian.

— Tatăl tău a murit înainte ca tu să creşti destul de mare ca să-l cunoşti.

— A fost umilitor, fir-ar să fie! În niciun caz nu-i aşa cum m-am aşteptat. După cum vorbea Gillian despre el, mi-am închipuit un gentleman blajin. Iar ea îl găseşte... blând. Femeia asta-i oarbă? Cum Dumnezeu poate iubi un aşa babalâc arţăgos...

Capul lui Ramsey se repezi în sus, şi deodată izbucni în râs.

— De tine.

— Ce?

— Morgan... de tine-mi aminteşte. Dumnezeule, Gillian s-a măritat cu un bărbat întocmai ca unchiul ei. Uită-te la baron şi-ai să te vezi pe tine, peste douăzeci de ani.

— Vrei să spui c-am să devin un boşorog bătăios şi certăreţ?

— Ce naiba, deja eşti bătăios şi certăreţ. Nici nu mă mir că te iubeşte.

— N-am chef de certuri.

— M-ai chemat, boierule?

La auzul vocii lui Bridgid, Ramsey şi Brodick se întoarseră.

— Unde-i nevastă-mea? întrebă Brodick.

— Sus, trebuie să coboare în scurt timp.

— Ne poţi lăsa puţin singuri? întrebă Ramsey. Cu Brodick vorbeam, nu cu tine Bridgid. Vino înapoi.

Cu un oftat Bridgid se întoarse, în timp ce Brodick ieşea.

— Baronul Morgan mi-a spus că vrei să-mi vorbeşti.

— Într-adevăr. Am ceva însemnat să-ţi spun, dar mai întâi vreau să aud cum ai reuşit.

— Cum am reuşit ce, baroane?

— Cum ai ajuns tocmai până-n Anglia fără să fii oprită sau ucisă.

Bridgid se gândi un timp.

— M-am folosit de minciună şi înşelătorie.

— Vreau o explicaţie mai clară.

— L-am păcălit pe Proster că Gillian vroia să se ducă la Annie Drummond, şi abia pe drum i-am spus adevărul. Sper că el Ker şi Alan nu vor fi pedepsiţi. Gillian şi cu mine am refuzat să ne întoarcem.

— N-am de gând să-i pedepsesc. V-au stat alături şi s-au străduit să vă apere, iar pentru asta vor fi răsplătiţi. Nu le-ai uşurat deloc sarcina. De ce ai plecat pe furiş de lângă ei şi ai urmărit-o pe Gillian la Dunhanshire?

— M-am gândit s-o ajut, dându-mă drept sora ei, dar mai mult am încurcat-o. Boierule, pot să te întreb ceva?

— Ce anume?

— Ce s-a întâmplat cu toţii soldaţii şi servitorii de pe moşia lui Alford?

— Cred că servitorii sunt înapoi la posturi, aşteptând să slujească un nou baron. Noi nu ucidem oameni nevinovaţi.

— Şi soldaţii?

— Ei nu erau nevinovaţi.

Bridgid preferă să nu afle alte amănunte.

— Vei pleca acasă în curând? îl întrebă ea în schimb.

— Da.

— Atunci, drum bun.

Şi cu asta, dădu să iasă.

— Încă n-am terminat.

— Ce mai doreşti de la mine.

— Vino mai aproape, Bridgid. Ai să te-ntorci acasă cu mine.

— Acolo nu mă aşteaptă nimic.

— Dar omul pe care spunea-i că-l iubeşti?

Bridgid făcu un pas înapoi, dar Ramsey o prinse de braţ şi o trase lângă el. Fata încercă să-i evite privirea.

— Nu-l mai iubesc.

— Ce naiba înseamnă asta, că nu-l mai iubeşti? Sentimentele tale sunt chiar atât de schimbătoare, Bridgid.

— Nu. L-am iubit mult timp, de când eram mică, dar acum îmi dau seama că e complet nepotrivit pentru mine. E încăpăţânat şi arogant şi foarte prost. Şi mai e şi mieratic, iar bărbatul cu care mă voi mărita eu are să-mi fie credincios. Şi-n plus, poate avea orice femeie îşi doreşte. Toate se aruncă la picioarele lui, iar pe mine nici nu mă bagă în seamă.

— Ba să ştii că te bagă în seamă tot timpul, Bridgid.

— Nici măcar nu-i pasă că exist.

Ramsey zâmbi.

— Cum să nu-i pese?

Bridgid îi dădu mâinile la o parte, dar el o cuprinse de talie.

— Ce faci?

— Ceea ce vroiam să fac de mult timp.

Nu mai putea să se mişte, nici să gândească. Se pierdea în ochii lui întunecoşi şi, când Ramsey coborî încet

capul spre ea, îl întrebă în şoaptă:

— Vrei să mă strângi de gât?

Râzând, Ramsey o sărută. Doamne, avea cele mai gingaşe şi mai dulci buze, şi-l zgudui până-n adâncurile făpturii. Când se retrase, Bridgid se clătina pe picioare.

— De ce m-ai sărutat?

— Aşa am vrut, răspunse cu glas catifelat.

— A fost… A fost un sărut de rămas bun?

Ramsey râse.

— Nu. Ai să vii acasă cu mine.

— De ce vrei să mă întorc acasă?

Pentru prima oară în viaţa lui, Ramsey se simţi vulnerabil. Era o senzaţie îngrozitor de neplăcută.

— Vrei să ştii adevărul, Bridgid?

— Da.

— Ai adus bucuria în castelul Sinclair. Nu-mi pot imagina viaţa fără tine.

Bridgid clătină din cap.

— Nu-i adevărat, vrei doar să mă măriţi cu un…

— Ţi s-a cerut mâna.

— De-asta m-ai sărutat? Ca să mă duci acasă şi să mă măriţi cu un om pe care nu-l iubesc? Refuz încă de pe-acum!

— Nu poţi refuza până nu ştii cine e.

— Bine. Atunci, spune-mi numele lui şi voi refuza după aceea. Mai întâi ai să mi-l ridici în slăvi, nu-i aşa? Aşa faci întotdeauna, ca să mă convingi, încheie ea, cu vocea frântă.

— Nu, n-am să-l laud. Are o mulţime de cusururi. Ştiu din surse sigure că e prost, arogant şi încăpăţânat – sau cel puţin aşa era, până şi-a dat seama ce neghiob era.

— Dar asta am spus eu… despre tine!

— Te iubesc, Bridgid. Vrei să te măriţi cu mine?

*

— Să nu mă mai faci niciodată să trec prin asemenea chinuri, porunci Brodick.

— Făgăduieşte-mi că n-ai să mă mai minţi niciodată.

— Numai dacă şi tu îmi făgăduieşti că n-ai să-ţi mai asumi riscuri din astea nebuneşti. Când Proster mi-a spus că erai înăuntru cu ticălosul ăla, am crezut că... La naiba, m-ai speriat îngrozitor, Gillian.

— Iar tu m-ai rănit.

— Ştiu.

— Asta-i tot ce ai de spus? Că ştii că m-ai rănit? Atunci rămân aici. Du-te acasă, Brodick.

— Bine.

Şi, înclinându-se spre baronul Morgan, Brodick porni spre uşă.

Gillian aşteptă ca uşile să se închidă în urma lui, apoi izbucni în plâns.

— Mă părăseşte! se tângui ea, alergând la unchiul ei.

— Păi nu asta i-ai cerut?

— Pleacă acasă fără mine!

— Chiar tu i-ai spus. Te-am auzit limpede.

— Dar nu face niciodată ce-i spun eu! Unchiule, cum am să trăiesc fără el?

Morgan o bătu pe spate, stângaci, încercând s-o consoleze.

— Lasă că te descurci tu.

— Îl iubesc atât de mult!

— Dar te-a minţit, ai uitat?

— Voia doar să fie nobil. M-a minţit ca să mă apere.

— Atunci de ce nu l-ai iertat.

— Vroiam să-l iert, suspină ea. Nu vreau să trăiesc fără el. Cum poate să mă părăsească?

— Îmi dai dureri de cap, fătucă. Stai jos şi linişteşte-te.

— Nu pot să cred că m-ar părăsi.

Morgan îşi dădu ochii peste cap şi se ruga să aibă răbdare. Nepoată-sa era oarbă? Nu vedea cât de mult o iubea soţul ei?

Îl privi pre Brodick cum scotea şaua de pe cal şi i-o aruncă unuia din oamenii lui. Toţi soldaţii descălecaseră şi se instalau ca la ei acasă în curte.

Când Brodick porni înapoi spre castel, Morgan se hotărî să se retragă la etaj. Avusese parte de destule emoţii pentru o singură zi, iar Gillian şi soţul ei aveau nevoie să fie singuri.

— Vin imediat, minţi el. Aşteaptă-mă aici.

Porni pe scară, dar când auzi uşa deschizându-se în spatele lui se opri.

Nu fu nevoie să se întoarcă ca să ştie cine intrase.

— Să te porţi frumos cu ea, spuse el.

— Da, domnule, aşa voi face.

— N-o meriţi.

— Ştiu, dar o păstrez totuşi.

— Ştiu, fiule, îmi aminteşti de cineva, dar nu-mi dau seama de cine anume.

Clătinând din cap cu uimire, apoi îi spuse:

— Mai bine intră până nu-mi inundă castelul cu lacrimile ei. Dacă cineva poate s-o facă, ea e aceea.

Auzind râsul unchiului ei, Gillian ridică privirea şi-l văzu pe Brodick în uşă. Se ridică în picioare, făcând un pas spre el.

— Te-ai întors.

— Nici n-am plecat.

Ca atraşi de un magnet, porniră unul spre altul.

— Erai furios pe mine. Ţi-am citit în ochi.

— Într-adevăr. Nu ştiam dacă te pot ţine în siguranţă, şi asta mă speria îngrozitor.

— Am crezut că urma să pleci acasă.

— Cum aş fi putut pleca acasă fără tine? Toată viaţa te-am căutat. N-aş putea să te părăsesc niciodată. Casa mea e acolo unde eşti tu.

Mâna lui Brodick tremura uşor, când îi mângâie obrazul.

— Nu înţelegi? Te iubesc şi vreau să mă trezesc cu tine alături în fiecare dimineaţa, toată viaţa. Dacă asta înseamnă că trebuie să trăiesc în Anglia ca să fiu cu tine, aşa voi face.

În ochii lui Gillian luciră lacrimi de bucurie.

Era copleşită de profunzimea sentimentelor lui şi de felul tandru şi romantic în care i le destăinuise.

Ştia că lui Brodick avea să-i fie greu.

Îşi ascundea simţămintele sub asprimea felului său de a fi.

Îşi dădu seama că-l cunoştea mai bine decât se cunoştea el însuşi.

— Mai spune o dată, şopti ea.

Scrâşnind din dinţi, Brodick repetă:

— Am să trăiesc în Anglia.

Gillian clipi din ochi.

— Ce?

— Of, iubito, nu mă pune s-o mai repet. Dacă asta te face fericită, vom locui aici.

Gillian ştia că vorbea serios şi fu cutremurată de sacrificiul pe care acel om drag şi blând era gata să-l facă pentru ea. Doamne, simţea nevoia să-l sărute, dar se hotărî să-l scutească mai întâi de chinuri.

— Vei fi fericit să trăieşti în Anglia?

Bietul ei soţ se făcu pământiu la faţă.

— Dacă sunt cu tine, am să fiu fericit.

Gillian izbucni în râs.

— Atunci, te voi face să delirezi de fericire. Nu vreau să trăiesc în Anglia. Vreau să trăiesc pe moşia

Buchananilor. Hai, du-mă acasă.

Sfârşit